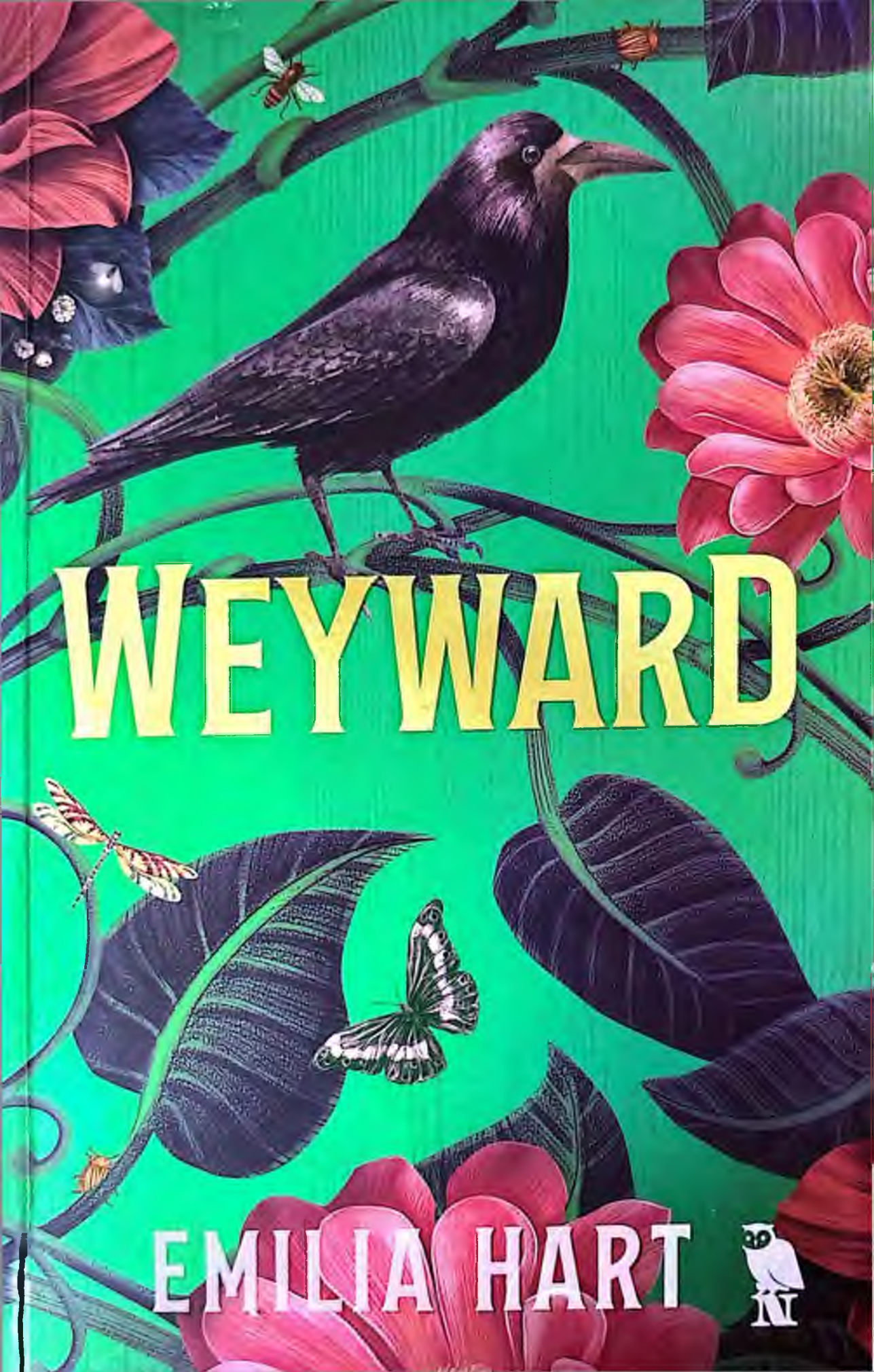
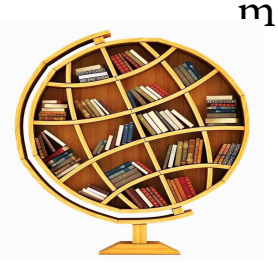

WEYWARD
EMILIA HART

THG
0668192
VEZ

MASAL PEREST
nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 755062
KDV'den muaftır.

WEYWARD

EMILIA HART

WEYWARD

Çeviren: Rabia Bayram

NEMESİS
KİTAP

Ailem için

Üç Kader Tanrıçası, el ele
Aşarlar karaları, denizleri
Ve böylece döner dolaşırlar
Üç kez senin için, üç kez benim için
Sonra üç kez daha dokuz etmesi için
Tamam artık, büyü tamam!

Macbeth

Kader Tanrıçası, *Macbeth*'in Birinci Folyo'da yayımlanan versiyonunda "Weyward" kelimesi ile ifade edilmiştir. Bu kelime, daha sonraki basımlarda İngilizcede "tuhaf, tekinsiz" anlamına gelen "weird" ile değiştirilmiştir.

BİRİNCİ BÖLÜM

GİRİŞ

ALTHA

1619

Beni orada on gün boyunca tutsak ettiler. On gün. Yanımdaki tek eşlikçim, kendi etimin kokusuydu. Bir fare bile varlığıyla beni onurlandırmadı. Orada onun ilgisini çekecek hiçbir şey yoktu; bana bir kap yemek bile vermemişlerdi. Yalnızca bira.

Ayak sesleri. Sonra açılan sürgünün çıkardığı metalin metale çarpma sesi. Kapıda beliren adamlar bir anlığına bu dünyadan değillermiş, beni buradan kurtarmaya gelmişler gibi parlamışlardı ışığın altında.

Savcının adamları.

Beni mahkemeye götürmeye gelmişlerdi.

1

KATE

2019

Kate sesi duyduğunda aynada kendine bakıyor.

Kapının kilidinde dönen anahtarın sesi.

Hızlı hızlı makyajını tazelemeye çalışırken parmakları titriyor. Siyah rimeli alt kirpiklerine bulaşıyor.

Sarı ışığın altında, adamın ona son yıldönümlerinde verdiği kolyenin boğazında atan nabzının üstünde bir inip bir kalkmasını izliyor. Gümüşten yapılma kalın zinciri tenine serinlik veriyor. Kolyeyi gün içinde Simon işyerindeyken takmıyor.

Kapı tıngırdayarak kapanıyor. Ayakkabıların yer döşemesi üzerinde çıkardığı sesler... Bir kadehe doldurulan şarabın sesi...

Panik, içinde bir kuş misali çırpınıyor. Derin bir nefes alıyor. Sol kolundaki yara izine dokunuyor. Banyo aynasındaki görüntüsüne son bir kez gülümsüyor. Bir şeylerin farklı olduğunu, yolunda olmadığını adama belli edemez.

Simon elinde kadehiyle mutfak tezgâhına yaslanıyor. Gördüğü manzara karşısında kadının nefesi kesiliyor. Adamın takım elbisesi içindeki uzun ve karanlık bedeni, elmacıkkemiklerinin keskin hatları. Altın rengi saçları.

Simon'ın sevdiğini bildiği elbisesinin içinde ona yaklaştığı sırada adam onu izliyor. Sert kumaşı kalçalarını sıkıca sarıyor. Kırmızı. Aynı renkte iç çamaşırı var. Dantelli, üzerinde küçük kurdeleler. Kate, bir hediye misali açılıp ortaya çıkacak bir şeymiş gibi.

Bir ipucu arıyor. Kravatı yok, gömleğinin üç düğmesi açık, göğsündeki ince kıvırcık kılları görünüyor. Gözlerinin beyazına pembelikler oturmuş. Ona bir kadeh uzattığında Simon'ın nefesindeki alkolü fark ediyor Kate; tatlı ve keskin. Sırtında ve kollarının altında ter damlacıkları süzülmeye başlıyor.

Chardonnay üzümünden beyaz şarap, genelde en sevdiği. Şimdi ise kokusu midesini altüst ediyor, çürümeyi anımsatıyor. Kadehi dudaklarına götürüyor ama bir yudum bile içmiyor.

Sadece onunla konuşurken kullandığı neşeli bir sesle, "Merhaba bebeğim," diyor. "İş nasıl geçti?"

Ama kelimeler boğazında düğümleniyor.

Simon'ın gözleri kısılıyor. Alkollü olmasına rağmen oldukça hızlı hareket ediyor, parmaklarını kadının yumuşak pazısına geçiriyor.

"Bugün nereye gittin?"

Her hücresiyle onun dokunuşundan uzaklaşmak istese de bunu yapamayacağını çok iyi biliyor, elini Simon'ın göğsüne koyuyor.

Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Hiçbir yere," diyor. "Bütün gün evdeydim." Eczaneye giderken iPhone'unu evde bırakmaya, yanına sadece nakit para almaya dikkat etmişti. Kate gülümsüyor, Simon'ı öpmek için yaklaşıyor.

Simon'ın yanağı kirli sakalıyla kaplı. Alkolle karışık başka bir koku daha var; baş döndürücü ve çiçeksi bir koku. Parfüm belki de. Bu ilk kez yaşanmıyor. İçinde, derinde bir yerde minik bir umut kıvılcımlanıyor. Eğer başka birisi varsa bu Kate'in işine yarar.

Ama Kate yanılıyor. Simon ondan uzaklaşıyor ve... "Yalancı!"

Kate duyduğu şeyi tam olarak anlayamadan Simon eliyle Kate'in yüzünü kavrıyor. Acı, parlak bir ışık gibi hücum ediyor bedenine. Kısıtlı görüş alanından gördüğü kadarıyla odayı kaplayan renkler birbirine giriyor: altın desenli yer döşemeleri, beyaz deri kanepe, Londra'nın değişen siluetinin pencereye vuran yansıması.

Uzaklardan gelen bir kırılma sesi: elindeki kadehi düşürmüş.

Tezgâhı kavrıyor, nefesi kesik kesik, yanaklarına kan doluyor. Simon ceketini giyiyor, yemek masasının üzerinden anahtarlarını alıyor.

"Bir yere kaybolma," diyor. "Gittiğin an anlarım!"

Ayakkabılarından çıkan sesler yer döşemesinde yankılanıyor. Kapı çarparak kapanıyor. Şafttan aşağı inen asansörün gıcırtısını duyana kadar Kate kımıldamadan bekliyor.

Gitti.

Zemindeki kırık kadeh parçaları ışıldıyor. Şarabın ekşi kokusu havada asılı kalmış. Ağzındaki buruk tat onu kendine getiriyor. Simon'ın elinin darbesiyle dişine çarpan dudağı kanıyor.

Bir şey zihninde dönüp duruyor. *Gittiğin an anlarım.*

Telefonu evde bırakması yeterli olmamıştı. Simon başka bir yol bulmuştu. Onu takip edecek başka bir yol. Lobideki kapıcının ona nasıl baktığını hatırladı: Simon, onu gözetleyip ispiyonlaması için adama para mı vermişti? Düşüncesi bile kanını donduruyor.

Bugün erken saatlerde nereye gittiğini –ne yaptığını– öğrenebildiyse kim bilir başka neler yapabilirdi? Eve kamera yerleştirebilir. Anahtarlarını alabilir...

Ve Kate'in bütün planları boşa giderdi. Buradan asla çıkamazdı.

Ama hayır. Artık hazır, öyle değil mi?

Eğer şimdi çıkıp giderse sabaha oraya varabilir. Yol yedi saat sürer. Simon'ın varlığından haberinin olmadığı ikinci telefonunda yolun planlamasını yapmıştı. Ekrandaki mavi güzergahı takip edecek, bir kurdele gibi ülkeyi boydan boya aşacak. Yol neredeyse ezberinde.

Evet, şimdi çıkıp gidecek. Gitmek *zorunda.* Simon dönmeden, Kate cesaretini kaybetmeden.

Motorola'yı sakladığı yerden çıkarıyor. Telefonu bir zarfa koyup yatağının başucundaki komodinin arkasına bantlamıştı. Gardırobunun en üst rafından bir çanta alıp içini giysilerle dolduruyor. Ebeveyn banyosuna gidip bakım malzemelerini, bugün oradaki dolaba sakladığı kutuyu alıyor.

Hızla üzerindeki kırmızı elbiseyi çıkarıp koyu renk kot pantolon ve dar, pembe bir bluz giyiyor. Kolyesini çıkarırken parmakları titriyor. Onu bir ilmik gibi dolaşık halde yatağın üzerine bırakıyor; Simon'ın parasını ödediği, şifresini bildiği, takip edebildiği altın kaplama iPhone'unun yanına...

Komodindeki mücevher kutusunu karıştırıyor, parmakları çocukluğundan beri sahip olduğu arı şeklindeki altın broşun üzerinde dolaşıyor. Broşu cebine atıyor ve yatak odasında etrafa bakarak duruyor: krem rengi nevresimler ve perde, İskandinav tarzı mobilyaların keskin hatları. Alması gereken başka şeyler de vardır illaki, değil mi? Çok fazla eşyası var. Mesela sayfalarının kenarları kıvrılmış yığınla kitabı, sanat eserleri baskıları, kupaları... Artık hepsi Simon'a ait.

Asansöre bindiğinde damarlarına adrenalin doluyor. Ya geri gelirse, ya kaçarken onunla karşılaşırsa? Bodrum kattaki garaja inmek için tuşa basıyor ama asansör zemin katta sarsılarak duruyor, kapılar gacırdayarak açılıyor. Kalbi yerinden çıkacak

gibi atıyor. Kapıcının sırtı dönük, başka bir daire sahibiyle konuşuyor. Kate güçlükle nefes alarak asansörde görünmeyecek kadar ufalıyor, ancak başka kimse görünmediğinde ve kapılar titreyerek kapandığında nefes veriyor.

Garajda, Simon'la tanışmadan önce satın aldığı ve kendi adına kayıtlı olan Honda'sının kilidini açıyor. Kendi arabasını sürdüğü sürece Simon polislere kayıp emri çıkartamazdı herhalde, değil mi? Kate yeterince suç dizisi izlemişti. *"Kendi rızasıyla gitti"*, diyeceklerdi onun için de.

Kendi rızasıyla çok güzel bir ifade. Ona uçmayı anımsatıyor.

Kontak anahtarını çeviriyor, sonra Google Haritalar uygulamasına büyük halasının adresini giriyor. Aylardır bu kelimeleri zihninde bir mantra gibi tekrarlamıştı:

Weyward Kulübesi, Crows Beck. Cumbria.

2

VIOLET

1942

Violet, Graham'dan nefret ediyordu. Ondan resmen tiksiniyordu. Graham bütün gün bilim, Latince ve Pisagor adındaki ünlü biri hakkında çalışabiliyorken, o neden bir kanaviçeye iğneler batırıp çıkarmakla yetinmek zorundaydı ki? *En kötüsü de,* diye düşündü yün etekleri bacaklarını kaşındırırken, *Graham'ın tüm bunları pantolon giyerek yapabilmesi.*

Kadınların herhangi bir uğraşla ilgilenmesini (özellikle de Violet'in) kesinlikle onaylamayan Baba'nın* hiddetinden kaçabilmek için ana merdivenlerden mümkün olduğu kadar sessizce indi. Peşinden koştururcasına gelen Graham'ın homurtularını duyunca kıkırdamasını bastırdı. Üzerindeki kat kat elbiselere rağmen onu kolaylıkla alt edebilirdi.

---

* Yazarın bazı sözcüklerdeki büyük harf kullanımlarına ve seçimlerine roman boyunca sadık kalınmıştır. (ç.n.)

Hem de daha dün gece onun savaşa gitmek istediğini söyleyerek böbürlendiğini düşününce bu fikir çok komikti! Domuzların uçma ihtimali bile bundan daha yüksekti. Hem zaten Graham altı üstü on beş yaşındaydı –Voilet'ten bir yaş küçüktü– ve dolayısıyla savaşa gitmek için çok gençti. Gitmemesi herkes için gerçekten de en iyisiydi. Köydeki erkeklerin neredeyse tamamı savaştaydı ayrıca uşakları, kâhyaları ve her iki bahçıvanları da dahil olmak üzere gidenlerin yarısı ölmüştü (en azından Violet'in bildiği kadarıyla.) Üstelik Graham onun kardeşiydi. Violet onun *ölmesini* istemezdi herhalde, değil mi?

"Ver şunu!" diye tısladı Graham.

Violet dönüp arkasına baktığında, onun yuvarlak yüzünün efor sarf etmekten ve öfkeden kızardığını gördü. Graham kızgındı, çünkü Violet onun Latince kitabını çalmış ve ona bütün dişil isimleri yanlış çekimlediğini söylemişti.

Violet çalışma kitabını göğsüne bastırarak, "Vermem!" diye tısladı. "Sen bunu hak etmiyorsun. *Sevgi* yerine *sergi* yazmışsın, Tanrı aşkına."

Merdivenlerin dibinde durdu, Baba'nın salonun duvarlarında asılı duran çok sayıdaki portrelerinden birine kaşlarını çatarak baktı, sonra sola döndü, ahşap kaplı koridorlardan hızla geçerek mutfağa yöneldi.

"N'apıyorsun?" diye bağırdı Bayan Kirkby; bir elinde et kestiği satır, diğerinde de inci gibi parlayan bir tavşan ölüsü tutuyordu. "Parmağımı kesip koparabilirdim!"

"Özür dilerim!" dedi Violet Fransız pencereleri açarken, Graham arkasından nefes nefese geliyordu. Nane ve biberiye kokularıyla baş döndüren mutfak bahçesinden geçtiler ve sonra da Violet'in dünya üzerinde en sevdiği yerdeydiler: açıklıkta. Arkasını döndü ve Graham'a sırttı. Artık dışarıda olduklarına göre, eğer Violet istemezse Graham'ın ona yetişme şansı yoktu. Graham ağzını açtı ve hapşırdı. Korkunç bir saman nezlesi vardı.

"Ah zavallım," dedi Violet. "Mendil lazım mı?"

"*Kes* sesini," dedi Graham, kitaba uzanmaya çalışarak. Violet kibar hareketlerle uzaklaştı. Graham bir süre olduğu yerde durdu, nefes nefese kalmıştı. Gerçekten sıcak bir gündü; tül gibi ince bir bulut tabakası sıcağı içine hapsetmişti, boğucu bir hava vardı. Violet'in koltuk altlarından ter damlıyor, eteği korkunç bir şekilde kaşındırıyordu ama artık umurunda değildi.

Kendi özel ağacına ulaştı; bahçıvanları Dinsdale'in yüzlerce yıllık olduğunu söylediği gümüş kayın. Sırtını dayadığı ağacın yaşadığına dair çıkardığı uğultularını duyabiliyordu Violet: ağacın serinletici özsuyunu arayan kurtçukları, yapraklarında titreşen uğurböceklerini, dallarında uçuşan helikopter böceklerini, güveleri, ispinozları. Elini uzattı, bir helikopter böceği avucuna kondu, kanatları güneş ışığında parlıyordu. İçine altın rengi bir sıcaklık doldu.

Nihayet ona yetişen Graham, "Iyy," dedi. "O *şeyin* sana dokunmasına nasıl müsaade edebiliyorsun? Ez gitsin!"

"*Ezmeyeceğim* Graham," dedi Violet. "Senin ya da benim kadar onun da yaşamaya hakkı var. Hem baksana, ne kadar sevimli. Kanatları sanki kristalden yapılma, sence de öyle değil mi?"

"Sen... Sen normal değilsin," dedi Graham geri çekilerek. "Şu böceklere takıntın normal değil. Baba da benim gibi düşünüyor."

"Baba'nın ne düşündüğü zerre umurumda değil," diye yalan söyledi Violet. "Üstelik *senin* ne düşündüğün de umurumda değil. Ama Latince kitabına bakılırsa benim *böcek takıntım* hakkında düşünmeye daha az, Latince isimler hakkında düşünmeye daha fazla zaman ayırmalısın."

Graham'ın burun delikleri öfkeyle büyüdü, öne atıldı, daha beş adım bile yaklaşamadan Violet kitabı ona doğru fırlattı – amaçladığından biraz daha sert bir şekilde atmıştı– ve kendini ağaca doğru bıraktı.

Graham küfretti ve mırıldanarak Malikâne'ye döndü.

Violet, Graham'ın öfkeyle gidişini izlerken içinde minicik bir suçluluk hissetti. Eskiden aralarındaki ilişki böyle değildi. Graham bir zamanlar onun gölgesi gibiydi. Kardeşinin eskiden bir kâbus gördüğünde ya da fırtınadan korktuğunda saklanmak için yanına geldiğini, nefesi kulaklarını dolduracak kadar ona nasıl da sokulduğunu hatırladı. Birbirleriyle sürekli şakalaşırlardı. Dizleri çamurdan simsiyah olana kadar bahçelerde koştururlar, deredeki küçük gümüş balıklara ve bir kızılgerdan kuşunun çırpınışına hayret ederlerdi.

Ta ki o korkunç yaz gününe kadar... Bugünden farklı bir gün değildi, tepelerde ve ağaçlarda aynı bal rengi yansımalar vardı o gün de. Kayın ağacının arkasındaki çimenlere uzandıklarını, devedikenlerini ve karahindibaları soluduklarını hatırlıyordu. O sekiz yaşındaydı, Graham ise sadece yedi. Bir yerlerde arılar vardı, Violet'e sesleniyor, onu çağırıyorlardı. Ağacın yanına gitmiş ve bir dalda altın külçesi gibi asılı duran kovanı bulmuştu. Arılar parıltılar saçarak daireler çiziyordu. Yaklaşıp kollarını uzattı ve arıların konduğunu, minik bacaklarının tenini gıdıkladığını hissedince sırıttı.

Graham'a döndü ve onun yüzüne yayılan şaşkınlığı görünce güldü.

"Ben de deneyebilir miyim?" demişti Graham, gözleri kocaman açılmıştı.

Ne olacağını bilmiyordu, daha sonra Baba'nın bastonu ellerine doğru inip kalkarken hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Ne dediğini duymamış, yüzündeki karanlık öfkeyi görmemişti. Sadece Graham'ı görmüştü; Dadı Metcalfe onu içeri götürürken çığlık atıyordu, kolundaki yaralar pembe pembe parlıyordu. Baba'sının sopası avucunu yarmış ve Violet bundan daha fazlasını hak ettiğini düşünmüştü.

Bu olaydan sonra Baba, Graham'ı yatılı okula göndermişti. Artık eve yalnızca tatillerde geliyordu ve giderek daha da yaban-

cılaşıyordu. Violet içten içe ona bu şekilde sataşmaması gerektiğini biliyordu. Böyle yapıyordu, çünkü arı meselesi için kendini affedemediği kadar Graham'ı da affedemiyordu.

Graham onu farklı biri yapmıştı.

Violet aklından geçenleri silip attı ve kol saatine baktı. Saat henüz öğleden sonra üçtü. O günkü derslerini bitirmişti, daha doğrusu mürebbiyesi Bayan Poole yenilgiyi kabul etmişti. En azından bir saat daha kimsenin yokluğunu fark etmeyeceğini ümit eden Violet, avuçlarının altındaki ağaç kabuğunun sert sıcaklığının tadını çıkararak daha yükseğe tırmandı.

İki dal arasındaki oyukta bir kayın ağacı meyvesinin tüylü tohumunu buldu. Koleksiyonu için mükemmel olacaktı. Yatak odasının pencere pervazı bu tür hazinelerle doluydu: bir salyangoz kabuğunun altından spirali, bir kelebek kozasının ipeksi kalıntıları. Sırıtarak kayın ağacı meyvesini eteğinin cebine koydu ve tırmanmaya devam etti.

Kısa süre sonra, dört bir yana yayılan taş binalarıyla ona yamaçta gizlenen görkemli bir örümceği anımsatan Orton Malikânesi'nin tamamını görebilecek kadar yüksekteydi. Daha da yükseldiğinde engebeli kırlık arazinin diğer tarafındaki Crows Beck köyünü görebiliyordu. Çok güzeldi. Ama bu manzaraya dair bir şey onu üzüyordu. Bir hapishaneye bakıyor gibiydi. Yeşil ve güzel bir hapishane; kuş sesleri, helikopter böcekleri ve Beck'in parlayarak akan kehribar rengi suları olsa da ama yine de bir hapishaneydi.

Çünkü Orton Malikânesi'nden hiç ayrılmamıştı Violet. Crows Beck'e bile hiç gitmemişti.

Daha küçükken, onu Bayan Kirkby ile pazar yürüyüşlerine hazırlayan Dadı Metcalfe'e, "Ama neden gidemiyorum ki?" diye sorardı.

"Kuralları biliyorsun," diye mırıldanırdı Dadı Metcalfe, gözlerinde belli belirsiz bir acımayla. "Baba'nın emirleri."

Ancak Violet'e göre bir kuralı bilmek, onu anlamakla aynı şey değildi. Yıllarca köyün tehlikelerle dolu olduğunu düşünmüştü, sazdan evlerin ardında yankesicilerin ve amansız haydutların gizlendiğini hayal etmişti. (Bunları düşünmek bile o toprakları sadece daha cazip bir hale getirmişti.)

Geçen yıl, ona köyü etraflıca anlatması için Graham'ı sıkıştırmıştı. "Neden bu kadar kafana takıp heyecanlandığını anlamıyorum," diye yüzünü buruşturmuştu Graham. "Köy çok sıkıcı, bir bar bile yok!" Violet bazen Baba'sının onu köyden korumaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Ya da aslında tam tersinin doğru olup olmadığını.

Her halükârda, gözlerden uzak tutulduğu bu dönem yakında sona erecekti, bir nevi. İki yıl içinde on sekiz yaşına bastığında, Baba'sı onun "sosyeteye takdimi" için büyük bir parti vermeyi planlıyordu. O zaman –umuyordu ki– uygun bir genç adamın, belki de bir lord adayının dikkatini çekecek ve bu hapishaneden kurtulup başka bir hapishaneye geçecekti.

Dadı Metcalfe her zaman, "Yakında ayaklarını yerden kesecek gösterişli bir beyefendiyle tanışacaksın," derdi.

Violet ayaklarının yerden kesilmesini istemiyordu. Aslında istediği şey, tıpkı Baba'nın gençliğinde yaptığı gibi dünyayı görmekti. Kütüphanede bir sürü coğrafya kitabı ve atlas bulmuştu; üzeri ince bulutlarla kaplı yağmur ormanları ve yemek tabağı büyüklüğündeki güvelerle (Baba'sına göre bunlar "tiksinç şeylerdi") dolu Doğu ülkeleri ve kumların üzerinde mücevherler gibi parıldayan akreplerin olduğu Afrika hakkında kitaplar.

Evet, bir gün Orton Malikânesi'nden ayrılacak ve dünyayı dolaşacaktı. Bir bilim insanı olarak!

Bir biyolog olmayı umuyordu ya da belki bir böcekbilimci? Hayvanlarla ilgili herhangi bir şey ve kendi deneyimine göre bu canlılar, insanlara nazaran daha kabul edilebilirdi. Dadı Metcalfe sık sık Violet'in küçükken ona yaşattığı korkunç deh-

şetten bahsederdi: Bir gece çocuk odasına girdiğinde Violet'in karyolasında bir gelincik bulmuştu.

"Tüm gücümle çığlık çığlığa bağırdım," derdi Dadı Metcalfe, "ama sen orada öylece yatıyordun, sapasağlamdın ve o gelincik yanına kıvrılmış, bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyordu."

Baba'nın bu olaydan hiç haberi olmaması en iyisiydi. Ona göre hayvanlar ya tabağa konmalı ya da duvara asılmalıydı. Bu kuralın tek istisnası Cecil'di, bir Rhodesian Ridgeback: yıllar boyunca döve döve hırçınlaştırdığı korkunç bir canavar. Violet onun salya kaplı çenesinden her türlü küçük yaratığı kurtarıyordu. Son olarak, yatağının altında eski bir kombinezonla kaplı bir şapka kutusunda yaşayan zıplayan bir örümceği kurtarmıştı. Bacaklarındaki renkli çizgilerden dolayı ona –dişi miydi erkek miydi bunu söylemek oldukça zordu ama– Goldie adını vermişti.

Dadı Metcalfe, bunu asla söylemeyeceğine dair gizlilik yemini etmişti.

Gerçi Dadı Metcalfe'in bana da söylemediği pek çok şey var, diye düşündü Violet daha sonra akşam yemeği için giyinirken. Yumuşak keten bir elbise giydikten sonra –yün eteği yere atmıştı– aynaya döndü. Gözleri derin ve koyu renkteydi, Baba'sı ve Graham'ın parlak mavi gözlerinden oldukça farklıydı. Violet, alnındaki çirkin kırmızı lekeyle birlikte yüzünün oldukça tuhaf göründüğünü düşünüyordu ama bu gözlerle gurur duyuyordu. Saçları da koyu renkti ve Malikâne'yi çevreleyen ağaçlarda yaşayan kargaların tüylerinden çok da farklı olmayan yanardöner bir parlaklığa sahipti.

Anneme mi benziyorum? Violet kendini bildi bileli bu soruyu sorup duruyordu. Annesinin hiç fotoğrafı yoktu. Ona dair sahip olduğu tek şey, ezik oval bir ucu olan eski bir kolyeydi. Kolyenin üzerinde bir W harfi vardı ve Violet onu dinleyen herkese, annesinin adının Winifred mi yoksa Wilhelmina mı olduğunu soruyordu. ("Adı Wallis miydi?" diye sormuştu bir keresinde

Baba'sına, bu ismi gazetenin ön sayfasında görmüştü. Baba'sı ise şaşkın Violet'i, yemeğini bitiremeden odasına göndermişti.)

Dadı Metcalfe de aynı şekilde hiç yardımcı olmuyordu.

"Anneni tam olarak hatırlayamıyorum," derdi. "Vefat ettiğinde ben buraya henüz gelmiştim."

Bayan Kirkby ağırbaşlılıkla başını sallayarak, "1925 senesinde, 1 Mayıs Festivali'nde tanışmışlar," derdi. "Annen çok güzeldi, Mayıs Kraliçesi'ydi. Birbirlerine çok âşıklardı. Ama bir daha babana bu konuyu sorma, yoksa fena dayak yersin."

Bu bilgi kırıntıları neredeyse hiç tatmin edici değildi. Violet bir çocuk olarak çok daha fazlasını bilmek istiyordu: Anne ve Baba'sı nerede evlenmişti? Annesi bir duvak ya da çiçekten bir taç (narin bir dantel elbiseye uygun beyaz çiçekler hayal ediyordu) takmış mıydı? Peki ya Baba'sı ölüm onları ayırana kadar beraber olmaya, birlik olmaya söz verirken gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tutmuş muydu?

Bildiği sınırlı gerçeklerin ışığında Violet, bunun gerçekten yaşandığından emin olana kadar bu görüntüye tutundu. Evet, Baba'sı annesini delice *sevmişti* ve ölüm onları *ayırmıştı.* (Annesinin Graham'ı doğururken öldüğüne dair belli belirsiz bir fikri vardı.) *Bu yüzden* Graham bu konuda konuşmaya dayanamıyordu.

Ama ara sıra bir şey Violet'in zihnindeki bu görüntüyü bulanıklaştırıyordu, tıpkı bir göletin yüzeyini bozan bir dalgalanma gibi.

On iki yaşındayken bir gece, Dadı Metcalfe ve Bayan Kirkby, işe yeni başlayan Bayan Poole ile mutfağa girdiklerinde Violet kilerde reçel ve ekmek arıyordu.

Onlar otururken sandalyelerin taşa sürtünmesini ve eski mutfak masasının gıcırtısını duymuş, ardından Bayan Kirkby'nin bir şişe şarap açıp bardaklarını doldurduğunu işitmişti. Violet ağzındakileri çiğnerken donup kalmıştı.

"Nasıl gidiyor yeni işin canım?" diye sormuştu Dadı Metcalfe, Bayan Poole'a.

"Tanrı biliyor ya çabalıyorum, ama çok zor bir çocuk gibi görünüyor," demişti Bayan Poole. "Günün yarısını onu aramakla geçiriyorum, çünkü bahçede yerlerde sürünüyor ve elbiselerine çimen lekeleri bulaşıyor. Ve o... o..."

Bayan Poole burada duyulabilir şekilde derin bir nefes almıştı.

"Hayvanlarla konuşuyor! Böceklerle bile!"

Bir duraklama oldu.

"Sanırım saçmaladığımı düşünüyorsunuz," dedi Bayan Poole.

"Ah, hayır canım," dedi Bayan Kirkby. "Şey... bunu ilk bizden duyacaksın canım ama o çocukta farklı bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. O oldukça . . . nasıl demiştin Ruth?"

"Tekinsiz," dedi Dadı Metcalfe.

Bayan Kirkby, "Annesinin nasıl biri olduğu düşünülünce buna şaşmamalı," diye devam etti.

"Annesi mi?" diye sordu Bayan Poole. "Öldü, değil mi?"

"Evet. Çok üzücüydü," dedi Dadı Metcalfe. "Ben geldikten hemen sonra öldü. Onu pek tanıma fırsatım olmamıştı."

"Buralı bir kızdı," dedi Bayan Kirkby. "Crows Beck yolundan. Beyefendi'nin ailesi olsa çok kızardı bu işe... ama düğünden yalnızca bir ay önce vefat ettiler. Büyük ağabeyi de öyle. Araba kazasıydı, çok ani oldu."

Bayan Poole derin ve keskin bir nefes aldı.

"Ne? Yine de düğünü yaptılar mı? Leydi Ayres... aileye uygun bir kız mıydı?"

Bayan Kirkby devam etmeden önce kayıtsız bir ses çıkardı.

"Beyefendi kızdan çok etkilenmişti, o kadarını söyleyebilirim. En azından başlarda. Çok benzersiz bir güzelliği vardı. Ve genç hanımımıza çok benziyordu, üstelik sadece görünüş olarak değil."

"Nasıl yani?"

Bir duraklama daha.

"Şey, yani o da... Ruth'un dediği gibiydi. Tuhaf. Tekinsiz."

3

ALTHA

Adamlar beni hapsettikleri yerden köy meydanına doğru götürdüler. Yüzümü saklamak için vücudumu bükmeye çalıştım, ama içlerinden biri kollarımı arkamdan tutup beni öne doğru itti. Saçlarım önümde sallanıyordu, bir fahişenin saçları gibi dağınık ve kirliydi.

Köylülerin bakışlarından kaçmak için yere baktım. Elleri üzerimde dolaşıyormuş gibi gözlerini bedenimde hissettim. Utanç yanaklarımda zonkluyordu.

Burnuma gelen ekmek kokusuyla midem bulandı ve fırıncıların tezgâhının önünden geçtiğimizi fark ettim. Fırıncıların, Dinsdale'lerin bizi izleyip izlemediğini merak ettim. Daha geçen kış kızlarını ateşli hastalıktan kurtarmıştım. Başka kimlerin bu ana tanıklık ettiğini, başka kimlerin kadere terk edilmemden mutlu olduğunu merak ettim. Grace'in orada olup olmadığını ya da çoktan Lancaster'a gidip gitmediğini merak ettim.

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kolayca arabaya bindirdiler. Katır zavallı bir hayvandı, neredeyse benim kadar aç görünüyordu, matlaşmış donuk derisinin altından dışarı kaburgaları fırlıyordu. Uzanıp ona dokunmak, derisinin altındaki kanının dolaşımını hissetmek istedim ama buna cesaret edemedim.

Yola çıkarken adamlardan biri bana bir yudum su ve bir lokma bayat ekmek verdi. Ekmeği parmaklarımla ufalayıp ağzıma attım, sonra da arabanın kenarına yaslanıp kustum. Kısa boylu adam güldü, nefesinin pis kokusu yüzüme çarpıyordu. Oturağa sırtımı yasladım ve başımı eğerek yanından geçip gittiğimiz kırlara baktım.

Dere boyunca uzanıp giden yoldaydık. Hâlâ çok net göremiyordum, dere sadece güneş ışığı ve sudan oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Ama müziğini duyabiliyor, temiz demir kokusunu alabiliyordum.

Kulübemin etrafından parlak kıvrımlarla akan dereydi bu. Annemin çakıl taşlarının altından fırlayan gümüş renkli minik balıkları, kıyı boyunca büyüyen melek otlarının sert tomurcuklarını bana gösterdiği dere.

Üzerimden karanlık bir gölge geçti ve bir an için kanat sesleri duyduğumu sandım. Bu ses, annemin kargasını hatırlattı bana. Meşe ağacının altındaki o geceyi...

Bu anı, bir bıçak gibi deşti içimi.

Karanlığa gömülmeden önceki son düşüncem, Jennet Weyward'ın kızını bu halde görecek kadar yaşamamış olmasına sevindiğim oldu.

Lancaster'a varmadan önce güneşin gökyüzünde kaç kez doğup battığını unuttum. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamış, vadiden hiç ayrılmamıştım. Binlerce insanın ve hayvanın etrafa yayılan kokusu o kadar güçlüydü ki, havada asılı durduğunu görebilirim diye düşünerek gözlerimi kısarak baktım. Ve

o gürültü. Kuş seslerinin tek bir notasını bile duyamayacağım kadar yüksekti.

Etrafa bakmak için arabanın içinde doğruldum. Çok fazla insan vardı; erkekler, kadınlar ve çocuklar sokakları doldurmuşlardı; kadınlar at gübresi yığınlarının üzerinden geçerken eteklerini topluyorlardı. Bir adam, ateşin üzerinde kestane pişiriyordu; kestanelerin altın sarısı etlerinin kokusu başımı döndürdü. Güneşli bir öğleden sonraydı ama titriyordum. Tırnaklarıma baktım: Maviydiler.

Büyük bir taş binanın önünde durduk. Sormama gerek yoktu; buranın o kale olduğunu, ağır ceza duruşmalarının burada yapıldığını biliyordum. Hayatların ölçüp biçildiği bir yere benziyordu.

Beni arabadan indirip içeri götürdüler, kapıları arkamdan kapattılar, böylece bütünüyle kalenin içine hapsoldum.

Mahkeme salonu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Güneş pencerelerden içeri giriyor, gökyüzüne doğru kıvrılan ağaçları hatırlatan taş sütunları aydınlatıyordu. Ama bu güzellik, korkumu bastırmaya hiç mi hiç yetmiyordu.

İki yargıç yüksek bir kürsüde oturuyordu; bizler gibi etten kemikten yapılma değillermiş de ulu bir varlığın parçalarıymış gibi... Siyah elbiseleri, kürklü mantoları ve ilginç koyu renk şapkalarıyla bana iki şişman böceği anımsattılar. Yan tarafta jüri oturuyordu. On iki adam. Yamuk burunlu, kare çeneli bir adam dışında hiçbiri gözlerimin içine bakmıyordu. O adamın bakışları yumuşaktı, belki de acıma duygusuyla böyle bakıyordu. Bunu görmeye dayanamadım. Yüzümü başka tarafa çevirdim.

Savcı odaya girdi. Uzun boylu bir adamdı ve üzerinde ağır kıyafetleri, yüzünde çiçek hastalığının henüz iyileşememiş çukurlu izleri vardı. Savcı karşımda yerini alırken, yalpalamamak için ahşaptan yapılma sanık sandalyesine tutundum. Gözleri bir karganınki gibi soluk maviydi ama soğuktu.

Yargıçlardan biri bana baktı.

"Altha Weyward," diye söze başladı, sanki adım ağzını kirletecekmiş gibi kaşlarını çatarak. "Büyücülük denilen kötü ve şeytani uğraşla meşgul olmakla, büyü yaparak John Milburn'ün ölümüne neden olmakla suçlanıyorsunuz. Savunmanız nedir?"

Dudaklarımı ıslattım. Dilim şişmiş gibiydi ve kelimeler ağzımdan dökülmeden beni boğacaklarından endişe ediyordum. Ama konuştuğumda sesim netti.

"Masumum," dedim.

4

KATE

Şu anda A66 otoyolunda, Crows Beck'e çok yakın olmasına rağmen Kate'in midesi hâlâ korkudan altüst olmuş bir halde. Londra'dan sadece 320 kilometre uzakta. *Ondan* 320 kilometre uzakta.

Gece boyunca araba kullandı. Fazla uyumadan idare etmeye alışkın, ama yine de ne kadar süredir uyanık olduğuna şaşırıyor; yorgunluk gözbebeklerinin arkasında pamuksu bir his, şakaklarında bir uğultu olarak kendini göstermeye başlıyor artık. Bir ses duymak için, bir eşlikçisi olsun diye radyoyu açıyor.

Sessizliği neşeli bir pop şarkısı dolduruyor, radyoyu kapatmadan önce yüzünü buruşturuyor.

Arabanın camını indiriyor. Şafak havası içeriye doluyor. Temiz çim ve biraz tezek kokuyor. Şehrin nemli, sülfürik kokusundan çok farklı. Alışılmadık.

Büyük halasının yaşadığı Crows Beck'e son gidişinin üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçti. Büyükbabasının kız kardeşi

–Kate onu zar zor hatırlıyor– geçen ağustosta ölmüş ve tüm mal varlığını Kate'e bırakmıştı. Tüm mal varlığı demek, bu küçük kulübe için yanlış bir kelime gibiydi. Doğru hatırlıyorsa iki odadan yalnızca biraz daha büyüktü.

Dışarıda yükselen güneş tepeleri pembeye boyuyor. Telefonu ona Crows Beck'e beş dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor. *Uyumama da beş dakika kaldı*, diye düşünüyor. *Güvenli bir yere ulaşmama beş dakika kaldı.*

Anayoldan ağaçlarla dolu bir sokağa sapıyor. Uzakta, sabah ışığında parıldayan küçük kuleleri görüyor. *Burası bir zamanlar ailesinin oturduğu Malikâne olabilir mi*, diye merak ediyor. Büyükbabası ve kız kardeşi orada büyümüş ama sonra mirastan mahrum bırakılmışlar. Nedenini bilmiyor. Artık bunu soracak kimse yok.

Kuleler kayboluyor ve sonra başka bir şey görüyor; kalbinin göğsünde hızla çarpmasına neden olan bir şey.

Bir dizi hayvan –*sıçanlar*, diye düşünüyor, *ya da belki köstebekler*– kuyruklarından bağlanarak bir çite asılmış. Araba ilerliyor ve hayvanlar merhamet gösterircesine gözden kayboluyor. Sadece zararsız bir Cumbria geleneği. Ürperiyor, başını iki yana sallıyor ama görüntüyü zihninden silip atamıyor. Esintinin etkisiyle sallanan küçük bedenler.

Kulübe, endişeli bir hayvan gibi yere yakın, alçak bir yapı. Taş duvarlar eskimekten yıpranmış, sarmaşıklarla kaplanmış. Kulübenin adı, süslü harflerle kapı eşiğinin üst kısmına oyulmuş: *Weyward*. Bir ev için garip bir isim. Tanıdık bir kelime ama garip bir yazılışı var, kendinden uzaklaşmış gibi.

Ön kapı harap olmuş bir halde, koyu yeşil boyası alttan şeritler halinde soyuluyor. Büyük, eski moda kilit örümcek ağlarıyla kaplı. El çantasına attığı anahtarları arıyor. Şıngırdama sesi sabah sessizliğini bölüyor ve evin yanındaki çalılıkta bir şey hışır-

dayarak Kate'in sıçramasına neden oluyor. Kate çocukluğundan beri bu eve adımını atmamıştı; çok eskiden, babası hâlâ hayattayken gelmişti buraya. Kulübeye –ve büyük halasına– dair anıları varla yok arası, silik. Yine de içindeki korku onu şaşırtıyor. Ne de olsa burası sadece bir ev. Gidecek başka bir yeri de yok.

Derin bir nefes alıyor ve içeri giriyor.

Giriş dar, tavanı alçak. Attığı her adımla yerden bir toz bulutu yükseliyor, kulübe onu selamlıyor sanki. Duvarlar, çerçevelenmiş böcek ve hayvan çizimleriyle neredeyse görünmeyecek hale gelmiş soluk yeşil bir duvar kâğıdıyla kaplı. Dev bir eşekarısının oldukça gerçekçi bir çizimi karşısında irkiliyor. Büyük halası bir böcekbilimciydi. Kate bu işin cazibesini tam olarak anlayamıyor, böceklerden ya da uçan herhangi bir şeyden pek hoşlanmıyor. Artık hoşlanmıyor.

Evin arka tarafında, bir duvarı mutfaktan oluşan eski püskü bir oturma odası var. Yüz yıllık gibi görünen bir ocağın üzerinde kararmış bakır kaplar ve kurutulmuş otlar asılı. Mobilyalar hoş ama yıpranmış: yamuk yeşil bir kanepe, birbiriyle uyumsuz rengârenk sandalyelerle çevrili meşe bir masa. Yıkık dökük bir şöminenin üzerindeki şömine rafı tuhaf eserlerle dolu: solmuş bir bal peteği kabuğu, bir kelebeğin cam içinde muhafaza edilmiş mücevherli kanatları. Tavanın bir köşesi, kasıtlı olarak işlenmiş gibi görünen kalın örümcek ağlarıyla kaplı.

Paslanmış çaydanlığa su doldurup ocağın üzerine koyarken, bir yandan da dolaplarda erzak arıyor. Konserve fasulyelerin ve bir şeylerin turşusunun yapıldığı soluk kavanozların ardında birkaç poşet çay ve açılmamış bir paket çikolatalı bisküvi buluyor. Lavabonun üzerine eğilip yiyor; pencereden bahçenin alt tarafına, şafak vaktinde altın ışıklar saçarak parlayan fıskiyeye bakıyor. Çaydanlık ötüyor. Çay fincanını kaptığı gibi koridordan yatak odasına doğru ilerliyor, döşeme tahtaları ayaklarının altında gıcırdıyor.

Tavan burada evin geri kalanından bile daha alçak: Kate'in eğilerek yürümesi gerekiyor. Pencereden vadiyi çevreleyen, bulutlarla gölgelenmiş tepeleri görebiliyor. Oda kitaplıklar ve mobilyalarla dolu. Eski yastıklarla kaplı sayvanlı bir yatak. Aklına, bunun muhtemelen büyük halasının öldüğü yatak olduğu geliyor. Avukatın söylediğine göre halası uykusunda ölmüş ve ertesi gün mahalleden bir kız tarafından bulunmuştu. Kısa bir süreliğine nevresim takımının o zamandan beri değiştirilip değiştirilmediğini merak ediyor, diğer odadaki çökük kanepede uyumayı düşünüyor. Ama yorgunluk onu ele geçiriyor, yorganın üstüne yığılıyor.

Uyandığında odadaki yabancı eşyalar kafasını karıştırıyor. Bir an için Londra'daki dairelerinin steril yatak odasına geri döndüğünü düşünüyor: Simon'ın her an üzerine çıkacağını, içine gireceğini... Sonra hatırlıyor. Nabzı düşüyor. Pencereler alacakaranlıkla mavileşmiş. Motorola'sındaki saate bakıyor: 18.33.

İçini asit gibi delip geçen bir korku dalgasıyla yanına almadığı iPhone'unu düşünüyor. Simon şu anda muhtemelen telefonu kurcalıyordur... Ama Kate'in başka seçeneği yoktu. Hem Simon telefonda zaten bildiği şeyleri bulacaktı.

Simon'ın telefonunu ne zaman takip etmeye başladığından emin değil. Belki de bunu yıllardır yapıyordu, Kate farkında olmadan. Telefonun şifresini hep bilirdi ve ne zaman istese Kate bakması için telefonu ona verirdi. Ama yine de Simon geçen yıl Kate'in bir ilişkisi olduğuna dair kendini inandırmıştı.

"Biriyle görüşüyorsun, değil mi?" diye hırlamıştı ona arkadan sahip olurken, parmakları saçlarını sıkıca kavrıyordu. "Siktiğimin *kütüphanesinde*."

İlk başta Simon'ın onu takip etmesi için özel bir dedektif tuttuğunu düşünmüştü ama bu mantıklı değildi. Çünkü o zaman kimseyle buluşmadığını, kütüphaneye sadece okumak ve baş-

kalarının hayal dünyasına kaçmak için gittiğini bilirdi. Çocukken sevdiği kitapları sık sık tekrar okurdu, kitapların tanıdık hissi onun için bir merhemdi: *Grim Masalları, Narnia Günlükleri* ve en sevdiği *Gizli Bahçe*... Bazen gözlerini kapatıyor ve kendini Simon'la yatakta değil; Misselthwaite Malikânesi'ndeki birbirine dolaşmış bitkilerin arasında durmuş, rüzgârda salınan gülleri izlerken buluyordu.

Belki de Simon'ın asıl sorunu buydu. Onun bedenini kontrol edebiliyor ama zihnini edemiyordu.

Başka ipuçları da vardı; Noel'den önce yaşadıkları tartışma gibi. Simon bir şekilde Kate'in, annesini görmek için Toronto'ya giden uçuşlara baktığını biliyordu. Simon'ın iPhone'una, verilerini kaydeden casus bir yazılım yüklediğini fark etti. Bu yazılım sayesinde sadece nerede olduğunu değil; arama geçmişini, e-postalarını ve mesajlarını da takip edebiliyordu. Bu yüzden geçen ağustos ayında avukat onu yazlık –miras kalan ev– hakkında aradığında arama kaydını geçmişinden silmiş ve bir şekilde ikinci bir telefon almaya karar vermişti. Simon'ın asla haberinin olmayacağı gizli bir telefon.

Motorola'yı satın almak için yeterli parayı biriktirebilmesi haftalar sürmüştü. Simon ona harçlık veriyordu, ama bunu sadece makyaj malzemeleri ve iç çamaşırları için harcaması gerekiyordu. Telefonunu aldığı zaman plan yapmaya başlayabilmişti ancak. Avukatından anahtarları Islington'daki bir posta kutusuna bırakmasını istemişti. Harçlığını çantasının astarında saklamaya başlamış, her hafta gizlice açtırdığı banka hesabına yatırmıştı.

O zaman bile yapıp yapmayacağından, bunu hak edip etmediğinden emin değildi: özgür olmak...

Ta ki Simon çocuk istediğini söyleyene kadar. İşyerinde gelirini artıracak bir terfi bekliyordu ve bir aile kurmak, bir sonraki doğal adımdı onun için.

"Gün geçtikte gençleşecek halin yok," demişti. Sonra da alaycı bir tavırla, "Ayrıca yapacak daha iyi bir işin de yok," diye eklemişti.

Simon'ın konuşmasını dinlerken içine bir ürperti yayılmıştı. Buna katlanmak onun için yeterince zor bir şeydi. Ona katlanmak... Yüzünden saçılan tükürükler, elinin teninde yarattığı yanıklar. Bitmek bilmeyen, acımasız geceler.

Ama bir çocuk?

Bundan sorumlu olamazdı, yapamazdı.

Simon bulana kadar bir süre için doğum kontrol hapı içmeye devam etti, pembe tabletleri yatağının başucundaki dolabın içinde bir çoraba sıkıştırıp saklamıştı. Simon, Kate'in gözleri önünde her bir hapı ambalajından teker teker çıkarıp tuvalete atmış, sonra da sifonu çekmişti.

Ondan sonra işler daha da zorlaşmıştı. Yataktan sıvışmak için Simon'ın uykuya dalmasını bekledikten sonra banyoya gidip gizli telefonunun mavi ışığında sessizce yere çömelerek eski yöntemleri araştırdı. Simon'm şüphelenmeyeceği yöntemleri. Eski bir parfüm şişesinde sakladığı limon suyu. Yarattığı acı neredeyse zevk veriyordu; kendisini temiz hissetmesini sağlıyordu. Saf.

Kate kaçışını planlarken, iç çamaşırındaki aylık kan damlalarını rahatlamayla karşılıyordu ama bu sırada Simon'ın kuralları katılaşmaya başlamıştı. Günlük hareketleri ve faaliyetleri hakkında Kate'i durmadan sorguluyordu: Kuru temizlemeciden gömleklerini alırken yoldan sapmış mıydı, başka biriyle konuşmuş muydu? Market alışverişlerini getiren adamla flört etmiş miydi? Yediklerini bile takip ediyor, sanki kuzulama dönemi için besiye alınan verimli bir dişi koyunmuş gibi mutfağı lahana ve takviyelerle dolduruyordu.

Yine de bu onu, Kate'in canını yakmaktan alıkoymuyordu; saçlarını parmak uçlarına dolamaktan, göğüslerini ısırmaktan.

Simon'ın bir bebeği kendi iyiliği için istediğinden şüpheliydi. Kate'e sahip olma ihtiyacı o kadar doyumsuz bir hal almıştı ki, artık vücudunu dışarıdan işaretlemek yeterli değildi.

Rahmini kendi tohumuyla doldurmak, Kate'in üzerindeki hâkimiyetinin nihai şekli olacaktı. Nihai kontrol.

Ve bu yüzden, tıpkı doğum kontrol haplarının başına geldiği gibi, Kate lahanadan yeşil bir girdabın tuvalette kaybolup gitmesini izlemekten acımasız bir memnuniyet duydu. Market alışverişini getiren kuryeye hınzırca gülümsemekten. Ama bu küçük isyan dolu hareketleri tehlikeliydi. Simon onu bir aldatmacanın içinde yakalamaya çalıştı, mahkemede tanığı sorgulayan bir avukat gibi ustalıkla sözlü tuzaklar kurdu.

"Kıyafetleri kuru temizlemeden öğleden sonra ikide alacağını söylemiştin," diyordu, nefesi yüzüne sıcak sıcak çarparken. "Ama makbuzda saat üç yazıyor. Neden bana yalan söyledin?"

Çapraz sorguları bazen bir saat sürerdi, bazen daha da uzun.

Son zamanlarda, ışıltılar saçan bir hapishane olan dairelerinde yalnız kaldığı uzun saatler boyunca ona güvenilemeyeceğini söyleyerek anahtarlarına el koymakla tehdit ediyordu.

Şansı azalıyordu. Ve bir bebeklerinin olması Kate'i sonsuza dek ona bağlayacaktı.

İşte bu yüzden dün, banyoda gebelik testinin boyasının yayılmasını izlerken geleceği –ufuktaki özgürlük vaadiyle birlikte– ellerinin arasından kayıp gitmiş gibiydi. Fayanslar buz gibiydi. Pencereye çarpan bir sineğin vızıltısı, kendi düzensiz nefesine karışarak gerçekdışı bir ritim yarattı. "Olamaz!" dedi yüksek sesle. Cevap verecek kimse yoktu.

Yirmi dakika sonra ambalajından ikinci bir test çıkardı ama sonuç aynıydı.

Pozitif.

Bunu şimdi kafana takma, diye düşündü kendi kendine. Ama yine de inanmakta güçlük çekiyordu. Yol boyunca kenara çekip çantasına koyduğu karton kutuyu açmak ve o iki bulanık çizgiyi hayal edip etmediğini kontrol etmek istemişti.

Çok uğraşmıştı. Ama sonuçta hiçbirinin önemi yoktu. Simon istediğini elde etmişti.

Midesi çalkalanıyor, damağında bir baskı yaratıyor. Titriyor, yutkunuyor. Bu ana ve buraya odaklanmaya çalışıyor. Güvende. Önemli olan tek şey bu. Güvende ama donuyor. Şöminenin iş görüp görmediğini merak ederek diğer odaya yöneliyor. Şöminenin yanında bir yığın odun ve üzerinde de bir kutu kibrit var. İlk kibrit yanmayı reddediyor. İkincisi de öyle. Simon'dan yüzlerce kilometre uzakta olmasına rağmen, onun sesi kafasının içinde yüksek sesle duyuluyor: *Zavallı seni. Hiçbir şeyi becere-miyorsun...* Parmakları titriyor ama tekrar deniyor. Minik mavi alevi, turuncu kıvılcımları görünce sıntıyor.

Kıvılcımlar alevlere dönüşüyor ve Kate ısıtmak için ellerini uzatıyor, ardından odaya yoğun bir duman yayılıyor. Göğsü sıkışıyor, ocaktan çaydanlığı alıyor ve ateşin üzerine su döküyor. Ateş söndüğünde içi soğumaya başlıyor. Belki de ses haklıdır. Belki de *zavallının tekidir.*

Ama buraya kadar geldi, değil mi? Bunu yapabilir. Artık nefes alış verişi yavaşladığına göre, mantığını kullanarak düşününce bir şeyin bacayı tıkadığını anlıyor. Şömineye yaslanmış bir şömine maşası görüyor. Harika. Dört ayak üzerinde, gözleri dumandan yanarak, demir maşayı bacadan yukarı itiyor ve bir şeye değdiğini hissediyor, yumuşak bir şeye...

Koyu renk bir cisim aşağı yuvarlandığında çığlık atıyor, bunun bir kuşun gövdesi olduğunu gördüğünde tekrar çığlık atıyor. Petrol rengindeki tüylerin üzerinde küller titreşiyor. Bir karga. Kate geri çekilirken karganın gözünün parlak boncuğu onu takip ediyor. Kanat çırpan ve keskin gagaları olan kuşları sevmez

Kate. Çocukluğundan beri onlardan uzak durmuştur. Bir an için, Tanrı'nın yarattığı bu koca dünyada onca yer varken *Crows Beck*'te yaşadığı için büyük halasına kızıyor.

Ama bu karga ölü. Ona zarar veremez. Ondan kurtulmak için bir poşete, gazeteye ya da başka bir şeye ihtiyacı var. Neredeyse odadan çıkmak üzereyken içeride bir kıpırtı, bir hareketlenme hissediyor. Dönüp dehşet içinde kuşun bir tür Lazarus refleksi yaşıyor gibi yükselip uçmasını izliyor. Pencereyi açıyor ve karga uçup gidene kadar sopayı ona doğru çılgınca savuruyor. Pencereyi çarparak kapatıyor ve odadan koşarak çıkıyor. Karganın pencere camına vuran gagasının sesi, koridor boyunca onu takip ediyor.

5

VIOLET

Baba'sını ve Cecil'i yemek odasından çıkarken takip eden Violet, bir yandan da yeşil elbisesini düzeltiyordu. Zar zor bir şeyler yiyebilmişti ve bu sadece Bayan Kirkby tavşan turtası yaptığı için değildi. Çiğnerken tavşanın ipeksi kulağını ve narin pembe burnunu düşünmemeye çalışmıştı. Baba'sı ondan, yemekten sonra dinlenme odasına kadar kendisine eşlik etmesini istemişti. Baskın koyu renkli ekoselerle döşenmiş olan dinlenme odası, Baba'sının yemek sonrası bir kadeh Porto şarabının ve sessizliğin tadını çıkardığı, şöminenin üzerinde asılı duran doldurulmuş dağ keçisi kafasını izlediği yerdi. Kadınların buraya girmesi yasaktı, (mevsimi olmamasına rağmen şöminenin ateşini yakan Bayan Kirkby dışında).

İçeri girdiklerinde Baba, "Kapıyı kapat," dedi. Violet kapıyı kapatırken Graham'ın koridordan kendisine ters ters baktığını gördü. Dinlenme odasına *o* hiç davet edilmemişti. Gerçi belki

de bu iyi bir şeydi. Violet tekrar Baba'sına döndü ve yüzünün genellikle ciddi bir hoşnutsuzluğa işaret eden kül rengine döndüğünü gördü. Midesi altüst oldu.

Baba'sı, ateş ışığında parıldayan kristal sürahilerin olduğu içki arabasına doğru yürüdü. Bir koltuğa gömülmeden önce kendine cömert bir kadeh Porto şarabı doldurdu. Bacak bacak üstüne attığında altındaki deri gıcırdadı. Violet'i oturmaya davet etmedi (gerçi odadaki diğer tek sandalye olan sade bir berjer, ateşe –ve de Cecil'e– öyle yakındı ki hiç de davetkâr bir havası yoktu).

"Violet," dedi Baba, sanki kızının adı onu bir şekilde rahatsız etmiş gibi burnunu kırıştırarak.

"Efendim Baba?" Violet, sesinin bu kadar ince çıkmasından nefret ediyordu. Neyi yanlış yaptığını merak ederek yutkundu. Normalde sadece Graham etraftayken onu terbiye etme zahmetine katlanırdı. Baba'sının dikkatini çekmezdi. O gün ikinci kez, arılarla ilgili o olayı düşündü ve yüzünü buruşturdu.

Baba ateşi şiddetle körüklemek için eğildi, öyle ki zengin desenli Türk halısının üzerine soluk küller sıçradı. Cecil irkildi, sonra da Violet'e hırlamaya başladı; efendisinin hoşnutsuzluğunun sebebinin Violet olduğu sonucuna varmıştı. Baba'nın şakağında bir damar atmaya başladı ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Violet ona fark ettirmeden odadan çıkıp çıkamayacağını merak etmeye başladı.

"Hal ve hareketlerin üzerine konuşmamız gerekiyor," dedi sonunda.

Violet'in yanakları panikten kızarmıştı.

"Hal ve hareketlerim mi?"

"Evet," dedi Baba. "Bayan Poole bana son zamanlarda... *ağaçlara tırmandığını* söyledi." O iki kelimeyi yavaşça ve üstüne basa basa söylemişti, sanki söylediklerine tam olarak inanamıyordu. "Görünüşe göre eteğini yırtmışsın. Bana elbisenin... mahvolduğu söylendi."

Baba kaşlarını çatarak ateşe baktı.

Violet artık terden kayganlaşmış ellerini birbirine geçirdi. Yün etekteki boydan boya yırtığı, Dadı Metcalfe yıkamak için eteği odasından alana kadar fark etmemişti bile. Etek zaten eskiydi ve çok uzundu, iğrenç kıvrımları vardı. İçten içe ondan kurtulduğuna seviniyordu.

"Ben... Özür dilerim Baba."

Baba'nın kaşları daha da çatıldı, alnı kırıştı. Violet karartma perdelerinin çekili olduğunu unutarak pencereye baktı. Bir sinek, umutsuzca dış dünyayı arayarak küçük bedenini kumaşa doğru savuruyordu. Kanatlarının vızıltısı Violet'in kulaklarını doldurdu ve Baba'sının daha sonra ne dediğini duymadı.

"Ne?" dedi Violet.

"*Kusuruma bakma Baba.*"

"Kusuruma bakma Baba?" diye tekrarladı. Hâlâ sineği izliyordu.

"Diyeceğim o ki, benim kızım olmaya yakışır şekilde bu işi halletmek için son bir şansın var. Kuzenin Frederick gelecek ay cepheden izin alarak bizde kalmaya geliyor." Durakladı ve Violet kendini bir vaaza hazırladı.

Babası sık sık Büyük Savaş'ta savaştığı zamanlardan bahsederdi. Her kasım ayında Mütareke Günü'ne hazırlık olarak Graham'a madalyalarını parlattırır, bir dakikalık saygı duruşu için tüm ev halkını ana salonda toplardı. Daha sonra kahramanlık ve fedakârlık hakkında, her yıl daha da uzuyormuş gibi hissettiren ve kendini tekrarlayan bir konuşma yapardı.

Violet bir keresinde bahçıvan Dinsdale'in Baba'sı uzun bir söylev çektikten sonra Bayan Kirkby'ye, "Gerçek savaş hakkında hiçbir şey bilmiyor," diye mırıldandığını duymuştu. "Zamanının çoğunu subayların yemekhanesinde bir şişe Porto şarabıyla geçirdiğine bahse girerim." 1939'da yeniden savaş ilan edildiğinde Baba neredeyse neşeli görünüyordu. Hemen

Graham ve Violet'in araba yolundaki atkestanesi ağaçlarından kozalak toplamaya başlamalarını emretmişti. Söylediğine göre, yakut gibi parlak bu yuvarlak tohumlar, Almanya'nın her yerinde patlayacak ve "Boche'yi krallığa ulaştıracak" bombaların üretiminde çok önemli olacaktı. Graham bunlardan yüzlerce toplamıştı ama Violet bu güzel tohumların böylesine korkunç bir sonla karşılaşacağını düşünmeye dayanamıyordu. Onları gizlice bahçeye gömmüş ve yeniden büyüyeceklerini ummuştu. Neyse ki Baba kısa süre sonra savaşa olan hevesini kaybetti, dizindeki sakatlık ve "Malikâne'ye karşı görevleri" yüzünden askere gitmedi, bu yükümlüğünü kafasından silip attı.

Ama bu gece savaş vaazı yoktu. Baba bunun yerine, "Frederick'in yanında hal ve hareketlerine muntazam ölçüde dikkat etmeni bekliyorum," diye devam etti. Violet tüm bunların çok tuhaf olduğunu düşündü. Frederick adında bir kuzeni olduğunu hiç hatırlamıyordu ya da herhangi bir kuzeni olduğunu... Baba'sı hiçbir akrabasından bahsetmezdi; annesinden, babasından ve o doğmadan önce bir kazada ölen ağabeyinden bile. Bu konu da *yasaktı* ve bir keresinde bununla alakalı sorular sorduğu için eline üç kez sert bir şekilde vurulmuştu. "Bunu bir... test olarak düşün. Eğer ziyareti sırasında ailene uygun şekilde davranmazsan, işte o zaman... Seni göndermekten başka çarem kalmayacak. Kendi iyiliğin için."

"Uzaklara mı?"

"Kızlar için görgü okuluna. Eğer bir eş bulma şansın olsun istiyorsan, düzgün davranmayı öğrenmen gerekecek. Eğer bana genç bir hanımefendi gibi davranabildiğimi gösteremezsen, bunu sana öğretebilecek birkaç kurum var. Ve dışarıda gezip tozmaya, bir *vahşi* gibi kirli yapraklar ve dallar toplamana izin verilmez oralarda." Sesini alçalttı. "Belki senin de... *onun* gibi olmanı engelleyebilirler."

"O mu?" Violet'in kalbi pır pır etti. Annesini mi kastediyordu?

Ama Baba'sı sorusunu duymazdan geldi. "Hepsi bu kadar," dedi, ilk kez başını kaldırıp ona bakarak. "İyi geceler."

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki Violet'e bakıyor ama başka birini görüyor gibiydi.

Violet gözyaşlarının dökülmesine izin vermeden önce yatak odasında yalnız kalana kadar bekledi. Geceliğini giyip yatağa girerken sessizce ağladı. Bir süre sonra nefes alışını düzene sokmaya çalıştı ama işe yaramadı. Küçük odasına çiğ bir koku hâkimdi ve –ilk kez olmamakla birlikte– bulutlar arasında bir balık ne kadar yersizse, bu malikânedeki varlığının da bir o kadar tuhaf olduğu hissine kapıldı. Kayın ağacının sağlam kucağını, tenine çarpan gece esintisini özlemişti.

Küçükken kulak misafiri olduğu bir konuşma kulaklarında çınladı.

Genç hanıma o kadar çok benziyor ki, üstelik sadece görünüş olarak da değil.

Annesi de böyle biri miydi? Doğa onun kalbini de Violet'in kalbini çaldığı gibi mi çalmıştı?

Ve bunda yanlış olan ne vardı ki?

İç geçirerek üzerindeki pikeyi tekmeledi. Lambayı söndürdükten sonra pencereye doğru ilerledi, çirkin mi çirkin karartma perdesini kenara itti ve pencerenin kanadını açtı.

Ay alacakaranlık gökyüzünde bir inci gibi parlıyor, sarp tepeleri aydınlatıyordu. Hafif bir rüzgâr vardı, Violet ağaçların kımıldayıp mırıldandığını duyabiliyordu. Gözlerini kapadı ve bir baykuşun ötüşünü, bir yarasanın kanat çırpışını, bir porsuğun yuvasına giderken çıkardığı hışırtıyı dinledi.

Evi *orasıydı.* Köhne koridorları, bitmek bilmeyen ekose desenleri ve her köşede beliren Baba tehdidiyle bu malikâne değil.

Ama eğer buradan gönderilirse... bunların hiçbirini bir daha göremeyebilirdi. Baykuşları, yarasaları, porsukları. Sevdiği yaşlı kayın ağacını ve onun böcek köyünü.

Bunun yerine dört duvar arasına hapsedilecek, her türlü gereksiz konuşma becerisini ve görgü kurallarını öğrenmeye zorlanacaktı. Sırf Baba onu yaşlı bir barona ya da bir başkasına sunabilsin diye; sanki karşılığında iyi bir şey elde edebilmek için takas edilecek bir şeymiş gibi.

Ya da Baba'nın kurtulması gereken bir şey.

Ama hayır, onu *göndermeyecekti.* Violet buna izin vermezdi. Orton Malikânesi'nden ayrılacaksa da kendini bir ormanda, üzerinden böcekler dökülen eğrelti otlarına sürtünerek ustalıkla ilerlerken hayal ediyordu, bu kendi isteğiyle olacaktı. Ne Baba'sının ne de bir başkasının isteğiyle değil.

Kış gelip ağaçların yapraklarını döktüğünde korkunç bir görgü okulunda değil, burada olacağına dair kendi kendine söz verdi. Gerekirse dışarı çıkmayacaktı. Sadece aptal akrabasının ziyareti bitene kadar dayanması gerekecekti. Böylece Baba'sına ne kadar uslu olabileceğini gösterecekti.

6

KATE

Kate, karganın gagasının cama çarpma sesini bastırmak için yorganın altına giriyor ve kuşun pencereye saldırmaktan vazgeçmesini bekliyor. Titreyerek derin bir nefes alıyor, yatağın küf kokusundan öğürüyor. Sonunda ses azalıyor ve Kate, karga uçup giderken kanatlarının havada çıkardığı sesi duyabildiğini düşünüyor. Nefes alış verişi sakinleşiyor, nabzının gümbürtüsü yavaşlıyor.

Başını kaldırıp odaya bakıyor: Eğik tavan, eskimekten neredeyse kabarmış yeşil boyalı duvarlar sanki onu içine hapsediyor. Çerçeveli fotoğraflar ve eskizler ona bakıyor; hepsi hayvan, böcek, kuş çizimleri. Bir tanesi, cam çerçevesinin altında parıldayan sarımsı kahverengi desenli bir yılan. Üç boyutlu gibi, neredeyse heykelimsi. Kızıl-kahve parıltısından etkilenip daha yakından bakıyor. Aslında bunun bir yılan değil, bir kırkayağın iyi korunmuş bedeni olduğunu görüyor: Kalın parçalar halinde ıslak ıslak parlıyor, sonsuza dek camın ardına hapsolmuş.

Çerçevenin üzerindeki kıvrımlı yazıyı yüksek sesle okurken ürperiyor, kelimeler bir büyü kadar tuhaf:

"*Scolopendra gigantea.*"

Etrafı kaplayan yoğun sessizlik başını döndürüyor. Alışılmadık bir özgürlük hissi neredeyse midesini bulandıracak. Bu his, tenine pürüzlü bir kumaş gibi huzursuzca değiyor sanki. Bedeninin bu yeni hisse alışması gerekecek.

Bu, altı yıl önce, Kate yirmi üç yaşındayken tanıştıklarından beri Simon'la konuşmadan geçirdiği en uzun süre. O ilk geceyi düşünmek midesine bir ağrı girmesine neden oluyor. Kendisini net bir şekilde görebiliyor: Londra'da bir barda arkadaşlarıyla birlikte ayakta duruyordu, inanılmaz derecede genç ve utangaçtı. Gerçi şimdi üniversitede tanıştığı o kadınlar için "arkadaş" kelimesinin doğru bir ifade olup olmadığını merak ediyor. Konuşmasını hiçbir zaman onların konuşma temposuna uyduramamış, onlarlayken bir şakanın ya da kahkahanın zamanlamasını hiçbir zaman doğru ayarlayamamıştı. Çocukluğundan beri hissettiği bir duyguydu bu: bir şekilde diğer herkesten kopuk olduğu, herkesten uzak.

Kopukluk hissi o gece daha bir güçlüydü, çünkü annesi yeni kocasıyla Kanada'ya taşınmış ve Kate'i yapayalnız bırakmıştı. Bunu hak etmişti ama yine de canını acıtıyordu. O gece seviyormuş gibi yaptığı ağır, ekşi birayla dolu bardağına bakıp erken ayrılmak için bir bahane bulmaya çalıştığını hatırlıyor.

Biraz kendine gelmek için tuvalete gitme düşüncesiyle başını kaldırdığında onu görmüştü. Kate'i ilk etkileyen şey duruşuydu. Etrafı incelerken bara yaslanışındaki o rahatlığı, aslansı zarafeti. Şaşkınlık ve hoşlantıyla yüzü kızardığı sırada adamın da ona baktığını görmüştü. Ruhunun derinlerinde bir yerde bir parçası, gözleri buluştuğunda adamın o ağır ağır, duygu yüklü gülümsemesinde bir şey fark etmişti. O anda bile neler olacağını biliyordu.

Kafatasının içinde onu boğan bir his var. Gözlerini yumuyor.

Derin bir nefes alıp kulak kesiliyor. Eğer evinde olsaydı trafiği, köşedeki barın önünde içki içen iş çıkışı kalabalığının kahkahalarını, tepesinde gümdürdeyen bir uçağı duyabilirdi. Hoxton'da yüksek bir binadaki dairelerinin çift camı bile Londra'nın gürültüsüyle, sekiz milyon hayatın uğultusuyla boy ölçüşemezdi.

Ama burada ne arabalar var ne tepesinde kükreyen uçaklar ne de komşularının televizyonunun uzaktan gelen uğultusu. Burada var olan tek şey... sessizlik. Bundan hoşlanıyor mu yoksa ürkütücü mü buluyor, emin değil. Biraz zorlarsa derenin uzaktan gelen şırıltısını, bitki örtüsünün buraya has gece hayatının içinden yükselen hışırtısını duyabileceğini düşünüyor. Tırtıllar, kakımlar, baykuşlar... Ama tabii bu mümkün değil. Solmuş perdelerini açıyor ve pencerelerin sımsıkı kapalı olduğunu görüyor. Kulaklarının bu kadar iyi duymasına imkân yok. Çocukken yaptığı gibi bir şeyler hayal ediyor olmalı. Anne ve babası, onu hayal âlemine daldığı sırada yakaladıklarında, "İn şu bulutların tepesinden," derlerdi. "Ve inmişken de ödevlerini yap."

Ama onlara hiçbir zaman kulak asmazdı.

Nerede olurlarsa olsunlar, her zaman bir şeylerin dikkatini dağıtmasına izin verirdi... Oyun parkındaki kumda pembe pembe parıldayan bir solucan; Hampstead Heath'te ağaca tırmanan bir sincap, evlerinin saçaklarına yuva yapan kuşlar.

Keşke dinleseydi.

Olayın olduğu gün dokuz yaşındaydı. Babası onu okula götürüyordu, bir yaz sabahıydı; sıcaktan her yer pusluydu. Her zamanki güzergâhlarından gidiyorlardı; yaprakları açık yeşile çalan meşe ağaçlarının gölgelediği bir yol. Yaya geçidine yaklaştıklarında babası onun elini tuttu; her iki tarafa da bakmasını, yolun keskin bir virajla kıvrıldığı soldaki kör noktaya özellikle dikkat etmesini hatırlattı.

Yolun yarısını geçmişlerdi ki arkasından bir kuşun ona seslendiğini hissetti; garip, gizli bir parçasına asılı kalmıştı sanki ses. Boğuk boğuk ötüşünden bir karga olduğunu düşündü, ailesinin bahçesinde öten kuşların çoğunu çoktan öğrenmişti ve kargalar en sevdikleriydi. Sinsi seslerinde ve karanlık, parlak gözlerinde zekice –neredeyse insani– bir şeyler vardı.

Kate yolun ortasında durdu, dönüp arkalarında kalan yolu kaplayan ağaçları taradı. Ve işte oradaydı: kadife gibi siyah bir parıltı, bu haziran gününün parlak yeşil ve mavi ışıltılarının içinde şok edici bir etkisi vardı. Bir kargaydı, tam da tahmin ettiği gibi. Elini babasınınkinden kurtararak ona doğru koştu ve uçuşunu izledi.

Yolun üzerine bir gölge düştü. Uzaktan bir kükreme duyuldu ve sonra bir canavar –kırmızı pulları, gümüşten dişleri vardı ve Kate ona inanmak için artık çok büyüdüğünü düşünüyordu– köşede belirdi ve ona doğru yaklaştı.

Babası tam zamanında yetişmişti. Onu sertçe yolun çimenli tarafına itti. Kâğıt yırtılması gibi, havanın ikiye bölünmesi gibi bir ses duyuldu. Kate sersemlemiş bir halde canavarın ona doğru ilerleyişini izledi.

Canavar önce yavaş hareketlerle, sonra da hızlıca düştü.

Daha sonra acil servis ekipleri geldiğinde –iki ambulans ve bir polis arabası, bir ölüm konvoyu– Kate asfaltın üzerinde altın rengi bir şey gördü.

Bu onun arı broşuydu, her zaman cebinde taşıdığı broş. Babası onu iterek canavardan kurtardığında düşmüş olmalıydı. O canavarın artık sadece kırmızı boyası dökülmüş ve ızgarası paslanmış bir arabadan ibaret olduğunu fark etti. Etrafına baktı ve sürücünün, ince omuzlu bir adamın, ambulanslardan birinin arkasında hıçkıra hıçkıra ağladığını gördü.

Siyah ve parlak bir şey taşıyan sedye diğer ambulansa yükleniyordu. Sedyedeki şeyin babası olduğunu anlaması biraz zama-

nını aldı; onun gülümsemesini, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları bir daha asla göremeyecekti. Babası ölmüştü.

Babamı ben öldürdüm, diye düşündü. *Canavar benim.*

Broşu aldı ve elinde evirip çevirdi. Kristallerinin bir kısmının düştüğü yerde eksik dişler gibi çirkin boşluklar oluşmuştu. Bir kanadı ezilmişti.

Yaptığı şeyin bir hatırlatıcısı olarak broşu tekrar cebine koydu.

O günden sonra sincaplardan ve solucanlardan, ormandan ve bahçelerden uzak durdu. Özellikle de kuşlardan uzak durması gerekiyordu. Doğa –ve onda her zaman uyandırdığı hayranlık parıltısı– çok tehlikeliydi.

Kate çok tehlikeliydi.

Hayranlığı korkuya dönüştüğünde, kendini pencerelerin ardına hapsederek evden çıkmamaya başladı. Tıpkı büyük halasının çerçevenin ardına kapattığı kırkayak gibi. Ve Kate, kimsenin o duvarlardan içeri girmesine izin vermedi.

Ta ki Simon'la tanışana kadar.

Kulübede gözyaşlarına boğuluyor. Boğazı kurumuş ve yumru yumru olmuş. En son ne zaman bir şeyler içtiğini hatırlayamıyor: biraz suya ihtiyacı var. Votka daha iyi olurdu ama halasının hazır kahve ve Ovaltine kavanozlarıyla birlikte mutfak dolabına tıkıştırdığı içki koleksiyonundan öyle ağır bir şey çıkmıyor, sadece sararmış etiketlerde eğik harflerle yazılmış yabancı kelimeler var: *arak, slivovitz, soju*. Kate'in daha önce hiç görmediği bir dil. Hem zaten bunun iyi bir fikir olduğundan emin değil. Şarabı ve etrafa yaydığı çürümüş kokuyu hatırlıyor. Bebek konusunda vermek zorunda olduğu karar, içinde ağır bir yük gibi demleniyor.

Işığı açmadan önceki saniyede mutfağın gölgeli şekilleri gözüne çarpıyor. Gözlerini tavandan sarkan örümcek ağlarının soluk desenlerinden kaçırıyor ve kötü durumdaki emaye lavaboya dönüyor.

Pencere kenarındaki raftan bir fincan alırken parmak eklemleri bir şeye değiyor: tüylerle dolu bir reçel kavanozu. Beyaz ve narin, alaca kırmızı. En büyüğü parlak ve siyah; yanardöner renkleri neredeyse maviye çalıyor. Daha yakından baktığında, kara batırılmış gibi üzerinde beyaz benekli desenler olduğunu görüyor. Tıpkı şöminedeki karga gibi onun da külle değil, benzer beyaz beneklerle kaplı olduğunu şimdi fark ediyor. Belki de buradaki kargaları etkileyen bir tür hastalıktır? Bu düşünceyle ensesindeki tüyleri diken diken oluyor. Musluğu açıyor, sanki onu içten dışa temizleyebilecekmiş gibi suyu yudumluyor.

Daha sonra pencereden dışarıya bakmak için bir an duraksıyor. Ay net bir şekilde görülebiliyor, dolunay öyle güçlü ki kraterlerinin çukurlarını ve çıkıntılarını seçebiliyor. Sarı ışığını harap haldeki bahçeye, bitkilerin yapraklarına, meşe ve çınarların dallarına yansıtıyor. Ağaçlara bakıyor, kaç yaşında olduklarını merak ediyor. Ve sonra bir anda onların... hareket ettiğini görüyor.

Kalbinin kulaklarında attığını hissedebiliyor. Nefes alış verişi sığlaşıyor, panik onu bir gelgit gibi ele geçiriyor. Sonra o izlerken karanlık şekiller –görünüşe bakılırsa yüzlercesi– sanki bir kuklacının ipiyle çekiliyormuş gibi ağaçların arasından yükseliyor. Ay ışığının altında siluetlerini seçebiliyor.

Kuşlar.

7

ALTHA

Muhafızlar beni sıkışık bir taş merdivenden zindana götürdüler. Eğer kale beni yuttuysa şimdi de bağırsaklarında tutuyordu, çünkü burası beni köyde tuttukları yerden bile daha karanlıktı.

Midem açlık ve bulantıyla gurulduyor, susuzluk boğazımı tırmalıyordu. Ağır ahşap kapıyı görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Zaten çok güçsüzdüm. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Ama bu sefer beni kilitlemeden önce erzak verdiler: ince bir battaniye, bir tencere ve bir sürahi su. Bir de bir parça bayat ekmek. Onu da yavaşça yedim, minik minik ısırdım ve ağzım tükürüğümle dolana kadar çiğnedim.

Ancak karnımı doyurduktan sonra etrafımdakilere dikkat etmeye başladım. Açlıktan büzüşmüş mideme kramplar giriyordu. Bana mum vermemişlerdi, ama duvarda günün son ışıklarını içeri alan küçük bir pencere demiri vardı.

Taş duvarlara dokundum, soğuktu. Parmaklarımı çektiğimde elimin nemlendiğini gördüm. Bir yerden damlama sesi geliyor, bir uyarı gibi yankılanıyordu.

Ayaklarımın altındaki saman kurumuş, küflenmişti; tatlı çürüme kokusu, eskiden kalma sidik kokusuna karışıyordu. Başka bir koku daha vardı. Benden önce orada tutulmuş, karanlıkta mantar gibi solgunlaşan ve kaderlerini bekleyenleri düşündüm. Onların korkusunun kokusunu alabiliyordum; sanki havaya karışmış, taş duvarların içine sızmıştı.

Korku içimde uğulduyor, yapmam gereken şey için bana güç veriyordu.

Karnım soğuk havayla buluşacak şekilde kombinezonumu yukarı çektim. Sonra dişlerimi sıkarak kaşımaya başladım; tırnaklarım göğüskafesimin altında, tam kalbimin altındaki küçük et parçasını yırtıyordu.

Acıya daha fazla dayanamayacağımdan emin olduğum anda etin koptuğunu hissettim; sonra kanın yoğun ıslaklığını, havayı dolduran tatlı, keskin kokusunu. *Keşke balım ya da kekiğim olsaydı da yaraya lapa yapabilseydim*, diye düşündüm; onun yerine sürahideki suyla idare ettim. Elimden geldiğince temizledikten sonra uzandım ve battaniyeyi üzerime çektim. Altımdaki samanlar beni taş zeminden koruyacak kadar kalın değildi, kemiklerim soğuktan şangırdıyordu sanki.

Ancak o zaman kendime, evimi düşünmeme izin verdim: kavanozlar ve şişelerle dolu, temiz ve aydınlık küçük odalarımı; geceleri mumlarımın etrafında dans eden güveleri. Ve dışarıyı, bahçemi. Bitkilerimi ve çiçeklerimi, beni hem sütü hem de verdiği huzurla besleyen canım dişi keçimi, dallarıyla beni koruyan çınar ağacını düşündükçe kalbim sızlıyordu. Beni saman döşeğimden çekip buralara sürüklediklerinden beri ilk kez hıçkıra hıçkıra ağladım. Onlar beni asmaya fırsat bulamadan yalnızlıktan ölüp ölmeyeceğimi merak ediyordum. Ama o anda, bir

öpücük kadar narin bir şey tenime dokundu. Bu bir örümcekti, bacakları ve kıskaçları ay ışının altında mavileşmişti. Yeni arkadaşım boynumla omzum arasındaki çukura sürünerek girdi ve saçlarıma yapıştı. Ruhumu bir parça ekmek ve sudan bile daha fazla canlandıran varlığı için ona teşekkür ettim.

Ay ışığının penceredeki demir parmaklıklarda dans edişini izlerken, ertesi gün kimin aleyhimde tanıklık edeceğini merak ettim. Sonra aklıma Grace geldi.

Asla uyuyamayacağımdan emindim. Ama kapının gıcırtısıyla uyandığımda bu düşünce aklımdan henüz çıkmış gibiydi. Örümcek, meşale ateşinin yanmasıyla kaçışmaya başladı ve Lancaster kıyafetleri içindeki adamı gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Mahkemenin birazdan başlayacağını söyledi. Kendime çekidüzen vermeliydim.

Bana kaba kumaştan yapılmış ve ter kokan bir elbise verdi. Bunu benden önce kimlerin giydiğini, şimdi nerede olduklarını düşünmek bile istemiyordum. Kumaşın yarama değdiğini hissedince irkildim ama adam geri döndüğünde, kaba saba da olsa düzgün bir elbise giydiğim için memnundum. Keşke bir başlığım ya da saçlarımı düzeltecek bir şeyim olsaydı çünkü saçlarım dağınık bir şekilde yüzüme dökülüyor, bu da utancıma utanç katıyordu.

Annem bana her zaman saygı görmenin yolunun temiz olmaktan geçtiğini ve saygının, kralların sahip olduğu tüm altınlarından daha değerli olduğunu söylerdi; özellikle bizim için, ikisinden de çok azına sahip olduğumuz için. Her hafta yıkanırdık. Yazın ortasında bile Weyward kadınlarının bedenlerine kesif bir ter kokusu sinmezdi. Onun yerine, korunmak için lavanta kokardık. Keşke şimdi biraz lavantam olsaydı. Ama sahip olduğum tek şey, doğru düzgün yemek yemediğim ve uyumadığım için körelmiş olan kıvrak zekâmdı.

Adam zindandan mahkeme salonuna kadar uzanan yolu yürüdüğüm sırada beni zincirledi. Soğuk metalin tenimde yarattığı şok karşısında irkilmemek için kendimi zor dizginledim ve merdivenlerden çıkıp mahkeme salonuna girerken başımı dik tuttum.

Savcı oturduğu yerden kalktı ve yargıçların oturduğu kürsüye doğru yürüdü. Tahtaların üzerinde yankılanan ayak sesleri kalbime korku saldı ve savcı konuşmaya başlamadan önceki korkunç sessizlikte titredim.

Sözlerinin dehşeti beni yine korkuyla ele geçirdi. Beni "Şeytan'ın kölesi olan tehlikeli ve kötü niyetli bir cadı" olarak suçlarken solgun gözleri alev alev yanıyordu. Dediğine göre ben, büyücülüğün en günahkâr uğraşlarıyla meşgul olmuş, masum ve içinde Tanrı korkusu olan Efendi John Milburn'ün canını almıştım. Konuştukça sesi yükseldi, ta ki kafatasımda bir ölüm çanı gibi çınlayana kadar.

Döndü ve bana bakıp tükürürcesine son sözlerini söyledi. "Oldukça eminim ki," dedi, "yaşamana ya da ölmene karar verecek bu jürideki her bir beyefendi doğru bir seçim yapacak, neysen ona hüküm verecektir. Suçlu."

Ve sonra mahkemeye döndü:

"Sanık aleyhine ifade vermesi için ilk ismi çağırıyorum."

Muhafızların kürsüye kadar eşlik ettiği kişiyi gördüğümde kan beynime sıçradı.

Grace Milburn.

8

VIOLET

Violet elinden geldiğince uslu durmuştu.

Tüm hafta boyunca büyük bir özveriyle derslerine odaklanmıştı. Bayan Poole, Violet sonunda Fransızcadaki önceki geçmiş zaman çekimini kavradığı için çok heyecanlanmış ve bir vazo dolusu süsen çiçeği çiziminin harikulade olduğunu söylemişti. Violet, mavi çiçekleri soluk taç yaprakları ve sarkık yapraklarıyla cesetlere benzetiyordu. Onları Bayan Poole toplamıştı. Violet, sırf onlara bakacaklar diye çiçek toplamanın, onları saplarından koparmanın anlamsız olduğunu düşünüyordu. Ama bu konuda da bir şey söylememiş, elinden geldiğince benzetmeye çalışarak çiçekleri çizmişti.

Hatta Bayan Poole'un "çeyizi" için dikmesi konusunda ısrar ettiği ipek çamaşırda eğri büğrü de olsa biraz ilerleme kaydetmişti. (Böyle bir şeyin neden gerekli olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Onu –dadının oldukça arkaik bir şekilde adlandırdığı

gibi– "kombinezonları" içinde gören tek kişi Dadı Metcalfe idi ve Violet bu işin bu kadarla sınırlı kalmasını istiyordu.)

Görgü okulu eziyetinden kaçmaya kararlı olduğundan iki haftadır dışarı çıkmamıştı. Bir böceğin kanatlarının öpücüğünü teninde hissetmesinden bu yana iki hafta geçmişti. Çok sevdiği kayın ağacına tırmanalı; hazinelerini yani salyangoz kabuğunu, kelebek kozasını, dikenli yapraklarıyla kayın fındığını, pencere pervazından alıp yatağının altına saklayalı iki hafta olmuştu. Bayan Poole'dan pencereleri kapatmasını istemeye başlamıştı, hava o kadar ısınmıştı ki ter dudaklarının üstünde parlıyordu. Pencerelerin kapanmasını istemişti çünkü vadiden gelen seslere dayanamıyordu. Bir arının vızıltısı işkence gibiydi; gevezelik eden bir sincap kalbini delip geçiyordu.

Ama zamanla sesler azaldı. Violet bu durumdan memnundu.

Goldie bile ona olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. Normalde, onu koyduğu şapka kutusundan çıkıp geceleri odanın içinde gezinirken bacaklarının çıkardığı hafif *tıkırtıları* duyabiliyordu –hatta bazen uyandığında onu saçlarının arasına huzurla yerleşmiş bir halde buluyordu– ama şimdi sadece sessizlik vardı. Öldüğünden endişeleniyordu ama bakmaya cesaret edemiyordu.

Çoğu gün, Bayan Poole'un deyimiyle "kendine çekidüzen vermeye" vakit harcamadığı zamanlarda Violet perdeleri çekili yatağında uzanıyor, sıcak odasında karanlıkta terliyordu. Bayan Kirkby odasına tepsiler getirmeye başlamıştı: Önce özenle hazırlanmış meyveli turtalar ve krema ile süslenmiş kekler gelmişti, bunlar el değmeden geri gittiğinde ise tatsız tutsuz çocuk gıdaları gelmeye başlamıştı. Hatta bir öğleden sonra Dadı Metcalfe gelmiş ve Violet'in küçüklüğünden beri yapmadığı bir şeyi, yüksek sesle ona kitap okumasını isteyip istemediğini sormuştu.

"Çok sevdiğin bir masal kitabı vardı," dedi. "Gri Kardeşler ya da onun gibi bir şeydi..."

"Grimm. *Grimm Kardeşler*," dedi Violet. Dadı Metcalfe kelimelerin yarısını yanlış telaffuz etmiş olsa da onları sevdiği doğruydu. "Artık bunun için büyüdüm ben dadı." Violet yüzünü duvara döndü. Çiçekli duvar kâğıdının üzerine yansıyan altın rengi bir ışık parçası görebiliyordu.

Violet, yatağının üzerine eğilen Dadı Metcalfe'in elbisesinin hışırtısını duydu.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın..."

Dadının sorusunu yarıda keserek, "Perdeleri daha sıkı örtebilir misin lütfen dadı?" diye sordu.

"Elbette Violet," dedi. "Eğer istediğin buysa."

Violet dudaklarını ısırdı. Baba'sının akrabasının ziyaretini atlatana kadar sabretmeliydi. Baba'sını, onu o sıkıcı görgü okuluna göndermesine lüzum olmadığına ikna etmeliydi. Sonra yine dışarı çıkabilirdi. O zamana kadar tek ihtiyacı olan şey yalnız kalmaktı.

O akşam Violet uyku ve uyanıklık arasında gidip gelirken Dadı Metcalfe'in ve Bayan Kirkby'nin kapısının önünde mırıldandığını duydu. Bayan Kirkby, el sürülmemiş yiyeceklerle dolu bir tepsiyi daha odadan almaya gelmişti.

"Hasta olmadığı halde böylesine yataklara düşen birini daha önce hiç görmemiştim," dedi Dadı Metcalfe. "Sağlığında benim fark edebileceğim hiçbir sorun yok, ne ateşi var ne de döküntüsü..."

"Ben gördüm," dedi Bayan Kirkby. "Buralardan göçüp gitmeden önce rahmetli hanımefendi de böyle olmuştu."

"Neden? Sinir harbi mi?"

"Doktor Radcliffe'in dediğine göre öyle. İlk seferinde beyefendi, doktorun gizlilik koşuluyla çıkmasına izin vermişti."

"Neyin tetiklediğini bulabilmişler miydi?"

"Doktorun bir şey söylemesine gerek yoktu. Hepimiz nedenini biliyorduk. Özellikle de sonrasında olanlar yüzünden."

Belki senin de onun gibi olmanı engelleyebilirler.

Ertesi gün öğleden sonra Violet ders çalışma odasında oturmuş Bayan Poole ile nakış işlerken, Dadı Metcalfe içeri daldı.

"Efendi, Violet Hanım'ın hava almasını istiyor," dedi.

Bayan Poole sürüngenimsi yüz hatlarını vurgulayan bir kaş çatmayla saate baktı.

"Ama iğne oyası dersimize daha yeni başlamıştık," dedi.

"Efendi'nin emri," dedi Dadı Metcalfe.

"İçeride durmayı tercih ederim," dedi Violet, kanaviçenin üzerindeki parmaklarına bakarak. Elleri de diğer her yeri gibi güneş görmediği için solmuştu. Tırnakları sanki soyulacakmış gibi beneklenmiş ve incelmişti. *İnsan*, diye merak etti Violet, *hasret çekmekten ölebilir mi?*

"Hadi bakalım Violet. Baban öyle buyurduysa belki de gitmelisin," dedi Bayan Poole. "Ama iğne oyası işine akşam yemeğinden sonra devam edebilirsin. Hevesli olman beni çok mutlu ediyor. *Bu* Violet nerelerdeydi bugüne kadar?"

Dadı Metcalfe, bahçede dolaşırlarken kolunu Violet'e uzattı. Bahçeler çiçeklerle ışıl ışıldı –mavi sümbül başakları, taptaze orman gülleri– hepsi öyle parlaktı ki Violet gözlerini kaçırmak ve deriden yapılma kaba saba ayakkabılarının içindeki ayaklarına bakmak zorunda kaldı.

"Dışarıda olmak ve kuşları dinlemek ne kadar güzel, değil mi?" dedi Dadı Metcalfe.

"Evet," dedi, "çok güzel."

Ama kuşları duyamıyordu. Aslında Dadı Metcalfe'in sesi dışında neredeyse hiçbir şey duyamıyordu. Sanki kulakları yünle kaplanmış gibiydi.

Yanlarından bir kelebek geçti. Violet alışkanlıkla elini kaldırdı ama kelebek avucuna konmak yerine, sanki o orada değilmiş gibi uçup gitti.

Dadı Metcalfe, "Baban bu akşam çayını aşağıda, yemek odasında kendisiyle ve Graham'la birlikte içmeni istiyor," dedi.

Kelebeği gözünün köşesinde beyaz bir parıltıdan ibaret olana kadar gözleriyle takip ederek, "Elbette," dedi Violet belli belirsiz. "Dadı," dedi günlerdir kendisini endişelendiren soruyu dile getirmeye çalışırken duraksayarak, "annemle ilgili bir sorun mu vardı?"

"Annen mi? Bu nereden çıktı şimdi? Violet, daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: Hanımefendiyi çok az tanırdım, ruhu şad olsun."

Ama Violet, Dadı Metcalfe'in yanaklarının kızardığını gördü.

"Peki ya... ben? Bende bir sorun mu var?"

"Gel buraya canım," dedi Dadı Metcalfe ona dönerek. "Nereden geliyor bakalım aklına böyle şeyler?"

"Baba'nın dediği bir şey yüzünden. Ve benim kasabaya gitmeme izin verilmiyor ama Graham gidebiliyor. Ve bu kuzen ortaya çıkana kadar kimseler bizi ziyarete gelmedi."

Violet'in romanlardan öğrendiği şeylerden biri de insanların sürekli birbirlerine ziyarete gittikleriydi. Kendi evlerinin yakınlarında dostluk kurmaya uygun olabilecek benzer statüde aileler de yok değildi. Baron Seymour, Orton Malikânesi'nden yalnızca kırk sekiz kilometre uzaklıkta yaşıyordu, üstelik Graham ve Violet ile yaşıt bir oğlu ve bir kızı vardı. Baba'nın yıpranmış bir *Burke's Peerege* kopyasından aileyi araştırmıştı.

"Baban yalnızca aşırı korumacı, hepsi bu. Sen ona bakma. Hadi, artık dönelim de vakitlice banyonu yap." Sözleri Violet'e sanki on altı değil de altı yaşındaymış gibi hissettirdi.

Violet akşam yemeğinden önce saçlarını taramadı ve en sevmediği elbise olan, üzerine tam oturmayan turuncu pötikareli bir elbise giydi. Onu solgun ve bitkin gösterdiğini biliyordu ama umurunda değildi.

Bayan Kirkby masaya, suyunu çekmiş bir koyun rostosu koydu. Violet koyun etinden nefret ederdi, gerçi Baba'sının çektiği söylevlerden dolayı bu ete sahip oldukları için oldukça şanslı olduklarını biliyordu. Yine de onlar yiyebilsin diye canını veren o nazik, bulut gibi yumuşak koyunu hayal etmemeye çalıştı.

Tabağına baktı. Et gri ve pütürlüydü, Baba'sının savaştan önce asla yemeyeceği türden bir şeydi. Etinden sızan sulu kan, patatesleri pembeye boyamıştı. Kusacakmış gibi hissediyordu.

Baba'sının onu izlediğini fark etmeden önce bıçağını ve çatalını masaya bıraktı. Çatılmış kaşlarının hedefinde et suyu vardı.

"Ye kızım," dedi. "Kardeşini örnek al."

Tabağındaki her şeyi neredeyse bitirmiş olan Graham kızardı. Baba tabağına biraz daha sos aldı.

"Hatırlıyorsun, değil mi?" diye söze başladı, "yarın kuzenin Frederick bize ziyarete geliyor. Sekizinci Ordu'da subaylık yapıyor, Tobruk'taki cepheden izin alıp gelecek. Tobruk nerede, biliyor musun Graham?"

"Hayır Baba," dedi Graham.

"Libya'da," dedi Baba ağzındakileri yutmadan. Violet, Baba'sı konuşurken dişlerinin arasına takılan et parçacıklarını görebiliyordu. Yine kusacak gibi oldu. Gözlerini Baba'sının arkasındaki duvarda asılı duran tabloya dikti; çoktan ölmüş bir vikontun 18. yüzyıldan buyurgan bir şekilde onlara bakan portresi.

"Terk edilmiş bir yer," diye devam etti Baba. "Vahşilerle dolu." Başını iki yana salladı. Violet bacağına bir şeyin sürtündüğünü hissedince irkildi. Peçetesini düşürür gibi yaparak masanın altına baktı ve Baba'sının Cecil'in kıçına hızlıca bir tekme attığını gördü. "O başıboş serserilerin orada ne yaptıklarına dair en ufak bir fikirleri yok. Bir kumsalı bile yönetemez bunlar."

Hizmetçi Penny, tatlıya yer açmak için tabakları temizlemeye başladı. Eton tatlısı, Graham'ın da kendisi gibi Eton'a gitmesini beklediğini hatırlatma fırsatını hiç kaçırmayan Baba'nın

favorisiydi. (Graham, Eton'a girememişti. Harrow'da okuyordu ama şimdi yaz tatilindeydi.)

"Kuzeniniz," dedi Baba, "her gün hayatını riske atıyor, ülkesi için savaşıyor. Geldiğinde ona son derece saygılı davranmanızı bekliyorum. Anlaşıldı mı çocuklar?"

"Evet Baba," dedi Graham.

"Evet," dedi Violet.

"Violet," dedi Baba, "kendini yatak odana kapatmayacaksın. Böyle bir tembellik kral ve ülke için savaşan askerlere saygısızlıktır, ayrıca bir kadına yakışmaz. Salonda neşeli bir şekilde dolaşmanı ve kuzenine karşı nazik olmanı bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Violet.

"Bu söylediklerim kulağına küpe olsun."

"Tabii Baba."

Yemekten sonra Violet, Bayan Poole ile oturup nakış dersini bitirdi. İşleri bittiğinde bir süre daha orada durup hasretle pencereden dışarıyı izledi. Saat yedi olmasına rağmen dışarısı henüz oldukça aydınlıktı. Normalde böylesi bir akşamı dışarıda geçirir, belki de kayın ağacının altına oturup eline bir kitap alırdı. Ya da dere kenarına gider, orada yetişen melekotunun beyaz tüylerini çizerdi.

Ama gönüllü hapsi hâlâ devam ettiği için Violet'in yatağa gitmekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu. Merdivenlere doğru giderken kütüphanenin önünden geçti. Belki de odasında kitap okuyabilirdi. İçeri girdi ve köşedeki en alt raftan, kırmızı deri kapaklı, ön kapağı altın harflerle kabartılmış bir kitap aldı: Grimm Kardeşler'den *Çocuk ve Aile Masalları*.

Kitabı bir kolunun altına sıkıştırdı ve üst kattaki yatak odasına çıktı. Orada, örtüsünün üzerinde, akşam güneşinde parıldayan küçük bir cam kavanoz olduğunu gördü. İçinde bir şey hareket ediyordu.

Bir yusufçuktu. Onu oraya her kim koyduysa, kavanozun kapağına delikler açmıştı. Kapağa, yeşil bir kurdeleyle beceriksizce bağlanmış fiyonkla bir not iliştirilmişti. Violet notu açtı ve Graham'dan olduğunu gördü.

Sevgili Violet, diye yazmıştı düzgün, Harrow okuluna gidenlere has bir yazıyla. *Geçmiş olsun. En iyi dileklerimle, Kardeşin Graham.*

Violet kendi kendine gülümsedi. Bu, eski Graham'ın yapacağı türden bir şeydi.

Kavanozu açtı, böceğin kavanozdan çıkıp eline konmasını umuyordu. Onun yerine, sanki ondan korkuyormuş gibi hızla pencereye doğru uçtu. Violet'e *neredeyse hiç ses çıkarmıyor* gibi göründü. Dışarı çıkması için pencereyi açtı ve hemen kapattı. Graham'ın hediyesiyle gelen kısa mutluluk böylece yok olup gitti.

Karartma perdelerini çekerek batmakta olan pembe güneşi görmesini engelledi, başucu lambasını yaktı ve yatağa girdi.

Sayfaları rastgele açıp "Soyguncu Damat" öyküsüne geldiğinde sayfalardan tozlar döküldü.

Tüyler ürpertici bir hikâyeydi; hatırladığından çok daha ürkütücüydü. Adam kızını evlendirmek için öyle büyük bir heves içindeydi ki onu bir katille nişanlamıştı. Hikâyedeki tek iyi şey kızın, yaşlı bir cadının yardımıyla onu alt etmeyi başarmış olmasıydı. Sonunda damat, soyguncu çetesiyle birlikte öldürülüyordu. *Hak ettiklerini buldular*, diye düşündü.

Kitabı bırakarak kolyesini çıkardı ve yatağının başucundaki dolabın üzerine koymak için uzandı. Kolyenin yere düşerken çıkardığı hışırtı ve tıkırtıyı duyunca iç çekti. Violet yatağın kenarından baktı ama altın ışıltısını göremedi; belki de yatağın altına yuvarlanmıştı. Lanet ederek yorganın altından çıktı ve yere çömelip el yordamıyla kolyeyi aramaya başladı. Bulamadı, elleri tozla kaplanmıştı. Bir şekilde dolabın arkasına düşmüş olabilir

miydi? Daha dikkatli olmalıydı. Kolyeyi kaybetme düşüncesi kalbini ürpertti. Dadı Metcalfe'in birden fazla kez söylediği gibi kolyenin çirkin olduğu doğruydu; şekilsizdi ve eskimekten kararmıştı. Ama annesinden ona kalan tek şey buydu.

Violet dolabı güçlükle hareket ettirirken homurdandı ve döşeme tahtaları üzerinde çıkardığı sesten irkildi. Kolyeyi gördüğünde nabzı yavaşladı; kolyenin zincirinin halkaları büyük toz parçacıklarına karışmıştı. Odasının en son ne zaman doğru dürüst temizlendiğini hatırlayamıyordu: Hizmetçi Penny sadece haftada bir kez üstünkörü bir paspas yapıyor gibiydi. Suçluluk duygusuyla midesi bulandı. Violet onu Goldie'nin şapka kutusuna bakmaya ikna ettiğinden beri Penny'nin kendisinden biraz korktuğunu biliyordu. Penny'ye sadece bacaklarındaki güzel altın çizgileri göstermek istemişti. Sonradan anlaşıldığı üzere, örümceklerden korkan hizmetçinin oracıkta bayılıvereceğini nereden bilebilirdi?

Violet kolyeyi almak için eğildi, tam dolabı tekrar yerine itmek üzereydi ki bir şey fark etti: lambri kaplamanın beyaz boyasına kazınmış, bir toz yumağı tarafından yarısı gizlenmiş bir harf... Bu bir *W* harfiydi ve elinde tuttuğu kolyenin üzerine kazınmış olan harfin aynısıydı. Tozları yavaşça temizledi. Bir iğne ya da –ürperdi– tırnakla özenli bir şekilde kazınmış gibi görünen başka harfler de ortaya çıktı. Harfler bir araya geldiğinde, daha önce gördüğüne dair hiçbir anısı olmamasına rağmen uzun zamandır kayıp bir arkadaşı gibi tanıdık gelen bir kelime belirdi:

Weyward.

9

KATE

Kate çantasını kaptığı gibi arabasına koşuyor.

Dikiz aynasından kuşların –karga olduklarını düşünüyor– hâlâ yükseldiğini, kemik sarısı aydan daha yükseklere çıktığını görüyor. Gece, kargaların çığlıklarıyla şakıyor.

"Bakma, sakın bakma," diyor kendi kendine, nefesi arabanın soğuk havasında buğulanıyor. Avuçları terden kayganlaşmış, anahtarı kontakta çevirebilmek için ellerini kot pantolonuna siliyor. Motor sarsıntılarla canlanıyor ve Kate, kalbi küt küt atarak aracı geri vitese takıp yola çıkıyor.

Sokak lambası yok ve dolambaçlı yollarda hızla ilerlerken uzun farları yakıyor. Nefes alış verişi sığ, parmakları direksiyonda bir pençe gibi gergin. Farların ulaştığı her köşeden kendini gizlemiş tehditkâr ve uhrevi bir şeylerin ortaya çıkacağını düşünüyor.

Anayola bağlanan noktaya ulaşıyor. Sürmeye devam ederse sabaha Londra'ya dönmüş olabilir. Ama o zaman nereye gidecek? Daireye mi? Otoyolda dizili silindirlere bakarken, ilk seferinde ne olduğunu hatırlıyor.

İlk kez ondan kaçmaya çalıştığında.

Birlikte yaşamaya başlamalarından kısa bir süre sonra olmuştu. Kate'in çocuk kitapları yayıncılığındaki işiyle ilgili bir tartışmaydı yine. Simon işi bırakmasını istemişti, Kate'in bu stresle başa çıkamadığını iddia ediyordu. Kate, işyerindeki haftalık satın alma toplantılardan biri sırasında panik atak geçirmişti. Simon onu alıp eve getirmiş, sonra da güneşin yansımalarının korkunç melekler gibi her bir yanında haleler oluşturduğu, bunların da ışıltılarla parladığı oturma odasında Kate'in karşısına geçip oturmuştu. Simon'ın sözleri onu adeta yerle bir etmişti: Kate bununla başa çıkamıyordu, Simon'ın da bunlarla uğraşacak vakti yoktu, kendisi bu kadar çok kazanıyorken Kate'in çalışmasına gerek yoktu. Hem zaten lüzumsuz bir işti. Bir grup kadının bir araya gelip çocuklar için uydurulmuş hikâyeler hakkında çene çalmasının ne faydası vardı? Üstelik belli ki Kate bu işte pek de iyi değildi, ne de olsa Simon'ın maaşının ancak dörtte biri kadar eve katkı sağlayabiliyordu.

Simon'ın bu son sözleri, Kate'in içinde var olduğunu unuttuğu bir ateşi harladı. Gözlerini gözlerine dikti, masasında oturmuş kendine gelmeye çalışırken ona mendil ve bir fincan çay getiren kibar iş arkadaşlarına söyleyemediği şeyleri söyledi.

Sorun işte değildi. Sorun Simon'dı. Simon'ın yüzü kardı. Bir an hiç kıpırdamadan öylece kaldı. Kate'in nefesleri boğazında düğümleniyordu sanki. Simon tek kelime etmeden kahve kupasını Kate'e fırlattı. Kate tam vaktinde yüzünü çevirip darbeden kaçmayı başarabilmişti, ama sıcak sıvı sol koluna sıçramış ve kolunu haşlayarak pembe bir iz bırakmıştı.

Kate'e ilk defa zarar vermişti. Bu yaranın izi kalacaktı.

O gece Kate eşyalarını toplarken Simon ona gitmemesi için yalvarmış; üzgün olduğunu, böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağını, onsuz yaşayamayacağını söylemişti. Kate o zaman bile bocalamış, ne yapacağını bilememişti.

Ama taksi geldiğinde binip gitti. Yapması gereken şey buydu, öyle değil mi? Eğitimli, kendisine saygısı olan bir kadındı sonuçta. Kalması mümkün değildi.

Gittiği otel –bu kadar kısa bir sürede ayarlayabildiği ve parasının yettiği tek yerdi, *Camden'dı galiba* diye düşündü– soğuktu, küflenmiş fare kokuyordu. Oda sokağa bakıyordu ve sokaktan geçen her arabayla birlikte camlar sallanıyordu.

Tüm gece gözüne uyku girmedi. Tavana vuran araba farlarını, telefonunun yalvaran mesajlarla titremesini ve kolundaki yanığın zonklamasını izledi.

Ertesi sabah işyerini arayıp hasta olduğunu söyleyerek işe gitmemiş, tüm günü pazarlarda dolaşarak ve kanalın yağ kaplı derinliklerini izleyerek geçirmişti. Kararlı olmanın bir yolunu arıyordu.

İkinci gece ondan ayrılmaya karar verdi. Ama sonra o sesli mesaj geldi.

"Kate," diyordu ses gözyaşları arasında, "Kavga ettiğimiz için çok ama çok üzgünüm. Geri dön, lütfen. Sensiz yaşayamam... ben... yapamam... Sana ihtiyacım var Kate. Lütfen. Ben... Ben hap içtim..."

Bir anda tüm kararlılığı tuzla buz oldu. Yapamazdı. Birinin daha ölmesine göz yumamazdı.

999'u aradı. İlkyardım ekibinin yolda olduğundan emin olur olmaz bir taksi çağırdı. Geri dönüş yolunda boş bakışlarla camdan dışarıyı izlediği sırada güzel teraslı evler, karanlıkta yağmurun altında yerini çocukluk kâbuslarındaki görüntülere bıraktı. Havayı döven siyah kanatlar. Üzerindeki kanla parlayan asfalt.

Canavar benim.

Ya çok geç kaldıysa?

Kate eve vardığında sarı ambulansın evlerinin önünde park edildiğini gördü. Asansörde güçlükle nefes alabilmiş, binadan yukarı yavaş yavaş tırmanarak gecikmesine neden olduğu için asansörden nefret etmişti.

Dairelerinin dış kapısı açıktı. Simon pijamalarıyla koltukta oturuyordu, her iki yanında kadın sağlık görevlileri vardı. Önlerindeki sehpada hap kutuları parlıyordu. Hiçbiri açılmamıştı. Kate'in içi buz tutuyordu sanki.

Simon hap falan içmemişti. Yalan söylemişti.

Kate gözlerini ona dikti. Simon başını kaldırıp ona baktığında yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü.

"Çok özür dilerim Kate," dedi omuzları titreyerek. "Ben sadece... Ben hiç dönmeyeceksin diye çok korktum."

Sağlık görevlileri Kate'in kolundaki yanık izini fark etmedi. Kate, Simon'ın bir daha intihara kalkışacağına dair bir şeyler fark ederse 999'u tekrar arayacağına dair söz verdi. Onu yalnız bırakmayacağına, bölgedeki bir psikoloğa yönlendireceğine dair söz verdi. Sonra da kapıyı arkalarından dikkatlice kapattı.

Simon koltuktan kalkıp Kate'in yanma geldi. Kate, nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Öylece durup birlikte asansörün boşluktan aşağı inmesini dinlediler.

"Çekip gittiğim için çok üzgünüm," dedi Kate arkasını dönmeden. "Bir daha kendine bir zarar vermeyeceksin ya da aptalca bir şey yapmayacaksın, tamam mı? Söz ver bana."

Aptalca.

Bu kelime ağzından çıkar çıkmaz bir hata yaptığını anlamıştı.

"Aptalca mı?" diye sordu Simon sesini hiç yükseltmeden. Kate'i duvara yapıştırmadan önce boynunu arkadan sıkıca kavradı.

Kate ertesi gün yayıncılıktaki işinden istifa etti. Sadece maaş çekinden ve benlik duygusundan değil, dış dünyayla olan en

güçlü bağından da feragat etmişti. Ona kendisini değerli ve zeki hissettiren, Simon'ın kız arkadaşı ve oyuncağı olmaktan fazlası olduğunu hissettiren kadınlardan vazgeçmişti.

Kate kontağı kapatıyor. İçinde tüm hücrelerinin birbirine kenetlendiğini hissediyor, başı dönüyor, midesi bulanıyor. Eğer geri dönerse... eğer Simon hamile olduğunu öğrenirse... gitmesine bir daha asla izin vermez.

Arabayı geri döndürüyor.

Kate ertesi sabah yiyecek bir şeyler almak için kasabaya yürüyor.

Bahar havasının taze serinliğini hissediyor, nemli yaprakların ve büyümekte olan bir şeylerin kokusunu alıyor. Kulübenin kapısını kapatmasıyla ön bahçedeki meşe ağacından bir anda kırlangıçlar uçuşuyor. Kate irkiliyor, sonra kendini toparlayarak kuşların mavi gökyüzünde fırıl fırıl dönmelerini izliyor. Köy yalnızca üç kilometre uzaklıkta. Kendi kendine, *bu yürüyüşün onu canlandıracağını* söylüyor. Hatta belki bundan keyif bile alabilir.

Ona deniz dalgalarının köpüğünü anımsatan, iki yanı alışılmadık beyaz çiçeklerle bezeli patikadan aşağı doğru yola koyuluyor. Bir karga cıyaklaması duyuyor, nabzı hızlanıyor. Başı dönünceye kadar boynunu zorlayarak gökyüzüne bakıyor. Hiçbir şey yok. Yalnızca gökyüzünü desenlerle kaplayan dallar, ağaçların esintide titreyen minik yeşil yaprakları... Yürümeye devam ediyor, çatısı çökmüş eski bir çiftliğin yanından geçiyor. Etrafını kaplayan arazide koyunlar meliyor.

Crows Beck yüzyıllar boyunca neredeyse hiç değişmemiş gibi: modernliğe dair tek işaretler, bir ankesörlü telefon ve otobüs durağı. Eski bir kuyunun bulunduğu ve ağır demir kapılı bir taş yapıyı daha geçerek yeşilliklerin arasından ilerliyor. Bu yapı belki de bir zamanlar köyün hapishanesiydi. Böylesine küçük bir yere hapsolmuş olma fikri içine bir ürperti salıyor, kıyametin etrafını kuşatmış olması kadar kötü.

Yeşilliğin ötesinde taş ve ahşap malzemelerin karışımından yapılmış, bazıları Tudor kalelerin gölgesinde kaybolmuş binaların çevrelediği amavutkaldırımlı bir meydan var. Binaların birkaçı dükkân: bir manav, bir kasap ve bir postane var. Bir de sağlık ocağı. Uzakta, güneşin altında kıpkırmızı parlayan kilisenin kulesini görüyor. Manavın önüne geldiğinde ne yapacağını bilemiyor. Midesi altüst oluyor. En son ne zaman yalnız başına manav alışverişi yapmıştı? Hatırlayamıyor... Simon, sebze ve meyvelerin pahalı bir manav tarafından pazar akşamları eve teslim edilmesini ayarlamıştı. Bu sefer ne isterse onu alabileceği düşüncesiyle hızlanan nefes alış verişini sakinleştirmeye çalışıyor.

Dükkânın önüne yerleştirilmiş tezgâh, taze sebze meyvelerle dolup taşıyor. Elmalar sıra sıra dizilmiş, odunsu kokuları tüm havayı kaplıyor. Havuçların yarısı büyük yeşil yaprakların altına gizlenmiş, bir yığın solmuş lahana.

İçeride kadın bir müşteri daha var; göz alıcı pembe kazaklı, orta yaşlarda, saçları alev gibi. Kate kadının yanından geçerken gülümsüyor, etrafa yayılan güçlü paçuliyağı kokusu karşısında öksürüğünü bastırıyor. Kadın da ona gülümsüyor ve Kate hızlıca arkasını dönerek bir kutu mısır gevreğini inceliyor. Kadın, kasiyere neşeli neşeli veda edip dükkândan çıktıktan sonra rahatlıyor.

Raflardan bir şeyler alıyor: ekmek, tereyağı, kahve. Sepetine bakıyor. Hiç farkında olmadan eli Simon'ın en sevdiği kahve markasına gitmiş. Paketi rafa geri koyuyor, yerine başka bir tane alıyor.

Bir deri bir kemik kalmış kasiyere yarım yamalak bir merhaba diyor. Bunun kaçınamayacağı bir etkileşim olduğunu biliyor.

"Sizi daha önce burada görmemiştim," diyor kasiyer, granül kahve kavanozunu kasada okuturken. Kate, kasiyerin çenesinden bir kıl parçasının sarktığını görüyor ve bir anda nereye bakacağını şaşırıyor. Teni karıncalanıyor. Üzerindeki kıyafetlerin

oldukça farkında: bluzu ve taytı çok dar, kendini korunmasız hissediyor. Simon, bedeninin böyle teşhir edilmesinden hoşlanıyordu. Her şeyinin meydanda olmasından.

"Şey... ben yeni taşındım," diyor Kate. "Londra'dan geldim."

Kadın kaşlarını çatınca Kate, bir akrabasından kendisine bir yazlık miras kaldığını açıklıyor. "Ah, Weyward Kulübesi'ni mi kastediyorsunuz? Violet Ayres'ın evi?"

"Evet, ben onun yeğeniyim."

"Ailesinden hayatta olan birileri olduğunu bilmiyordum," diyor kasiyer. "Bütün Ayres ve Weyward'ların öldüğünü sanıyordum. Yaşlı Vikont hariç tabii, o da büyük evde keçileri kaçırdı."

"Ben ölmemişim belli ki," diyor Kate geniş bir gülümsemeyle. "Ben Ayres'lerdenim. Pardon... Weyward'lar mı dediniz? Bunun bir aile adı olduğunu fark etmemiştim, sadece kulübenin adı olduğunu sanıyordum."

"Hem öyleydi hem de eski bir isim," diyor kadın, bir kutu sütü incelerken. "Yüz yıllar öncesine dayanıyor bu isim."

Kasiyer, Ayres'ler ile Weyward'ların bir şekilde akraba olduğunu düşünüyor gibi. Yanılıyor olmalı. Violet Hala da bir Ayres'ti ve Orton Malikânesi'nde doğmuştu. Evden ayrıldıktan sonra Weyward Kulübesi'ni satın almış olmalı. Evlatlıktan reddedildikten sonra.

"Kart mı nakit mi?"

"Nakit." Kate, çantasının astarındaki delikten kâğıt paraları çıkarırken kadının bakışlarını üzerinde hissediyor. Yine kendini korunmasız hissediyor. Kızarıyor. Kızardığının, bir şeyden ya da birinden kaçtığının belli olup olmadığını merak ediyor.

Kafatasının içinden geçenleri görebiliyormuş gibi, "Her şey yoluna girecek canım," diyor kasiyer şimdi de. Para üstünü uzatıyor. "Ne de olsa kanında var."

Kulübeye doğru yürürken Kate kadının ne demek istediğini düşünüyor.

Kate, Weyward adıyla ilgili herhangi bir bağlantı bulabilmek için her yerde Violet'in çalışma kâğıtlarını arıyor. Komodinin çekmecelerinde, büyük gardırobun içinde. Gardıroba geldiğinde biraz duruyor, naftalin ve lavanta kokusunu içine çekiyor. Büyük halasının giysileri tuhaf; bir hayır kurumunda bulunabilecek türden şeyler: kaftanlar, keten tunikler, bir böceğin kabuğunun tunç parlaklığına sahip boncuklu bir pelerin. Kalın kolyeler dolap kapısının iç kısmından aşağıya doğru sarkıyor, eskimekten lekelenmiş aynaya çarparak şıngırdıyor.

Pelerine, ışığı nasıl da yansıttığına bakıp kalıyor. Çekingen bir tavırla parmak uçlarıyla pelerini okşuyor, cam boncuklar tenine serinlik veriyor. Pelerini askısından alıp omuzlarına atıyor. Aynada farklı bir Kate görüyor: Pelerinin koyu parıltısı gözlerindeki bir şeyi, tanımadığı bir sertliği ortaya çıkarıyor.

Utançtan yanakları kızarıyor. Giyinme oyunu oynayan bir çocuk gibi davranıyor. Pelerini çıkarıyor, acele hareketlerle askısına asıyor. Gardırobun kapağını kapatarak aynada kendine bir kez daha bakıyor. İşte orada, üzerinde Simon'ın seçtiği kıyafetlerle duruyor. Saçları açık bir renge boyanmış ve tam da onun sevdiği gibi mükemmel bir şekilde kat kat kesilmiş. Gözlerinde sertlik olan kadın artık yok.

Violet Halasının yatağının altına bakıyor. Parça pinçik olmuş şapka kutularından çizim defterleri çıkıyor; alacalı sayfaları kelebek, böcek –Kate burada yüzünü buruşturuyor– ve tarantula çizimleriyle dolu. Tülbentle sarılmış ağır, kare bir nesne beklentilerinin aksine bir fotoğraf albümü değil; ufalanan bir taş parçası. Taşı ters çevirdiğinde bir akrebin kırmızı bedenini görüyor.

Kutulardan birinin altından bir klasör çıkıyor. Homurdanarak klasörü eline alıyor. Kapağı solmuş, her yeri tozla kaplı ama içindeki kâğıtlar düzgünce sıralanmış: banka hesap özetleri, faturalar. Sayfaları pullarla dolu birkaç eski pasaport. 1960'lardan

kalma pulların olduğu sayfayı çeviriyor, Kosta Rika, Nepal ve Fas yolculuklarından kalma anılar.

İlk sayfadaki sepya tonlu fotoğrafta ona tanıdık gelen bir şey var: koyu renk saç dalgaları ve birbirinden ayrık gözleri olan genç kadın, alnındaki doğum lekesi. Büyük halasının genç bir kadınken çekildiği hiçbir fotoğrafı daha önce görmemişti. Ürperiyor. Bu fotoğraf ona oldukça tanıdık geliyor. Fotoğrafta Violet Hala ona benziyor.

Kate'e.

10

ALTHA

Grace tanık kürsüsünde çok genç ve küçük görünüyordu. Şapkasının altına gizlenen teni solgundu, kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O anda, onun yirmi yaşlarında yetişkin bir kadın olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Parlayan güneşin altında birbirimizi kovaladığımız çocukluğumuzdan bu yana neredeyse hiç zaman geçmemiş gibiydi. Ona bakarken on üç yaşında olduğumuz o yaza dair anılar canlandı zihnimde.

Sıcak bir yaz olmuştu. "Son on yılın en sıcak yazı," demişti annem. Köyün dört bir yanını dolaşmış, derede su sıçratmış ve bundan sıkıldığımızda da tepelerin serin havasına kaçmıştık. Tepelerde fundalıklar, sisle kaplı yamaçlar ve sarp kayalıklar bulmuştuk. O kadar yükseğe tırmanmıştık ki Fransa'yı bile görebildiğini söylemişti Grace. Güldüğümü ve ona, "Fransa'nın çok uzaklarda, üstelik denizin ötesinde olduğunu" söylediğimi hatırlıyorum. Bir gün oraya gideceğimizi söylemiştim. Birlikte.

Tam o anda başımızın tepesinde bir balıkkartalı çığlık attı. Uçuşunu izlemek için başımı kaldırdım; güneş, kanatlarında gümüş rengi yansımalar oluşturuyordu. Grace elimi tuttu ve bulutların arasında süzülüyormuşum gibi bir hafiflik hissi içime yayıldı.

O günlerde bile bazı köylüler, veba veya bir tür salgın hastalık taşıyormuşuz gibi annem ve benimle temas etmekten kaçınırdı. Fakat Grace hiç korkmuyordu. Ona asla zarar vermeyeceğimi en azından o zamanlar biliyordu.

Tepeden aşağı inerken çizmemin tekini bataklığa düşürdüm. Anneme bunu söylemekten o kadar korkuyordum ki, geri dönerken Grace'e tek kelime bile etmedim. *Anlamaz*, diye düşünmüştüm. Çiftçilik yapan toprak sahibi bir ailenin kızı olduğu için ona her on iki ayda bir yeni bir çift çizme alınırdı. Annemse sabahtan akşama kadar peynir ve mürdümeriği reçeli satar, ayakkabıcıya çizmelerimi tamir ettirmek için kapımıza gelen her hastayla ilgilenirdi.

Ama kulübeye geldiğimizde Grace benimle birlikte içeri girmiş ve anneme çizmenin çamurda kaybolmasının kendi hatası olduğunu söylemişti. Bana yedek çizmelerini vermek için ısrar etmişti.

O günden itibaren o çizmeleri yıllarca ayağımdan çıkarmadım, ta ki ayak parmaklarımı morartana kadar. Bir gün kendi kızıma vereceğimi düşünerek onları saklıyordum.

Mahkeme salonunun diğer ucundan ona baktığım sırada aklıma on üç yaşımızdayken geçirdiğimiz o yazın gelmesinin başka bir nedeni daha vardı. O yaz, arkadaşlığımızın sona erdiği yazdı.

Ve masumiyetimin sona erdiği yazdı.

Sonbahar gelip kayın ağaçlarının yaprakları dökülmeye başladığında Grace'in annesi hastalandı.

Annem beni şafak sökmeden çok önce uyandırmıştı, mum ışığının yansımaları yüzündeki gölgeleri kovalıyordu.

"Grace buraya geliyor. Bir şeyler olmuş," demişti.

"Nereden biliyorsun?" diye sormuştum. Annem hiçbir şey söylemeden üzerine tünemiş kargayı, onun yağmurla ışıldayan tüylerini okşuyordu.

Çok geçmeden Grace gelmişti. "Kızıl hastalığı," demişti masamızda oturmuş nefesini düzene sokmaya çalışırken. Metcalfe Çiftliği'nden buraya üç kilometrelik yolu koşarak aşmıştı. Annesinin üç gece iki gün boyunca al al yanaklarıyla ter içinde yattığını söyledi. Bilincinin yerine geldiği anlarda da -ki bu çok sık olmuyordu- yıllar evvel kaybettiği bebekleri için ağlıyordu.

Babasının doktor çağırdığını, doktorun da "annesinin vücudunda çok fazla kan olduğunu" söylediğini anlattı. Tüm bu kan da vücudunun içten dışa yanmasına neden oluyordu. Grace anlatmaya devam ederken annemin yüzünü izledim, dudakları ince bir çizgi olmuştu. Grace, doktorun annesine sülük yapıştırdığını ama bunun da fayda etmediğini söyledi. Sülükler şiştikçe annesi iyice güçten düşüyordu.

Annem ayağa kalktı. Sepetini temiz bezlerle, bal ve mürver tentürü kavanozlarıyla doldurmasını izledim.

"Altha, pelerinlerimizi getir," dedi. "Acele etmeliyiz kızlar. Eğer doktor kanını akıtmaya devam ederse korkarım bu geceyi çıkaramayacak."

Ay, bulut ve çiseleyen yağmurla perdelenmişti; öyle ki yürürken önümü görmekte zorlanıyordum. Annem elimi sıkıca tutarak kararlı adımlarla ilerliyordu. Grace'in ise yanımda keskin nefesler alıp verdiğini duyabiliyordum.

O karanlıkta ve yağmurda annemin kargasını göremiyordum, ama önümüzde bir yerde ağaçların arasından uçtuğunu ve bunun anneme güç verdiğini biliyordum.

Yağmur şiddetini arttırdığında yolu yarılamıştık. Kapüşonumdan gözlerime yağmur damlaları damlıyordu. Yola çıkmak için acele ettiğimiz sırada eldivenlerimi almayı unutmuştum, ellerim

soğuktan uyuşuyordu sanki. Uzak bir noktada, Metcalfe çiftlik evinin mum ışıklarıyla aydınlanmış pencerelerini, evin bodur siluetini görene kadar bir asır geçmiş gibiydi. William Metcalfe'i gördüğümüzde karısının hasta yatağına yığılmış vaziyetteydi. Doktor ortalarda yoktu. Yatak odası mumlarla donatılmıştı, en az yirmi tane vardı; annemle benim bir ayda kullandığımız mum sayısından fazlaydı.

"Annem karanlıktan hoşlanmaz," diye fısıldadı Grace.

Grace'in annesi yatağında uyuyor gibi görünüyordu. Fakat bu, daha önce gördüğüm türden bir uyku değildi.

Anna Metcalfe'in göğsü geceliğinin altında hızla inip kalkıyordu. Yüzüne vuran mum ışığında gözkapaklarının hareket edip titrediğini görebiliyordum. Sonra bir anda gözlerini açtı, bedeninin üst kısmını doğrulttu, çığlık atarak şakağındaki bir sülüğü koparıp attı, sonra tekrar yatağına yığıldı.

"Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi..." diye mırıldandı William Metcalfe, karısının iki büklüm olmuş bedeninin üzerine kapanarak, "Biz günahkârlar için merhamet et."

Aniden arkasını döndü, tam o sırada içeri girdiğimizi duymuş olmalıydı. Kıpkırmızı boncuklardan yapılma bir tespihi dudaklarına götürdüğünü, sonra da çabuk hareketlerle pantolonunun cebine sıkıştırdığını gördüm.

"Ne işiniz var sizin burada?" diye sordu.

Yorgunluktan içi boşalmış gibiydi, yüzü en az karısının yüzü kadar solgundu.

"Onları buraya ben getirdim baba," dedi Grace. "Weyward Hanımefendi bize yardım edebilir. Bildiği şeyler..."

"Saf çocuk," diye tükürükler saçtı William. "Onun bildiği şeyler anneni kurtarmaz. Ruhunu lanetler. Annen için gerçekten bunu mu istiyorsun?"

"Lütfen William, mantıklı ol," dedi annem gergin bir sesle. "Sülüklerin onu daha da kötüleştirdiğini görebiliyorsun. Karın

korkmuş, acı çekiyor. Acısını dindirmek için soğuk bezlere, bala ve mürvere ihtiyacı var."

Annem konuşurken Anna inledi. Grace ağlamaya başladı. "Lütfen baba, lütfen..." dedi.

William Metcalfe önce karısına, sonra da kızına baktı. Şakağındaki bir damar zonkluyordu.

"Peki," dedi, "ama ben ne zaman dur dersem duracaksın. Ve eğer karım ölürse suçlusu sensin."

Annem başını sallayarak onayladı. Anna'nın tenine yapışmış sülükleri koparark işe koyuldu, sonra da Grace'ten bir sürahi su ve bir fincan getirmesini istedi. Sürahi ve su geldiğinde yatağın yanında diz çökerek Anna'ya içirmeye çalıştı ama sıvı çenesinden aşağı akıp gidiyordu. Alnına nemli bir bez koydu. Anna bir şeyler mırıldandı, yatak örtüsünün altındaki yumruklarını bir gevşetip bir sıktığını gördüm.

Annemin yanına oturdum.

"Mürver tentürünü deneyecek misin?" diye sordum.

Annem sesini alçaltarak, "Hastalığı çok ilerlemiş," dedi. "Yiyebileceğinden emin değilim. Çok geç kalmış olabiliriz."

Sepetinden küçük bir şişe mor sıvı çıkardı ve tıpasını açtı. Damla ucunu Anna'nın ağzına tuttu ve sıktı. Anna'nın dudaklarına koyu bir sıvı sıçradı ve mor mor lekeler bıraktı.

Olan biteni izlediğim sırada Anna'nın tüm vücudu sarsılmaya başladı. Gözleri açıldı, bembeyaz parlıyordu. Ağzının kenarlarında köpükler birikti.

"Anna!" William bizi kenara iterek yatağa doğru atıldı. Karısının bedenini sabit tutmaya çalıştı. Arkamı döndüğümde Grace'in odanın diğer köşesinde, elleri ağzının üzerinde öylece durduğunu gördüm.

"Grace, bakma!" dedim odanın diğer ucuna geçerek. Ellerimi gözlerinin üzerine koydum. "Bakma!" dedim tekrar, dudaklarım yüzüne o kadar yakındı ki teninin tatlılığını koklayabiliyordum.

Oda, karyolanın sallanmasının ve William Metcalfe'in karısının adını tekrar tekrar sayıklamasının korkunç sesleriyle doldu.

Sonra ortalık sessizleşti.

Anna Metcalfe'in öldüğünü anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Anneme, "Onu neden kurtarmadın?" diye sordum eve yürürken. Yağmur hâlâ dinmemişti. Çizmelerimin her yerine soğuk çamur bulaşmıştı, Grace'in bana verdiği çizmelere.

"Denedim," dedi annem, "ama çok güçsüzdü. Eğer Grace daha önce gelseydi..."

Eve dönüş yolumuzun geri kalanı boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Eve vardığımızda annem ateşi yaktı. Yağmur dinene ve dışarıdaki kuşların cıvıltısını duyana kadar, annemin kargası omzunda, ateşin karşısına oturup saatlerce alevleri izledik.

Bundan sonraki günlerde Grace'i özledim; ona sıkıca sarılmayı özledim, kaybı için onu teselli etmek istedim. Ama annem dışarı çıkmama izin vermedi, meydandan da tarlalardan da uzak kalmamı istedi. Dışarı çıkarsam, köyün dört bir yanını alevler gibi saran söylentileri duyabilirdim. Bir önemi yoktu, tahmin edebiliyordum. Annemin solgun yüzünden, gözlerinin altında beliren koyu halkalardan anlayabiliyordum. Sonra da William Metcalfe'in kızına benimle görüşmesini yasakladığını öğrendim.

Yedi sene boyunca hiç konuşmadık.

11

VIOLET

Violet bir sonraki sabah uykusuzluktan bitkin bir halde uyandı. Ama günlerden cumartesi olmasına ve hiç dersi olmamasına rağmen hemen yatağından fırladı.

Keşfettiği şeyi aklından bir türlü çıkaramıyordu. Yatağının başucundaki komodinin arkasındaki döşemeye kazılı o kelime. *Weyward.*

Boynundan sarkan altın kolyeye dokundu, parmaklarını W harfi üzerinde dolaştırdı. Ya bu harf yıllardır düşündüğü gibi annesinin adının ilk harfi değilse? Ya Baba'sıyla evlenip "Lady Ayres" olmadan önceki *soyadının* baş harfiyse? Göğsü hasretle dolup taştı. Dolabı yine kenara itmek, parmaklarını kazılı kelimenin üzerinde gezdirmek, belki annesinin de dokunmuş olabileceği bir şeyi yeniden hissetmek için güçlü bir arzu duydu. Ama annesi neden soyadını oraya kazımış olsundu ki? Bir gün Violet'in onu keşfedeceğini mi umut etmişti?

Yorganını üzerinden attı ama Bayan Kirkby elinde bir tepsi çay ve yulaf lapasıyla kapısını çaldığında hemen tekrar üzerine çekti.

Hizmetçinin geniş yüz hatlarını gölgeleyen dalgın bir ifade yerleşmişti yüzüne, etrafa belli belirsiz et kokusu yayılıyordu. Parmak eklemlerinde beyaz un kalıntıları, önlüğünün üzerinde koyu renkli, et suyuna benzeyen bir leke vardı.

Violet onun, şu gizemli kuzenleri Frederick'in yaklaşmakta olan ziyareti için hazırlık yapmakla meşgul olduğunu düşündü. Orton Malikânesi'ne hiç misafir kabul etmedikleri düşünülürse, Bayan Kirkby'nin işinin başından aşkın olabileceği fikrine kapıldı. Belki de onu hazırlıksız yakalayabilirdi.

Ses tonunun kayıtsız olmasına özen göstererek, "Bayan Kirkby," dedi çayını yudumlarken, "annemin soyadı neydi?"

Yatağın üzerine eğilip yorganın üzerindeki bir lekeyi incelerken, "Sabahın bu saatinde nasıl sorular bunlar böyle canım?" dedi Bayan Kirkby. "Çikolata mı bu? Penny'ye vereyim de örtüleri bir suya bassın."

"Weyward mıydı?"

Bayan Kirkby kaskatı kesildi. Bir an hiç kımıldamadan öylece durdu, sonra yulaf lapası henüz bitmemiş olmasına rağmen Violet'in kucağındaki tepsiyi alıverdi.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandı. "Ama geçmişi kurcalamanın bir manası yok Violet. Birçok çocuk annesiz. Daha da çoğunluğunun *babası da* yok. Kendini şanslı saymalı ve bu konuyu kapatmalısın."

"Elbette Bayan Kirkby," dedi Violet, aklında hemen bir plan kurarak. "Babalardan bahsetmişken, benim babamın bugün için ne planladığını biliyor musunuz?"

"Sabah erken saatte evden ayrıldılar," dedi. "Genç kuzeninizi Lancester'da tren istasyonunda karşılayacak."

Bu şahane bir haberdi! Ama acele etmesi lazımdı, yoksa şansını kaçıracaktı.

Violet hızlıca üzerini giyindi. Bayan Kirkby'nin, annesinin soyadının Weyward olup olmadığını hatırlayamadığını söylerken yalan söylediğinden emindi. Daha az emin olduğu şey ise Violet'in yatak odasının pervazına o ismin nasıl kazınmış olduğuydu.

Ana merdivenden ikinci kata doğru süzüldü. Dışarıda pırıl pırıl bir gün vardı ve vitray pencereden içeri dolan rengârenk ışık, Malikâne'yi cennetlere layık bir görünüme büründürüyordu.

Koridora döndüğünde, yüzünde acınası bir ifadeyle elinde bir cebir ders kitabı taşıyan Graham'ın yanından geçti. Onun kendisi için bıraktığı hediyeyi hatırladı.

"Şey... Hediye için teşekkür ederim," dedi sessizce. Graham'ın böceklerden korktuğu göz önüne alındığında, yusufçuğu bir kavanoza koymanın onun için ne kadar çetin bir iş olabileceğini düşündü. Arılar zihninde parıldadı.

"Bir şey değil," dedi Graham. "Şimdi daha iyi hissediyor musun? Biraz daha... normal görünüyorsun. En azından senin için normal."

Graham yüzünü buruşturduğunda Violet güldü.

"Evet, teşekkürler."

"Sevindim," dedi Graham. "Şey, ben... işime dönsem iyi olur."

Ders kitabını işaret etti ve içini çekti.

"Graham, bekle," dedi Violet. "Şey... Sana güvenip benim için bir iyilik yapmanı isteyebilir miyim?"

Graham'ın tereddüt ettiğini gördü. Uzun zamandan beri ondan bir iyilik istememişti.

"Tabii," dedi.

"Babam Lancester'a kuzen bilmem neyi almaya gitti."

"Ah," dedi Graham gözlerini devirerek. "Namı diğer Frederick."

"Her neyse... Baba'mın çalışma odasında bir şeye bakmam lazım benim," dedi Violet, Graham'a güvenebileceğini umarak. "Geri dönerse bana haber verir misin?"

Graham'ın kızıl kaşları kalktı.

"Baba'mın çalışma odası mı? Orada ne işin var ki? Eğer öğrenirse canlı canlı derini yüzer," dedi.

"Biliyorum," dedi Violet. "İşte bu yüzden bana gözcülük etmene ihtiyacım var. Eğer tamam dersen, bir hafta boyunca benim payım olan muhallebilerin yarısını sana veririm."

Voilet, Graham'ın fazladan tatlının cazibesine karşı koyamayacağını umarak bu fikri aklında evirip çevirmesini izledi.

"Tamam," dedi. "İşaret olarak kapıya üç kez vuracağım. Ama muhallebiler konusunda verdiğin sözden cayarsan Baba'ma her şeyi anlatırım."

"Anlaştık," dedi Violet.

Çalışma odasına yöneldi.

"Ne aradığını bana söyleyecek misin?"

"Ne kadar az kişi bilirse," dedi Violet sesini alçaltarak, "o kadar iyi."

Graham yine gözlerini devirdi ve yürümeye devam etti.

Violet çalışma odasının önüne geldiğinde içi endişeyle dolup taşıyordu. Normalde Cecil eşikte durur, yeraltı dünyasının girişini koruyan Cerberus gibi hırlardı. Tanrı'ya şükür ki Baba'sıyla birlikte Lancaster'a gitmişti.

Ağır kapıyı iterek açtı. Violet çalışma odasından uzak durmaya çalışırdı; sadece Cecil yüzünden de değil. Anılarla ilgili olaydan sonra Baba'sı onu burada sopayla dövmüştü.

Artık büyüdüğü için oda daha az tedirgin edici hissettirmiyordu. Başka bir çağa aitmiş gibiydi. Hatta farklı bir *mevsime*. Babaları perdeleri çekmişti, içerideki hava soğuk ve ağırdı. Işığı açtı, masanın arkasında asılı duran resimle göz göze geldiğinde irkildi. Baba'sının bir başka portresiydi ve kel kafasının parıltı-

sına kadar o kadar gerçekçi yapılmıştı ki bir an için Baba'sının başından beri orada olduğunu ve onu iş üstünde yakalamak için beklediğini düşündü.

Nabzı hızla atarken pipo tütününün kokusunu içine çekti, süzülerek odaya girdi. Burada bir yerde annesiyle ilgili bir şeyler olmalıydı. Bir insan nasıl olur da bir evde yaşamış ve ölmüş olmasına rağmen geride yalnızca bir kolye ve yer döşemesinde birkaç çizik bırakabilirdi? Sanki Baba'sı onu yeryüzünden silmiş gibiydi.

Yıpranmış sırtları soluk mavi mürekkeple etiketlenmiş dosyaların olduğu rafları taradı. Defterler... Düzinelerce defter... Üzerinde 1925 yazan bir tanesini çekip çıkardı ve içini karıştırdı. Burada annesiyle Baba'sının tanıştığı 1 Mayıs Festivali ile ilgili bir şeyler olabilir miydi? Ama hayır, sadece Baba'sının kargacık burgacık el yazısıyla yazılmış sayfalar dolusu rakam vardı (*el yazısından bile öfke yayabilmek beceri ister*, diye düşündü Violet). Hayal kırıklığı içinde defteri kapadı.

Odaya göz gezdirdi. Baba'sının maun masası, portresinin hemen altındaydı. Üzeri garip nesnelerle doluydu. Bazıları ilginç parçalardı –hafif pembe renkli, Britanya İmparatorluğu'nun hüküm sürdüğü ülkeleri gösteren soluk renkli küre gibi– ama diğer her şey ürpermesine neden oluyordu. Özellikle de masayı boylu boyunca kaplayan pirinç üzerine monte edilmiş, sararmış fildişi. Çocukken okumaktan çok keyif aldığı kitapların (diğer tüm çocuk kitapları gibi bunlar da aslında Graham'ındı) kahramanları olan Babar ve Celeste'nin dişsiz ve kanayan yüzleri canlandı gözünde.

Ama bu diş, onu başka bir nedenden üzmüştü. Violet küçükken Baba'sının (kendi deyişiyle) bu "merakının" kendisi gibi onun da doğal yaşamı sevdiğinin bir işaretçisi olduğunu sanıyordu. Ama Baba'sı ona ve Graham'a bu dişi nasıl ele geçirdiğiyle ilgili hikâyesini anlattığı sırada –Güney Rodezya'ya gerçekleştirdiği bu av seyahatinde henüz bir yavru olan sıska

ve ürkek Cecil'i de bulmuştu– ne kadar yanılmış olduğunu fark etti. Baba'sı, fillerin birbirine sıkı sıkıya bağlı, anaerkil gruplar halinde yaşadığını, ölüleri için tıpkı insanlar gibi yas tuttuklarını umursamıyordu. Masasında süs olsun diye öldürdüğü filin korku ve acıdan ne yapacağını bilemez halde can vermiş olması da umurunda değildi.

Baba için o fildişi –ve Salon'daki diğer her şey– bir zafer ganimetiydi. Bu asil yaratıklar, üzerine incelemeler yapılacak ya da saygı duyulacak şeyler değil, fethetdilmesi gereken şeylerdi.

Violet ve Baba'sı birbirlerini asla anlamayacaklardı.

Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değil, dedi kendi kendine. Nihayetinde halletmesi gereken bir iş için buradaydı.

Masanın çekmecesinin kilitli olacağından emindi ama şansına kolayca açılıverdi.

Çekmecenin içindekileri hızlıca karıştırdı. Baba'sının Ayres amblemli (altın renginde bir balıkkartalı) deri defter kabı, camı kırılmış eski bir cep saati, bankadan gelen mektuplar, pipo... Tam da içinde önemli bir şeyler olmadığı için Baba'sının bu çekmeceyi kilitleme zahmetine girmediğini düşünmeye başlamıştı ki tüyü fark etti.

Bir karganın tüyü olabilecek kadar büyük, diye düşündü Violet. *Ya da belki bir cücekarga.*

Dikkatli bir şekilde tüyü çekmeceden çıkarttı. Obsidyen kadar siyahtı, ışığın vurduğu noktalarda mavi mavi parlıyordu. Üzerinde beyaz lekeler gördü; daha doğrusu bitmemiş bir tablo gibi tuhaf bir şekilde renklerden yoksundu. Bu tüy parçası, yumuşak kumaş parçasının içinden çıkmıştı. Violet daha yakından incelediğinde bunun güveler tarafından yenmiş narin ketenden yapılma bir mendil olduğunu fark etti. Mendilin köşesinde bir monogram vardı. Koyu yeşil ipek iplikle *E.W.* harfleri işlenmişti.

Violet'in kalbi heyecandan pır pır etti. *E.W.*

Weyward'ın W'si mi?

Violet, mendilin üzerindeki toz tabakasının altından yayılan hafif ve çiçeksi bir şeyin tatlı kokusunu aldı. Lavanta. Varla yok arası, hayaletimsi bir kokuydu ama yeterliydi. Sanki saklı bir pınara dokunmuş gibi anılar anında beynine hücum etti. Onu saran sıcak kolların hissi, yüzünü gıdıklayan kalın ve hoş kokulu saçlar. Bir ninninin yavaş melodisi, kulağının hemen yanında atan kalbin sesi.

Bu tüy, bu mendil.

Annesinin eşyalarıydı.

Ve Baba'sı onları sanki önemli şeylermiş gibi çekmecesinde saklıyordu. Özel şeylermiş gibi.

Annesinin ve Baba'sının düğün gününü hayal etti. Baba'sı yumuşak gri takım elbisesinin içinde neredeyse yakışıklı görünüyor... Annesi? Violet, kalp şeklinde bir yüzü ve koyu renk saçları olan bir kadın canlandırdı gözünde; Baba'sının elini tutarken gülümsüyordu. Yüzlerine vuran güneş ışığı altın yansımalar yaratıyordu. Başlarından aşağı yapraklar dökülüyordu. Violet bazen Baba'sının avcılık ve İmparatorluk dışında herhangi bir şeyi sevmeye muktedir olup olmadığını merak ederdi, ama bir yandan da vefat eden ebeveynlerinin isteklerine karşı gelerek annesiyle evlenmeyi ne kadar istediğini de biliyordu. Ve Baba'sı bu hatıraları, ona annesini hatırlatan şeyleri bunca yıl saklamıştı. Baba'sını masasında otururken, tıpkı Violet'in şimdi yaptığı gibi annesinin mendilini burnuna bastırırken hayal etti.

O gece Baba'sını yanlış anlamış olabilir miydi? *Belki senin de onun gibi olmanı engelleyebilirler.* Bu sözlerin nefretle dile getirilmiş sözler olduğunu düşünmüştü. Fakat belki de yanılmıştı? Kafası karışmıştı? Bu düşünce kalbinin atışını hızlandırdı. Belki de Baba'sı annesini *sevmişti*, hem de çok sevmişti. Ve sonra annesi ölmüştü. Violet, Baba'sı için neredeyse üzülmeye başlamıştı.

Elindeki o öteberiyle orada ne kadardır durduğundan emin değildi ama bir süre sonra tuhaf bir şey fark etti.

Duyabiliyordu. Bu sefer doğru düzgün duyabiliyordu. Sanki ağır perdeler, pencerenin kalın camları ve eski taş duvarlar ortadan kalkmıştı. Bir çınar ağacından havalanan serçenin kanat çırpışını duyabiliyordu. Gökyüzünde daireler çizerek eşini çağıran bir akbabanın gırtlağından yükselen çığlığını. Bir tarla faresinin, pencerenin dibindeki çalılıklarla yiyecek ararken ciyaklamasını.

Violet şaşkınlıkla elindeki eşyalara baktı. Sonra üç kez kapı yumruklandı: Graham'ın işareti. Baba nasıl bu kadar erken dönmüştü? Violet saatine baktı, saat sabahın onunu henüz geçmişti. Violet'in düşündüğünden daha erken yola çıkmış olmalıydı. Kuş tüyünü ve mendili yanına almak istiyordu ama ya Baba'sı onların orada olmadığını fark ederse? O zaman Violet'in çalışma odasına girdiğini anlardı. Ama belki de –kalbi aklından geçenlerle, yapmak üzere olduğu şeyle güm güm atmaya başlamıştı– tüyün orada olmadığını fark etmezdi. Kısa bir süreliğine tüyü saklar, sonra yerine koyabilirdi. Ne de olsa Baba'sı yıllarca bunu yalnızca kendisine saklamıştı...

"Violet?" diye tısladı Graham kapıdan. "İçeride misin? Baba döndü! Acele et!"

Heyecandan kanı kaynayan Violet mendili çekmeceye geri koydu, sonra da tüyü elbisenin cebine soktu. Baba'sının çalışma odasının kapısını sessizce kapattı ve merdivenlerden yukarı süzüldü.

Violet kendini denemek için yere çömeldi ve yatağının altından şapka kutusunu çıkardı.

Kutunun içi örümcek ağıyla kaplıydı. Goldie yaşıyordu ve iyiydi; inini kaplayan ölü sinek ve karıncalara bakılırsa her zamanki iştahı da yerindeydi. Böcek, bacakları üzerinde şaha kalktı ve boncuk boncuk sekiz gözünü ona dikip kırpıştırdıktan sonra kahverengi bir parıltı gibi havaya sıçradı. Violet'in omzuna kondu ve ona sokulduğunda Violet gülümsedi. Göğsüne bir sıcaklık yayılıp damarlarında fokurdadı.

Gözlerindeki bağı çıkarıp atmak gibiydi. Dünyaya karşı ne kadar hissizleştiğini fark etmemişti, şimdi ise sinirleri elektrikle dolup taşıyor gibiydi. Renkler eskisinden daha parlak görünüyordu -penceresinden baktığında dış dünya güneş ışığıyla parlıyordu- ve Goldie'nin kıskaçlarının *tıkırtısı* kulaklarına mucizevi geliyordu.

Yeniden kendini bulmuştu.

Violet saçlarını ve elbiselerini düzeltti, aşağı inmeden önce aynaya bakarak iyi görünüp görünmediğini kontrol etti. Baba'sının geçen gün akşam yemeğinde söylediklerini hatırladı; kuzeni Frederick'in yanında *neşeli ve nazik* davranmasını bekliyordu. Iyyy.

Merdivenlerden inerken Baba'sının giriş salonunda yüksek sesle bir şeyler söylediğini duydu. Kaba bir kahkaha evin dört bir yanında yankılandı. Öyle yüksek bir kahkahaydı ki, Violet çatıda yaşayan mavi baştankaraların korku içinde ciyakladığını duydu. Kuzen Frederick'ten şimdiden hazzetmemişti.

Salona geldiğinde bu kaba saba kahkahanın sahibinin, kum rengi üniformalı ve dik duruşlu genç bir adam olduğunu gördü. Violet yanına yaklaştığında adam, beyaz ve düzgün dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. Subay şapkasının altına gizlenen gözleri yeşildi. Violet'in en sevdiği renk. Sıkıcı bir hikâye anlatmayı henüz bitirmiş olan Baba'sı, adamın sırtına hafifçe vurdu. Graham bir köşede beceriksizce bekliyordu, elleriyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

"Frederick," dedi Baba'sı, "seni kızımla, kuzeninle tanıştırmak isterim. Bayan Violet Elizabeth Ayres."

"Merhaba," dedi Frederick elini Violet'e uzatarak. "Nasılsınız?"

"Merhaba," dedi Violet. Frederick'in elleri sıcak ve nasırlı gibiydi. Yakınına gelince baharatlı bir kolonya kokusu yayılıyor-

du. Nedenini bilmiyordu ama Violet birden başının döndüğünü hissetti. *Acaba bu*, diye merak etti, *genç bir erkekle tanışınca verilen normal bir tepki mi*? Graham ve Fransa Savaşı sırasında ölen dişlek, soluk benizli bir delikanlı olan ikinci bahçıvan Neil dışında başka erkek tanımamıştı.

"Violet," dedi Baba'sı, "görgü kurallarını mu unuttun?"

"Affedersiniz," dedi Violet. "Nasılsınız?"

Frederick sırıttı.

Baba'sı Penny'yi çağırdı, Frederick'i görünce kızın yüzü kızardı, neredeyse reverans yapmayı unutacaktı.

Baba'sı Penny'den Frederick'e odasını göstermesini istedi. "Akşam yemeği sekizde hazır olur," dedi.

Sonra da "Gecikmeyin," dedi Violet'e bakarak.

Violet akşam yemeği için en sevdiği elbisesini giydi; yeşil renkte ince yünlü kumaştan yapılma, bileklerine kadar uzanan etekleri ve bebe yakalı elbisesini. Elbisenin cepleri yoktu, bu yüzden tüyü *Grimm Kardeşler*'in sararmış sayfalarının arasına gizledi. Yemekte Frederick'in karşısına oturup ona kaçamak bakışlar attı. Frederick'in çenesinin keskin hatlarına, parmak boğumlarında koyu renkli tüyler bulunan kare biçimli, altın rengi ellerine bakmak başını döndürüyordu. Elleri bir somon balığının eklemleri gibi olan Baba'sının ellerinden öyle farklıydı ki, Frederick neredeyse bambaşka bir türe ait gibiydi. Ona aynı ölçüde hem itici geliyor hem de onu büyülüyordu.

Frederick bakışlarını ona çevirdiğinde Violet, adamın gözlerinin renginin tonunu kestirmeye çalışıyordu; kayın ağacının altında yetişen, yüksek dağlarda bulunan itüzümü ile aynı renkte olduğuna karar vermişti. Violet bir anda irkildi.

"Ailen nasıl Frederick?" diye sordu Baba'sı. Görünüşe göre Frederick'in babası, Violet ve Graham'ın hiç tanışmadığı, Baba'sının küçük kardeşi Charles'tı. Birbirleriyle konuşmaların-

daki samimiyetten, Baba ile Frederick'in uzun yıllar boyunca oldukça yoğun bir mektuplaşma sürdürdükleri anlaşılıyordu. Bunu bilmek, Violet'in oturduğu yerde biraz daha küçük hissetmesine neden oldu. Baba'sı neden şimdiye kadar tek kuzeniyle tanışmalarını istememişti? Yine Malikâne'ye ne kadar az ziyaretçi geldiğini, evin sınırlarından ayrılma yasağını düşündü.

"Ne kadar iyi olabilirlerse," dedi Frederick. "Annem Almanların bombardımanından beri hâlâ tam olarak kendine gelemedi. Onlara ısrarla Londra'yı terk etmelerini söylüyorum ama bunu duymak bile istemiyorlar. Cepheye dönmeden önce Londra'ya gidip onlara uğrayacağım. Ama önce biraz kır havası almak istedim."

"Londra'da mı büyüdünüz?" diye sordu Violet kendinde konuşacak cesareti bulunca. Bu soruya alabileceği cevap onu dehşete düşürmüştü. Londra hakkında bildiği her şeyi gazetelerden ve Dickens'tan öğrenmişti. Zihninde canlandırdığı kadarıyla Londra, duman ve isle kaplı, güneşsiz ve ara sokaklarında yiyecek arayan perişan tilkiler dışında hiçbir hayvanın olmadığı bir yerdi. "Nasıldı?"

"Ben vaktimin çoğunu okulda geçirirdim," dedi Frederick. "Eton'da tabii." Graham oturduğu yerde kasıldı ve tabağına baktı. "Ama muhteşem bir şehir. Hayat dolu, rengârenk bir yer. Ya da en azından savaştan öncesine kadar öyleydi."

"Ama... hiç ağaç var mı orada?" diye sordu Violet. "*Ağaçlar* olmadan yaşadığımı hayal bile edemiyorum."

Frederick güldü ve şarabından bir yudum aldı. Bakışlarından yayılan yeşil parıltılar bir ormandaki güneş ışığı gibi Violet'in üzerine düştü. "Hah, evet," dedi. "Aslında benim ailem Richmond'ta yaşıyor, tam parkın yanında. Hiç duymuş muydunuz?"

"Hayır," dedi Violet.

"Çok güzeldir. Londra'nın eteklerinde başlayan iki bin dönümden fazla bir alana yayılmış ormanlık bir alan. Hatta bazen orada geyiklere bile rastlanabiliyor."

"Savaş bittikten sonra ne yapmak istediğini düşündün mü Frederick?" diye araya girdi Baba.

"Londra'ya geri dönmeyi ve bir süreliğine bir yer kiralamayı planlıyordum; belki Kensington'da. Tabii eğer hâlâ öyle bir yer varsa. Maaşım... bunu karşılayabilir. Savaş hakkında bir kitap yazabilirim diye düşünmüştüm. Ama şimdi..."

"Evet! Bir başlık bile düşünmemiş miydin hatta? *Tobruk'ta Azap* mıydı neydi? Son mektubunda bahsetmiştin. Kulağa heyecan verici bir şey gibi geliyordu. Fikrini mi değiştirdin?"

"Şey. Henüz emin değilim," diye başladı söze Frederick. "Belki tıp fakültesine giderim diye düşündüm. İnsan savaşta çok şey görüyor... çok fazla ölüme şahit oluyor." Violet'e bakıyordu. "Ama mucizeler de var. Uçurumun kenarından hayata döndürülen adamlar. Sahra hastanesinde doktorlar bir nevi... Tanrı gibi."

Garip bir duraklama oldu. Baba boğazını temizledi. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey," diye hızla ekledi Frederick, "tüm bunlar sona erdiğinde, bir şekilde insanların hayatlarını daha iyi hale getirmek için bir katkıda bulunmak istiyorum."

"Asil bir istek," dedi Baba, başıyla onaylayarak.

"Peki o zaman bir bedenin içini görebilecek misiniz?" diye sordu Violet. "Nasıl işlediğini mi öğreneceksiniz? Tıp fakültesine giderseniz yani."

"Violet," dedi Baba kaşlarını çatarak. "Genç bir hanımefendinin sofrada bu tip şeylerden bahsetmesi oldukça uygunsuz."

Frederick güldü.

"Hiç sorun değil amca," dedi. "Nitekim genç hanım söylediklerinde haklı. Doktor olmak için önce insan vücudunun nasıl çalıştığını bilmem gerekir. Oldukça yakından tanımam gerekir."

Gözleri hâlâ Violet'in üzerindeydi.

12

KATE

Kate nefes almadan numarayı tuşluyor.

İkindi güneşinin yatak odasına vuran ışıkları toz zerreciklerini aydınlatıyor. Pencereden dışarı baktığında vadiyi sarmalayan uzaktaki mor dağları görebiliyor.

Telefon hâlâ çalıyor. *Kanada*, diye düşünüyor, *beş saat geride. Yani orada öğle vakti olmalı.* Annesi, tıp merkezinde resepsiyon görevlisi olarak çalıştığı işinin başında olmalı. Belki telefonu açmaz. Kate neredeyse açmamasını dileyecek.

Açma.

"Alo?"

Kalbi sıkışıyor.

"Merhaba anne, benim."

"Kate? Ah, Tanrı'ya şükürler olsun." Annesinin sesine telaş hâkim. Arka plandaki ofis telefonlarının cızırtısını, belli belirsiz konuşmaları duyabiliyor. "Bir saniye bekle."

Bir kapı açılıp kapanıyor.

"Pardon, daha sessiz bir yer bulmam gerekiyordu. Nereden arıyorsun? Neler oluyor?"

"Yeni bir telefon aldım."

"Tanrım Kate, aklımı kaçırıyordum. Simon bir saat önce beni aradı. Telefonunu bırakıp gittiğini söyledi."

Suçluluk hissetmeye başlıyor.

"Özür dilerim, seni daha önce aramalıydım. Ama dinle, ben iyiyim. Sadece... Uzaklaşmam gerekiyordu."

Bir süre bekliyor. Kulaklarına kan hücum ediyor. Kate'in bir yanı ona gerçeği söylemek istiyor. Simon hakkında, bebek hakkında... Ama sözcükleri ağzında şekillendiremiyor, dudaklarından zorla çıkaramıyor. Aradaki duvarı yıkamıyor.

Beni taciz etti.

Annesine zaten çok acı çektirmişti. Sesi bile o günlerin anısını –kazadan sonra annesinin yatak odasından zar zor çıktığı o uzun günlerin anısını– tazeliyor. Okuldan eve geldiğinde onu grileşmiş yüzüyle ve hıçkırıklarla ağlarken bulmasının, yatağın babasının kıyafetleriyle dolu olmasının...

"Hâlâ o kokuyorlar," demişti, kederinin içinde kaybolmadan önce. O anda Kate hiç doğmamış olmayı dilemişti.

Yıllar sonra annesi Kanadalı bir doktor olan Keith'le evlendiğinde, Kate'ten onlarla birlikte Toronto'ya taşınmasını istemişti. Yeniden başlayabileceklerini söylemişti. Birlikte.

Kate hayır demiş, üniversite için İngiltere'de kalmakta ısrar etmişti. Ama aslında annesinin ikinci mutluluk şansını mahvetmek istemiyordu. Nadiren yaptıkları konuşmalar sonunda haftada birden ayda bire düşmüştü; hepsi yapmacık ve garip geliyordu. Kate kendi kendine, bunun en iyisi olduğunu söyledi. Annesi onsuz daha iyiydi.

"Neyden uzaklaşman gerekiyordu?" diye soruyordu annesi şimdi. "Lütfen Kate, ben senin annenim. Bana neler olduğunu anlat."

Beni taciz etti.

"Karışık bir durum. İşler... yolunda gitmiyordu. Ben de biraz uzaklaşmak istedim."

"Peki. Tamam tatlım." Kate annesinin sesindeki teslimiyeti duyuyor. "Peki nereye gittin? Bir arkadaşında mı kalıyorsun?"

"Hayır, babamın Violet Halasını hatırlıyor musun? Cumbria'da, Orton Malikânesi yakınlarında yaşayan?"

"Evet, hatırlıyor gibiyim. Biraz eksantrik biriydi. Ben hep onun... Siz ikinizin birbirinize yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Değildik," diyor Kate. "Yakın değildik yani. Aslında o öldü. Geçen yıl öldü, evini de bana bıraktı. Sanırım ailesinden başka kimse yoktu."

"Bunu bana hiç söylemedin." Annesinin sesindeki incinmeyi duyuyor. "Onunla iletişimde kalmalıydım, babanın hoşuna giderdi."

Kate'in içi suçluluk hissiyle sıkıştı. İşte bu yüzden konuşmamaları daha iyiydi. Her zaman yaptığı gibi annesini yine incitiyordu.

"Özür dilerim anne... Sana söylemeliydim."

"Sorun değil. Her neyse, orada ne kadar kalmayı planlıyorsun? Her zaman buraya gelebilirsin, biliyorsun. Ya da belki ben oraya gelebilirim?"

Kate hemen, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Sorun yok. Ben iyiyim. Neyse... Violet Hala konusunda tekrar özür dilerim. Kapatmalıyım anne. Seni birkaç gün içinde yine ararım, tamam mı?"

"Tamam, hayatım."

"Anne?"

"Evet?"

"Ona söyleme. Simon'a. Nerede olduğumu ona söyleme. Lütfen."

Annesinin soru sormasının önüne geçerek hemen telefonu kapatıyor.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyor. El yordamıyla komodinin üzerindeki *New Scientist* dergilerinin oluşturduğu yığının tepesindeki peçetelerden almaya çalışırken her şeyi deviriyor.

Etrafa saçılan şeyleri toplamak için yere eğilirken, "Siktir!" diyor. Kendini toparlaması gerekiyor.

Yere bir şey daha düşmüştü: kelebek desenli emaye bir mücevher kutusu. İçindekiler döşeme tahtalarının üzerine saçılmış, güneşte parlıyor. Uyumsuz küpeler, birkaç tane paslı yüzük, kirli bir boyun danteli ve zarar görmüş gibi görünen bir kolye. Sersemlemiş bir halde eşyaları kutusuna geri koyuyor, komodinin üstünü topluyor.

Dergi yığınının arkasında büyükbabası Graham'm bir fotoğrafı var. Onu hiç görmediği kadar genç: saçları hâlâ kızıl, bir esintiyle dalgalanıyor. Kate altı yaşındayken ölmüş ve onunla ilgili anıları net değil, bölük pörçük. Eskiden ona *Grimm Masalları* okurdu, sesinin zengin tınısı Kate'i başka diyarlara götürürdü.

Fakat şimdi fotoğrafa bakarken beyninin bir köşesinde başka bir anı titreşiyor. Dedesinin cenazesi, burada, Crows Beck'te.

Annesinin elini tutmuş, gökyüzünde alçakta asılı duran bulutlara bakıyordu. *Yağmur yağacak herhalde*, diye düşünüyordu. Mezarlık yosun, taş ve ağaçlarla, kuşlar ve böceklerle doluydu. Kate etrafının gürültüyle çevrili olduğunu hatırlıyor. Öyle gürültülüydü ki papazın konuşmasını zar zor duyabiliyordu.

Daha sonra, ailesiyle ikindi çayı için Weyward Kulübesi'ne geri dönmüşlerdi. Bu kulübenin içine adım attığı ilk ve tek zaman. Violet Hala ile tanıştığı tek zaman.

Zihninde yeşile dair bir şeyler kalmış. Yeşil kapı, evin içindeki yeşil duvar kâğıdı, Violet Hala'nın giydiği dökümlü tuhaf kıyafet. Onun parfümünün kokusunu hatırlıyor; lavanta kokusu,

hâlâ yatak odasından yayılan koku. Daha fazla detay hatırlamaya çalışıyor ama yapamıyor; hafızası çok puslu, sanki kenarları yıpranmış.

Gerçekten de avukattan telefon gelene kadar bir büyük halası *olduğunu* unutmuştu.

Violet'in kulübesini neden yirmi yıldır görmediği küçük yeğenine bıraktığını daha önce de merak etmişti. Avukata da aynı soruyu sorduğunda adam, "Siz onun yaşayan tek akrabasısınız," demişti, telefondan ona uzanan Kuzeyli aksanıyla. Ancak bu cevap, zihninde daha fazla soru belirmesine neden olmuştu. Mesela büyük halası henüz hayattayken onunla neden hiç iletişime geçmemişti?

Daha sonra Kate, hava hâlâ aydınlıkken bahçeyi keşfetmeye karar veriyor. Bahçe aşırı büyümüş ve tanımadığı bitkilerin kokusuyla ağırlaşmış. Yeşil tüylü yapraklar ayakkabılarına sürtünüyor, gümüşi özsuları leke bırakıyor. Eğreltiotları esintide hışırdıyor.

Kadim çınar ağacına geldiğinde tereddüt ediyor, ilk gecesindeki kargaları hatırlıyor. Gökyüzüne uzanan, batan güneşin kızıllığına bürünen dallara bakıyor. Ağaç yüzlerce yıllık olmalı. Ağacın nesiller boyu burada nöbette olduğunu, küçük kulübeyi gölgesinde güvende tuttuğunu hayal ediyor. Elini uzatıyor ve avucunu ağacın kabuğuna bastırıyor.

Bir sıcaklık hissediyor. Canlılık.

Hava değişiyor. Birdenbire içeri geri dönmek istiyor. Bahçede kalabalık, onu bunaltan bir şey var. Sanki dış dünya ile hisleri arasında artık hiçbir engel kalmamış gibi.

Kendine güvende olduğunu hatırlatıyor. İçeri girmeyecek. Henüz değil.

Bahçenin derinliklerine doğru ilerliyor; böceklerin uğultusunu, çakıl taşlarının üzerinden akıp giden suyu dinliyor. Suyun

derinlikleri ışıl ışıl. Düşmemek için çınarın kıvrık köklerine tutunarak derenin kıyılarına iniyor. Su o kadar berrak ki küçük balıkları görebiliyor, minik bedenleri ışıkta parıldıyor. Yakınlarda bir böcek geziniyor. Adının ne olduğunu hatırlayamıyor: yusufçuktan daha küçük, narin sedef kanatlara sahip. Derenin yüzeyinde süzülüyor. Kate uzunca bir süre öylece kalıyor; kuşları, suyu, böcekleri dinliyor. Gözlerini kapatıyor, eline bir şeyin dokunduğunu hissedince tekrar açıyor. Yanardöner kanatları olan kızböceği benzeri bir yaratık. Kelime beyninin derinliklerinden yukarı doğru yüzüyor: bir yusufçuk.

Gözlerinden dökülen yaşlara şaşırıyor.

Çocukken böcekler onu büyülerdi. Annesine dolaplardan fırlayan güveleri öldürmemesi, tavana yapışan tül gibi örümcek ağlarını yok etmemesi için yalvardığını hatırlıyor. Capcanlı böcek ve kuş çizimleriyle dolu kitapları vardı. Anne ve babası yan odada uyurken, sabahın o kısacık ve sessiz saatlerinde yorganın altına saklanıp kitaplarını okurdu. Şimdi elinde fener, parlak sayfaları çeviren o küçük kızı; vahşi ve harika yaratıklara, kanatlarında gözleri olan kelebeklere, şeker renginde tüyleri olan papağanlara hayret ederken hissettiği masum merakım düşünmek ona acı veriyor.

Babası öldükten sonra Kate kitapları parlak, renkli bir yığın haline getirmiş ve kapının önündeki kaldırıma bırakmıştı. Gece uyandığında kalbi pişmanlıkla ağrımış ve kitaplarını almak için dışarı çıkmıştı. Ama kitapları çoktan yok olmuştu.

Kate bunu bir işaret olarak algıladı, zaten bildiği bir şeyi onaylayan bir işaret. Sevdiği böceklerin, hayvanların ve kuşların etrafında olmak onun için çok tehlikeliydi. Zaten babasının ölümüne neden olmuştu. Ya annesine de zarar verseydi?

Diğer kitaplarını –*Grimm Masalları, Gizli Bahçe*– annesinin yatak odasından gelen tek yaşam belirtisinin kapının altındaki televizyonun neon yansımaları olduğu o uzun gecelerde merhem

olan hikâyeleri sakladı. Kurgu okumak ona hem bir arkadaş hem de güvenli bir liman oldu; onu dış dünyadan ve onun tehlikelerinden koruyan bir koza. Kızılgerdan Robin hakkında hikâyeler okuyabilirdi, ama ne pahasına olursa olsun arka bahçede titreyen kızılgerdanlardan uzak durmalıydı.

Broşunu ise hokey maçları, sınavları, hatta ilk öpücüğü sırasında bile cebinde güvenle saklamıştı. Sanki bir şans tılsımıymış gibi. Sanki ne yaptığını, kim olduğunu, ne olduğunu hatırlatan bir şey değilmiş gibi. Kate bir canavardı.

Broş artık yıpranmış, altın rengi matlaşmış ve yılların geçmesiyle kararmış. Bir zamanlar çok güzeldi; çok küçükken onunla oynadığını, kristallerinin güneşte parladığını, böylece kanatların neredeyse hareket ediyormuş gibi göründüğünü hatırlıyor. Onu ne zaman aldığını hatırlamıyor. Belki de o korkunç an –babasının cesedi götürülürken onu elinde sıkıca tuttuğu an– diğer tüm çağrışımları sert bir ışık gibi yok etmişti.

Kate titriyor. Hava gittikçe soğumaya başlıyor, güneşle birlikte sıcaklık da kayboluyor. Ayağa kalkıp etrafına bakınıyor. Sonra bir şey fark ediyor.

Çınarın kökleri arasına yerleştirilmiş, yıpranmış ve üzerini kaplayan yosunla yeşillenmiş ahşap bir haç.

Üzerinde ne bir isim var ne de tarih. Ama biraz daha yaklaşınca üzerindeki pürüzlü, silik yazıyı görebiliyor. *Huzur içinde yat.*

Güneş artık kara bulutların ardında iyice kaybolmuş, düşen ilk yağmur damlaları tenini ıslatıyor.

Haçın önünde durduğu sırada bahçe gürültülerle kabarıyormuş gibi görünüyor. Kate kendini yeni doğmuş bir hayvan gibi toy ve savunmasız hissediyor. Midesinde ve damarlarında, içine işlemek isteyen bir şeyin varlığını hissediyor. Ya da dışarı çıkmak isteyen.

Sonra koşuyor; etrafını saran tuhaf bitkiler giysilerinde kırmızı ve yeşil lekeler bırakıyor. Kapıyı arkasından kapatıyor,

bahçeyi ve çınar ağacını görmemek için pencerelerin perdelerini çekiyor. Haçı, yeşil lekeli ahşabın çınarın köklerinden dışarıya doğru uzanışını görmemek için.

Bir insan mezarı olamaz, değil mi? Ne de olsa kulübe çok eski... Kasiyerin söylediklerini hatırlıyor: *Asırlar öncesine ait.* Weyward'lardan birinin mezarı olabilir mi?

Violet Hala'nın belgelerinden daha fazlasını öğrenmeyi umuyordu. Ama yatağın altında bulduğu dosyada ne 1942'den öncesine dair bir şey var ne de kulübenin kendisi ya da Violet Hala'dan önce orada yaşamış olabilecek herhangi birine dair bilgi...

Sonra kulübenin bir çatı katı olduğunu hatırlıyor. Koridorun tavanına açılan kapak şeklinde bir kapı görmüştü, değil mi? Belki orada bir şeyler vardır.

Kate üzerine bastığında merdivenin en üst basamağı gıcırdıyor. Tanrı bilir ne kadar eski bir şey; merdiveni evin arkasında yarısı sarmaşıklarla kaplı paslanmış bir halde buldu. Merdivenin itiraz edercesine çıkardığı seslere aldırmadan kapağı iterek açıyor.

Violet Hala'nın evinin tavan arası muazzam genişlikte, öyle büyük ki Kate neredeyse ayakta durabilir. Telefonunun fenerini açıyor ve karanlık şekiller netleşiyor.

Duvarda sıra sıra raflar, rafların üzerinde ise hepsi bir örnek ışıl ışıl kavanozlarda muhafaza edilen böcekler var. Mekâna devasa bir çalışma masası hâkim. Fener ışığı altında bile yüzeyindeki çiziklerle ne kadar eski olduğu anlaşılıyor, muhtemelen kulübedeki diğer tüm mobilyalardan daha eski. İki çekmecesi var.

Çalışma masasının ilk çekmecesini açıyor. Boş. Sonra ikinci çekmeceyi deniyor, o da kilitli.

Bir şeyi, bir ipucunu kaçırmış olma ihtimaline karşı ilk çekmecenin girintilerini tekrar yokluyor. Parmakları bir pakete değdiğinde keskin bir nefes alıyor. Paketi çekip çıkardığında, yıpranmış bir parça beze sarılı olduğunu görüyor. Burada, ka-

ranlıkta açmamaya karar veriyor. Çatıda bir şey kıpırdadığında yüreği ağzına geliyor.

Sarı dikdörtgen ışığın içinde eğilerek ilerliyor, paketi sıkı sıkı tutuyor elinde, tozları derisine işliyor.

Şöminenin ateşini yakacak, bir fincan çay yapacak, mümkün olduğunca çok ışık yakacak. Sonra paketi inceleyecek. Diğer çekmecenin, Violet Hala bir şey saklıyormuş gibi kilitli olması ona tuhaf geliyor.

13

ALTHA

Grace'in sadece ve sadece gerçeği söyleyeceğine dair İncil'in üzerine el basıp yemin edişini izledim. Savcı oturduğu yerden kalktı ve yavaşça ona doğru ilerledi. Grace'in gözleriyle beni aradığını görebiliyordum.

Başka bir tarafa bakmak, yüzümü ellerimin arasına saklayıp yok olana dek ufacık kıvrılmak istedim ama yapamadım. Beni izleyen çok fazla insan vardı. Lancester'daki en heyecanlı mesele haline gelmiştim. Üst balkonda oturan erkekler eşlerine beni gösteriyor, anneler pislik içindeki çocuklarını susturuyordu. Alçak sesle devam eden fısıltılar vardı. *Cadı*, dediklerini duydum. *Asın şu cadıyı.*

Savcı sorgusuna başladı.

"Lütfen mahkeme huzurunda tam adınızı söyleyin."

"Grace Charlotte Milburn," dedi çok sessizce. Sesi öyle az çıkmıştı ki savcı tekrar etmesini istemek zorunda kaldı.

"Peki nerede yaşamaktasınız Bayan Milburn?"

"Milbrun Çiftliği'nde, Crows Beck yakınlarında," dedi.

"Orada kiminle yaşamaktasınız?"

"Kocam John Milburn ile."

"Çocuğunuz var mı?"

Grace duraksadı. Bir elini beline koydu: koyu gri yünden yapılma, vücut hatlarını saklayacak kadar kalın bir eteklik giymişti. Bana bakmaması için yalvardım.

"Hayır."

"Mahkemeye Milburn Çiftliği'nde ne yetiştirildiğini söyleyebilir misiniz? Mahsul mü yetiştiriyorsunuz, yoksa hayvancılık mı yapıyorsunuz?"

"Hayvancılık," dedi.

"Hangi hayvan?"

"İnek," diye fısıldadı. "Süt inekleri."

"Peki kocanız Milburn Çiftliği'ni nasıl kurdu?"

"Ona miras kaldı efendim. Babasından."

"Yani doğduğundan beri orada yaşıyordu."

"Evet."

Yargıçlardan biri boğazını temizledi. Savcı ona baktı.

"Lütfen biraz sabredin sayın yargıç, bunun sanığa yöneltilen suçlamalarla bir ilgisi var."

Yargıç onaylarcasına başını salladı. "Devam edebilirsiniz."

Savcı tekrar Grace'e döndü.

"Bayan Milburn, kocanızın ineklerle çalışma konusunda deneyimli ve bu hayvanların huylarına aşina olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Grace tereddüt etti.

"Evet, elbette efendim. Hayvancılık yapmak onun kanında vardı."

"Ve sonuç olarak çiftlikteki inekler de kendisine alışkındı?"

"Onları her gün ahırdan çimlere götürüp getirirdi efendim."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim Bayan Milburn. Şimdi hanımefendi, 1619 yılında, yılbaşı gününde yaşanan olayları mahkemenin huzurunda anlatır mısınız?"

"Tabii efendim. Her zamanki gibi şafak vakti uyandım efendim, tavukları yemlemek ve yemek yapmak için. John inekleri sağmak ve sonra da onları ahırdan çıkarmak için çoktan kalkmıştı."

"Peki John bunu tek başına mı yapıyordu, yoksa yardım alıyor muydu?"

"Yardım alıyordu efendim. Her salı ve perşembe Kirkby'li genç bir çocuk John'a yardıma gelir... yani gelirdi."

"Bu anlattığınız olaylar perşembe günü mü yaşandı?"

"Evet."

"Sonra ne oldu?"

"Kıyafetleri yıkamak için kuyudan su almaya hazırlanıyordum efendim. Leğeni almıştım ve pencereden dışarı bakıyordum. Eldivenlerime ihtiyacım olup olmadığını anlamak için karın ne kadar kalın olduğuna bakmak istedim efendim."

"Peki pencereden dışarı bakarken ne gördünüz Bayan Milburn?"

"İnekleri gördüm efendim, ahırdan çıkıp tarlaya giriyorlardı, John ve Kirkby'li çocukla."

"Peki inekler sizce nasıl görünüyordu? Tedirgin görünüyorlar mıydı? Agresif bir halleri var mıydı?"

"Hayır efendim," dedi.

Sırada ne olduğunu biliyordum. Korkudan başım dönüyordu, sanki bayılacak gibiydim. Birbirine kenetlediğim ellerimin terden nasıl parladıklarını kimse görmediği için minnettardım. Ellerimi elbisemin eteğine sildim.

"Lütfen devam edin Bayan Milburn."

"Şey... pencereye bakıyordum, ama sonra leğenimi düşürdüm efendim. *Tanrı'nın bile duyabileceği kadar yüksek bir ses çıkardı*, diye düşündüm. Almak için eğildim. Ben yere çömel-

mişken dışarıdan gök gürültüsü gibi bir ses geldi. *Belki bir fırtına geliyordur*, diye düşündüm. Sonra Kirkby'li çocuğun bağırdığını duydum."

"Bağırıyor muydu? Bağırarak ne diyordu?"

"İlk başta pek bir şey anlamadım. Sadece gürültü gibiydi. Ama sonra kocamın adını sayıklamaya başladı."

"Sonra ne yaptınız?"

Kalbim kulaklarımda çınlıyordu. Görüşümün kenarları bulanıklaştı. *Keşke biraz suyum olsaydı*, diye diye geçirdim içimden. Bunların hiçbirinin hiç yaşanmamış olmasını diledim. Çocukluğuma geri gidip güvende olmayı, Grace'le ağaçlara tırmanmayı, ispinozları, parlayan böcekleri ona göstermeyi ve onun kahkahaları kulaklarımda çınlamasını diledim.

"Dışarı çıktım efendim."

"Peki dışarı çıkınca ne gördünüz?"

"İnekler arazinin dört bir yanına dağılmıştı. Bedenlerinin yan tarafları şişmiş, gözleri vahşileşmişti; uzun süredir koşuyor gibiydiler. Kirkby'li çocuk hâlâ bağırıyordu, yerde bir şeyin üzerine eğilmişti. Önce John'u göremedim. Ama sonra onun... benim John'umun... o yerdeki şey olduğunu anladım."

Grace'in sesi gözyaşlarıyla ağırlaştı. Bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. Salondaki insanlar acıma duygusuyla mırıldanıyordu. Gözlerini yine üzerimde hissettim, fısıltılarını duydum. *Cadı. Fahişe.*

"Peki kocanızın o anda nasıl bir vaziyette olduğunu mahkeme salonuna anlatabilir misiniz Bayan Milburn?"

"John... John tanınmaz haldeydi efendim." Duraksadı, dudaklarını yaladı, kendini sakinleştirdi.

"Ne açıdan?"

"Kolları ve bacakları yamulmuştu efendim. Ve yüzü. Yüzü... yoktu."

Boğazımda yükselen kusmuk gibi bir anı belirdi zihnimde. Çürümüş ve mürdümeriği reçeli gibi ezilmiş o yüz. Dişleri yoktu. Bir gözü yarılmıştı ve içinden irin sızıyordu.

"John'um ölmüştü efendim. Ölmüştü..."

Son kelimeyi söylediğinde sesi çatallaştı. Tüm sevimliliğiyle ağlıyordu şimdi, beyaz şapkasının altındaki başını eğmişti, narin omuzları acıyla kamburlaşmıştı.

Mahkeme salonunu derinden etkilemişti. Salondaki erkekler, acıma duygusuyla döktükleri gözyaşlarını silen eşlerini teselli ediyordu. Grace, jüriye kusursuz bir keder tablosu sunmuştu. Yargıçlar bile yumuşamış görünüyordu.

Savcı, şüphesiz bu durumun farkında olarak, nazikçe devam etti:

"Sonra ne olduğunu anlatır mısınız lütfen Bayan Milburn?"

"Sonra onu gördüm, ağaçların arasından bana doğru koşuyordu."

"Kim?" diye sordu.

"Altha," dedi sakince.

"Rica etsem mahkeme salonunda kendisini gösterir misiniz Bayan Milburn?"

Grace bana baktı, bir elini yavaşça havaya kaldırdı. Oturduğum yerden bile narin parmaklarının titrediğini görebiliyordum. Parmağıyla beni gösterdi.

Mahkeme salonunda bir hareketlilik patlak verdi.

Yargıçlardan biri, herkese sakin olmasını söyledi. Bağırtılar yavaş yavaş azaldı.

Savcı devam etti.

"Altha Weyward'ın orada olması sizi şaşırtmış mıydı?" diye sordu.

"Her şey çok bulanıktı efendim. Onu gördüğümde ne hissettiğimi hatırlamıyorum. Ben... kendimde değildim."

"Fakat sanığın gün ağardıktan kısa bir süre sonra çiftliğinizin arazisinde durduğunu görmek, alışılmadık bir olaydır diye tahmin ediyorum?"

"Pek alışılmadık bir durum değildi efendim. Altha'nın erken saatlerde yürüyüş yaptığını herkes bilir."

"Öyleyse kendisini daha önce de görmüştünüz? Sabahları çiftliğinizin yakınlarında yürüyüş yaparken?"

"Evet efendim."

"Sık sık olur muydu bu?"

"Sık sık diyemem efendim." Dudaklarını ıslatmak için dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Ama kendisini bir iki kez görmüştüm, evet."

Savcı kaşlarını çattı.

"Devam edin lütfen Bayan Milburn. Sanığı arazinin sınırlarında dururken gördünüz, sonra ne oldu?"

"Bana doğru koşmaya başladı efendim. Bana ne olduğunu sordu. Tam olarak ne söylediğimi hatırlayamıyorum efendim. Ben... anlayacağınız üzere şoktaydım. Ama hatırladığım kadarıyla pelerinini çıkarıp John'un üzerine attı ve sonra da Kirkby'li delikanlıya Doktor Smythson'ı çağırmasını söyledi. Doktorun gelmesini beklerken de beni eve götürdü."

"Peki doktor ve Kirkby'li çocuk ne zaman geldiler?"

"Çok geçmeden geldiler efendim."

"Doktor size herhangi bir şey söyledi mi?"

"Bana zaten bildiğim şeyi söyledi efendim. John'um ölmüştü. Onu geri getirmek mümkün değildi."

Küçük başı yine eğildi. Omuzları titredi.

"Teşekkürler Bayan Milburn. Gördüğüm kadarıyla bu büyük trajediyi yeniden hatırlamak ruhunuzu yıpratıyor. Cesaretiniz ve bu konudaki yardımınız için teşekkür ederim. Gitmenize izin vermeden önce size birkaç soru daha sormam gerekiyor."

Tekrar konuşmaya başlamadan önce tanık kürsüsünün önünde bir ileri bir geri giderek volta attı.

"Bayan Milburn, sanık Altha Weyward'ı ne zamandan beri tanıyorsunuz?"

"Kendimi bildim bileli efendim. Köydeki diğer herkes gibi."

"Peki bu tanışıklığınız süresince kendisiyle ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

"Biz... arkadaştık efendim. Çocukken yani."

"Artık değil misiniz?"

"Değiliz efendim. On üç yaşımızdan beri."

"Peki siz ve sanığın on üç yaşınızdayken arkadaşlığınızın nihayete ermesine sebep olan şey neydi Bayan Milburn?"

"Neye efendim?"

"Bitmesine... Arkadaşlığınızın bitmesine neden olan şey neydi?"

Grace gözlerini ellerine dikti.

"Annem hastalanmıştı efendim. Kızıl hastalığı."

"Peki bunun sanıkla ilgisi nedir?"

"O ve annesi..."

"Jennet Weyward?"

"Evet, o ve Jennet, annemi iyileştirmeye gelmişlerdi."

"Mahkeme salonuna bu iyileştirme sürecinin sonucunu söyler misiniz lütfen?"

Grace konuşmaya başlamadan önce bana baktı, kelimeler dudaklarından öyle sessizce dökülmüştü ki onu duymak için kendimi zorlaşmıştım.

"Annem öldü efendim."

14

VIOLET

Violet üzerine giyecek bir şeyler arıyordu.

Baba'sı kahvaltıdan sonra Frederick'le birlikte havaya atılan hedefleri vurmaya gideceklerini söylemişti. Violet avcılıktan hoşlanmazdı. Asla gerçek güvercinleri vurmazdı tabii ki (Baba'sı bile ondan bunu yapmasını istememesi gerektiğini biliyordu), ama yine de silah seslerinin ağaçlardaki kuşları ürkütmesinden hoşlanmıyordu. Ayrıca havadaki hedefleri vurması amaçlanan bir kurşunun, gerçek bir güvercine isabet etmesinden her zaman endişe ederdi. Güzel tüyleri ve nazik ötüşleriyle tahtalı güvercinlerini çok severdi. Şimdi onları duyabiliyordu, sabahına neşe katıyorlardı.

Frederick'in kuşları ve hayvanları kendisi kadar sevip sevmediğini merak etti. Frederick'i düşünmek –gözlerinin sıcaklığını üzerinde hissetmek– midesini altüst ediyordu. Onu görmekten hem korkuyor hem de onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu. Önceki yıl Graham'ın okul kitaplarından birinde "manyetik

alanlar" hakkında bir şeyler okumuştu ve Violet'e öyle geliyordu ki Frederick'in de böyle bir etki alanı vardı; onu bir gelgit gibi kendine çekiyordu.

Bugün onunla konuşabilirdi, kahvaltı sırasında ya da atış yaparken. Ama *Frederick* onunla konuşmak ister miydi? On altı yaşında olabilirdi ama Violet hâlâ kendini çocuk gibi hissediyor, daha da kötüsü çocuk gibi görünüyordu. Aynaya bakarken kaşlarını çattı. Kaşındıran bir tüvit etek ve ceket giymiş, ayağına da sert deri ayakkabılarını geçirmişti. Ceket ve etek ona biraz büyük geliyordu (Dadı Metcalfe her şeyi bir beden büyük sipariş etmiş, "zamanla üzerine oturacağını" vaat etmişti), bu da onu olduğundan daha küçük gösteriyordu.

Saçları parlak koyu dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Saçlarını ensesinde zarif bir topuz yapmayı –hatta Baba'sının gazetelerindeki reklamlarda gülümseyen modern görünümlü kadınlar gibi bigudilere sarmayı– nasıl yapacağını bilmek isterdi ama tek yapabildiği, saçlarını beceriksizce örmekti. On iki yaşında bile görünüyor olabilirdi bu haliyle.

Pes edip aşağı inmeden önce annesinin kolyesinin bluzunun altında sapasağlam asılı olduğundan emin oldu. Baba'sı, kolyenin onda olduğundan bile hâlâ habersizdi. Violet altı yaşındayken Dadı Metcalfe kolyeye el koymuştu (neyse ki sonraları, hıçkırarak ağlayan çocuğa acımış ve kolyeyi geri vermişti). Violet şimdi merak ediyordu: Kolyeyi görmek Baba'sına acı mı veriyordu?

Neredeyse tüyü de alıp eteğinin cebine sıkıştıracaktı ama yanına almamasının daha iyi olacağını düşündü. Ya Baba'sı görürse? Çok riskliydi. Bunun yerine tüyü kısacık bir anlığına burnuna götürmüş; yoğun, yağlı, tatlı lavanta kokusunu içine çekmiş ve sonra da *Grimm Kardeşler* kitabının içinde sakladığı yere geri bırakmıştı.

Violet hâlâ o kelimenin –Weyward– neden döşemelere kazılı olduğunu çözememişti. Neredeyse sabahın birine kadar odasın-

da daha fazla ipucu aramış, ama toz ve fare pisliğinden başka bir şey bulamamıştı. Eğer "Weyward" annesinin kızlık soyadıysa ve o yazıyı oraya *annesi* kazıdıysa, Violet annesinin neden böyle bir şey yapmış olabileceğini bir türlü anlamıyordu. Bu oda bir zamanlar annesine ait olabilir miydi? Violet, annesiyle Baba'sının aynı odayı paylaştıklarını varsayıyordu... ama yine de cereyanlı, dört bir yanı ekose desenleriyle kaplı o odada bir kadının olduğu düşüncesi, mevsimi dışında öten bir kızılgerdan kadar tuhaf hissettiriyordu.

Annesi hayattayken Violet çocuk odasında uyuyordu ve o zamanlar, şimdiki odasının ne amaçla kullanıldığını hatırlamayacak kadar küçüktü. Arılarla ilgili olan bitenden hemen sonra çocuk odasından taşındığında hissettiği acı hâlâ çok tazeydi. Devasa kanatlı pencereleri ve geceleri Graham'ın horlamasının yumuşak ritmini özlemişti. Yeni odası Malikâne'deki en küçük odaydı ve duvarları ona kızarmış çirozları hatırlatan yağlı bir sarıya boyalıydı.

Yine de zamanla eğimli tavanı, kötü durumdaki emaye lavabosu ve yıpranmış perdeleriyle (bunlar da sarıydı) bu oda ona kendi vücudunun bir parçasıymış gibi tanıdık gelmeye başlamıştı. Odanın her bir santimini bildiğini düşünüyordu. Bunca yıldır odanın kendisinden bir sır sakladığına inanamıyordu. Neredeyse ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Belki de hizmetçilerden birine odasını sorabilirdi? Ama sonra Bayan Kirkby'nin annesiyle ilgili sorusunu nasıl da geçiştirdiğini hatırladı. Ondan bir şey gizliyorlardı. Violet bundan emindi.

Bayan Kirkby kahvaltıda kendini aşmıştı: servis masası savaştan önceki bereketle dolup taşıyordu; gümüş tabaklarda kuru fasulye, çırpılmış yumurta, böbrek ve hatta domuz pastırması vardı. (Sonuncusunun, "Jemima" ismine cevap vermeyi öğrettiği etli burunlu, zeki bir hayvan olan dişi domuzlarından birinden yapıldığına dair korkunç bir his vardı Violet'in içinde.)

The Times gazetesinin her zamanki gibi sandalyede katlı durduğuna bakılırsa Baba'sının çoktan kahvaltısını ettiğini anlamıştı Violet. Graham ortalıkta görünmüyordu: Graham'ın (Baba'sının tüm hayretine rağmen) sabah dokuzdan önce kalktığını hiç görmemişti.

Frederick masada yerini almıştı. Bugün üzerinde üniformaları yoktu, bunun yerine rahat bir pantolon ve koyu renk saçlarıyla yeşil gözlerini öne çıkaran soluk renkli bir gömlek giymişti. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı. Violet, Frederick'in göğsündeki minik bukleler halindeki tüyleri görünce kızardı. Tabağını fasulye ve yumurtayla doldurdu –böbrek ve pastırmayı es geçmişti– ve Frederick'in karşısına oturdu.

"Günaydın," dedi Violet tabağına bakarak.

"Günaydın Violet," dedi Frederick. Adamın sesine yansıyan sırıtışın farkına vardı ve başını kaldırdı. Çekinerek gülümsedi. "İyi uyudunuz mu?"

"Ah, çok iyi uyudum, teşekkürler," dedi Violet. Neredeyse hiç uyumamıştı, bunun yerine tüm gece gözlerini tavana dikerek tavan arasındaki yarasaların hışırtısını dinlemiş ve annesini düşünmüştü.

Bir süre sessizlik içinde kahvaltılarını ettiler, Violet yemeğini düzgün bir şekilde yemeğe gayret gösteriyordu. Sonunda Frederick çatalını ve bıçağını bıraktı.

"Babanız bana bugün bizimle atışa geleceğinizi söyledi," dedi. "Sizin gibi bir kasaba kızının tüfek kullanmada oldukça maharetli olduğunu tahmin edebiliyorum."

Ona cevap vermeden önce ağzına bulaşan domates sosunu hızla sildi.

"Ah, aslında pek öyle olduğum söylenemez," dedi. "Bir şeyleri öldürme fikrinden hazzetmiyorum."

Ne söylediğini fark ettiğinde yanakları alev alev yandı.

"Affedersiniz," dedi. "Demek istediğim sizin..."

"Bir şeyleri öldürdüğüm mü?" Frederick sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yani, işimin tanımı bu aslına bakarsanız. Bunu bilerek bu işe yazıldım."

Violet tabağındaki fasulye tanelerine ve yumurta sarısından kalma lekelere baktı. Renkler, Wedgwood marka beyaz tabakların üzerinde soluk lekeler gibiydi. (Penny, Frederick'in burada olması şerefine en iyi kahvaltı servislerini çıkarmıştı.) Violet daha fazla yemek istediğinden emin değildi. Başını kaldırdığında Frederick'in onu izlediğini, onu beklediğini gördü.

"Evet, elbette," dedi hızlıca. "Ülkenizi savunuyorsunuz." Ağzını tekrar açtı, sonra dudağını ısırdı.

"Devam edin," dedi. "Ne sormak isterseniz sorabilirsiniz. Isırmam."

"Yani, şey... Sanırım merak ettiğim... daha önce hiç gerçekten bir insanı öldürdünüz mü?"

Frederick güldü.

"Farkında mısınız bilmem ama on altı yaşından *çok daha* küçük gösteriyorsunuz," dedi. "Ama sorunuza gelecek olursak, evet, öldürdüm. Birden fazla." Frederick duraksadı. Sözlerine devam etmeye başladığında bakışlarına karanlık yeni bir ifade oturdu.

"Nasıl olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Libya sıcağı her gün üzerinize yapışıyor. Kilometrelerce kum ve kayadan başka bir şey yok. Bir parça yeşil bile yok. Bütün gün tozun içinde sürünüyor, ateş ediyor ve hedef oluyorsunuz. Etrafınızda insanlar ölüyor. Bir insanın öldüğünü gördüğünüzde, insanların aslında hiç de özel bir şey olmadığını anlıyorsunuz. Bizler sadece et, kan ve organlardan ibaretiz; bize bu pastırmayı veren domuzdan farkımız yok.

Yani bütün gün toz ve ölüm her yerde. Her gece ağzımda toz ve burnumda kan kokusuyla uyurdum. Burada bile hâlâ üzerimde toz buluyorum. Tırnaklarımın altında, saçlarımda, ayakkabı-

larımın tabanlarında... Ve hâlâ kan kokusunu alabiliyorum. Tüm bunlar, babasının malikânesinde güzel güzel oturan bir İngiliz kızı bana *birini öldürüp öldürmediğimi* sorsun diye."

Konuşmayı kesti. Güneş, pencerelerden Violet'in ensesine vuruyordu. Çok gerilmiş ve sıcaklamıştı. Nasıl da aptaldı! Frederick'e neden böyle bir şey sormuştu ki? Sinirlenmesine şaşmamalıydı. Ona bakmaya cesaret edemedi. Gözlerini, kucağında birbirine kenetlediği ellerinden ayırmadı. Sonra gözyaşlarına engel olmaya çalışarak tavana baktı.

Bir iç çekiş ve ardından adamın çay fincanını alıp tekrar yerine koyarken çıkardığı porselen şangırtısını duydu.

"Ah. Kabalık ettim. Özür dilerim Violet. Sanırım yolculuktan dolayı hâlâ yorgunum."

Violet tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki Baba'sı tüvit pantolonunu ve şapkasını giymiş, elinde tüfek çantası ve arkasında hırlayan Cecil'le yemek odasına girdi.

"Günaydın," dedi onlara gülümseyerek. "İkinizin bu kadar iyi anlaştığını görmek ne güzel!"

Dışarıda çok güzel bir hava vardı ve Violet, vadiyi gördüğünde Frederick'in neşeleneceğini umut ediyordu. Frederick ve Baba'sı, havaya atılan hedefleri yüksek yaylar çizerek nasıl havalandıracağını Graham'a öğretirken Violet çimenlerin üzerine oturdu ve yumuşak yeşil tepeleri izledi. Yakınlarında bir yerde bir arı vızıldıyor, bir karahindibadan diğerine uçuşuyordu. Libya'da sıkışıp kalmış zavallı Frederick'i düşündü, ne bir parça yeşillik ne de bakacak güzel bir şey vardı. Korkunç şeyler görmek, korkunç şeyler *yapmak* zorunda kalmıştı.

Birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Bir savaş alanının neye benzediğine dair hiçbir fikri yoktu: Ateş edeceğiniz insanı görebilir miydiniz? Öldükleri sırada onları... izlemek zorunda mıydınız?

Violet hayvanların öldüğünü görmüştü. Küçükken evcil hayvan olarak beslediği gelincik, Cecil tarafından ağır yaralanan

kızıl göğüslü bir şakrak kuşu. Gözlerindeki ışığın sönüşünü, küçük bedenlerinin gevşemesini izlemişti. Sonrasında her ne olacaksa ondan, önlerinde uzanıp giden karanlık bilinmezlikten korktuklarını hissetmişti. Violet, başka bir insanı böylesi bir kadere mahkûm etmeyi hayal bile edemezdi.

Ama zavallı Frederick'in başka seçeneği yoktu.

Artık ateş etmeye hazırlardı. Önce Baba. Violet arkasına yaslandı ve şimdiden terlemeye ve nefes nefese kalmaya başlayan Graham'ın hedefleri havaya atışını izledi. İlk atışta ağaçlardaki karatavuklar uçuştu. Baba hedefi ıskaladı.

"Daha yükseğe fırlat oğlum!" diye bağırdı Graham'a.

Frederick ateş etmek için bir adım öne ilerledi. Sanki bedeninin bir uzantısı gibi tüfeği kolayca kaldırdı. Topraktan yapılma hedef paramparça oldu, parçaları kar taneleri gibi yere düştü. Baba, Frederick'in sırtını sıvazladı. Bir süre sohbete daldılar –Violet ne konuştuklarını duyamıyordu– sonra Frederick ona doğru yürümeye başladı.

"Babanız sizin de denemenizi istiyor," dedi. "Hadi, size nasıl yapılacağını göstereyim, göründüğünden daha kolay."

Violet hiçbir şey söylemedi. Daha önce eline tüfek almamıştı, Baba'sı normalde sadece çimlerde oturup izlemesine izin verirdi.

Frederick tüfeği Violet'e verdi ve arkasına geçti.

"Omzunuza yerleştirin. İşte! Bu kadar," dedi.

Tüfek inanılmaz derecede ağırdı; tüfeği kaldırmaya çabalamasıyla Violet'in kolları titredi. Ellerinin altındaki metalden serinlik geliyordu, metal yüzeyin üstü Frederick'in terinden nemlenmişti. Göz ucuyla Graham'ın onu izlediğini fark etti.

"Ben size yardım edeceğim," dedi Frederick arkasından, öyle yakındı ki nefesi Violet'in kulağını gıdıklıyordu.

"İşte," dedi, "aynen böyle."

Frederick ellerini Violet'in beline yerleştirdi. Tüfek ateş altığında Violet geriye, Frederick'in kollarına doğru düştü.

15

KATE

Kate paketi açmadan önce uzun uzun çayını yudumluyor. Üzerinde küflenmekten beyaz lekeler oluşan mendili açtığında içinden tatlı ama mide bulandırıcı bir koku yayılıyor. Mendilin içinde bir deste mektup var. Mürekkebi soluk bir kahverengiye dönmüş, kâğıtlar buruşmuş ve sararmış. İlk mektubun üzerindeki tarih 20 Temmuz 1925'i gösteriyor.

Canım Lizzie'm,
Bu hafta seni düşünmekten gözüme uyku girmedi. Dışarıdaki dünya yazın gelmesiyle ışıl ışıl, her yer yeşillenmiş. Genç Rainham'ın bile adımlarında bahar havası var. Fakat ben bu uzun günlere dayanamıyorum. Aslına bakarsan nefret bile ediyorum. Şimdi ile seni göreceğim zaman arasında geçen her bir günden nefret ediyorum.

Hiçbir şeyle yetinemiyorum, avlanmak bile beni rahatlatmıyor. Tek yapabildiğim, ıstırap içindeki bir adam gibi keyifsizce günlerimi geçirmek.

Malikâne'ye gelmeni, burada benimle olmanı dört gözle bekliyorum. Yürekten inanıyorum ki sevgilim, burada benimle olmak o rutubetli küçük kulübede olmaktan çok daha mutlu edecek seni. Bu satırları yazarken çalışma odamın penceresinden bahçelere bakıyorum. Güller açmış. Güllerin bu narin güzelliğinin dünyada senin yüzünden başka bir benzeri yok.

Bu söylediğime inan, nitekim dünyanın dört bir yanını gezdim. Tüm dünyayı gezdim ve her türden kadın gördüm. Kömür karası saçları ve obsidyen rengi gözleriyle Doğulu kadınları, kuğu gibi boyunları altınla sarmalanmış Afrikalı prensesleri... Birçok yüz görüp hayran kaldım.

Fakat hiçbiri senin yüzünle kıyaslanamaz.

Ah, o yüzün. Her gece rüyalarıma giriyor. Fildişi tenin. Taze dökülmüş kan gibi kırmızı dudakların. O karanlık, vahşi gözlerin. Boğulan bir adam gibi her gece daha derin rüyalara dalıyorum.

Benim olmalısın.

Sevgilim. Papazla görüştüm, töreni iki hafta içinde gerçekleştirebileceğini söyledi. Ama daha önce konuştuğumuz gibi, önümüze bakmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyız. Annem, babam ve kardeşim perşembe günü Carlisle'dan dönecekler. Sanırım günbatımında evde olurlar

Artık her zamankinden daha yakınız. Kavuşmamız için tereddüt etmemeli, yürekli olmalısın. Geleceğimiz için. Macbeth'in dediği gibi:

*"Sevecek bir yüreği, o yürekte de sevgisini gösterecek kadar cesareti olan hangi insan kendini tutabilir ki?"**

---

* *Macbeth*, W. Shakespeare, çev. Orhan Burian, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları Hasan Ali Yücel Klasikleri, İstanbul, 1999.

Birbirimize verdiğimiz sözün simgesi olarak bu mektubuma bir hediye ekledim. Bir mendil. Bunun için Lancester'a gittim, sevgilim için en kalitelisini istedim. Gelinim için.

Benim olacağın günleri sabırsızlıkla bekliyorum. Sonsuza dek seninim.

Rupert.

Rupert ve Elizabeth kim? Belki de bu kulübede daha önce yaşayanlardır. Ama hayır, Rupert "Malikâne" demişti. Orton Malikânesi'nden mi bahsediyordu? Kate'in ailesinin eski yerleşim yerinden?

Aralarında bir bağ olabilir mi?

Diğer mektuplara göz gezdiriyor, daha fazla detay arıyor. Rubert, Elizabeth'e ilk kez köydeki Mayıs Günü Festivali'nde tutulduğunu yazmış. Kendi deyimiyle, "Elizabeth'in fildişi teni ve kuzguni bukleleri karşısında büyülenmişti."

Mektupların bir kısmı buluşma zamanı ve yeri kararlaştırmak üzerine; her zaman şafak sökerken ya da alacakaranlıkta, âşıkların kimseler tarafından görünmeyeceği bir yerde. Rupert'ın sözlerine kasvetli bir hava hâkim, sanki çiftin peşinden hiç ayrılmayan bir tehlike varmış ya da yıldızlar onlara karşı bir komplo kurmuş gibi. Elizabeth'in yüzleşmek için böylesine cesarete ihtiyaç duyduğu şey neydi?

Kate bunu çözemiyor. Mektupları yazanların kim olduğunu da anlayamıyor. Rupert, soyadını mektuplara hiç yazmamış ve Malikâne'ye dair başka bir ifade de kullanmamış.

İçini hüzün kaplıyor. Rupert'ın üslubundaki bir şey, Simon'dan gelen mesajları anımsatıyor ona.

Seni düşünmeden edemiyorum, yazmıştı üçüncü randevularından sonra. *Yeniden on altı yaşında gibi hissediyorum.*

Simon, Kate'i Shoreditch'teki küçük suşi restoranına götürmüştü. Güzelce şekil verilmiş saçları ve pahalı mücevherleri içindeki diğer kadın müşterilerin arasında kendini yabancı gibi hissetmişti. Ne giyeceğini kara kara düşünmüş, üniversite arkadaşlarına farklı kombin seçeneklerinin fotoğraflarını çekip mesaj atmıştı. Basit bir şeyler, mesela yıllardır giydiği düz lacivert elbisesini giymek istemişti ama kızlardan biri, Becky, ona dar kırmızı bluzunu ödünç alabileceğini söylemişti. Bluzun dekoltesi öyle derindi ki göğüskemiğindeki bir izi, çocukluğundan beri nefret ettiği o koyu pembe lekeyi ortaya çıkarmıştı.

Restorana gidip masaları tarayarak Simon'ı ararken kendini inanılmaz derecede rahatsız hissetmişti. Simon ise onu görünce ayağa kalkmış ve gülümsemişti, kusursuz dişleri ışıldıyordu. Kate daha sonra bunu hayal ettiğine kendini ikna etmişti ama o sırada restorana bir sessizlik çöktüğünü, diğer müşterilerin bir ona bir Simon'a bakıp aklından geçenleri görebildiğini düşünmüştü: *Bu kadın mı yani? Cidden mi?*

Ama Simon ona bir kadeh şarap doldurmuş ve yine o yavaş, duygu dolu gülümsemesini göndermişti. Kate'in sinirleri yavaş yavaş yatışmış, yerini heyecan kelebekleri almıştı. Her şey hakkında konuşmuşlardı; sohbet Simon'ın kadehine doldurduğu şarap kadar kolay akıyordu, kısa sürede bir şişe ve sonra iki şişe içmişlerdi.

Aileleri hakkında konuşmuşlardı. Simon da onun gibi tek çocuktu. Ailesiyle pek görüşmediğini itiraf etmişti, Simon daha küçükken ailede bir tartışma yaşanmıştı. Daha sonra onun da çocukluğundan ya da üniversiteden pek çok kişiyle görüşmediğini fark edecekti. Hayatına devam etme ve yeniden başlama konusunda yetenekliydi, bir yılanın deri değiştirmesi kadar sorunsuz bir şekilde kendini zor durumlardan sıyırabiliyordu.

Simon'ın gözlerine bakıp –gözleri masmaviydi– daha önce kimseye yaptığını hatırlayamadığı bir şekilde kendini ona açtı-

ğı o gece, bunların hiçbirini bilmiyordu. Kate'in etrafına ördüğü cam duvar parçalanıyordu, bunun gerçekleştiğini neredeyse görebiliyordu; parçalar ışıkta küçük aynalar gibi göz kamaştırıyordu.

Aslında olan, yıkılan cam duvarların yerini başka türden bir kafesin almasıydı. Simon'ın cazibesi ve övgüleriyle inşa ettiği, örümcek ağı kadar sıkı ve hassas bir şekilde onları birbirine bağlayan bir kafes. Kate şimdi, o zamanlarda bile bunun farkına varıp varmadığını merak ediyor. Belki de Simon'ı bu kadar çekici yapan şeylerden biriydi bu; kendini diğerlerine karşı kapatarak geçirdiği onca yıldan sonra bu işi onun yerine yapabilecek birinin olması.

Yaptıkları işler birbirinden inanılmaz farklıydı, Simon özel sermayenin zorluğundan zevk alıyor gibiydi. Kate'e finansal olarak bocalayan bir şirketi satın aldığında nasıl da heyecanlandığını anlatırdı. *Avlanmak gibi*, derdi. Ama geyik ya da tilki vurmak yerine kazanç ve bilanço tabloları ele geçiriyor, bir kadavranın içini boşaltır gibi ölü bir şirketi üzerindeki ağır yüklerden kurtarıyordu.

Simon'ın kendine özgü şaşırtıcı kuralları ve jargonuyla oluşturduğu dünyası Kate için büyük bir bilinmezlikti. Ama yine de Simon, Kate'in çocuk kitapları yayıncılığındaki işi hakkında anlattıklarını pürdikkat dinlemişti. Taslakları okumanın, henüz kimsenin deneyimlemediği bir hikâyenin içine dalmanın heyecanını anlatmıştı. Hatta Simon'a babasının ölümünden sonra okumanın onun için bir teselli –aslında bir cankurtaran salı– olduğunu bile söylemişti.

"İşine olan tutkunu seviyorum," demişti elini Kate'in eline koyup. Kolundaki ince sarı kıllar mum ışığının altında altın rengi parıltılar saçıyordu. Ve sonra da Kate'in gözlerini yaşartan bir hassasiyetle, "Baban seninle gurur duyardı," demişti.

O geceye ait başka anılar da bir türlü aklından çıkmıyordu. Simon'ın ona taksiye binerken yardım edişi, bir şeyler içmek

için evine davet edişi. Simon'ın yumuşak deriden koltuğuna gömülüşü ve fazla şarap içmekten bulanıklaşan zihni...

Kate onun şakalarından birine güldüğü sırada Simon, "Güldüğünde çok daha güzel oluyorsun," demişti. Eğilmiş, Kate'in yüzüne düşen saçlarını eliyle çekmiş ve onu ilk kez orada öpmüştü. İlk başta dokunuşu nazikti, ürkütüp kaçırabileceği bir hayvanmış gibi. Sonra öpüşmeleri derinleşti, Kate'in çenesini tutan parmaklarının dokunuşu sertleşti.

Benim olmalısın.

Kate ertesi sabah uyandığında yaşadıklarının romantik olduğunu düşünüyordu. Simon'ın onun pantolonun düğmesini açmasının, iç çamaşırını indirmesinin, kendini onun içine itmesinin. Kate'e olan arzusuyla ortaya çıkan gücün.

İlişkilerinin ilk zamanlarında bu anı düşünüp durmuş, pürüzlü ve sert kenarlarını törpüleyerek neredeyse kendisini de inandırdığı bir yalana dönüştürmüştü. Bedeni alkolün etkisiyle sersemlemiş, Simon'ın yüzü bulanıklaşmışken dudaklarından bir fısıltı halinde dökülen o kelimeyi hatırlaması yıllarını alacaktı.

Dur.

Bir anda mektuplardaki kelimelere tahammülü azalıyor. Hepsini tek tek katlayıp bir kenara koyuyor.

Çay fincanını sıkıca kavrıyor, ellerini ısıtıyor. Dışarıdaki yağmur iyiden iyiye şiddetini arttırmış şimdi, pencereler yağmur damlalarıyla süsleniyor. Bahçeyi göremiyor ama rüzgârın etkisiyle çatıya sürtünen çınar dallarının çıkardığı sesleri duyabildiğini düşünüyor.

Midesi bulanıyor. Şişmeye başlayan memeleri dışında hamile olduğuna dair tek işaret bu. Bağırsaklarının boğazına kadar çıktığını hissetmesinin normal olup olmadığını, bunun kaç haftalık hamile olduğuna dair bir şey ifade edip etmediğini merak ediyor. Son regl olduğu günden, rahmindeki o tanıdık sancıdan ve iç çamaşırındaki kan lekesinden bu yana neredeyse iki ay geçmiş-

ti. Âdetinin ilk günü kanı hep çamur, toprak renginde olurdu. Kendi bedeninden çok, topraktan gelen bir şeye benzerdi.

Simon kanı sevmezdi, akıtan kişi o olmadığı sürece. Kate'in teninde açılan yaraları sanki zaferinin simgesiymiş gibi sayar, parmaklarını gururla üzerlerinde gezdirirdi. Ama âdet kanı Kate'in bedeninden kendi ritmiyle akardı, Simon'ın umurunda olmayan ve kontrol edemediği bir düzenle. Simon, âdet kanının sümüksü ve lifli yapısından nefret ederdi. Kokusundan da. *Hayvan gibi*, derdi. *Ya da ölü bir şey*. Her ay Kate'in bedeninin tamamen kendisine ait olduğu bir haftası vardı.

Ve şimdi onu paylaşıyor.

İçine yapışan bir hücre yığını canlandırıyor gözünde. Şimdiden bölünüp yeniden şekillenen ve büyüyen bir şey olduğunu, onların çocuğu olacağını düşünüyor.

Erkek mi acaba, diye düşünüyor, *büyüdüğünde Simon'a mı benzeyecek? Yoksa kendisine benzeyecek bir kız mı?*

Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyor.

16

ALTHA

Grace'i yeniden görmek garipti. Hayata birlikte, yan yana başladığımızı ama sonra aramıza bir mahkeme salonunun girdiğini düşünmek de garipti. O düzgün elbiseleri içinde, ben ise bileklerimde prangalarla. Bir mahkûm.

Rüzgâr ya da uzaktan uzağa kulağıma çalınan, mahkûmların ruhları olabilecek feryatlar dışında zindanlar sessizdi. Örümceği aradım, keçeleşmiş samanların altına baktım ve onun gittiği, beni kaderime terk ettiği düşüncesiyle yüreğim sızladı. Ama tam umudumu yitirmiş ve kendimi yerde bir top haline getirmiştim ki, kulakmememe sürtündüğünü hissettim. Onu görebilmeyi diledim: gözlerinin ve kıskaçlarının parıltısını... Ama gece çok karanlıktı, demir parmaklıklardan içeriye bir parça ay ışığı bile gelmiyordu. O kadar karanlıktı ki çoktan mezara girmişim gibi hissediyordum.

Tabii bir mezarım olacaksa... Asıldıktan sonra cadılara ne olduğunu bilmiyordum. Onları gömen birilerinin olup olmadığını merak ediyordum, birinin beni gömüp gömmeyeceğini.

Gömülmek istiyordum. *Eğer bu dünyadan ayrılacaksam*, diye düşünüyordum, *toprakta yaşamama izin versinler.* Annem ve onun da annesi gibi solucanlara besin olmama, ağaçların köklerini beslememe izin versinler istiyordum.

Aslında korktuğum ölüm değildi. Ölmekti. O süreç; acı. Kilisede ölümden bahsedilirken kulağa hep çok huzurlu gelmişti: Tanrı'nın sürüsünü kollarının arasına alışı, krallığa dönüş. Ama buna inanamayacak kadar çok kez ölüme şahit olmuştum. Azrail'in gölgesinin yaşlı bir adamın, bir kadının, bir çocuğun üzerinden geçişini... Biçim değiştiren yüzleri, çırpınan uzuvları, çaresizce solunan nefesi görmüştüm. Gördüğüm hiçbir ölümde huzur yoktu. Kendi ölümümde de huzur bulamayacaktım.

Sonunda uyuyabildiğimde, boynuma geçirilmiş ilmiği gördüm. Son nefesimin beyaz bir buhar gibi bedenimi terk edişini gördüm. Bedenimin esintide sallandığını gördüm.

Grace'le işleri bitti sanmıştım. Ama ertesi sabah beni sanık kürsüsüne getirdiklerinde onu yine mahkeme salonunda gördüm. Bu hiç umulmadık bir şey değildi elbette. Hangi kadın kocasını öldürmekle suçlanan bir katilin sonunu merak etmezdi ki?

Yargıçlar mahkeme salonuna girdiğinde ayağa kalktık. İçlerinden birinin bana baktığını gördüm; gözleri kısılmıştı, sanki ben elmanın ortasındaki çürükmüşüm de kesilip atılması gereken küflenmiş bir parçaymışım gibi.

Savcı, Doktor Smythson'ı kürsüye çağırdı. Çağıracağını biliyordum.

Onu beni muayene etmesi için köy hapishanesine getirmişlerdi. Beni Lancaster'a getirmeden önce. Açlık ve yorgunluktan delirmek üzere olmama rağmen sorularına teslim olmamıştım. Bir cadı törenine katılıp katılmadığımı, büyülü bir hayvan emzirip emzirmediğimi ya da bir hayvanla yatıp yatmadığımı sordular. Kendimi Şeytan'a sunup sunmadığımı sordular.

John Milburn'ü öldürüp öldürmediğimi.

"Hayır," dedim, boğazım susuzluktan kurumuş ve midem açlıktan gurulduyor olsa da. *Hayır.* Bu kelimeyi vücudumdan çıkarmak için tüm gücümü harcadım. Masum olduğumu haykırmak için.

O zamana kadar, elimde sıkıca kavradığım bir taşmış gibi umuda tutunuyordum.

Ama Doktor Smythson'ı mahkeme salonuna getirdiklerinde her şeyin bittiğinden korktum.

İncil üzerine yemin edişini izledim. Yaşlı bir adamdı ve damarları yanaklarında kırmızı desenler oluşturuyordu. Annem burada olsaydı, "Alkoldendir," derdi. Doktor, alkolü reçete ettiği kadar çok içerdi. Gerçi bu, onun en az tehlikeli tedavi yöntemiydi. Ona bakarken Grace'in annesi Anna Metcalfe'i hatırladım: süt beyazı yüzünü, sülükler tarafından emilen rengini.

Savcı sorgusuna başladı.

"Doktor Smythson, 1619 yılında, yeni yıl gününde yaşananları hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Mahkeme ahalisi için olanları anlatabilir misiniz?"

Doktor kendinden emin bir şekilde konuştu. Ne de olsa bir erkekti. Kendisine inanılmayacağını düşünmesi için hiçbir neden yoktu.

"Âdetim olduğu üzere güne şafak vakti başlamıştım. Bir gece önce bir hastam için geç saate kadar uyumamıştım. Aile bana biraz yumurta vermişti. O sabah onları eşimle birlikte yediğimi hatırlıyorum. Orucumuzu açalı çok olmamıştı ki kapımız çalındı."

"Kapıdaki kimdi?"

"Daniel Kirkby."

"Peki Daniel Kirby neden gelmişti?"

"Yüzünün renginin attığını hatırlıyorum. İlk başta kendisinin rahatsızlandığını düşündüm ama sonra bana Milburn Çiftliği'nde

kaza gibi bir şeyin olduğunu söyledi. Yüzündeki ifadeden kötü bir şeyler olduğunu anladım. Ceketimi, çantamı kaptığım gibi delikanlıyla birlikte çiftliğin yolunu tuttum."

"Peki oraya vardığınızda neyle karşılaştınız?"

"Milburn yerde yatıyordu. Ağır yaralanmıştı. Onu gördüğüm anda öldüğünü anlamıştım."

"Bahsettiğiniz yaraları mahkeme ahalisine tasvir edebilir misiniz doktor?"

"Kafatasının büyük bir kısmı ezilmişti. Bir gözü ciddi darbe almıştı. Kollarındaki ve bacaklarındaki kemikler gibi boynundaki kemikler de kırılmıştı."

"Peki sizin görüşünüze göre bu yaralanmalara sebebiyet veren şey ne olabilirdi?"

"Hayvan saldırısı. Daniel Kirkby bana, Bay Milburn'ün inekleri tarafından ezildiğini söyledi."

"Teşekkür ederim. Peki doktorluk kariyeriniz boyunca hiç böylesi bir yaralanmaya şahit oldunuz mu?"

"Oldum. Bu civarlarda yaygın olduğu için sık sık çiftlik kazaları sonrası inceleme için çağrılırım."

Savcı, doktor ona duymak istediği cevabı vermemiş gibi kaşlarını çattı.

"Bay Milburn'ün cesedini incelemenizin ardından olanları mahkemeye anlatabilir misiniz?"

"Dul eşiyle konuşmak için içeri, çiftlik evine gittim."

"Peki eşi yalnız mıydı?"

"Hayır. Sanıkla beraberdi. Altha Weyward ile."

"Mahkemeye dul kadının, Grace Milburn'ün ve sanık Altha Weyward'ın hal ve hareketlerini tasvir edebilir misiniz?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi Bayan Milburn oldukça solgun ve sarsılmış görünüyordu."

Savcı başını aşağı yukarı salladı, bekledi.

"Altha Weyward hakkında görüşlerinizi de paylaşır mısınız?"

"Görüşlerimi mi? Ne açıdan?"

"Şöyle diyelim; geçen senelerde kendisiyle olan tanışıklığınızı nasıl tanımlarsınız?"

"Onun ve annesinin biraz sıkıntı veren tipler olduğunu söyleyebilirim."

"Sıkıntı derken?"

"Birkaç kere benim ilgilendiğim köylerdeki insanlara, hastalara baktıklarına dair şeyler duymuştum."

"Bir örnek verebilir misiniz efendim?"

Doktor biraz bekledi.

"İki ay kadar önce ateşi olan bir hastayı tedavi ediyordum. Fırıncının kızı, on yaşında bir kız. Humoral patoloji dengesizliğine bağlı vücudunda çok fazla kan vardı. Bu da vücutta aşırı ısıya, dolayısıyla ateşe yol açıyordu. Sonuç olarak kanının akıtılması gerekti."

"Devam edin..."

"Tedaviyi uyguladım. Sülüklerin bir gece ve bir gün kalmasını tavsiye ettim. Ertesi gün döndüğümde ailesi sülükleri tavsiye ettiğim vakitten önce çıkarmıştı."

"Nedenini söylediler mi?"

"Gece Altha Weyward'ın onları ziyaret ettiğini söylediler. Kıza bunun yerine bir miktar et suyu içmesini tavsiye etmiş."

"Peki çocuk nasıl oldu?"

"Yaşadı. Neyse ki sülükler fazla kanın çoğunun atılmasını sağlayacak kadar uzun süre bırakılmıştı."

"Peki böyle bir şey daha önce de oldu mu?"

"Birkaç kez oldu. Sanık henüz çocukken çok benzer bir vaka yaşanmıştı. O ve annesi benim kızıl hastası bir hastamı tedavi etmişlerdi. Aslında John Milburn'ün rahmetli kayınvalidesi, Anna Metcalfe. Maalesef Bayan Metcalfe vefat etti."

"Sizce ölümüne sebebiyet veren şey neydi?"

"Sanığın annesi. Gerçi... Niyeti iyi miydi kötü müydü, bilemiyorum."

Savcı, "Peki, size göre," dedi, "sanık, Bayan Metcalfe'in ölümünde nasıl bir rol oynadı?"

"Kesin bir şey söyleyemem," diye yanıtladı doktor. "O sırada daha çocuktu."

Uğultu halinde yükselen fısıltıları yine duyabiliyordum. Mahkeme salonunun arka tarafında oturan Grace'e baktım. Yüz ifadesini seçemeyeceğim kadar uzaktaydı.

"Doktor Smythson," diye devam etti savcı, "Majestelerinin *Daemonologie* adlı eserinde bahsettiği cadıların özelliklerini biliyor musunuz?"

"Elbette efendim. Esere aşinayım."

"Altha ve Jennet Weyward'ın hayvani dostları olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu. "Bu tip dostlar," diye tükürdü mahkemeye dönerek, "bir cadının Şeytan'la yaptığı anlaşmanın kanıtıdır. Tanrı'nın kendi yarattıklarına benzeyen bu canavarları koyunlarında emzirmeye davet ederler. Böylece Şeytan'ın kendisini sütleriyle beslemiş olurlar."

Bu soru üzerine kalbim göğsümde öyle bir çarptı ki, savcının kendisinin bile duymamasına şaşırdım. Doktor Smythson kulübeye hiç girmemişti.

Ama pek çok kişi girmişti. Tüm bu insanlar annemin omzuna tüneyen kargayı, küçükken saçlarımın arasında dolaştırdığım arıları ve yusufçukları görmüş olabilirdi.

Biri ona söylemiş miydi?

Mahkeme salonu hareketsizdi, tüm gözler Doktor Smythson'ın vereceği cevaba odaklanmıştı. Doktor oturduğu yerde kıpırdandı, beyaz mendiliyle alnını sildi.

"Hayır efendim," dedi sonunda, "böyle bir şey görmedim."

Damarlarıma tatlı ve baş döndürücü bir rahatlama doldu. Ama hemen sonra yerini soğuk bir korku aldı. Çünkü ardından hangi sorunun geleceğini biliyordum.

Savcı tekrar konuşmadan önce biraz bekledi.

"Pekâlâ," dedi, "sanıkla olan geçmişiniz boyunca, kendisinin bedenini muayene edip cadı olup olmadığında dair bir ize denk gelme fırsatınız oldu mu? Mesela Şeytan'ı ve onun hizmetkârlarını emzirmiş olabileceği tuhaf meme ucu?"

"Evet efendim, Crows Beck Hapishanesi'nde çalışanlarınızın huzurunda muayene ettim. İz göğüskafesinde, kalbin altında."

"Sayın yargıçlar," dedi savcı, "mahkemeden, sanığın vücudunda cadı izi olduğunu göstermek üzere bir teşhir yapmak için izin istiyorum."

Daha sert olan yargıç konuştu:

"Talebiniz kabul edildi."

Gardiyanlardan biri bana doğru yürüdü. Hâlâ zincirli bir şekilde jürinin önündeki tahta zemine doğru çekilerek sürüklendim. Korkudan midem bulanarak durdum, ta ki sert parmakların elbisemin bağlarını çekiştirip başımdan aşağıya indirdiğini hissedene kadar.

Kirli elbisemin içinde titriyor, herkesin beni bu şekilde görmesinden utanıyordum. Sonra parmakları tekrar üzerimde hissettim ve elbisem üzerimden düştü. Tenim nemli havayla buluştu. Salondaki insanlar kükredi. Gözlerimi kapattım. Savcı vücudumun etrafında dönüyor, bir çiftçinin sığırlarına baktığı gibi açıkta kalan etime bakıyordu.

Tanrı'ya inanıyor olsaydım dua ederdim.

"Doktor," diye seslendi savcı, "izi gösterebilir misiniz?"

"Artık göremiyorum," dedi Doktor Smythson, yüz hatları sertleşmişti. "Ne yazık ki hapishanenin loş ışığı altında gördüğümde cadı izi sandığım şey bir yara gibi görünüyor. Belki de bir pire ısırığı. Ya da bir çeşit çiçek hastalığı."

Savcı bir an hareketsiz kaldı, soğuk gözleri öfkeyle parlıyordu. Öfke, yaralı yanaklarına mor bir renk vermişti.

Bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi, "sanığı giydirebilirsiniz."

17

VIOLET

Violet, Frederick'in onu kollarına aldığı zaman duyduğu kolonya kokusunun hâlâ saçlarına sinmiş olduğunu hayal etti.

Baba'sı ise sanki Frederick'in kendisine ait bir şeyi izinsiz ödünç aldığını fark etmiş gibi garip bir bakış fırlatmıştı onlara. Sonra bu bakış, güneşin üzerinden geçen bir bulut gibi yok olmuş ve onlara sadece başını sallamakla yetinmişti. Frederick omzunun ağrıdığını ("Jerry sağ olsun") söyleyip, arazide yürüyüşe çıkmadan önce öğlen biraz kestirmeyi önerdiğinde, bu avlanma serüveni de oldukça hızlı bir şekilde sona ermişti.

Frederick'le birlikte yürümeye karar veren Violet, kayın ağacı da dahil olmak üzere arazideki en sevdiği yerleri ona gösterecekti. Belki Frederick onunla birlikte tırmanmak isterdi? Violet'in kendine hâkim olması gerekiyordu. Saçmalıyordu. Bir hanımefendi gibi davranmalıydı. Bir misafirin önünde ağaca tırmanırsa Baba'sı küplere binerdi. Hem zaten Frederick'in onun bir... çocuk olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Öğleden sonra, güneş gökyüzünde alçalıp vadinin üzerine uzun gölgeler düşürdüğünde, diğerleriyle buluşmak için merdivenlerden indi. Baba'sı ve Graham henüz aşağı inmemişlerdi ama Frederick giriş holünde bekliyordu. Violet merdivenlerden inerken Frederick başını kaldırıp ona baktı ve gözlerini vücudunda hissetmek Violet'in başını döndürdü. Boynundan yukarı doğru bir sıcaklık dalgası yükseldi. Violet alt basamağa yaklaşırken Frederick, sanki bir aşk romanındaki atlı arabadan inmesine yardım ediyormuş gibi elini uzattı.

"Hanımefendi," dedi elini öperek. Frederick'in dudaklarının elinin üzerinde bıraktığı etki, bir elektrik dalgasına kapılmış gibi bir his yaratmıştı. Bunun hoşuna gidip gitmediğini anlayamadı.

"Hah," diye gürledi Baba'sı merdivenlerden aşağı doğru. Violet başını çevirip baktığında Graham'ın isteksizce Baba'sının peşine takılmış olduğunu gördü. "Görüyorum ki çıkmaya hazırsınız." Şimdi vadi, üzerine düşen öğlen güneşiyle puslanmıştı.

"Ah," dedi Frederick, yüzüne vurarak. "Şu küçük sinekleri hiç mi hiç sevmiyorum. Bu lanet şeylerin ne işe yaradığından da pek emin değilim."

"Ama yarıyorlar," dedi Violet heyecanla. "Bir işe yarıyorlar yani. Kurbağalar ve kırlangıçlar için çok önemli bir besin kaynağı bunlar aslında. Yaz aylarında tüm vadinin onlara bağlı olduğunu söyleyebiliriz. Ve bence oldukça güzeller, bu ışıkta biraz peri tozuna benziyorlar, sizce de öyle değil mi?"

Peri tozu mu? Kendi kendini azarladı. Frederick'in önünde bir yetişkin gibi davranmaya çalışıyordu. Pek de iyi bir başlangıç yapmamıştı.

"Hımmm. O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Yine de Libya sivrisineklerinden çok daha iyiler. Eğer böcekler tarafından ısırılarak öleceksem, Tanrı'nın cezası İngiliz böcekleri olmalarını tercih ederim."

Violet bu küfür karşısında kızardı. Baba'sı duymamıştı: Graham'la birlikte önden yürüyordu, Cecil de yanlarından geçi-

yordu. Arada sırada yaptıkları konuşmalar kulağına çalınıyordu. Baba'sı Graham'a atışları hakkında bir ders veriyormuş gibiydi.

"Affedersiniz," dedi Frederick. "Bugünlerde yanımda hoş bir arkadaş olmasına alışık değilim."

"Libya'da hiç kız yok mu?"

"Sizin gibisi yok," dedi Frederick. Violet yine kızardı. Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Artık kayın ağacına yaklaşmışlardı. Violet, güneşin yeşil yapraklara vurması ve dalları altın rengine boyamasıyla ağacın oldukça görkemli göründüğünü düşünüyordu. Frederick'in bu konuda bir yorum yapmasını bekledi ama yapmadı. Yürümeye devam ettiler.

"Nasıl oluyor da kuzen olmamıza rağmen daha önce hiç karşılaşmadık?"

"Ah, tanışmıştık aslında," dedi Frederick. "Çocukken ailemle birlikte burayı ziyarete gelmiştim. Gerçi hatırlayacağınızı sanmıyorum, o zamanlar daha yeni yürümeye başlamış bir bebektiniz."

"Peki, neden sadece bir kez geldiniz?" diye sordu Violet. "Büyürken yanımda bir kuzenim olmasını çok isterdim. Sadece ben ve Graham varız, üstelik artık birbirimize yakın değiliz. O okula gittiğinde de yapayalnız kalıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse mesele biraz karışık," dedi Frederick. "Sizi kırmak istemem ama... sanırım annenizle ilgili bir şeydi."

"Annem mi? Onu neredeyse hiç hatırlamıyorum."

"Ona benziyorsunuz," dedi Frederick. "Onun da böyle koyu renk saçları vardı. Biraz meraklı biriydi. Hizmetçiler gibi konuşurdu. Annem bana onun, *köyden bir kız* olduğunu söylemişti. Sanırım babam bütün bu olanlardan biraz rahatsız oldu. Anne ve babası hayatta olsaydı buna asla izin vermeyeceğini söyleyip duruyordu. Her neyse. Özür dilerim, sizi bugün daha fazla kırmak istemem."

"Hayır. Lütfen..." dedi Violet, onun sözlerine tutunarak. "Lütfen, bana onun hakkında daha çok şey anlatın. Babam bize hiçbir şey anlatmaz. Onun *meraklı* olduğunu söylediğinizde ne demek istediniz?"

"Yani, o... pek iyi değildi sanırım. Bir kere sürekli omzunda o yaşlı huysuz kuşla dolaşırdı. Bir kuzgundu ya da belki de kargaydı, hatırlamıyorum ama hastalıklı olduğu belliydi: tüylerinde korkunç beyaz çizgiler vardı. Her neyse, ona şey derdi... Ha, evet... Morg. Tuhaf bir isim. Annem çok şaşırmıştı."

Frederick bir an durdu ve Violet'e baktı. Violet yüzünde hiçbir duyguya yer vermedi, sözlerinin onun üzerinde yarattığı etkiyi görürse Frederick'in anlatmayı bırakacağından korkuyordu.

Beyaz çizgileri olan bir karga. Bulduğu tüy Morg'a ait olabilir miydi? Violet'in kalbi neşeyle atıyordu şimdi. *Annesi.* Demek o da hayvanları seviyordu, tıpkı Violet'in tahmin ettiği gibi.

"Bizimle yemek yiyemezdi," diye devam etti Frederick. "Bizimle otururdu ama sonra durup dururken tuhaf yorumlar yapmaya başlardı... 'Onlara söyleyeceğim,' derdi, sanki bir tehditmiş gibi. Hiçbirimizin onun neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu, gerçi belki o da bilmiyordu, zavallı şey... Her neyse, babanız onu odasına geri götürmek zorunda kalırdı. O zaman da bağırıp çağırmaya başlardı... Çoğu zaman onu odasına kilitlemekten başka çaresi kalmazdı."

Violet ürktü. "Onu odasına kilitlemek mi?"

"Kendi güvenliği içindi," dedi Frederick. "Sadece doktor gelene kadar. Kendisi için... bir tehlikeydi. Bebek için de."

Violet'in tüyleri diken diken oldu.

Daha önce hiç deli biriyle tanışmamıştı. Aklında, *Hamlet*'teki Ophelia gibi anlamsızca konuşan, beyazlara bürünmüş, zayıf bir figür canlanıyordu.

Belki de Baba'sının annesinden hiç bahsetmemesinin nedeni buydu? Çünkü Violet'in onun deli olduğunu bilmesini istemi-

yordu. Belki de onun anısını korumaya çalışıyordu. Kaşlarını çattı, sonra tekrar Frederick'e döndü.

"Peki. Bana onun hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz? Nazik biri miydi mesela?"

Frederick homurdandı.

"Bana karşı değil. Gerçi benden pek hoşlanmamıştı, bu çok belliydi. Onu bana bakarken ve kendi kendine mırıldanırken yakalardım. Ve şey... zaten ziyaretimiz oldukça ani bir şekilde sona ermişti."

"Ne oldu ki?"

"Bir gece yatağımda bir kurbağa buldum. Canlı bir kurbağa. Ayağımla ona değdiğimi hatırlıyorum. Soğuk ve yapış yapıştı. Korkunçtu." Frederick o anları hatırladıkça ürperdi. "Çığlıklarım muhtemelen Londra'dan duyulmuştur. Her neyse, sonra annem geldi ve kurbağayı gördü... ve onu oraya annenizin koyduğunu düşündü. Kendini kaybetmişti. Babanız ona sakin olmasını, bunu hizmetçilerden birinin yapmış olabileceğini, annenizin bütün akşam odasında olduğunu ve kapının sürgülü olduğunu söyleyip durdu, ama annem de babam da gerçekten çok sinirlenmişti. Eşyalarımızı arabaya yüklediler, küçük yeşil bir Bentley'imiz vardı, o yıl almıştık, hatırlıyorum ve gecenin bir yarısı yola çıktık."

"Ah," dedi Violet.

"Eve dönerken annem, babanızın Büyük Savaş'tan beri kafasının yerinde olmadığını söyleyip durdu... sonra büyükannemizin, büyükbabamızın ve Edward Amca'nın o korkunç kazada ölmesi... Sonra babamın söylediğine göre..." Omzundaki bir tatarcığı silkelemek için durakladı.

"Babanız ne dedi?" Violet zorlukla nefes alarak sordu.

"Rupert Amca'ya büyü yapılmıştı."

Frederick'in hikâyesine inanıp inanmayacağını bilmiyordu. Neden yalan söylediğini anlayamıyordu. Yine de... annesi hak-

kında anlattığı korkunç şeylere inanmak zordu. Annesinin boş gevezelikler ettiğini, bir odaya kapatılması gerektiğini ve en kötüsü de Frederick'e karşı kaba davrandığını düşünmek korkunçtu. Belki de kurbağa ile onu korkutmak istememişti? Violet yatağında bir kurbağa bulsa bu pek umurunda olmazdı. Aslında onlara oldukça düşkündü.

Ama sonra Baba'sının sözlerini hatırladı:

Belki senin de onun gibi olmanı engelleyebilirler.

Bu yüzden mi içinde kötü bir his vardı?

Hava gittikçe soğuyordu. Violet, eşlerini çağıran cırcırböceklerinin sesini duyabiliyordu. Yanında yürüyen Frederick'e baktı. Loş ışıkta, karanlık yüz hatları ve uzun adımları ona bir panteri anımsattı.

Birkaç dakikadır konuşmamışlardı. Violet, onun da annesi gibi "meraklı" olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Ona bakarken yakalanmamaya dikkat etmesi gerekiyordu. Onun bir şeyler söylemesini diledi. Gökyüzüne adını bildiğinden çok daha fazla renk katmış olmasına rağmen, vadinin üzerinde yavaşça batan güneşin güzelliği hakkında hiç yorum yapmamıştı.

"Duyuyor musunuz?" diye sordu. "Çok hoş bir ses."

"Ne sesi?"

"Cırcırböcekleri."

"Ah, evet. Çok hoş." Violet, Frederick'in zengin ve derin kahkahasını duydu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Siz farklı bir kızsınız. Önce tatarcıklar, şimdi de cırcırböcekleri... Böceklere bu kadar düşkün bir kız ya da bir erkek daha önce hiç görmemiştim."

"Onları çok ilginç buluyorum," dedi. "Çok da güzeller. Ama üzücü olan çok kısa ömürleri olması. Örneğin, mayıs sineğinin sadece bir gün yaşadığını biliyor muydunuz?"

Bir keresinde dere kenarında bir mayıs sineği sürüsü görmüştü. Büyük, ışıltılı bir bulut halinde su yüzeyinin üzerinde

titreşiyorlardı. Violet'e dans ediyorlarmış gibi görünmüşlerdi. Bahçıvan Dinsdale'den aslında çiftleştiklerini öğrendiğinde oldukça rahatsız olmuştu. Şimdi bu görüntü karşısında yanakları kızarmıştı. Frederick onun böyle yakışıksız düşünceler içinde olduğunu anlayabilir miydi? Konuyu hiç açmamış olmayı diledi.

"Düşünsenize," diye devam etti, konuyu değiştirmek için acele ederek, "Dünyada yalnızca bir gününüzün kaldığını. Doğa Tarihi Müzesi'ni görmek için Londra'ya giden bir trene binmek ya da... bütün gün göl kenarında uzanmak arasında arada kalırdım kesin. Kuşlarla, böceklerle ve çiçeklerle geçireceğim son bir öğleden sonra..."

"Ben ne yapacağımı biliyorum," dedi Frederick. Şimdi bir dikenli çalının yanından geçiyorlardı. Violet, Baba'sıyla Graham'ın nereye gittiklerini bilmediğini fark etti, belki de çoktan eve dönmüşlerdi. Baba'sının Graham'a ders verirken çıkardığı sesler ("Tüfeği *hedefe* nişan almalısın, oğlum") çoktan kaybolmuştu.

"Peki nedir o Frederick?" diye sordu, onun adını dudaklarında duyunca yüzü kızardı. İçinde garip, ürpertici bir his kabardı.

Frederick güldü ve ona yaklaştı, kolları birbirine değdiğinde Violet'in kalbi yerinden çıkacaktı.

"Gösterebilirim ama bir şartla. Gözlerini kapat."

Violet söyleneni yaptı. Birdenbire belinde bir el hissetti, eteğinin kumaşı üzerinden geniş ve sert bir dokunuş. Gözlerini biraz açtığında, yüzünün hemen önünde duran Frederick'in yüzünün alacakaranlığın pembe ışıltısını kestiğini gördü. Adamın nefesinin burnunu gıdıkladığını hissedebiliyordu. Nefesi sıcaktı, kahve ve başka bir şey kokuyordu; Violet'e garip bir şekilde, mevsimi olmasa da Noel tatlısını düşündüren ekşi bir nota. Violet, Bayan Kirkby'nin tatlının üzerini yakmadan önce içine koyduğu şeyin adını hatırlamaya çalıştı ama sonra...

Frederick onu öpüyordu. Ya da Violet öyle yaptığını sanıyordu. İnsanların öpüştüğünü kitaplardan (*sert dokunuşu yumuşak*

bir öpücükle yumuşatmak, Shakespeare'di, değil mi?) ve bir keresinde Penny'yi talihsiz bahçıvan Neil'i öperken gördüğü için biliyordu. Bedenlerini ahıra yaslamışlar, boğuluyormuş gibi birbirlerine tutunmuşlardı. Oldukça nahoş görünüyordu.

Violet, dudakları Frederick'in oldukça ıslak dudaklarının arasında olmasına rağmen hâlâ bu kadar çok düşünebildiğine şaşırmıştı. Nefes almakta oldukça zorlanıyordu. Ağzı onunkilerle kaplıyken nasıl nefes alması gerektiğinden emin değildi (ağzının tadı çok yetişkinlere özgü gibiydi, sanki bir şeyler görmüş ve anlayamayacağı yerlere gitmişti... yine Noel tatlısını hatırladı, niye bunu düşünüp duruyordu ki?)

Violet burnundan nefes almaya başladı. Frederick'in bunu duyup duymadığını, sesinin bir inek gibi çıkıp çıkmadığını merak ediyordu... Beyni adeta bir girdaptı. Yine boğulacakmış gibi hissediyordu. Frederick onu daha sert öpmeye başlamış, bedenini çalılıklara yaslamıştı. Sırtına ve saçlarına batan dalları hissetti, Baba'sı görmeden onları temizlemesi gerekecekti... Sonra Frederick, Violet'in zihninde dönüp duran düşünceleri durduracak bir şey yaptı. Kızın ağzına ıslak ve vıcık vıcık bir şey soktu –Violet'in aklına kurbağa geldi– ama sonra bunun Frederick'in dili olduğunu fark etti. Violet sıçradığında Frederick geri çekildi. Derin bir nefes aldı, temiz akşam havasını içine çekti.

"Kusura bakma," dedi. "Kendimi biraz kaptırmışım." Elini uzatıp tek parmağını Violet'in kolyesinin zincirinde dolaştırdı.

Violet ürperdi. Bu öpüşmekten neredeyse daha güzeldi.

"Akşam yemeği için dönsek iyi olur," dedi Frederick. "Yine de bunu tekrar yapmalıyız... Yarın akşam aynı saatte?"

Violet şaşkınlıkla başını salladı. Frederick eve gitmek için arkasını döndü, sarı pencereleri ve yüksek kuleleriyle Violet'e bir kitaptan alınmış bir sahne, belki de fırtınalı denizde karşısına çıkan bir gemi gibi görünen Malikâne'ye doğru ilerledi. Violet bir süre orada kaldı, nefes alışının yavaşlamasını bekledi ve sa-

çındaki dalları temizledi. Malikâne'ye doğru yürürken (birkaç kez tökezlemiş, adamın ağzını hâlâ kendi ağzında hissetmişti) değişmiş görünüp görünmediğini, birinin ona baktığında ne olduğunu anlayıp anlayamayacağını merak etti. Kesinlikle farklı hissediyordu. Kalbi göğsünde az evvel koşmuş gibi hızla atıyordu. Yatak odasının kapısını kapatıp zihni sakinleşene kadar Frederick'in onu aniden öpmeye başlamadan önce söylediği bir şey aklına geldi.

Kendisi için bir tehlikeydi. Bebek için de.

Violet her zaman annesinin Graham'ı doğururken öldüğüne inanmıştı.

Ama Frederick sanki bebek çoktan doğmuş gibi konuşmuştu.

18

KATE

Kate üç haftadır kulübede. İlkbaharın sonları, yılın olgunlaşma dönemi. Dün gece çatının çökmesinden endişe etmesine neden olacak kadar şiddetli bir yağmur yağdı. Ama bugün gökyüzü basık, mavi ve hava sıcak. Son haftalarda damarlarında yavaşça akmaya başlamış kanı gibi sıcak ve yoğun.

Bu sabah köye doğru yürürken, kuyruklarından paslı bir kapıya asılmış bir dizi köstebeğin daha yanından geçiyor. Sinekler etraflarında dolaşıyor, hayvanların nemli tüyleri ve yol kenarında yetişen yaban menekşesi kümeleri arasında uçuşuyor. Bunun yerel bir gelenek olduğunu öğrendi. Kate utangaç bir şekilde sorduğunda, manavda çalışan kasiyer ona şaşkınlıkla bakmış ve "köstebek yakalayıcısının ne kadar kıymetli biri olduğunu bu şekilde kanıtladığını" anlatmıştı. Ama buruşmuş cesetler hâlâ bir uyarı gibi, özellikle de Kate için.

Sağlık ocağına ulaştığında üzerindeki bluzu, harcadığı efor ve hissettiği endişeden yapış yapış olmuştu. Mesanesi doluyken

gelmesi söylenmişti, bu yüzden karnının alt kısmı şişkin ve ağrıyor, eteğinin belini zorluyor. Saatine bakıyor: dokuzu on geçiyor. Beş dakika erken gelmiş.

İçeri girmemeyi, belki de kapıyı bile çalmadan geri dönüp kulübeye doğru yürümeyi düşünüyor; tıpkı defalarca numarayı çevirip kimse cevap veremeden telefonu kapattığı gibi. Sinirlerine hâkim olup resepsiyonistle konuşmayı ve randevu almayı başarana kadar bunu beş kez yapmıştı.

Etrafına bakınıyor. Sabahın bu erken saatlerinde meydan, bir ineğin uzaktan gelen böğürmesi dışında boş ve sessiz. İçeri girdiğini görebilecek kimse yok. Ayaklarına bakıyor, karıncaların kaldırım taşları üzerinde kıvrıla kıvrıla ilerleyişini izliyor.

Kate nefes alıp kapıyı açıyor ve dezenfektan kokusuyla karşılaşıyor. Bekleme odası soğuk ve beyaz badanalı, plastik sandalyeler ve yıpranmış ilan panosu binanın Tudor tarzı dış cephesiyle tam bir tezat oluşturuyor. Mekâna, arkasında bir kadının bilgisayar başında tıkır tıkır bir şeyler yazdığı büyük bir masa hâkim. Ağır bir kapının arkasından boğuk konuşma sesleri geliyor: Pırıl pırıl bir pirinç levhada yazdığına göre burası muayenehane.

"İsminiz?" diye soruyor resepsiyonist, zayıf yapılı ve kaba suratlı bir kadın.

"Kate," diyor. "Kate Ayres."

Resepsiyon görevlisi başını kaldırıp Kate'e doğru dürüst baktığında kaşlarını kaldırıyor.

"Yeğenisiniz," diyor. Bu bir soru değil.

"Ha, evet. Büyük halam Violet'i tanır mıydınız?"

Ama kadın bakışlarını yeniden bilgisayar ekranına çeviriyor. "Geçin oturun lütfen, doktor birazdan burada olur."

Kate plastik sandalyelerden birine ağır ağır oturuyor. *Keşke suyum olsaydı*, diye düşünüyor. Midesi bulanıyor. Ağzında tuhaf bir tat var. Metalik bir tat, kan gibi. Hatta kir. Birkaç gündür ağ-

zında bu tatla uyanıyor. Bu ona bir şeyi hatırlatıyor, tam olarak çözemediği bir çocukluk anısını.

Muayenehanenin kapısı açılıyor.

"Bayan Ayres?"

Doktor bir erkek, altmışlı yaşlarının sonunda olabilir, çöküк yanakları beyaz kirli sakallarıyla gölgelenmiş. Boynunda bir steteskop asılı. İçini panik kaplıyor.

Bir kadın doktor istemişti, değil mi? Evet, öyle söylediğinden emin. Resepsiyon görevlisi –muhtemelen şu an masada oturan kişiyle aynı kadın– ona bir kadın doktorun olacağının garantisini vermişti.

"Doktor Collins yalnızca salı ve perşembe günleri müsait," demişti ona telefonda. "Dolayısıyla bir kadın doktora muayene olmak istiyorsanız o günlerden birinde gelmeniz gerek, aksi takdirde Doktor Radcliffe sizinle ilgilenir."

"Ah pardon," diyor oturduğu yerden kalkarken. Uyluklarının plastikten ayrılma hissinden irkiliyor. "Sanırım ben Doktor Collins'ten randevu almıştım ama?"

"Bugün gelemedi," diyor erkek doktor. Kate'e kendisini muayene odasına doğru takip etmesini işaret ediyor. "Çocuğu rahatsızlanmış. Hep de öyle olur zaten."

Kate tereddüt ediyor. Bir yanı buradan çıkıp gitmek, başka bir gün kadın doktordan randevu almak istiyor. Ama artık burada. Ve bir daha buraya kadar gelip gelmeyeceği konusunda kendine güvenmiyor.

Doktorun peşinden muayene odasına giriyor.

Tenine sürdüğü jel soğuk. Doktor Radcliffe çoktan onu bir laboratuvar numunesi gibi inceleyip iğnelemiş ve kolundan bir miktar kan almıştı.

Ultrason başlığını karnının üzerinde gezdirerek, "Rahatlayın," diyor. Doktor ona yaklaştıkça Kate nefesinden yayılan kahvenin kokusunu alabiliyor. "Kocanızın işi mi çıktı?"

Simon'ın yüzünü kendi yüzünün tam önünde hayal ediyor. Elini boğazına sımsıkı sarmış, içine girip çıkıyor. Simon'ın hücreleri vücuduna yayılıyor, Kate'i sonsuza kadar ona bağlıyor.

Gözlerini kırpıştırarak bu anları uzaklaştırıyor. "Evli değilim," diyor.

"Erkek arkadaşınız diyelim o halde. Gelmek istemedi mi?" Odada tuhaf bir çırpınış sesi gibi bir şey var, bir kuşun kanadını çırpışı gibi neredeyse.

"Hayır, ben... Bu ses ne?"

Doktor gülümseyip ultrason başlığını karnına biraz daha sertçe bastırıyor.

"Bu," diyor, "kalp atışı. Bebeğinizin kalp atışı."

Düşüyormuş gibi hissediyor.

"Kalp atışı mı? Bunun... çok erken olduğunu sanıyordum."

"Hımmm, hamileliğinizin on ila on ikinci haftasındasınız. İşte, bakın."

Yanıp sönen monitörü işaret ediyor, rahmi ekranda gri ve beyaz renkte dalgalanıyor. Bir an için görüntüye anlam veremiyor, sanki hiç değişmiyor. Sonra onu görüyor: inci gibi bir parıltı, neredeyse bir pupa gibi. Fetüs.

Ağzı o kadar kurumuş ki söyleyeceği kelimeleri dile getirmekte zorlanıyor. "Belli mi? Yani, bebeğin cinsiyeti?"

Doktor kıkırdıyor.

"Sanırım bunun için biraz erken. Birkaç hafta içinde yine gelmeniz gerekebilir."

Sormak istediği –planladığı– başka bir şey daha vardı.

Ama şimdi, doktorun karaciğer rahatsızlığından kaynaklı lekelerle dolu elleri karnındayken, oda bebeğin kalp atışlarının sesiyle doluyken, bunu sormak... imkânsız geliyor.

Soru içinde büzüşüp yok oluyor.

Doktor sanki düşüncelerini okumuş gibi ona tuhaf tuhaf bakıyor.

"İşimiz bitti," diyor aniden ve ona bir parça kâğıt havlu uzatıyor. "Üzerinizi silebilirsiniz."

Bilgileri bilgisayara girerken konuşmuyor, Kate'in kanının bulunduğu yakut kırmızısı şişeleri özenle etiketliyor.

"Biraz onu andırıyorsunuz," diyor bir süre sonra. "Büyük halanızı yani. Violet'i. Gözleriniz benziyor. Yalnızca saçlarınız farklı. Gençken koyu renk saçları vardı."

"Ben saçımı boyattım."

"Saçınızı boyatmayı bırakmalısınız. Bebek için iyi değil." Şişelere etiket takma işine geri dönüyor.

"Onu da mı tedavi etmiştiniz? Halamı yani?"

Doktor bir şey söylemiyor, boynundaki stetoskopla oynuyor.

"Bir ya da iki kez, Doktor Collins olmadığı zamanlarda. Violet onun hastasıydı aslında. Gerçi sadece son senelerinde gelirdi. Ondan öncesinde de şehrin dışındaki bir muayenehaneye giderdi. Buraya babam öldükten sonra gelmeye başladı. İlk Doktor Radcliffe. Bu sağlık ocağını o kurdu."

Etiketleme işini bitirdikten sonra Kate'i muayene odasından çıkarmak için ayağa kalkıyor.

"Çıkarken Bayan Dinsdale ile görüşün lütfen, bir sonraki muayene için randevunuzu alın. Sizi sekiz hafta sonra tekrar görmek isterim."

Bekleme odasına geri dönüyor. Tekrar ilan panosuna ve resepsiyon görevlisinin masasında sergilenen broşürlere bakıyor. Ama aradığı bilgilerin hiçbiri orada yok.

"Bir sonraki görüşme için bugün randevu oluşturacak mısınız?" diye soruyor resepsiyon görevlisi.

Kate sesini alçaltarak bekleme odasındaki yaşlı bir kadına bakıyor ve "Aslında merak ediyordum da... sonlandırma işlemleriyle ilgili bilgi alabilir miyim?" diye soruyor.

Resepsiyon görevlisi gözlerini kısarak Kate'e bir broşür uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Kate. Duraksıyor. Gitmek, kadının soğuk bakışlarından uzaklaşmak istiyor ama mesanesi verdiği acıyla ona kendisini hatırlatıyor. "Tuvaleti kullanabilir miyim?"

Sol taraftaki koridora doğru başıyla işaret ediyor.

Kate sabunun kimyasal kokusundan yüzünü buruşturarak ellerini yıkıyor. Musluktan su doldurup içerken, bekleme odasındaki konuşmalardan kesitler çalınıyor kulağına.

"Tahmin ettiğim şeyi mi sordu o?" Tanımadığı bir ses... o yaşlı kadın hasta olmalı.

Kate olduğu yerde donakalıyor. Bunları duymak istemiyor. Yanakları utançla kızarıyor.

"Ben pek şaşırmadım," diyor resepsiyon görevlisi. "Ailesi düşünülünce..."

"Kim ki o?"

"Violet'in küçük yeğeni."

"Gerçekten mi?" diyor yaşlı kadın. "Violet'in bir ailesi olduğunu bilmiyordum, büyük evdeki adam hariç. Gerçi o da ailesinden sayılır mı bilinmez."

"Acaba onda da var mı?"

"Hepsinde var, öyle değil mi? Weyward'ların her birinde. İlkinden beri."

Sonra resepsiyonist bir şey daha söylüyor, bu o kadar beklenmedik bir kelime ki Kate yanlış duyduğundan neredeyse emin.

Cadı.

Kate dışarı çıktığında hava yutarak derin nefesler alıyor. Zihni puslanmış, karmaşık.

Bebeğin kalp atışlarının garip uğultusunu hâlâ duyabiliyor. Odayı nasıl da doldurmuştu o ses... Bunun kendi vücudundan geldiğine inanması oldukça zor. Havalanan bir kuş sesi gibi gökyüzüne ait bir ses. Ya da bu dünyaya ait olmayan bir şeyden gelen bir ses.

Saat sabaha karşı iki ama Kate henüz uyanık, pencerenin önünde soluk ay ışığını kesen karanlık gölgeler halinde uçuşan yarasaları izliyor.

Düşüncelerini bir türlü toparlayamıyor, panik içinde, sanki düşüncelerinin de kanatları varmış da uçup gidiyorlarmış gibi hissediyor. Bir elini karnının üzerine koyuyor ve bedeninin yumuşak sıcaklığını hissediyor. Şu anda bile ekranda gördüğü o lavraya benzer yaratığın içinde bir yerde yüzüyor olması, büyüyüp çocuğu olacak olması imkânsız bir şeymiş gibi hissediyor.

Şu kadınların ailesi hakkında söylediği şeyler... Öyle bir söylemişlerdi ki Kate'in içinde bir tür hatalı bir gen, hücrelerinde dolaşan ve günbegün onu ölüme yaklaştıran yanlış bir şeyler varmış gibiydi. Tıpkı şöminede bulduğu o parlak siyah tüylerinin üzerinde tuhaf beyaz desenler olan karga gibi. Araştırdığına göre bu, lösizmin bir belirtisiydi ve nesiller boyunca aktarılan genetik bir özellikti.

Manavın vikont hakkında söylediklerini, aklını nasıl kaybettiğini hatırlıyor.

Belki de aileden gelen bir tür akıl sağlığı sorunundan bahsediyorlardı? Bu onu şaşırtmazdı. Yıllar boyunca yaşadığı tüm o panik ataklar, göğsünün sıkışması, boğazının düğümlenmesi...

Bir şeyin bedeninden dışarı çıkmaya çalıştığı hissi.

Bir saat daha uyumaya çalışıp başaramayınca pes ediyor ve yatak örtülerini kenara itiyor.

Işığı açarak şapka kutularını yatağın altından çıkarıyor. Burada bir şey olmalı. İlk baktığında gözden kaçırdığı bir şey.

Solmuş renkli, tozla kaplı kapaklı dosyayı tekrar karıştırıyor. Ama burada daha önce görmediği hiçbir şey yok. Weyward'lara dair tek kelime bile edilmemiş.

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek Violet'in eski pasaportunu alıyor ve fotoğrafının olduğu sayfayı açarak kendisininkilere

çok benzeyen koyu renk gözlere bakıyor. Bakışlarında Kate'in daha önce fark etmediği bir kararlılık var; ağzının sert duruşu, çenenin çıkıntısı. Sanki Violet bir şeyle savaşmış ve kazanmış gibi. Sonu asla Kate gibi olmazdı: yumuşak ve şekillendirilebilir, Simon'ın parmaklarına kil gibi kolayca boyun eğen Kate gibi.

Birden büyük halasının hâlâ hayatta olmasını, onunla konuşabilmeyi diledi. Biriyle konuşabilmeyi. Herhangi biriyle. Tam pasaportu yerine koymak üzereydi ki içinden sararmış bir kâğıt parçası düşüyor.

Bu bir doğum belgesi. Violet'in doğum belgesi.

İsim: *Violet Elizabeth Ayres*
Doğum Tarihi: *5 Şubat 1926*
Doğum Yeri: *Orton Malikânesi, Crows Beck, Cumbria, İngiltere*
Baba mesleği: *Lord*
Baba adı: *Rupert William Ayres, 9. Kendall Vikontu*
Anne adı: *Elizabeth Ayres. Kızlık soyadı Weyward.*

Aklına mektuplar geliyor. Rupert ve Elizabeth, Violet'in annesiyle babasıydı. Kate'in büyük büyükannesi ve babası.

Ki bu da Kate'in de bir Weyward olduğu anlamına geliyor.

Nihayet uyuyabildiğinde çocukluğu boyunca peşini bırakmayan o kâbusu görüyor; babasının büyük eli onun küçük elinin üzerinde, ağaca tünemiş karganın yere düşen karanlık gölgesi. Havada çırpınan kanatlar, asfalttaki lastiğin acı feryadı. Babasının bedeninin yere çarparken çıkardığı o ıslak gürültü.

Ama şimdi kulübedeyken bu rüya daha da uzuyor, kanat çırpınışları bebeğin dörtnala atan kalp atışlarına karışıyor. Cenini görüyor: Gökyüzünde yükselen bir ay gibi gittikçe büyüyor. Bir çocuğa dönüşüyor. Ama Simon gibi sarışın ve mavi gözlü bir

oğlan değil. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü bir kız. Violet Hala'ya benzeyen bir çocuk. Kate'e benzeyen.

Bir Weyward kızı.

Sabah yatağının başucundaki masadan buruşturulmuş broşürü alıp açıyor. Ama numarayı çevirmiyor. Kendini buna ikna edip telefonu her açtığında, bebeğin kalp atışlarının sesini, içinde bir inci gibi parıldayan görüntüsünü hatırlıyor. Saçları ve gözleri bereketli topraklardan gelme kömürlerin karası o çocuğu hatırlıyor.

Bir an hareketsiz kalıyor, hamile olduğunu öğrenirse Simon'ın ne yapacağını düşünüyor. Çocuklarına nasıl davranacağını.

Bu sefer her şey farklı olacak. *O* farklı olacak. Güçlü olacak.

Violet Halasının pelerinini deneyip aynaya baktığında karşısındaki görüntüyü hatırlıyor. Gözlerindeki o karanlık parıltıyı. Bir an için kendini neredeyse güçlü hissetmişti.

Bebeğini, o Weyward kızını doğuracak. İçinde bir yerde, bir şekilde, kızı olacağını biliyor.

Kızını her şeyden koruyacak.

19

ALTHA

Giyinmeme izin vermelerine rağmen hâlâ çıplakmışım gibi yüzlerce gözün baskısını bedenimde hissediyordum. Adamlar bana gözlerinde açlıkla bakıyorlardı, sanki yemek istedikleri tatlı bir şekerlemeymişim gibi. Acıyan gözlerle bakan ve bakışlarını başka yöne çeviren bir adam hariç hepsi öyleydi.

Bir süre sonra onlara bakamaz oldum: ne salonda oturan halka ne yargıçlara ne savcıya ne de doktora bakabiliyordum. Başındaki beyaz şapkasıyla Grace'e. Düşmanların arasında bana bir dost olan örümceği zindandan getirmek istemiştim. Ama bunun güvenli olmadığını, üzerimdeki şüphe bulutlarını daha da karartacağını biliyordum. Fakat o an gözüme bir parıltı çarptı ve örümceğin beni takip ettiğini, kürsünün bir köşesine ağını ördüğünü gördüm. Bacaklarının parıldayan ipekten ağının üzerinde dans edişini izlerken gözlerim doldu. *Keşke kendimi küçültebilseydim ve buradan kaçıp gidebilseydim*, diye düşündüm.

Tenimdeki o lekeyle doğmuşum. Kaleye kapatıldığım o ilk gecemde vücudumdan kazıyıp atmaya çalıştığım ben. Bunu daha önce düşünmüş olmam gerekirdi. Doktor Smythson, Crows Beck'teki hapishaneye getirilmeden önce düşünmeliydim bunu. Ama yiyeceksiz ve ışıksız kalmaktan, savcının sorularına direnmekten aklım başımdan gitmişti. Ve her halükârda bu bir kumardı. Yara artık kabuk bağlamış durumdaydı, ağlıyordu ve kızgındı. Doktor Smythson ne olduğunu anlayabilirdi.

Cadı lekesi, demişlerdi. *Ya da Şeytan.* Suçumun bariz kanıtıydı onlar için bu.

Annemde de vardı. Vücudunda neredeyse aynı yerde.

"Birbirinin aynısı," derdi. "Tam da bir anneyle kızına yakışır şekilde."

Tek ortak noktamız bu değildi. Herkes oval yüz hatlarım ve şok edici derecede koyu renk saçlarımla *annemin kopyası* olduğumu söylerdi.

Bununla gurur duyardım, özellikle de annemin öldüğü ilk zamanlarda. Akan derenin üzerindeki yansımama bakar, çaresizlik içinde yüz hatlarımda ona dair izler arardım. Hafifçe dalgalanan sular yüz hatlarımı bulanıklaştırır, yüzüm gittikçe solgun bir ay parçası haline dönerdi. Bu dünyayı diğerinden ayıran perdenin ardından bana bakan yüzün annem olduğunu hayal ederdim.

Annem burada olsa, biricik kızı mahkeme salonunda çırılçıplak soyulurken erkekler gözlerini onun üzerinde gezdiriyorken, ruhunu Şeytan'a sattığına dair bir işaret arıyorken ne yapardı, diye merak ettim

Bütün gün bu sandalyeler üzerinde oturan, şık giyimli ve bir kadını ölüme mahkûm etmeyi uygun gören bu adamlar ruhlar hakkında ne bilebilirlerdi ki?

Ben de ruhlar hakkında pek bir şey bildiğimi iddia etmiyorum. Annemin bana aktardığı ve onun da annesinin ona aktardığı bilgiler dışında bilgili bir kadın değilim. Ama iyiliği, kötülüğü, aydınlığı ve karanlığı bilirim.

Ve Şeytan'ı da tanırım.

Onu gördüm. İşaretini gördüm. Gerçek işaretini. Bunları gördüm. Grace de öyle.

Zindandayken bazen rüyalarıma girerdi. Şeytan. İnsanlara göründüğü zamanlarda aldığı şekillerde görürdüm onu.

Rüyamda Grace'i de görmüştüm.

Çoğu zaman rüyamda annemi görürdüm. Son gününü. Bu dünyadaki son gününü. Ellerimin arasındaki kuru parmaklarını. Nefes alıp verdikçe çıkan küçük hırıltılı sesleri. Teni o kadar solgundu ki bir nehir ağı gibi teninin altında uzanan mavi-yeşil damarları görebiliyordum. Veda sözleri. "Verdiğin sözü unutma," demişti. Beni terk edeli üç sene olmuştu ama hasta yatağındaki anısı sanki onu yeni kaybetmişim gibi güçlüydü.

Duruşmalar başladığından beri zaman da değişmiş gibiydi. Daha önce günlerim küçük ritüeller ve dönüm noktalarıyla bölünürken –sabahları keçiyi sağmak, öğleden sonra böğürtlen toplamak, akşamları hastalar için tonik hazırlamak– şimdi sadece mahkeme ve uyku vardı. Korku ve rüyalar.

Savcı, Doktor Smythson'ı sorguladığının ertesi günü Kirkby'li delikanlıyı çağırttı. Daniel'ı.

Annem ve ben onun doğumunda oradaydık. Altı yaşından daha büyük olamam, o güne kadar sadece hayvanların doğumunu görmüştüm. Mavi keseler içinde kuzular. Süt gibi gözleri olan yavru kediler. Pembe ve cılız yumurtadan çıkan kuşlar. Tüm bilinmeyenleri ve tehlikeleriyle bu dünyaya gelirken hissettikleri korkularını hissetmiştim.

Bebek doğurmanın insanların da yaptığı bir şey olduğunu bilmiyordum. Kendi varlığımı öylece kabullenivermiştim ve fakat Daniel'ın annesinin onu bedeninden dışarı itişini izledikten sonra annemin beni bir erkekle birlikte yarattığını ve topraktan fışkıran bir kök gibi içinden çıkardığını öğrendim. O adamın

kim olduğunu asla öğrenemedim. Bana söylemeyi reddetmişti. "Biz böyle yapmayız," demişti. Daha sonra bana anlattığına göre annem de kendi babasını tanımamıştı.

Daniel Kirkby bebekken o kadar yüksek sesle bağırırdı ki kulaklarımı kapatırdım. Ama mahkemede alçak bir tınıda konuşuyordu. Yemin ederken yüz ifadesi ciddiydi, gözlerini iri iri açmıştı. Kırbaçtan kaçan bir at gibi önce bana, sonra başka tarafa baktığını gördüm. Benden korkuyordu. Annem bunu bilse üzülürdü, onun dünyaya güvenle gelmesini sağlamıştı.

"Ne zamandır Milburn Çiftliği'nde çalışıyorsunuz Daniel?"

"Geçen kıştan beri efendim."

"Peki nasıl bir iş üstlenmiştiniz?"

"Sadece yardım ediyordum. Efendi'nin neye ihtiyacı varsa. Bayan Milburn yapamayacağı zamanlarda inekleri sağmak gibi."

Dudaklarından Grace'in adı dökülünce yanakları renklendi. Gözleri titreyerek galeride dolaşıyordu. *Grace'i mi arıyor*, diye merak ettim.

"Peki 1619 yılında, geçtiğimiz yılbaşı günü çalışıyor muydunuz?"

"Evet efendim."

"Lütfen mahkemeye o gün yaşananları hatırlayabildiğiniz kadar anlatır mısınız?"

"O gün erken kalkmıştım efendim, hava henüz karanlıktı. Bizim evden Milburn Çiftliği'ne uzun bir yürüyüş mesafesi var, bu yüzden her zaman yaptığım gibi vaktinde yola çıktım."

"Peki oraya vardığınızda?"

"Her şey normaldi efendim. Her zamanki gibiydi. John'la yani Efendi Milburn'le arka tarafta, ahırın dışında buluştum."

"Peki sizce iyi görünüyor muydu?"

"Sağlığı yerinde gibiydi efendim. John her zaman sağlıklıydı. Orada çalıştığım süre boyunca hasta olduğunu ya da kendini kötü hissettiğini hiç görmedim."

"Peki siz geldikten sonra ne oldu?"

"İnekleri sağdık, sonra araziye gidebilmeleri için onları ahırdan çıkardık."

"Peki sizce inekler nasıl görünüyordu? Sakin, uysal mıydılar? Yoksa saldırgan mıydılar?"

"Dışarı çıkmak için normalden daha az istekliydiler efendim. Çok soğuk bir sabahtı. Ama sakindiler."

"Milburn için çalıştığınız süre boyunca bu ineklerin herhangi bir şekilde saldırgan olduklarını gördünüz mü?"

"Hayır efendim."

"Anladım. Pekâlâ, Bay Milburn'le birlikte araziye çıkmak üzere inekleri ahırdan saldınız. Mahkemeye sonrasında olanları anlatabilir misiniz?"

"Dönüp ahıra baktım efendim, kapısını kapatmam gerektiğini düşünüyordum. Sonra ineklerin sesini duydum... Daha önce hiçbir hayvanın çıkardığını duymadığım bir ses çıkarıyorlardı. Neredeyse çığlık atıyorlardı. Bir kuş vardı, sanırım bir karga, gökyüzünden aşağı doğru süzülüyordu. İnekler ondan ürkmüştü efendim. Gözleri yuvalarına kaçmıştı sanki, ağızları köpürüyordu. John onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Onları seviyordu, inekleri. Korkmalarını istemiyordu."

Tam bu sırada genç çocuğun sesi çatallaştı. Gözyaşlarını yutarken âdemelmasının titrediğini gördüm. On beş yaşındaydı, bir erkekti. Mahkemede, giyebileceği en iyi kaliteden yünlü kıyafeti giymişken, efendisinin ruhunun adalete kavuştuğunu görürken ağlamak olmazdı.

Genç, cesur bir delikanlı. Adaletin yerini bulmasının onun için önemli olduğunu görebiliyordum. Bunun değerini ben de biliyordum.

Orada çalışırken nelerden haberdar olduğunu merak ettim. Grace'in sabahları onu beslediğini biliyordum. İkisini de doyururdu, inekler çayırdan ahıra döndükten sonra eve geldikleri za-

man kâselerine dumanı tüten lapa koyardı. Üçü birlikte masanın etrafında otururlardı. Grace kâsesine, John ise Daniel'e bakardı; bir gün inekleri çayırlığa götürmesine yardım edecek bir oğlunun olup olmayacağını merak ederdi.

Hikâyesine devam etmek için dişlerini sıkarken Daniel'in çenesindeki kasların oynadığını gördüm.

"Ama John ne yaparsa yapsın inekler bir türlü sakinleşmedi. Saldıracaklarmış gibi toynaklarıyla yeri kazıyorlardı, gözleri dönüyordu. Boğa gibiydiler. Ve saldırdılar da. Doğruca John'a saldırdılar."

Durakladı. Mahkeme salonundaki hava bir deri davul gibi gerginleşti.

"İneklerin toynaklarının gümbürtüsü ve John'un bağırışları... çok gürültülüydü. John yere düştü, artık onu göremiyordum. Bağırışlar çığlıklara dönüştü."

Grace'e baktım. Başı hâlâ öne eğikti. Daniel Kirkby ifadesine devam ederken salondakilerden bazılarının onu izlediğini gördüm.

"John'dan ses gelmemeye başladı. Sonra inekler durdu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki... Sanki..."

Başın çevirip bana baktı. Yüzündeki ifadeden bana bakmak istemediğini, kendini zorladığını görebiliyordum. Ama konuşurken gözlerini benden ayırmadı.

"Sanki bir büyü tamamlanmış gibiydi."

Nefesler ve çığlıklar havayı doldurdu. Salona bakmadım. Hâlâ ağını örmekte olan örümceği izledim.

Yüzündeki ifadeyi anlamak için savcıya bakmama gerek yoktu. Sesindeki zevki duyabiliyordum.

"Teşekkür ederim Efendi Kirkby. Çok cesur davrandınız. Kralınız ve Cennetteki Babamız hizmetiniz için size minnettar olacaktır. Daha fazla vaktinizi almak istemem ama lütfen mahkemeye daha sonra ne gördüğünüzü de anlatır mısınız?"

"Efendi'nin yaralarını gördüm efendim. Yaraları... Gözlerimin önünden gitmiyorlar. Bir daha böyle bir şey görmemek için dua ediyorum. Sonra Bayan Milburn koşarak çiftlik evinin kapısından çıktı. Sürekli ne olduğunu soruyor, aynı şeyleri sayıklıyordu. Sonra birinin bize doğru koştuğunu gördüm. Sanık Altha Weyward'dı. Hanımefendinin adını haykırıyordu. Pelerinini Efendi'nin bedeninin üzerine attı, 'Bunu yapmak zorundayım,' dedi ve bana Doktor Smythson'ı köyden çağırmamı söyledi. Koştum ve dediğini yaptım efendim."

"Teşekkür ederim evlat. Sanıkla karşılaşmanız o gün ilk bu sıralarda mı yaşandı? Olay yaşanmadan önce Milburn'ler dışında onu ya da başka birini görmediniz yani? İnekleri efendilerini ezmeye teşvik eden bir büyü mırıldandığını gördünüz mü?"

"Hayır efendim, onu o gün ilk o zaman gördüm. Ama o gün inekleri araziye çıkarırken içimde tuhaf bir his vardı."

"Nasıl bir histi?"

"Sanki üzerimde birinin bakışlarını hissedebiliyor gibiydim. Sanki biri ağaçların arasından bizi izliyordu."

İKİNCİ BÖLÜM

20

VIOLET

Violet akşam yemeği için hazırlanırken aynadaki yansımasını inceledi. Frederick onu öptüğünden beri farklı görünüp görünmediğini anlamaya çalıştı. Ama hâlâ aynı eski Violet'ti, belki ağzının etrafında yeni bir kızarıklık oluşmuş olabilirdi. Elini yüzüne götürdü. Cildi zımpara kâğıdıyla kazınmış gibi hassas ve ağrılıydı. Başka birinin bunu fark edip etmeyeceğini merak etti.

Saçından bir türlü şekle girmeyen bir tel kopardı ve saçlarını taradı. Koyu renk saç telleri odanın loş ışığında parıldıyor ve ona annesini hatırlatıyordu.

Aynı koyu renk saçlar onda da vardı.

Violet'in aklına, küçükken hizmetçiler arasında kulak misafiri olduğu bir konuşma geldi. Dadı Metcalfe'in annesi için kullandığı kelime neydi? *Tekinsiz.*

Bu ne demekti? O korkunç görüntü gözünün önüne gelince midesi altüst oldu: vahşileşmiş ve yüzü solmuş annesi. Bir odaya hapsolmuştu. Delirmişti.

Belki de bu yüzden herkes ona, ne olduğu hakkında yalan söylüyordu. Gerçi düşününce, Violet kimsenin ona annesinin Graham'ı doğururken öldüğünü *söylediğini* hatırlamıyordu. Bunun yerine Dadı Metcalfe ve Bayan Kirkby, "Kardeşin, İsa sayesinde hayatta kaldı," ve "Doktor elinden geleni yaptı," gibi şeyler söylemişlerdi.

Violet'in parmakları, endişelendiğinde sık sık yaptığı gibi boynundaki kolyeye gitti; narin W harfinin üzerinde gezindi. Başı ağrımaya başlamıştı, alnında bir gerginlik vardı ve şakağında bir damar atıyordu. Öpücükten sonra hissettiği susuzluğu hâlâ geçmemişti (bu kadar ıslak bir şey insanı nasıl bu kadar kavurabilirdi?) ve biraz da halsiz hissediyordu.

Sanki bir şeye çok ama çok yakından baktığı için, tam olarak onun şeklini seçemiyormuş gibi hissetti. Frederick'in sözleri zihninde yankılandı:

Baban onu odasına geri götürmek zorunda kalırdı... Onu içeri kilitlerdi.

Akşam yemeği için çalan gong, bir savaş çağrısı gibi evin içinde yankılanıyordu. Kafatasındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak son bir kez aynaya baktı. Dün geceki gibi yine yeşil bir elbise giymişti. Birden elbisenin ne kadar kısa olduğunu fark etti: Dizleri tehlikeli bir şekilde ortadaydı neredeyse. Bir çocuk gibi mi, yoksa hafifmeşrep bir kadın gibi mi göründüğüne karar veremiyordu (Violet "hafifmeşrep kadın" kelimesini Bayan Kirkby'nin, bahçıvan yardımcısını öptükten sonra Penny'den bahsederken kullandığını duymuştu.)

Violet yemek odasını Frederick'in gözünden görmeye çalıştı. Oldukça görkemli bir odaydı ve mum ışığında, savaşın başlangıcından beri hayatlarına işleyen hafif sefalet neredeyse hiç fark edilmiyordu. Mekâna, Baba'sının –anlaşılmaz bir şekilde– "Kraliçe Anne" olarak adlandırdığı, maun ağacından yapılmış

muazzam bir yemek masası hâkimdi. (*Acaba Kraliçe Anne bu masaya oturmuş muydu*, diye merak etti Violet.) Uzun süredir ölü olan Ayres'ler, duvarlardaki yaldızlı çerçevelerden, sanki servis edilen yemekten tadamadıkları için üzgünlermiş gibi melankolik bir havayla onlara bakıyordu. Violet'in gizlice "Percy" adını taktığı doldurulmuş bir tavus kuşu, Gürcü büfesinin üzerine bırakılmıştı. Bir zamanlar görkemli olan kuyruk tüyleri şimdi öylece yere sarkıyordu.

O akşam Bayan Kirkby, Baba'sının birkaç gün önce vurduğu sülünü kızartarak servis etti. Sülünün boynundaki kurşun deliğini görebiliyordu Violet, altın rengi etin üzerinde koyu bir leke vardı. Midesindeki bulantı kendini yine hissettirmeye başladı. Tabağına almak için bir parça keserken, odanın diğer tarafından onu izleyen zavallı Percy'nin korkunç bir şekilde farkındaydı. Bir gün Violet büyüdüğünde ve bir biyolog (ya da botanikçi veya böcekbilimci) olduğunda sadece sebze yiyecekti.

Violet, o sırada sülün kızartmasını afiyetle yemekte olan Frederick'in böyle bir beslenme yöntemine ayak uydurma ihtimalinin çok düşük olduğunu fark etti. Yemek odasındaki eşyalara. Kraliçe Anne'e, küflü eski portrelere ve kendisine bakarken, *Frederick oldukça iştahlı görünüyor*, diye düşündü. Çoktan bir sürü sülün yemiş olmasına rağmen bu ifade adamın yüzünden henüz kaybolmamıştı.

Baba'sı ve Frederick savaş hakkında uzun bir sohbete dalmışlardı. Violet dikkatini bir türlü toparlayamıyordu. Frederick'in annesi hakkında söyledikleri aklından çıkmıyordu, ta ki Graham onu masanın altından tekmeleyene kadar. Yüzüne ciddi bir gülümseme yerleştirmeye ve Baba'sının söylediklerine odaklanmaya çalıştı.

"Komutan Eisenhower'ın büyük bir hayranı olduğumu söyleyemem," dedi. "Yankilerin tüm bu yardımına gerçekten ihtiyacımız var mı?" "Yanki" kelimesini sanki hâlâ Amerikan bağımsızlığının acısını atlatamamış gibi şiddetle tükürerek söylemişti.

"Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var amca," dedi Frederick. "Tabii Hunların burada oturup kızınızla birlikte sülün yemesini istemiyorsanız. Sanırım ikisiyle de işleri çok kısa bir sürede biterdi."

Yine bir sıcaklık dalgası. Violet, Frederick'in ne demek istediğinden tam olarak emin değildi ama nedensiz bir şekilde aklına titreşen mayıs sinekleri sürüsü geldi; Frederick'in ağzının Violet'in ağzındaki sertliği. Yanında oturan Graham kaşlarını kaldırmış, Baba'sını izliyordu.

Ama Baba'sı bu söylenenleri duymamıştı: Bayan Kirkby tatlı için hazır olup olmadıklarını sormaya gelmişti. Violet göz ucuyla bir altın parıltısı gördü. Sanki Frederick içkisine bir şey koymuş gibiydi. Yemekte her zaman yaptıkları gibi kırmızı şarap içiyorlardı. Graham ve Violet'in kadehleri "tadına bakabilmeleri" için sulandırılmıştı. Yine o Noel kokusu vardı. Violet, Bayan Kirkby'nin Noel tatlısının mavi alevler içinde yanmasını sağlamak için kullandığı maddenin adını hatırladı. *Brendi*. İşte buydu. Baba'sının içki arabasındaki güzel bir kristal sürahide duruyordu. Violet onu içen birini hiç görmemişti, Baba'sı yemekten sonra Porto şarabı tercih ederdi.

Frederick'i daha dikkatli incelemeye başladı. Gözlerinde cam gibi bir parıltının oluşmaya başladığını gördü ve şarabına uzandığı sırada parmakları titriyordu.

Frederick sarhoş muydu? Birini gerçekten öpmeden çok öncesinde, öpüşmekle ilgili okuduğu şeyler gibi sarhoşlukla ilgili referans noktaları da edebiyattan geliyordu. *Windsor'un Şen Kadınları*'nın başında Falstaff'ın beş duyu organının kontrolünü kaybedecek kadar sarhoş olduğunu okumuştu. Oldukça fazla Shakespeare eseri okumuştu, Baba'sının bundan haberi yoktu elbette. (Baba'sı *Shakespeare'in Tüm Eserleri*'nin kütüphanede olması gerektiği yerde olmadığını iki senedir anlamamıştı.)

Frederick tatlısına –Bayan Kirby tarafından herkese cömert

porsiyonlarla pay edilen kuru meyveli ve muhallebi dolgulu kekine- saldırmaya başlamıştı. Yani Frederick'in duyularından en azından birine hâkim olabildiğine şüphe yoktu. Violet kâsesine baktı. Tatlı, üzerindeki yağ tabakası yüzünden parlıyordu. Kekini yemek yerine muhallebisini yedi. Baş ağrısı bir yaz fırtınası gibi giderek şiddetini arttırıyordu. "Of Tanrım," dedi Baba'sı. "İç yağı! Bayan Kirkby kenarda köşede biraz ayırmış demek ki."

Violet, Baba'sının savaştan önce Bayan Kirkby'nin yemekleri hakkında yorum yaptığını hatırlamıyordu. Baba'sının savaşının (Atlantik'i geçerken bombalanan sevkiyatta bulunan en sevdiği şarabın kıtlığına karşı açtığı savaşın) Frederick'inkinden oldukça farklı olduğundan şüpheleniyordu.

Violet, kadehini (I. Elizabeth tarafından Birinci Vikont'a hediye edilen bir takımın parçasıydı ya da Baba'sı öyle olduğunu iddia ediyordu) sıkıca tutuşundan Frederick'in de böyle düşünüp düşünmediğini merak etti.

"Çok lezzetli," dedi Frederick tatlıya bir kez daha saldırarak. "1939'dan beri tenekeden servis edilen tatlılar dışında böylesini yediğimi hiç sanmıyorum. Bayan Kirkby'nin ellerine sağlık."

Konuşmanın odağı tekrar savaşa döndü. Frederick, Baba'sına alayının ne tür silahlar kullandığını anlatıyordu ("Tanklar için hava topları ve yakın mesafe için Colt silahlar"). Violet, Bayan Kirkby tabakları almaya geldiğinde düşüncelerinin tekrar başka bir yöne akıp gitmesine izin verdi. Dışarıdaki cırcırböceklerinin cıvıltısını hâlâ duyabiliyordu. Aslında sadece bir cırcırböceğinin sesi geliyordu, bu da Violet'in onun için üzülmesine neden olmuştu. Belki de eşine bir şey olmuştu. Ya da belki de hiç eşi olmamıştı.

İnsanın seveceği ve sevileceği biri olmadan günlerini tek başına geçirmesinin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Tekrar Bakire Kraliçe'yi düşündü, kadehlerin ünlü bağışçısını. Elbette hiç evlenmemişti. Belki de Violet'le de kimse evlenmeyecek-

ti. Baba'sı bundan çok rahatsız olurdu. Bayan Poole da. Violet onun, mükemmel bir çeyizin ziyan olmasından yakındığını gözünde canlandırabiliyordu.

Violet evlenme fikrinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. I. Elizabeth gibi tek başına hırslarının peşinden gitmekten oldukça mutlu olurdu. Gerçi Violet'in hırsları, İspanyollara karşı zafer kazanmak ve ulusu Anglikanizme döndürmekten çok daha alelade hırslardı.

Baba'sının atlasındaki dev güveleri ve akrepleri düşündükçe içini derin bir hasret kapladı. Bir akrebin parıldayan kafasını okşamak için eğildiğini, tenine işleyen çöl sıcağını hayal etti... Belki de yeni bir tür keşfettiğini, o türün hücrelerinin sırlarını çözen ilk kişi olduğunu...

İkisine birden sahip olmak mümkün olabilir miydi? Aşk *ve* böcekler? Belki de Frederick ona âşık olacak ve evlendiklerinde onun dünyayı gezen bir bilim insanı olmasından büyük mutluluk duyacaktı. Ama bu düşünceler içini ısıttığı sırada bile şüphe, kara bir bulut gibi içine çöktü. Frederick onu öperken kalbinin göğsünde nasıl çarptığını hatırladı. Yine aynı şeyi hissetti, bir gelgit tarafından çekiliyordu. Ciğerleri sıkıştı. Aşkın –eğer hissettiği buysa– böyle bir şey olmasını, korkuya böylesine çok benzemesini beklemiyordu.

Doğrusu daha önce, kendine has asabi yöntemleriyle Graham'ı saymazsak, kimsenin onu sevdiğinden emin değildi. Violet, annesinin onu sevmiş olması gerektiğini düşünüyordu ama mendil ve tüyü bulmasıyla tetiklenen zayıf –artık Frederick'in anlattığı hikâyeyle de biraz lekelenen– anılar dışında sevilmenin nasıl bir his olabileceğini hayal etmesi imkânsızdı.

Baba'sının onu sevip sevmediğini anlaması zordu. Çoğu zaman Baba'sının önemsediği tek şeyin onun güzel ve hoş bir şeye, başka bir adama verilebilecek bir hediyeye dönüşüp dönüşmeyeceği olduğundan şüpheleniyordu.

Violet yine de Baba'sının kızıyla ilgili hislerinde, derinlerde bir yerde gizlediği başka bir şeyler olup olmadığını merak ediyordu. Sanki bazen Baba'sına baktığında adamın yüzünün pişmanlıkla gölgelendiğini görebiliyor gibiydi. Belki de –en azından Frederick'e göre–Violet annesine çok benzediği içindi.

Baba'sı şimdi dinlenme odasına götürmek için üç kadeh porto şarabı dolduruyordu. Graham üçüncü kadehe dehşet ve gurur karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

Violet boğazını temizledi. Baba'sı başını kaldırıp ona baktı ve kaşlarını çattı.

"Violet," dedi bir kızına bir de kapının karşısında asılı olan büyükbabasının saatine bakarak. "Geç oldu. Artık yatmalısın."

Saat sekiz buçuktu. Violet yatak odasına doğru ilerlerken pembe ışık huzmeleri merdivenleri süslüyordu. İkinci kattaki pencerenin önünden geçerken yalnız cırcırböceğinin cıvıltısını artık duyamadığını fark etti.

Belki de vazgeçmişti.

21

KATE

Günler ısındıkça Kate pencereleri ve kapıları açıyor, böylece kulübenin içi bahçe kokusuyla doluyor. Bazen Violet Hala'nın kanepesinde saatlerce oturuyor, kitap okurken tenine vuran güneşin tadını çıkarıyor. Temiz hava, karnında hâlâ varlığını hissettiren mide bulantısına iyi geliyor ve derenin uzaktan gelen şırıltısını rahatlatıcı buluyor. Dışarıda vahşi gövdeleriyle gökyüzüne doğru kıvrılan öteki dünyaya ait bitkiler gözüne neredeyse güzel görünüyor. Bir elini karnına koyuyor, içinde çiçek açan kızını düşünüyor.

Violet'in kitaplığı bilim üzerine yazılmış kitaplarla dolup taşıyor: böcekler, botanik, hatta astronomi. Bunlardan biri - *Vadinin Sırları* adında yerel böcek yaşamına dair bir rehber- Violet'in kendisi tarafından yazılmış gibi görünüyor. Kate birkaç kurgu eser de bulduğu için rahatlamıştı. Hatta birkaç cilt şiir bile vardı.

Romanların çoğu kadın yazarlara ait: Daphne du Maurier, Angela Carter, Virginia Woolf. Son bir ay içinde *Rebecca, Kanlı Oda* ve *Orlando*'yu okudu. Başkalarının hayallerinden örülmüş hikâyelerden böylesine zevk almayalı uzun zaman olmuştu. Simon'dan ayrılmadan önce kütüphanede geçirdiği o son günler, yapmaması gereken tehlikeli bir şey yapıyormuş gibi hissettirmişti. Duvardaki saatin tik taklarından, sayfaların üzerine düşen her gölgeden irkiliyordu. Bir süreliğine bunun büyüsünü, kendini başka bir zamana ve başka bir yere kaptırma duygusunu kaybettiğini düşünmüştü. Bu, onun için nefes almayı unutmak gibiydi.

Ama endişe etmesine hiç lüzum yoktu. Artık dünyalar, karakterler, hatta cümleler beyninde birer işaret fişeği gibi canlanıyor; ona yalnız olmadığını hatırlatıyor.

Sylvia Townsend Warner'ın *Lolly Willowes* adlı, büyücülük yapmak için taşraya taşınan evde kalmış bir kız hakkındaki ince romanını yeni bitirmişti. Kitabın önündeki boş sayfanın üzerindeki damgada *Kirkby Kitapçısı ve Hediyelik Eşya Dükkânı, Crows Beck* yazıyor. Kilisenin yanındaki kitapçı. Damganın yanında el yazısıyla yazılmış bir not var:

Aklıma hemen sen geldin! Emily x.

Violet'in koleksiyonuna bakan Kate, başka birkaç kitabın daha aynı damgayı taşıdığını görüyor. Cadılarla ilgili başka hiçbir kitap yok ancak Sylvia Plath'in şiir koleksiyonunu buluyor, "Cadı Yakılışı" adlı bir şiirin olduğu sayfanın kenarı kıvrılmış. İki satır kurşunkalemle daire içine alınmış:

Böceklerin anası, aç elini yeter ki:

Yanan mumların arasından uçacağım, yanmayan bir kelebek misali.

Sağlık ocağında resepsiyon görevlisinin fısıldayarak söylediği şeyleri, Weyward'lardan birinin *cadı* olduğunu söylediğini hatırlıyor.

Kirkby Kitapçısı ve Hediyelik Eşya Dükkânı, köy kilisesi Sr. Mary's binasına yapışık kırmızı tuğlalı bir bina. Küçük ve bodur bir yapı, sanki arkasına saklanmaya çalışıyor gibi kilisenin hemen dibinde. Kate kapıyı açtığında çan sesi yankılanıyor, içeri girdiğinde de toz ve eski deri ciltlerin huzur veren kokusuyla karşılanıyor. Yerdeki orijinal döşeme tahtaları, renkli Türk halılarıyla neredeyse tamamen örtülmüş durumda; kenarlarından bir kısmı kedi tüyü gibi görünen parıltılarla tozlanmış.

Dükkânın sahibi, kitap raflarından oluşan bir labirentin içinden, "Merhaba!" diye sesleniyor. Kate, etiketinde *St. Mary Tarihi* yazan ve üzerinde oldukça az sayıda kitabın bulunduğu rafa bakıyor. Yeni çıkan kitaplarla dolu bir masanın arkasında ellili yaşlarında bir kadın görüyor. Kadının üzerinde tatlı, odunsu bir parfüm var: paçuliyağı. Kollarında, boynundaki zincirden sarkan gözlüklere patilerini vuran kocaman turuncu bir kedi var.

"İn hadi," diyor kadın kediye. Kedi miyavlayıp kendini yere atıyor. Sonra da Kate'e dönüp "Yardımcı olabilir miyim?"

Kadında ona tanıdık hissettiren bir şeyler var, gülümsediğinde gözlerinin kenarında oluşan çizgilerde. Grileşen kumral saçlarında. Kate fark ettiğinde kızarıyor: Haftalar öncesinde manavda karşılaştığı kadın bu.

Bu, Emily olabilir mi?

Kate sorusuna cevap vermediğinde, "İyi misin canım?" diye soruyor kadın.

"Ah evet, affedersiniz." Terli avuç içlerini pantolonuna siliyor. "Adım Kate... Kate Ayres. Emily'yi arıyordum?"

"Ah!" Kadının gülümsemesi yüzüne yayılıyor. Kate, onun gözlerindeki duygu dolu parıltıyı görünce utanıyor.

"Violet'in küçük yeğeni. Tahmin etmeliydim. Onun gözlerini almışsın. Ben Emily. Büyük halan ve ben arkadaştık. Kaybın için çok üzgünüm. Harika bir kadındı."

"Sorun değil." Kate kızarıyor. "Yani, ben onu pek tanımazdım. Avukatı benimle iletişim kurana kadar öldüğünden haberim bile yoktu. Evini bana bırakmış."

"Bir ara beraber bir şeyler yapalım," diyor Emily neşeli bir sesle. "Ben ve Mike, eşim olur kendisi, Oakfield Çiftliği'nde yaşıyoruz. Seni de evimizde ağırlamaktan memnun oluruz. Böylece sana halan hakkında her şeyi anlatabilirim."

"Ah." Kate bocalıyor. "Çok naziksiniz. Size haber veririm, olur mu?"

"Tabii ki."

Bir süre konuşmadan öylece duruyorlar. Kate, Emily'nin bakışlarını üzerinde hissedebiliyor. Bir an üzerinde başka kıyafetler olmasını diliyor: üzerindeki tişörtü çok kısa, altındaki kot pantolonu ise bacaklarını sıkıca sarıyor. Saçı bile doğru düzgün değilmiş gibi hissediyor. Çekinerek ellerini rengi açılmış saçlarına götürüyor.

"Her neyse, sana yardımcı olabileceğim başka bir mesele var mı?" diye soruyor Emily. "Kitap tavsiyesi?"

"Aslına bakarsanız," diyor, "bu bölgenin tarihiyle ilgili elinize bir şeyler var mı acaba? Ya da..." Duraksıyor, midesinde tuhaf bir his var. "Bana Weyward'lar hakkında anlatabileceğiniz bir şeyler var mı?"

"Ah." Emily sırıtıyor. "Dedikoduları çoktan duydun demek?"

Kate'in aklında doktorun muayenehanesindeki resepsiyonist ve çürümüş bir şeyi tükürür gibi dudaklarından dökülen o kelime geliyor. *Cadı.*

"Sayılır, evet."

"Köylüler dedikodu yapmaya bayılır. Anlatılanlara göre 1600'lerde Weyward soyundan biri cadı olmakla suçlanıp yargılanmış." Kate çınar ağacının altındaki haçı düşünüyor. Üzerine kazılı yazıyı. *Huzur içinde yat.*

"Gerçekten mi? Peki ona ne oldu?"

"Detayları pek bilemiyorum canım. Ama o zamanlar bu civarlarda böylesi olaylar yaygındı maalesef. Dört bir yanda kadınlar suçlanıyordu."

"Violet Hala onlardan bahseder miydi hiç? Weyward'lardan?"

Emily duraksayıp kaşlarını çatıyor. Gözlüklerinin zinciriyle oynadığında camları üzerine düşen ışığı yansıtıyor.

"Ailesinden pek bahsetmezdi. Bence bu, onun için çok zordu. Orton Malikânesi'nden de bu sebeple ayrıldı galiba."

Kate, buraya arabayla gelirken yanından geçtiği, şafağın ışıklarıyla aydınlanan kuleleri düşünüyor.

"Her neyse." Emily gözlerini kırpıştırıp kedi yüzü şeklindeki saate bakıyor. Kedinin bıyıklarından biri, daha kısa olanı beşe yaklaşıyor. "Birazdan dükkânı kapatacağım canım. Ama yine gel lütfen, buralarda neler yapıyorsun konuşalım. Ve teklifim de hâlâ geçerli."

Kate vedalaşırken yanaklarının ısındığını hissediyor. Sormak istediği başka bir şey daha var ama cesaretini toplayamıyor. Banka bakiyesi hızla azalmakta, yakında el çantasında acil durumlar için sakladığı nakitlerini kullanmak zorunda kalacak. Violet Hala'nın *Lolly Willowes* kitabındaki notu bulduğunda, belki de burada, kitapçıda çalışabileceğine dair aptalca bir fantezi kurmuştu kafasında. Neredeyse kendini bu fikre, o eski profesyonel kişiliğini bir palto giyer gibi yeniden üzerine geçirebileceğine ikna edecekti.

Ama şimdi burada dururken, kendine olan güvensizliği tüm bedenini ele geçiriyor. Yıllardır çalışmamıştı. Simon'ı ilk kez terk etmeye çalışmıştı, sonrasında da Simon ondan işi bırakmasını istemişti. İşle ilgili anıları o kadar uzak görünüyor ki, başka birinin başına gelmiş olabilirler. O zaman bile işin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Bunu hak etmemişti.

Aptalca bir fanteziden başka bir şey değildi.

Kulübeye geri dönmek için yürümeye hazır hissetmiyor, bu yüzden kilisenin ön kapısını deniyor. Kilitli. Ama küçük mezarlığın kapısı açık ve menteşeleri üzerinde sallanmakta. Birinin izleyip izlemediğini görmek için arkasına bakıyor ve sonra da içeri süzülüyor.

Mezarlık, yosun ve likenle yeşillenmiş yüksek taş duvarlarla çevrili. Eski ağaçlar duvarları çevreliyor, dalları mezar taşlarını tepelerine sürtünmekle tehdit ediyor.

Buraya daha önce de geldiğini fark ediyor. Tabii ya. Büyükbabasının cenazesinde. Kargalar kadar siyah, kasvetli yağmurlukları içindeki diğer yas tutan insanları, rahibin vızıltısını hatırlıyor. Ve o *gürültüyü.*

Bir hışırtı duyuyor. Yukarı bakıyor: karanlık bir gölge bir ağaç dalından diğerine uçuyor. Kate'in kalbi yerinden çıkacak gibi. Mezarlığa doğru yürürken parmaklarını cebindeki broşun güven verici şekli üzerinde gezdiriyor.

Mezar taşları farklı yaşlardan oluşuyor: Bazıları yeni, pırıl pırıl granitten yapılma, etrafları parlak çiçeklerden oluşan küçük pişmiş toprak saksılarla çevrili. Diğerleri zaman ve hava koşullarından o kadar yıpranmış ki üzerlerindeki yazılar zar zor okunabiliyor. Aynı isimleri tekrar tekrar görüyor: *Kirkby, Metcalfe, Dinsdale, Ridgeway.* Sanki köydeki her nesilden insanlara oynamaları için aynı oyuncular getirilmiş gibi.

Ailesini aramak için mezar taşlarından oluşan yollarda ilerliyor. İlk başta, mezarlığın ortasındaki kasvetli görünümlü bir anıtmezara doğru yöneliyor. Mermer süslü bir şekilde oyulmuş; tepesinde bir haç ve çömelmiş bir yırtıcı kuş var. Ancak mermerin rengi eskimekten artık yeşile çalıyor, bir yarısı sarmaşık türünden bir bitki tarafından kaplanmış. Mezarın ortasına yerleştirilmiş küçük kapı asma kilitle kilitlenmiş; bir şeyi içeride ya da dışarıda tutmak için, emin değil. Girişinde solmuş lavantalardan oluşan hüzünlü bir buket var. Kate, çürümeye yüz tutmuş kurde-

leyle ilişkilendirilmiş küçük bir kart gördüğünde bakmak için eğiliyor ama yazılar bulanık ve okunaksız.

Sonunda akrabalarını mezarlığın diğer ucunda, büyük bir karaağacın ağır dalları tarafından dış etkenlerden korunmuş halde buluyor. Büyükbabası Graham ve kız kardeşi Violet. Yan yana, kır çiçeklerinden oluşan yıldızlı bir örtünün altındalar. Yazıları okumak için mezar taşlarının yanına çömeliyor. Graham "sevgi dolu bir koca ve baba" olarak tanımlanıyor. "Sadık bir kardeş." Özdeyişler Kitabı 17:17'den bir alıntı var: *Dost her zaman sever, kardeş sıkıntılı günde belli olur.*

Violet'in mezar taşı ise şekli hâlâ bozulmamış bir granit parçası, daha basit. Sadece adı, *Violet Elizabeth Ayres*, doğum ve ölüm tarihleri yazılı. Ama bir şey daha var; öyle silik, öyle özenle yazılmış ki hemen fark edilmiyor.

W harfi.

Weyward'ın W'si olabilir mi? Görünüşünde tanıdık bir şeyler var. Mezarlığın içinden esen sıcak bir rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdatıyor.

Bir süre öylece kalıyor, Violet'in mezar taşına bakıyor. Avukata göre büyük halası taşın nasıl olması gerektiğiyle ilgili açık talimatlar bırakmıştı. Cenazesine kimin katıldığını merak ediyor. Simon'ı şüphelendirmemek için cenazeye gidememişti. Kate orada olamadığı için pişmanlık hissediyor. Başka bir gün çiçeklerle geri gelmeye karar veriyor. Violet'in bundan hoşlanacağından emin.

Ayağa kalkıyor ve herhangi bir Weyward mezarı bulup bulamayacağına bakmaya karar veriyor. Mezarlıkta birkaç kez aşağı yukarı dolaşıyor ama bir tane bile bulamıyor, gerçi bazı mezar taşlarının üzerindeki yazılar eskimekten yok olmuş durumda. Belki de cadılıkla suçlanan bir kadın kilise mezarlığına gömülmemiştir. Burası şey... neydi o kelime? Hah, *kutsal topraklar*. Ama eğer aile yüz yıllar öncesine dayanıyorsa, baş-

ka Weyward'lar da Crows Beck'te yaşamış ve ölmüş olmalı. Mezarlıkta değillerse nereye gömülmüş olabilirler?

Çınar ağacının altındaki yıpranmış haçı düşündükçe içini belli belirsiz bir huzursuzluk kaplıyor. Acaba bu bir insan mezarlığını işaret ediyor olabilir mi? Yok, muhtemelen öyle *değildir.*

Öğleden sonra ışığında yanmış şeker rengine bürünen derenin uzandığı manzaralı yoldan eve dönerek dikkatini başka şeylere veriyor. Kıyıdaki bitki kümelerine bakıyor: eğreltiotları, ısırganotu, adını bilmediği bir bitki ve minik tomurcukları olan beyaz çiçekler.

Bir şey onu gökyüzüne bakmaya itiyor: Pembe bulutların arasında koyu bir şekil var. Bir karga.

İlerleyen saatlerde Kate, Violet Hala'nın mücevher kutusunu açıyor.

Loş ışıkta kolyenin birbirine dolanmış olduğunu görüyor. Kolyeyi yavaşça kutusundan kaldırıyor. Yatağa oturuyor ve daha yakından bakmak için başucu lambasını açıyor. Kolyenin ne kadar eski olduğunu merak ediyor. En azından bir asırlık olduğunu düşünüyor: Altın detayları donuk ve artık matlaşmış. Avucunda serin ve güven verici bir his uyandırıyor. Oval kolye ucunun üzerindeki oyma, toz ve kirden kararmış olsa da gördüğü şeyden emin: Violet'in mezar taşının üzerine kazılı *W* harfinin aynısı.

22

ALTHA

Hepsinin Kirkby'li çocuğa inanmasından korkuyordum. Salonda bulunan kadın ve erkeklerin yanı sıra, asıl önemli olanlar yargıçlar ve jüri üyeleriydi.

Sanki usta bir kuklacıymışım gibi benim orada olduğuma, John'un ineklerini onun üzerine saldığıma inanıyorlardı. Sanki Tanrı'nın kendisiymişim gibi.

Kürsüde oturmuş örümceği izlerken, o sabahı, John'un öldüğü sabahı düşündüm. Her zaman yaptığım gibi günün ilk ışıklarıyla birlikte uyanmıştım. Pencereden dışarı baktım ve gökyüzünün hâlâ pembe ve taze olduğunu gördüm. Giyinip botlarımı giyerken başlangıçları düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra yürüyüşe çıktım. Yeni yıla girmeden önceki haftalarda hep o saatte yürüyüşe çıkardım. Bu benim alışkanlığım haline gelmişti.

O gün hava çok soğuktu, botlarımı ve elbisemin eteklerini ıslatan büyük kar yığınlarının arasından yürümüştüm. Nefesim

önümde kristaller gibi uzanıyordu. Vadi her zaman sabahları en güzel halinde olurdu. Bize yaşamaya devam etmemizi hatırlatmak için bilerek böyle yapılmış olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

İnekler tarlada neredeyse görkemli bir görüntü oluşturuyordu: Şafağın altın yansımaları ineklerin bedenlerinin yan taraflarındaki kasları kehribar rengine boyuyordu. John'a doğru koşarken bedenlerindeki gücü; kasların dalgalanmasını hatırlıyorum. Sanki bambaşka hayvanlardı ve günlerini geviş getirerek, bu zafer anına kadar gün sayarak geçirmişlerdi. Yukarıdaki kargaların keskin çığlıkları adamların bağırışlarına karışmıştı. Tarlanın kenarındaki ağaçların altında durduğum yerden, onların toynaklarıyla yerin sarsıldığını hissedebiliyordum.

Her şey bir anda olup bitmişti. İnekler eski hallerine dönmüşlerdi, yalnızca beyaza dönmüş bir göz ve bir bedenin hızlıca yükselip alçalması az önce olan biteni anlatıyordu. Ve ceset. John'un cesedi.

Grace'in çiftlik evinden çıktığını gördüm. Eteklerimi toplayıp koşmaya başladım, içime çektiğim soğuk kış havası ciğerlerimi yakıyordu. Koşarken bir yandan da pelerinimin iplerini çözdüm, amacım pelerinimle cesedin üzerini örtmekti. Grace'in bunu görmesini istemiyordum. Kırık alet edevat gibi bükülmüş uzuvlar, ezilmiş bir yüz... Son nefesimi verene kadar o yüzün gözlerimin önünden gitmeyeceğini biliyordum.

Kirkby'li çocuğu gönderme vakti gelmişti. Yeni üst başı içinde kaskatı kesilmiş bir halde mahkeme koridorunda yürüdüğü sırada âdemelması titriyordu. Efendisini onurlandırmıştı. Eve dönene kadar, diye düşündüm, duruşmanın her ayrıntısını gözden geçirip pırıl pırıl olana ve hem ailesine hem de köylülere anlatmaya hazır hale gelene kadar kafasında evirip çevirecek. Savcının sorularını. Lancester Kalesi'nin antik taşlarını, mahkeme salonunun yüksek kirişlerini. Beyaz şapkasının altındaki güzelim Grace'i. Ve sanık kürsüsündeki Altha'yı, cadıyı.

Cadı. Bu kelime dudaklardan bir yılan gibi kayarak süzülüyor, dilden katran gibi kalın ve siyah siyah dökülüyor.

Ne annem ne de ben kendimizi cadı olarak görürdük. Çünkü bu, insanlar tarafından icat edilen bir kelimeydi. Hedefindeki kişilere değil, onu söyleyenlere güç veren bir kelime. Darağaçları kurup ateşler yakan, nefes alan kadınları cesetlere dönüştüren bir kelime.

Hayır. Biz bu kelimeyi hiçbir zaman kullanmamıştık.

Annemin bize bahşedilen yeteneklerimiz hakkında ne düşündüğünü uzun bir süre bilmiyordum. Ama küçük bir çocukken benden ne beklendiğini biliyordum. Ne de olsa adımı Altha koymuştu. Ne "asil kadın" anlamına gelen Alice ne de "Tanrı'nın kuzusu" anlamına gelen Agnes. *Altha. Şifacı.*

Bana insanlara nasıl şifa vereceğimi öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Bir keresinde ben çocukken bir pazar günü kilisede papazın anlattıklarından sonra, "İlk kadının bir erkekten doğduğunu söylerler Altha," demişti. "İlk kadının, bir erkeğin kemiğinden yaratıldığını. Ama unutmamalısın ki kızım, bu bir yalan."

Daniel Kirkby'nin doğumuna katılmamızın üzerinden çok geçmemişti ki bana şöyle dedi: "Artık gerçeği biliyorsun. Erkek kadından doğar. Tam tersi değil." Ona Peder Goode'un böyle bir konuda neden yalan söylediğini sordum.

"İncil'de böyle yazılmış," dedi bana. "Yani bu yalanı söyleyen ilk kişi papaz değil. Nedenine gelince: Benim inancıma göre insanlar korktuklarında yalan söylerler."

Kafam karışmıştı.

"Ama Peder Goode neden korkuyor olabilir ki?"

Annem gülümsedi. "Bizden," dedi, "kadınlardan."

Ama yanılıyordu. Asıl korkması gereken bizdik.

Annem beni bundan korumak için elinden geleni yapsa da iliklerime kadar hissedebiliyordum. Annemin ölmesinden önce-

ki yıllarda garip olaylar oluyordu. Hizmetlerimiz karşılığı ona borçlu olan aileden ödünç aldığı atlarla bir yerlere gittiği uzun günler ve geceler olurdu. Karanlığın örtüsü altında giderdi, kargası önden uçardı, tüyleri ay ışığıyla lekelenirdi. Bana nereye gittiğini söylemezdi, sadece soran olursa Lancashire'daki akrabalarını ziyarete gittiğini söylememi isterdi.

Gerçi bunun doğru olmadığını biliyordum. Çünkü bizim başka akrabamız yoktu. Bizden başka kimsemiz yoktu.

Grace'in annesinin öldüğü sonbaharda bir gece kapımıza bir çift geldi. Hava kışın gelişiyle iyiden iyiye soğumuştu. Kadının kucağında bir bebek tuttuğunu hatırlıyorum; kat kat kundaklanmış olmasına rağmen minik yumruğu maviydi.

Annemin yüzüne gergin bir ifade oturduğunda onları kulübeye kabul etmek istemediği izlenimine kapılmıştım. Ama onları bu koşullarda, özellikle de bebek bu durumdayken dışarıda bırakamazdı. Bana ateşe bir tencere koymamı söyledi ve onlarla kısık sesle konuştu, ama yine de küçük kulübemizde onların konuşmalarından kaçmak mümkün değildi.

Çift, güneydeki Clitheroe adlı bir yerden gelmiş, günlerce ve gecelerce yürümüştü. Böyle görünmelerine şaşmamak gerekirdi; yüzleri bitkin, bebek ise annesinin sütü bittiği için kundaktan çıktığında yarı aç durumdaydı. İskoçya'ya gideceklerini, oradan da denizleri aşıp kimsenin onları tanımayacağı İrlanda'ya geçeceklerini söylediler.

Kadın, tam olarak annem gibi olmasa da bir şifacıydı. Ara sıra lapa yapardı, hepsi bu. Ama bunun bir işe yaramayacağından korkuyorlardı: Pendle Tepesi yakınlarında iki ailenin evinden alınıp götürüldüğünü ve cadılıktan yargılandığını söylediler. Neredeyse hepsi asılmıştı.

"Kimler?" diye sormuştu annem.

"Device'lar," dediler. Ve Whittle'lar. Dahası da vardı.

Bu isimler bana yabancı geliyordu ama onlardan bahsedildiğinde annemin yüzü bembeyaz kesildi. O günden sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Savcı o gün ikinci bir tanık çağırdı.

Peder Goode'un ta kendisiydi. Kürsüye doğru yürürken siyah cüppesi sırtından aşağı dökülüyordu. Bana bir yarasanın kanatlarını anımsattı ve hiç düşünmeden gülümsedim. Sonra salondan yükselen seslerin uğultusunu duydum ve izlendiğimi hatırladım. Yüz ifademi sabit tuttum. Örümceğe bakındım ama gitmişti. Geriye sadece parlak ve narin ağı kalmıştı. Bunun bir alamet olup olmadığını, örümceğin olacakları hissedip hissetmediğini merak ettim.

Peder yemin etti. Zayıf bir adamdı, yüzü yıllarca verdiği vaazlardan dolayı solgun ve buruşuktu.

"Peder," dedi savcı, "mahkemeye nerede vaaz verdiğinizi söyleme lütfunda bulunur musunuz?"

"Elbette," dedi Peder Goode. "Crows Beck'teki St. Mary Kilisesi'nin papazıyım."

"Peki bu görevi ne kadar zamandır sürdürüyorsunuz?"

"Bu ağustos ayında otuz yıl olacak."

"Peki bu süre zarfında Weyward ailesiyle tanışma fırsatınız oldu mu?"

"Evet... gerçi 'aile' kelimesinin onlara uygun olduğundan emin değilim."

"Ne demek istiyorsunuz Peder?"

"Ben oradayken sadece ikisi vardı. Sanık ve annesi. Jennet birkaç yıl önce öldüğü için şimdi geriye sadece Altha kaldı."

"Ev ahalisinde hiç erkek yok muydu?"

"Tanıdığım kadarıyla yok. Görünüşe göre kız, evlilik dışı doğmuş."

"Peki Weyward'lar dualara katılır mıydı Peder?"

Peder Goode durakladı. "Evet," dedi, "her pazar gelirlerdi, kışın bile."

"Peki sanık, annesinin vefatından sonra da dualara katılmaya devam etti mi?"

"Evet," dedi Peder Goode. "En azından bunun için kendisini suçlayamam."

Kilisenin arka tarafına doğru sessizce geçip oturmaktan nefret ederdim. Onlarla aynı sıraya otururbut benden kaçabilir diye hissediyordum. Ama annem ve benim her zaman yaptığımız gibi, kilise mahkemelerinin önüne sürüklenmemek için gitmem gerektiğini biliyordum.

Peder Goode'un son sözleri üzerine savcı, eline bir tabak krema tutuşturulmuş kedi gibi baktı.

"*En azından bunun için,* derken, Peder? Onu neyle suçlayabilirsiniz?"

"Küçük köylerde insanın kulağına çokça şeyler çalınabilir," dedi. "Annesi gibi Altha da hastalarla ilgileniyor. Bazen olumlu sonuçlar alıyor. Zamanında pek çok köylüyü sağlığına kavuşturdu."

"'Bazen' iyi sonuçlar alıyor? Peki ya diğer zamanlarda?"

"Bazen de hastalar ölüyordu."

John'unkinden önce tanık olduğum son ölümü hatırladım. Ben Bainbridge'in babası Jeremiah. Doksan kış atlatmıştı, iki buçuk yıl boyunca Crows Beck'in en yaşlı insanıydı. Zihni uzun zaman önce ölmüş, geride sadece bedeni kalmıştı. Gözleri mavi ve bulutluydu; ölüm döşeğinde yanında otururken gözlerine baktığımı ve bu hayatın ötesindeki dünyada ne gördüğünü merak ettiğimi hatırlıyorum. Son nefesinde karısının adını söylemişti, bedeni rüzgârda savrulan yapraklar gibi titriyordu. Yaşlılıktı bu. Başka da bir şey değildi. Onun ölümünün acısını hafifletmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Bu ölümü benim üzerime yıkamazlardı. Bu olmazdı.

Başkaları da olmuştu. Hastanın cildinin yaklaşan ölümle o kadar beyazlaştığı zamanlar olmuştu ki elimden çok az şey gelebileceğini biliyordum. Merrywether kadını, doğum yatağında ölmüştü; kanı bileklerimden akıp gidiyordu, bebek sadece bir et parçasından ibaretti. Yardım edebileceğim, yapabileceğim bir şey yoktu.

Papazın bu ölümlerden bahsetmesini bekledim. Ama bahsetmedi. Ne de olsa mezarlarının başında durmuş ve ailelerine, sevdiklerinin ölümünün Tanrı'nın planının bir parçası olduğunu söylemişti. Şimdi kutsal yeminini ettikten sonra, *Tanrı'nın onların bir cadı tarafından öldürülmesini planladığını* söylemek onun için iyi olmazdı.

"Bazen ölüyorlardı," diye devam etti. "Yine de ölüm hepimizi bekliyor, eğer iyi yaşadıysak Cennetteki Babamız ile yeniden bir araya gelmek üzere bizi bekliyor."

Mahkeme salonundakilerin huzursuzlaştığını hissettim. Bir vaaz dinlemek için burada değillerdi. Biri öksürdü, diğeri kıkırdadı. Bir yargıcın diğerine yaklaşıp bir şeyler mırıldandığını gördüm.

Papaz, savcının elini kolunu bağlamıştı. Ama savcının büyücülük konusunda kilisenin yanında durmasına ihtiyacı vardı.

Bir sonraki hamlesine hızlıca geçti.

"Teşekkür ederim Peder. Bu suçu bildirmek için öne çıkarak ülkenize ve Kralınıza yaptığınız büyük hizmet için de teşekkür ederim. Çünkü bana mektup yazarak Crows Beck'te bir cadı olduğundan ve bu cadının John Milburn'ün ölümünde parmağı olduğundan şüphelendiğini bildiren sizdiniz, değil mi?"

"Evet." dedi papaz yavaşça, "bendim."

"Peder," dedi savcı, "John Milburn'ün cesedini gördünüz mü?"

"Gördüm. Çok ağır yaralanmıştı."

"Peki sanığı cesedin yanına götürüp, sanığın dokunuşuyla yeniden kanayıp kanamadığını kontrol ettiniz mi?"

"Hayır efendim."

"Fakat Peder, bu cinayetin kesin kanıtı olmaz mıydı? Bu neden yapılmadı?"

"Şüpheler sanığın üzerine düştüğünde Efendi Milburn çoktan gömülmüştü efendim. Dul eşinin dileği bir an önce toprağa verilmesi, böylece yaratıcısına bir an önce kavuşmasıydı."

"Bu açıklama için teşekkür ederim. Peki mahkemeye, sanıktan nasıl şüphelenildiğini anlatabilir misiniz? Bu ihbarı yapmanıza ne sebep oldu?"

"Cemaatten biri bana endişelerinden bahsetti. Şeytan'la yapılan kötü bir anlaşma sonucu masum bir canın alındığından emindiler. Tanrı ve yaratıcıları adına görevlerini yapmak istediler."

"Peki kimdi bu kişi?"

Peder Goode, mahkemeye benden kimin şüphelendiğini söylemeden önce biraz bekledi. Beni gündüzleri sanık sandalyesinin soğuk ve sert koltuğunda oturmaya, geceleri ise rüyalarımda ölümle buluşmaya mahkûm eden kimdi?

"Merhumun kayınpederiydi," dedi sonunda, "William Metcalfe."

Mahkeme salonunda bir gürültü peyda oldu, salondan gelen fısıltılar yüzlerce böceğin vızıltısı gibiydi.

Savcının Peder Goode ile işi bitmişti. Kürsüden yavaşça indiğinde adamın titrek hareketlerinden ne kadar yaşlandığını gördüm. Çocukluğumdan hatırladığım korkutucu havası azalmıştı. Yakında o da bu dünyadan öbür dünyaya yolculuğuna başlayacaktı. Orada ne bulacağını merak ediyordum.

Zindanlara geri götürüldüm. Benim için çoktan gece olmuştu.

23

VIOLET

Frederick ertesi sabah kahvaltıya inmedi.

Violet onun için oldukça endişelenmeye başlamıştı, ta ki yüzü solmuş ve rengi yeşile dönmüş bir halde öğle yemeğine teşrif edene kadar. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamış, Bayan Kirkby'nin tavşan turtasından sadece bir ısırık almış, sonra da bıçağını ve çatalını tabağının yanına bırakıvermişti.

"Dün gece bir şişe şarabı tamamen bitirdiler," diye fısıldadı ona yemek odasından çıktıklarında Graham. Sesindeki sert tona bakılırsa Violet'e göre Graham, Frederick'i kıskanmıştı. "Aslında bence Baba'dan daha çok içti."

"Bu kadar çabuk yargılama insanları," diye tısladı Violet. "Adam *savaştan* geldi. Son derece yorucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Bir ya da iki kadeh şarabı hak etti bence."

Geride durup Baba'larıyla Frederick'in önden gidişini izlediler. Baba elini Frederick'in omzuna koymuş ("İyi ki de koymuş,

yoksa düşecekti," dedi Graham) ve sanki bir tür satış tüccarıymış gibi giriş holündeki çeşitli mobilyaları işaret ediyordu.

"Bu," dedi Baba, oldukça iri bir yan sehpayı göstererek, "orijinal bir Jakoben. En az bin pound değerinde. Atamız Üçüncü Vikont tarafından 1619 yılında yaptırılmış. O zamanlar I. James tahttaydı, gerçi tarihe olan ilginizden bunu zaten biliyorsunuzdur." Baba gülümsediğinde Graham gözlerini devirdi.

"Kral James tuhaf bir adamdı," dedi Frederick. "Kendini biraz cadı avcısı sanıyordu. Bu konuda bir kitap yazdığını biliyor muydunuz?"

Baba'nın yüzü karardı ve duymamış gibi tura devam etmeden önce Frederick'ten uzaklaştı.

"Bu saat," dedi, meleklerle süslü altın bir ayaklı saati göstererek, "annemindi, teyzesi Kent Düşesi tarafından yirmi birinci yaş günü için ona verilmişti..."

"Bana hiç böyle şeyler anlatmadı," diye mırıldandı Graham. "Sanki dersin *Frederick* onun oğlu ve vasisi."

Daha sonra, dışarıdaki çimenlikte top atmaca oynarlarken Violet, Frederick'in o akşam yürüyüşe çıkma teklifini unutmuş olduğunu düşündü. Bütün gün ona neredeyse hiç bakmamıştı. Belki öpücüğü de unutmuştu. Ya da belki de daha kötüsü, pişman olmuştu. Belki de çok iyi bir öpücük olmamıştı, belki de Violet işi becerememişti.

Violet çimde top oynama konusunda berbat bir iş çıkarıyordu. Hava çok sıcaktı ve saç çizgisi terden nemlenmişti. Gerçi tek terleyen o değildi; Baba'nın gömleğinde koyu lekeler belirmiş, Graham'ın yüzü de saçlarıyla uyumlu bir şekilde kızarmıştı. Cecil bile sakinleşmişti: Rodos orman güllerinin dibinde kıvrılmış, pembe dili ağzından sarkmıştı. Neredeyse sevimli görünecekti.

Sadece Frederick sıcaktan rahatsız olmamış gibiydi –Violet onun buna Libya'da alışmış olması gerektiğini düşünüyordu–

ve öğle yemeğinden beri oldukça canlanmıştı. Frederick topunu yuvarlayarak vale topuna çarptırdı ve tınlama sesiyle bronz yüzündeki beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Elinin sürekli pantolonunun cebine gittiğini ve orada saklı bir şeyi sanki bir tılsımmış gibi okşadığını fark etmeseydi, Violet onun son derece rahat göründüğünü düşünebilirdi.

"Ben gidip Bayan Kirkby'den limonata hazırlamasını rica edeceğim," dedi Violet.

"Yerinde olmak istemezdim," dedi Graham topun bayrak noktasından uzaklaşıp bir gün fidanının içine girmesini izlerken. Graham bütün hizmetçilerden korkardı, fakat özellikle de kısa bir süre önce onu kızarmış tavuğu bacaklarından tutup midesine indirirken yakalayan Bayan Kirkby'den. Bu olayın üstüne Bayan Kirkby, bir daha mutfağına adım atarsa ona tokadı yapıştırıvereceğine yemin etmişti.

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Frederick. "Bardakları taşımak için yardıma ihtiyacınız olabilir."

Violet'in karnında kelebekler uçuştu.

"Teşekkürler," dedi ve Frederick'i beklemeden eve doğru yürümeye başladı. Adamın gözlerinin üzerinde olduğunun farkında olan Violet, nasıl yürüneceğini unutmuş gibi kaskatı kesilmişti.

Evin serinliğine vardıklarında Frederick ona yetişti. Violet giriş holünün ne kadar da sessiz olduğunu düşündü. Yaz havası içeri dolsun diye kapılar açık bırakılmış olsa da dışarıda vızıldayan arıları bile duyamıyordu. Frederick ona bir adım daha yaklaştığında Violet'in kulakları kıpkırmızı oldu.

"Akşamüstü yapacağımız yürüyüşümüzü dört gözle bekliyorum," dedi Frederick usulca.

Unutmamıştı. Frederick ona yaklaştıkça nabzı hızlandı. Neden damarlarında bu korkunç uğultuyu hissediyordu? Koltukaltları ter içinde kalmıştı. Kendi kendine, *ona annesiyle ilgili daha fazla soru sorma fırsatı doğacağı için heyecanlan-*

dığını söyledi. Kalbinin güm güm atmasının sebebi buydu. Bir anda Frederick'in onu yine öpeceğinden endişelendi. Bunu istiyor muydu? İstemeli miydi?

Bir kapının açılıp kapanma sesi duyulduğunda Frederick geri sıçradı. Başlarını kaldırıp baktıklarında Bayan Poole'un merdivenlerin başında, Violet'in bir gün karıştırmaktan zevk alacağını hissettiği bir yığın Fransızca ders kitabını taşıdığını gördüler.

Sanki Frederick işvereninin yeğeni değil de Kral George'muş gibi reverans yaparak, "İyi günler," dedi Bayan Poole.

"Nasılsınız?" dedi Frederick.

"Biz de tam limonata istemek için mutfağa gidiyorduk," dedi Violet. Fakat Bayan Poole başını hafifçe sallayarak gözlerini Frederick'ten ayırmadı.

"Umarım burada geçirdiğiniz vakitten keyif alıyorsunuzdur," dedi Frederick'e.

Frederick ise Violet'e bakarak, "Oldukça keyif alacağımdan eminim," dedi.

Limonatada çok az şeker vardı, bu yüzden de oldukça sulu ve ekşiydi (Frederick'in duyamayacağı bir yerde, "Gören de savaş yok sanır," diye ters ters konuşmuştu Bayan Kirkby).

Baba'ları onlardan yana bakmadığında (Graham'ın bu spordaki tekniğinin ciddi bir şekilde geliştirilmesi gerekiyordu) Frederick cebinden altın bir şişe çıkardı. Sormadan kapağını açıp bardağına bol miktarda kehribar rengi sıvıdan boşalttı.

"Bu?"

"Konyak. Hiç içmedin mi? Ne kadar da masumsun," dedi Frederick. Gülümsemesindeki bir şey Violet'e bir gece önce yemek odasındaki mobilyalara aç aç bakışını anımsattı.

"Hızlıca iç bakalım," dedi. "Baban görmesin. Seni kötü etkilediğimi düşünmesini istemem."

Konyak, Violet'in boğazından aşağı ateş topu gibi iniyordu. Öksürdüğünde Frederick kahkahalara boğuldu.

Graham'a topunu Dinsdale'in güllerine değil de bayrağın olduğu noktaya nasıl nişan alması gerektiğini anlatma çabalarından vazgeçen Baba'sı yanlarına geldi.

"Bu kadar komik olan nedir Freddie?" diye sordu. Baba'sının dudaklarından bu takma ismi duymak Violet'in canını acıttı. Violet ve Graham'ı, Violet ve Graham'dan başka bir isimle hiç çağırmamıştı.

"Kızın çok eğlenceli bir genç kadın," dedi Frederick.

Bir süre sonra Baba'ları çimenlikte top oynamaktan sıkılmış görünüyordu. Oyun oynamak yerine Bayan Kirkby'ye –yine akşam yemeği hazırlıklarından alıkonulduğu için çok hoşnutsuz görünüyordu– çimlerin üzerine katlanır sandalyeler koydurdu.

"Ne yüzsüzler," diye mırıldandığı duyuluyordu uzaklaşırken. "Yemeklerinin nereden geldiğini sanıyorlar, bilmiyorum. Periler falan getiriyor herhalde..."

Baba'sı Frederick'ten özür dileyerek, "Ne yazık ki çalışan sayımız oldukça az," dedi. "Uşağım, Barham faciasında öldü."

"Zavallı yaşlı Rainham," dedi Violet. Renkli yeleklere ve ceketlerine düşkün, bıyıklı bir adam olan uşağı her zaman sevmişti. Bir keresinde onun Cecil'in elinden kıl payı kurtardığı bir fareyi, camdan yapılmış gibi nazikçe bahçeye taşıdığını görmüştü. Onun Orton Malikânesi'ne bir daha dönmeyeceğini düşünmek çok garipti. Paltosu hâlâ hizmetçilerin girişindeki kancada asılı duruyordu, sanki sadece bahçede gezintiye çıkmış gibiydi.

Violet, Frederick'in boş bardağa bakmadan önce limonatasının geri kalanını içişini izledi. Elinin pantolonunun cebini yokladığını gördü ve Baba'sının savaştan bahsetmemiş olmasını diledi.

Violet arkasına yaslandığında sandalyenin kumaşı gıcırdadı. Okumak için bir kitap getirmeyi düşündü ama konyak zihnini ağırlaştırmış ve yavaşlatmıştı. Güneş yüzünde hoş ve sıcaktı;

dünya güzel, yeşil-altın bir bulanıklıktan ibaretti artık. Hem Graham hem de Baba'sı uykuya dalmışlardı ve neredeyse hep bir ağızdan horluyorlardı. Violet bir an için gözlerini kapatabileceğini düşündü. Frederick'in sandalyesini kendisininkine yaklaştırırken çıkardığı sesi duydu. Ağırlığını bir yanına verdi ve tek gözünü açtığında Frederick'in aynı aç bakışla kendisini izlediğini gördü. Midesinde sıcak, akışkan bir his vardı.

Hafif bir vızıltı sesi duyabiliyordu. *Bir mayıs sineği*, diye düşündü, *ya da belki bir tatarcık.*

"Ah." Violet sandalyesinde doğruldu. Yanağı aniden giren bir acıyla zonkluyordu. Graham uykusunda mırıldandı ama Baba'sı hiç rahatsız olmamış gibi horlamaya devam etti. Parmaklarını yüzüne bastırdı, derisinin ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. İçinde bir panik dalgası yükseldi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Frederick ona doğru eğilerek.

"Evet, teşekkürler. Bir şey ısırdı. Bir tatarcık sanırım."

"Ah. Lanet şeyler. Sanırım burada buna alışkınsındır."

"Aslında daha önce hiç ısırılmadım."

Frederick bir süre onu inceledi. Ağzını açtı, sonra yine kapadı.

"Aslına bakarsan yüzün oldukça kızardı," dedi. "Üzerine soğuk bir şeyler bastırsak iyi olur bence."

Violet, Frederick'in ona yaklaşmasını izledi. Limonata bardağını aldı, yanağına bastırdı, bardağın verdiği soğuk şok acıyı bastırdı.

"İşte," dedi usulca. Adamın nefesini ve parmak uçlarının pürüzlü kenarlarını hissedebiliyordu.

Bir süre öyle kaldılar, Violet'in kalbi kulaklarında delice çarpıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda ve Frederick bardağı çekti.

"Bu seni rahatlatır," dedi ve cebinden bir şişe çıkarıp ona uzattı. Violet parmakları titreyerek kapağını açtı ve şişeyi dudaklarına götürdü. Konyak az önceki kadar yakıcıydı ama bu

kez öksürmedi. Gözünde onu canlandırdı, yemek borusundan aşağıya doğru parlayarak inen ateş topunu. Kitaplarda buna "sarhoş cesareti" diyorlardı, değil mi? Bundan sonra olacaklar için cesaretin gerekli olacağına dair tuhaf, uğursuz bir his vardı içinde.

"Daha iyi misin?" diye sordu Frederick.

"Evet."

"Biliyor musun," dedi, "sanırım biraz yürüyüşe çıkmak tam da aradığım şey olabilir. Şoku atlatırız. Ne dersin? Seni tatarcıklardan korurum."

"Haklısın," dedi Violet, "tam da aradığımız şey."

Bir geminin eğimli güvertesindeymiş gibi dengesizce ayağa kalktı. Frederick ona kolunu uzattı. Her ikisi de horlamaya devam eden Baba'ya ve Graham'a baktı. Graham uyurken babasına ne kadar benzediğini öğrendiğinde rahatsız olacaktı.

"Bırakalım da bu ikisi güzellik uykularını alsınlar," dedi Frederick, Violet'in koluna girip onu yönlendirerek.

24

KATE

Kate haklıydı.

Gerçekten de *kızı* olacaktı. Kadın pratisyen hekim Collins, bugün yaptığı yirmi haftalık muayenesinde bunu doğrulamıştı. Kate'e ultrason görüntüsünün bir çıktısını verdi: Kızı, rahminin içinde güvenli bir şekilde kozalanmış, yanardöner parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Doktor Collins, "Bu kız bir savaşçıya benziyor," demişti.

Kate şimdi Violet Hala'nın yatağında oturmuş, fotoğrafı okşuyor. Pencere açık ve dışarıda bir tahtalı güvercin ötüyor, çıkardığı hafif notalar esintiyle ona taşınıyor. Yapması gereken bir şey var.

Annesi ikinci çalışta telefonu açıyor.

"Kate?"

Sesi boğuk, endişe uykunun izlerini silip götürüyor. Orada saat kaç? Sabahın erken saatleri. Kontrol etmeliydi. Bugünlerde

bir şeyleri hep unutuyor; çaydanlığı ateşe koyduktan sonra kestirmek için uzanıyor mesela, sonra onun acı dolu iniltisiyle irkilerek uyanıyor. Yorgunluk ona sanki kemiklerinin iliği emilmiş gibi hissettiriyor.

"İyi misin? Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

"Biliyorum," diyor. "Özür dilerim. Henüz kafamı toparlayamadım. Yerleşmekle falan uğraşıyorum."

Annesi ahizeye doğru iç çekiyor.

"Seni çok merak ettim. Keşke bana neler olduğunu anlatsan."

Kate'in ağzındaki tükürükler yok oluyor.

"Benim ihtiyacım olan..."

"Neye ihtiyacın var?"

Kate'in nabzı kulaklarında çılgınca bir ritimle atıyor. Yapamayacak.

"Sana bir şey sormam gerek. Babamın ailesi hakkında."

"Neymiş?"

"Şu anda Orton Malikânesi'nde kimin yaşadığını biliyor musun? Köyden birisi bir vikonttan bahsetti ama bizimle bir akrabalığı var mıdır bilemedim."

"Hımmm. Sanırım baban onun uzak bir akraba olduğunu söylemişti. Mirasla ilgili bir skandal yaşanmıştı, mirastan menedilme olayı. Ama detayları tam olarak hatırlamıyorum."

"Yani neden mirastan mahrum bırakıldıklarını bilmiyorsun? Skandalın tam olarak neyle ilgili olduğunu?"

"Hayır canım. Özür dilerim. Babanın bile bildiğinden emin değilim."

"Sorun değil. Hımmm... Bir şey daha var..." Duraksıyor, dudaklarını yalıyor. "Babam hiç atalarından birinin cadılıkla suçlandığından bahsetti mi?"

"Cadılık mı? Hayır. Bunu sana kim söyledi?"

"Sadece kulak misafiri olduğum bir şey," diyor. "Buralardaki insanların Violet Hala hakkında bazı tuhaf fikirleri varmış gibi görünüyor."

"Yani, biraz tuhaf bir kadındı," diyor annesi, ama Kate onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyor.

Kate etrafına, Violet'in eşyalarına bakıyor. Kitap raflarına, duvarda parıldayan çerçeveli kırkayağa. Gardıroptaki pelerini, boncuklarının koyu parıltısını düşünüyor. Violet olsa Kate gibi korkmazdı.

Gerçeği söylerdi.

"Aslında anne, sana bir şey söylemem gerekiyor." Nefes alıyor. Ağzından çıkan sonraki sözcükler sanki başka biri tarafından söylenmiş gibi geliyor. "Ben hamileyim."

"Aman Tanrım!" Bir an için sessizlik oluyor. "Simon biliyor mu?"

"Hayır."

"Tamam, iyi. Peki sen... ne yapacağına karar verdin mi?"

Simon'ı biliyor. Her zaman biliyordu.

Annesinin sesindeki acı, Kate'in midesini bulandırıyor. Güneş pencereden parlak bir şekilde girerek onu kör ediyor.

Annesi biliyordu.

Bir an kusacağını düşünüyor. Gözleri yanıyor. Ama ağlamayacak. Bugün ağlamayacak. Ultrason fotoğrafına bakıyor, elinde daha sıkı kavrıyor.

"Onu doğuracağım. Kızımı. Bir kızım olacak, bugün öğrendim."

"Bir kız! Kate!"

Annesinin telefonda ağladığını duyabiliyordu.

"Anne? İyi misin?"

"Üzgünüm," diyor annesi. "Keşke... Keşke gitmeseydik Kate. Kalmam gerekirdi. Hem belki gitmeseydim sen onunla tanışmazdın... Orada olmam gerekirdi."

"Anne. Tamam, sorun yok. Senin suçun değil."

Ama artık çok geç, aralarındaki yılların sessizliğini bozabilecekmiş gibi kelimeler annesinin ağzından dökülmeye başlıyor:

"Hayır, bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. İşini bırakman, arkadaşlarınla iletişimini kesmen... Sanki başka birine dönüşü-

yordun. Ne zaman telefonda konuşsak o hep odadaydı... Ama ben mesajlarını, e-postalarını okuyup okumadığını bilmiyordum... Ne yapacağımı bilemedim."

Kate buna, annesinin suçluluk duygusuna dayanamıyor. Bu his cildini asit gibi yakıyor. Simon'la tanıştığı geceyi hatırlıyor. Ona nasıl çekildiğini, bir pervanenin alevleri öpüşünü.

Annesi bunu göremiyor mu? Bu, onun hatası değildi. Kate'in hatasıydı.

"Yapabileceğin bir şey yoktu anne."

"Ben senin annenim," diyor. "Hissettim. Bir şekilde bir çaresini bulmam gerekirdi."

Bir süre ikisi de sessiz kalıyor. Hat, aradaki uzak mesafe nedeniyle cızırdıyor.

"Ama mutluyum," diyor annesi nihayet usulca. "Bebeğin olacağı için mutluyum. Tabii senin de istediğin buysa."

Kate elindeki fotoğrafa, kızının parlak bir ampul gibi şekline dokunuyor.

"Evet, bunu istiyorum."

Telefonda annesine veda ettikten sonra Kate çantasından cüzdanını çıkarıyor. Ultrason görüntüsünü güvende tutmak için cüzdanına koymak istiyor.

Simon'la çekilmiş polaroid bir fotoğrafları var elinde şimdi. Venedik'te tatildeyken çekildikleri bir fotoğraf. Rialto Köprüsü'nün önünde ellerinde dondurma külahlarıyla poz vermişler. Çok sıcak bir gündü; kanalın pis kokusunu, saatlerce yürümekten ayaklarının su topladığını hatırlıyor. Fotoğrafta mutlu görünüyor. İkisi de mutlu görünüyor. Simon'ın dudağında biraz dondurma kalmış.

Simon ertesi gün San Marco Meydanı'nın ortasında Kate'e bağırmıştı. Nedenini hatırlayamıyor. Muhtemelen Kate'in söylediği bir şeyden ya da ona bakışından hoşlanmamıştı. Sonra

otele dönüp seks yaptıkları sırada ona vurmuştu, öyle sert vurmuştu ki kalçasına kan oturmuştu.

Polaroidi elinde buruşturuyor, sonra da küçük parçalar haline gelene kadar yırtıyor. Kâğıt parçaları, kar taneleri gibi yere dökülüyor.

Ertesi gün Kate yürürken kaşlarını çatıyor. Yağmurluğunun fermuarını çekiyor; sıcak, bunaltıcı ama kapalı bir hava, bulutlar mora boyanmış. Yağmur atıştırmaya başlıyor. Çitler şimdiden nemle parıldıyor, minik damlalar kır çiçeklerinin üzerinde kristaller gibi titriyor. Bazılarını tanıyor: beyaz köpükler gibi duran pignutlar, parlak sarı çiçekleriyle melampyrumlar. Tüm bunların isimlerini Violet Hala'nın kapsamlı botanik kitabından öğreniyor.

Orton Malikânesi'ne ulaşmak için tepeleri aşması gerekiyor. Çitlerle çevrili patikaların yarattığı o tanıdık konforu terk edip açık araziye çıktığında zemin dikleşiyor. Gri gökyüzü aniden hem devasa hem de çok yakın görünüyor.

Baldırları yanıyor, spor ayakkabıları kayalık patikada kayıyor. Kalbi baş döndürücü bir hızla atıyor ve ağzı kuruyor. Yükseklikleri ya da geniş açık alanları oldum olası hiç sevmezdi. Kendini iyi ve güvende hissetmek için arı broşuna dokunuyor, sonra bir dürtüyle onu kot pantolonunun cebinden çıkarıp bir muska gibi yakasına iliştiriyor.

Tepenin zirvesine vardığında biraz duruyor, iki büklüm halde nefes nefese kalıyor. İleride, eski bir demiryolu hattının yanında karanlık bir ormanlık arazi görüyor. Motorola'nın ekranındaki bulanık haritaya göre, Orton Malikânesi ağaçların hemen arkasında.

Tepeyi aşıp aşağı indiğinde rahatlıyor. Kuru taş duvarlar iki yanında yükseliyor, üzerinden geçen yıllar ve yosunla çakmaktaşı yeşillenmiş. Ormana girdiğinde yağmur damlaları şiddetli bir şekilde düşmeye başlıyor. Sık ağaçlar klostrofobik hissettiri-

yor, başının üzerindeki dallar yüzünden gökyüzünü zar zor görebiliyor. Dolambaçlı patika engebeli, yol üzerindeki bitkiler artık devasa bir hale gelmiş. Kate yürümeye devam ederken bitkiler hışırdıyor ve beyaz bir tavşan çalılıklara dalıyor.

Sağanak giderek şiddetleniyor, çok geçmeden yapraklar ve ağaç gövdeleri ıslak ıslak parlamaya başlıyor. Kate kapüşonunu başına geçiriyor. Telefonuna bakıyor: Şu anda ormanın sonuna yaklaşmış olmalı. Biraz daha hızlı yürüyor. Ormanla ilgili bir şey onu huzursuz ediyor: nemli toprağın mide bulandırıcı kokusu, etrafındaki dalların çıtırtısı. Görüş alanının kenarında bir şekil titreşiyor: siyah bir gölge, yapraklara çarpan kanatların ürpertisi.

Arkasını dönüp başının üzerindeki eğri büğrü gölgelikleri tarıyor. Bir yaprağın üzerinde titreyen kahverengi ve turuncu bir kelebekten başka bir şey yok. Sakince derin bir nefes alıyor ve yürümeye devam ediyor.

Ormandaki ağaçlar o kadar sık ki, neredeyse oranın dışına çıkana kadar Orton Malikânesi'ni göremiyor. Yapı aniden önünde yükseldiğinde nefesi kesiliyor. Bunu hiç beklemiyordu. Emily'nin burada yaşayan biriyle ilgili söyledikleri hakkında yanılıp yanılmadığını merak ediyor, dört bir yanı sanki yıllardır terk edilmiş gibi görünüyor. Taşları donuk ve soluk, sıvaların döküldüğü noktalarda büyük delikler açılmış. Sarmaşıkların kalın gövdeleri kulelere tırmanıyor. Çatıda bir hareketlilik var. Kate, olukların kuş yuvalarıyla dolu olduğunu görüyor. Yapıya yaklaştıkça sanki birinin onu izlediği hissinden kurtulamıyor, ama sadece ona birer göz gibi bakan büyük ve karanlık pencereler yüzünden böyle hissediyor olabilir.

Heybetli ön kapıya ulaşmak için ot bürümüş bahçelerin arasından yürüyor. Kapı zili yok. Ağır demir tokmağa vurup bekliyor.

Hiçbir şey yok. Kate ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Taş, eski yaprakların patinasıyla kayganlaşmış; korkuluklar yer yer çatlaklarla yarılmış halde. Her yerde bir ihmal, bir hüzün havası

var. Kate tam gitmeye karar verdiğinde sürgünün geri çekilirken çıkardığı tıkırtıyı duyuyor. Kapı yavaşça gıcırdayarak açıldığında Kate ve ekose sabahlık giymiş yaşlı bir adam şaşkınlık içinde karşı karşıya durmuş, birbirlerine bakıyor. Vikont. Bu o olmalı.

"Buyurun?" diyor adam ince, cılız bir sesle. "Ne istiyorsunuz?" Adamın gözleri gözlüklerinin buğulu camlarının ardında kısılıyor. Kate bir an ne diyeceğini bilemiyor.

"Merhaba," diye başlıyor. "Umarım sizi rahatsız etmedim. Şey... benim adım Kate. Köşedeki eve yeni taşındım. Aile geçmişimle ilgili bazı araştırmalar yapıyorum ve sanırım bazı akrabalarım eskiden burada yaşıyormuş..."

Kate bir anda, tuhaf bir şekilde sözlerini yarıda kesiyor. Adam gözlerini kırpıştırıyor ve bir an için adamın onu duyup duymadığını, sağır olup olmadığını merak ediyor. Adamın yeşil gözlerinin akları sararmış, gözkapakları pembe, kirpikleri yok.

Adam kapıyı sonuna kadar açıyor ve sonra dönüp evin dipsiz karanlığında kayboluyor. Kate'in içeri davet edildiğini anlaması biraz zaman alıyor.

Kate, onu loş bir girişe kadar takip ederken adamın sabahlığının yırtık pırtık eteklerinin adım attıkça inip kalkmasını izliyor. Evin içindeki ışık kaynağı, büyük bir yan sehpanın üzerindeki tozla kaplı bir lambadan geliyor. Lambadan yayılan sarı ışığın yardımıyla masanın postayla dolu olduğunu görebiliyor; en altta eski, artık delik deşik olmuş zarflar ve en üstte de plastik kaplı broşürler var. Yanlarından geçerken posta yığını hışırdıyor ve Kate kıvrık zarfların, kırık cam parçacıkları gibi tuhaf ve parlak bir tabakayla kaplı olduğunu fark ediyor.

Odadaki diğer mobilyalar bakımsız bir halde, üzerlerini toz kaplamış. Duvarda, büyük bir şöminenin üzerindeki büyük bir tablo da öyle. Şöminenin üzerinde bir şey parıldıyor. Kate bunun örümcek ağlarıyla kaplı eski bir ayaklı saat olduğunu fark ediyor. Saatin ibreleri durmuş; saat altıyı gösterirken sonsuza dek donmuş.

Kate, geniş merdivenlerden yukarı doğru onu takip ederken adamın nasıl görebildiğini merak ediyor. Merdivenin tepesindeki büyük pencereler pislikten kararmış ve sadece kenarından köşesinden içeri ışık yayılabiliyor. Kate gözlerini kısarak baktığında küçük adamın önündeki basamakları sallanarak çıktığını görüyor. Kate bir an tökezliyor ve tırabzana tutunuyor, avucunun altında kum taneleri hissediyor. Eline bakınca bunun posta kutusunu kaplayan aynı parlak madde olduğunu görüyor. Dehşet içinde bunun toz olmadığını fark ediyor. Avucu, kanatların kristal pullarıyla kaplı. Böcek kanatlarının.

Kate şaşkınlıklar içinde adamı gözden kaybettiğini fark ediyor. Bir yerlerde açılan bir kapının gıcırtısı yankılanıyor. Merdivenin tepesine ulaştığında sesi takip ederek koridorda sola dönüyor.

İleride ince bir turuncu ışık huzmesi var ve gözlerini, hafifçe açık bir kapının dışında durup onu bekleyen yaşlı adamın şeklini seçebilecek kadar karanlığa alışmaya zorluyor. Kate birkaç adım daha yaklaştığında adam odaya giriyor. Kate de onu takip ediyor. Eşikten geçerken içi korkuyla dolup taşıyor çünkü gördüğü şey, onu evin geri kalanından bile daha fazla tedirgin ediyor.

Bu odada bir zamanlar etkileyici olabilecek hiçbir şey yok. Mekâna güzel bir maun masa hâkim. Masanın arkasındaki duvarın çoğunu çürümeye yüz tutmuş perdelerle, büyük ölçüde gizlenmiş tavandan tabana bir pencere kaplıyor. Duvarın geri kalanı ise öfke dolu bir ifadeye sahip kel bir adamın karanlık bir portresiyle kaplı.

Masanın üzeri tuhaf ıvır zıvırlarla dolu: aynalı kutular, eski bir pusula... Yarısı çürümüş bir küre. En ürkütücü olanı ise Kate'in ilk başta insan kemiği sandığı, loş ışıkta sararmış gibi duran devasa bir fil dişi.

Odada ekşimsi bir et kokusu var ve Kate gözlerini odanın bir köşesinde battaniyelerden, bez ve hatta giysi parçalarından

yapılmış bir tür yuva gibi şeyden hızla kaçırıyor. İçeride başka bir koku daha var: aşırı tatlı ve kimyasal, burun deliklerini yakan bir koku. Böceksavar. Sadece eski filmlerde ya da antika dükkânlarında gördüğü türden bir denizci feneri yerde yanıyor ve odaya puslu gibi bir parlaklık veriyor. Boş teneke kutular lamba ışığında turuncu turuncu parlıyor. Adamın burada yaşadığını fark ediyor. Bu tek odada.

"Buraya giremezler, giremediler," diyor ufak tefek adam, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi. "Bunun için her şeyi yaptım."

Eliyle kapıyı işaret ettiğinde Kate dönüp o yüne bakıyor. Kapıya çivilenmiş bir kumaş parçası görüyor, bir başka kumaş parçası da menteşelerine gerilmiş. Arkasına döndüğünde birden odanın neden bu kadar karanlık olduğunu fark ediyor: Yıpranmış, çürümüş perdelerin ardındaki pencerelere tahta parçaları çakılmış.

Küçük adam masanın arkasına geçiyor, derisi küfle kaplanmış yüksek arkalıklı sandalyeye yavaşça oturuyor.

Masanın önündeki küçük sandalyeyi işaret ederek, "Lütfen," diyor. Kate oturduğunda sandalyenin her yerinden tozlar yükseliyor. Öksürüğünü bastırıyor.

"Adınız ne demiştiniz?" diye soruyor adam. Kate adamın kusursuz aksanıyla pejmürde görüntüsü arasındaki zıtlığı sarsıcı hatta rahatsız edici buluyor. Adamın ellerinin titrediğini, bakışlarının sürekli odanın kenarlarına kaydığını fark ediyor. Onları aradığını fark ediyor. Böcekleri. Ensesindeki deri karıncalanıyor.

"Kate," diyor. İçindeki huzursuzluk gittikçe artıyor. Buradan çıkıp gitmek, boş bakışları ve hayvan kokusuyla bu küçük adamdan uzaklaşmak istiyor. "Kate Ayres." Adam öne doğru eğiliyor, alnının kâğıt gibi sert derisi çatılıyor.

"Ayres mi dedin?"

"Evet, büyükbabam Graham Ayres'ti," diye açıklıyor Kate. "Sanırım çocukken burada yaşıyormuş. Kız kardeşi Violet ile birlikte. Siz... yani biz... akraba mıyız?"

Kate hayal görüp görmediğinden emin değil, ama adamın ellerindeki titreme büyük halasından bahsedilince daha da artıyor, kemikli eklemleri beyazlıyor.

"Her yerdeydiler." Solgun ve çatlamış dudaklarını yalıyor. Öyle kısık sesle konuşuyor ki Kate'in kelimeleri anlaması biraz sürüyor. Adam şimdi Kate'in arkasındakilere bakıyor, gözleri uzaktaki nesnelere odaklanmaktan buğulanıyor. "Sonra da o arı sürüsü."

Adam ne hakkında konuşuyor?

"Sürü mü?"

"Erkeğin dişiyi alması... ve sonra yumurtalar, her yerdeydiler... her yeri kaplamışlardı..."

Şüphe, Kate'i neredeyse ele geçirecek. Bu adam her kimse belli ki iyi değil. Konuşma şekli, *yaşama* biçimi... Sorularla rahatsız edilmekten ziyade yardıma ihtiyacı var. Adam sanki... bir travma geçirmiş gibi.

Ama tam sandalyesinden kalkıp gitmek üzereyken, adamın bakışları şaşırtıcı bir keskinlikle ona sabitleniyor.

"Bana sormak istediğiniz sorular mı vardı?"

Adam belki de Kate'in sandığından daha aklı başında. Gerçekten de gitmesi gerektiğinin farkında ama baş döndürücü tepeleri aşmış, ormanın içinden yürümüş ve buraya kadar gelmişti. Bir iki soru sormaktan zarar gelmezdi.

Havanın bayat kokusunu düşünmemeye çalışarak derin bir nefes alıyor.

"Aslında merak ettiğim... bana büyükbabam ve kız kardeşi hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? İkisi de vefat etti ve bu yüzden soracak kimsem yok. Babam da vefat etti ve ben... şey, bana onlar hakkında bir şeyler anlatabileceğinizi umuyordum."

Adam sanki Kate'in sözlerini kulaklarından uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi şiddetle başını iki yana sallıyor.

"Çok üzgünüm," diyor, "hafızam eskisi gibi kuvvetli değil."

Kate odayı inceliyor. Raflar eski defterlerle dolu, sırtları çatlamış ve tozlanmış.

"Ah," diyor kendi sesindeki hayal kırıklığını duyarak. "Peki ya hiç kayıt var mı? Bakabileceğim herhangi bir belge? Soyağaçları, doğum belgeleri, bu tür şeyler mesela? Mektuplar?"

Adam yine başını iki yana sallıyor.

Adam, "Bunların hepsi çiftlik kayıtları, vergi defterleri," diyor onun raflara baktığını görünce. "Ne yazık ki size yardımcı olabilecek bir şey yok. Geri kalan her şey... yok oldu. Böcekler..." Adanı ürpertiyle titriyor.

"Ah, peki. Sorun değil." Kate bir süre hiçbir şey demeden oturuyor. Bu köhne evde tek başına, sadece ölü böcekler ve eski defterlerle bir başına yaşayan adama acıyor. "Ne oldu? Böcekler konusunda yani. Korkunç olmalı. Ben de böcekleri pek sevmem. Böcek ilaçlama şirketini çağırmak zorunda kaldınız mı?"

Adamın gözleri Kate'in başının üzerindeki boşluğa sabitlendiğinde karanlık dehlizlere dönüşüyor. Konuşmaya başladığında ses tonu bile değişiyor; az önce soğuk ve sert olan aksam şimdi oldukça titrek, kuşku dolu.

"Şükretmeliyim," diyor, sesi artık bir fısıltıdan ibaret. "Tanrı dualarımı kabul etti. Geçen ağustos ayında hepsi ölmeye başladı, küçük bedenlerinin yere çarpma sesi bugüne kadar duyduğum en tatlı sesti. Kavrulmuş toprağa yağan yağmur gibiydi. İşte o zaman anladım ki... nihayet beni serbest bırakmıştı."

"Affedersiniz, ne demek istiyorsunuz? Sizi kim serbest bıraktı?"

Adamın cevap vermesini beklerken derin bir nefes alıyor, içine çektiği hava kokuşmuş bir his bırakıyor. Adam buna nasıl dayanabiliyor? Kate, boğulma hissini hafifletmek için ceketinin fermuarını açıyor.

Adam aniden sandalyesinde sarsılmaya başlıyor. Gözlerini dikmiş, Kate'e bakıyor. Kate ise neye baktığının farkında.

"Ah," diyor aniden kalkarak. "Şey... Bay Ayres? İyi misiniz?"

Adam elini kaldırıp bir şeyi işaret ediyor. Kate, adamın parmaklarının yine titremeye başladığını görüyor. Yamuk yumuk kesilmiş tırnakları sararmış, altları kirle dolu.

"Bunu," diyor nefesi kesik kesik, "bunu nereden buldunuz?"

Kate bir an adamın Violet Hala'nın boynuna taktığını unuttuğu eski kolyesini işaret ettiğini sanıyor ama sonra adamın an şeklindeki broşa gözlerini diktiğini fark ediyor.

"Bunu mu?" diyor Kate broşa dokunarak. "Affedersiniz, oldukça gerçekçi görünüyor, değil mi? Biraz gülünç gelecek size ama çocukluğumdan beri yanımdan ayırmam..."

Adam sandalyesinden fırlıyor, küçük gövdesi titremelere teslim olmuş.

"Defol. Çık dışarı!" Gözlerini kocaman açmış, dudaklarını araladığında kurumuş dişetleri görünüyor.

"Peki," diyor Kate ceketinin fermuarını kapatarak. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Gerçekten."

Kate koridorda ve merdivenlerde el yordamıyla ilerlerken, ayakkabılarının altında ezilen kanatların çıkardığı çıtırtıdan irkiliyor. Ağır ön kapıyı arkasından kapattıktan sonra yağmur kokusuyla tazelenen havayı içine çekiyor. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Kate kendini önüne bakmaya zorlayarak koşmaya başlıyor. Ağaçların yaprakları sağanakta fısıldıyor ve o ürkütücü gürültüyü engellemek için yanında kulaklığını getirmiş olmayı diliyor. Dönüş yolunda tepeler daha da dik görünüyor. Rüzgâr Kate'i savuruyor, kapüşonunu başından düşürüyor. Gözlerine kaçan suyla vadi, yeşil ve griden oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor.

Sonunda kulübeye vardığında hissettiği korku hayal kırıklığına dönüşüyor. Ailesi hakkında en ufak bir şey dahi öğrenmeye yaklaşamadı. Violet ve Graham'ın neden mirastan mahrum bı-

rakıldıklarına, Violet'in bahçesinde neyin ya da kimin gömülü olduğuna dair eline hiçbir şey geçmedi.

Kate ön kapıyı arkasından kapatırken iç çekiyor. Minik, kırık kanatlardan oluşan örtüyle kaplı evin hatıralarını, üzerine yapışan kirini ve çalışma odasının nemli, hayvani kokusunu üzerinden silip atmak için umutsuzca duşun suyunu açıyor. Suyun ısınmasını beklerken broşunun iğnelerini çıkarıyor, sonra da ışığa tutuyor. Vikont, bir böceğin sadece bir kopyasına böyle bir tepki verdiğine göre gerçekten de çok sarsılmış olmalı.

Odanın köşelerinde hareket eden bir şeyler arıyormuş gibi gözlerinin bir o yana bir bu yana nasıl dans ettiğini hatırlıyor. Böcek kovucunun keskin kokusunu hâlâ dilinde hissedebiliyor.

Gözlerini kapatırsa o ana geri dönebiliyor.

Binlerce kanat çırpışıyla parıldayan havayı, evin duvarlarında uğuldayan sesi, çalışma odasındaki kokuşmuş yuvasına sinmiş küçük adamı... ve sonra minik yağmur damlaları düşmeden önceki o kısacık durgunluğu, sessizliği.

Sonunda beni serbest bırakmıştı.

Banyo, sıcak sudan yayılan buharla dolunca Kate soyunmaya başlıyor. Gömleğinin düğmelerini açarken parmakları soluk, parıldayan bir kanada değince ürperiyor.

"Cadı Yakılışı"ndaki sözler aklına geliyor.

Böceklerin anası.

Onu serbest bırakan kimdi? Ve neyden serbest bırakmıştı?

25

ALTHA

Zindanda kaldığım zamanlarda yanımda bir parça parşömen ve mürekkep olmasını dilerdim. Anlatacağım hikâye çoktan zihnimde şekillenmeye başlamıştı ve hâlâ gücüm varken kelimeleri yazıya aktarmayı isterdim. Böylece bedenim ipe asıldıktan sonra benden geriye en azından bir şeyler kalabilecekti. Birileri gelip eşyalarımı yok etse de –anneme ve onun annesine ait olan eşyaların da bulunduğu kulübe– yine de iz bırakacak bir şey.

Ama elbette o günlerde parşömenim ve mürekkebim yoktu. Bunları bana tedarik etseler bile ne yazdığımı görecek kadar yeterli ışığım yoktu. Bana okuma yazmayı annem öğretmişti. Bu onun için, hangi bitkinin hangi hastalığa iyi geldiğini bilmek kadar önemli bir yetiydi. Alfabeyi bana, hatmiçiçeğinin ve yüksükotunun kullanım alanlarını öğrettiği gibi öğretmişti. Tıpkı şu an size anlatamayacağım diğer şeyleri öğrettiği gibi.

Zindandayken yazı yazmama imkân yoktu, bu yüzden her şeyi zihnimde bir sıraya koyuyordum. Peder Goode'un ölümden

sonraki yaşam hakkında söylediklerinin doğru olması ve yakında annemi tekrar görebilecek olmam ihtimaline karşı pratik yapıyordum.

Annem... Ölümü hâlâ omuzlarımda ağır bir yüktü çünkü o da benim başarısızlıklarımdan biriydi.

Clitheroe'lu çiftin ziyaretinden kısa bir süre sonra annem değişmeye başladı. Bir gece, dışarıda ay yükselirken –yeni aydı, hatırlıyorum, gökyüzünde sadece soluk bir çizikten ibaretti– bana pelerinimi giymemi söyledi. Sonra kargayı aldı ve onu nazikçe üstü kapalı bir sepete koydu. Ona ne yaptığını sordum, çünkü kuşu tıpkı annesi gibi doğduğu andan beri beslemiştik ve her ikisinin de bedeninde aynı işaretten vardı. Bana cevap vermedi, sadece gece boyunca onu takip etmemi istedi. Çiftliklerden birini çevreleyen meşe ağaçlarının yanına gelene kadar tek kelime etmedi; orası günün birinde Grace'in yaşayacağı Milburn Çiftliği'ydi ama o zaman bunu bilmiyordum. O gece Grace'i düşünüyordum; o ağaçlara birlikte nasıl tırmandığımızı, budaklı dallarının bizi nasıl kucakladığını. Anılar yüreğime taş gibi oturmuştu.

Annem en büyük meşe ağacının önünde diz çöktü ve kargayı sepetinden çıkardı. Kuş yere bırakıldığı gibi havalandı, ay ışığı tüylerini yakaladı. Annemin omzundaki her zamanki yerine uçtu, ama annem yanağını karganın gagasına bastırdı ve gözlerini kapatarak duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Karga acı dolu bir çığlık attı ama sonra kendi türünden olanlarla dolup taşan meşenin üst dallarına doğru uçup gitti.

Kulübeye geri yürüdük. Karanlıkta annemin yüzünü göremedim ama keskin ve titrek nefes alış verişinden ağladığını anladım.

Ondan sonra bana içeride kalmamı, kulübeden yalnızca kiliseye gitmek üzere ve yürüyüş yapmak için yalnızca karanlık çöktüğünde dışarı çıkmamı tembihledi. Kış aylarını bitmek bilmeyen yaz günlerine tercih etmeye başlamıştım, gerçi ar-

tık açlık çekmeye başlamıştık. Artık daha az paramız vardı ve Bainbridge'lerin yardımları olmasa hiç etimiz olmayacaktı. Annem yeni işler almayı reddediyordu, sadece güvendiği kişilerle ilgileniyordu.

Korku dolu gözlerini iri iri açarak, "Tehlikeli," derdi.

Aylar geçip yıllara dönüştükçe karşımdaki kadın anneme daha az benzemeye başladı. Gittikçe zayıfladı. Güneşe hasret bir bitki gibi kendi içine kapandı. Yanakları pembeliğini kaybetti ve derisi kemiklerine yapıştı. Yine de kulübeden sadece kilise ayinleri için ayrılmaya devam ediyorduk. Kilise avlusundan annem bana yaslanmış halde beraberce geçerken, topallayarak yürüyen korkunç bir yaratıkmışız gibi bakıyordu bize köylüler.

Bazıları lanetli olduğumuzu söylüyordu. Anna Metcalfe'e yaptıklarımızdan dolayı.

Annem beş gün boyunca yattığı yerden kalkmadığında, "Dışarı çıkmalıyız," dedim. "Havayı hissetmeye, ağaçlardaki rüzgârı dinlemeye ve kuş cıvıltılarını duymaya ihtiyacın var."

Çünkü doğanın bizim için soluduğumuz hava kadar yaşamsal önemi olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. O olmadan annemin öleceğinden korkuyordum.

Bazen, en karanlık anlarımda, *acaba kendisi de bunu biliyor muydu* diye merak ediyorum. Bir gölge gibi yaşamayı sürdürmektense o büyük, gittikçe büyüyen bilinmeyenle yüzleşmeyi tercih edip etmediğine karar vermiş miydi?

"Hayır," demişti o gün, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar siyahtı. Kolumu kavradı, tırnakları etimde keskinleşti. "Tehlikeli."

Onu öldüren şey, terleme hastalığı oldu. İlk kanamamdan üç sene sonraydı. Hasta yatağından onun tedavisini nasıl yapmam gerektiği konusunda beni yönlendiriyor, başını yastığından güçlükle kaldırabildiği zamanlarda bile hangi kökleri ezmem, hangi bitkileri eklemem gerektiğini söylüyordu. Benden istediği her

şeyi yapmıştım ama bir süre sonra uyurken geçirdiği süre, uyanık kalabildiği süreden çok daha fazla olmaya başlamıştı. Adımı sayıkladığında yatak örtüleri sırılsıklam halde oluyordu. Ondan, mum ışığı altındaki sararmış yüzünden korkuyordum.

Bedeni acılar içinde kıvranırken, "Verdiğin sözü unutma," dedi. "Bu sözden dönemezsin."

Bir sabah gökyüzünde şafak sökerken annemin kımıldamadığını gördüm. Öldüğünü o zaman anladım. Bana verdiği ismi düşündüm: *Altha. Şifacı.* Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Annem öldükten sonra sık sık Grace'i düşündüm. Hayatta annem dışında sevdiğim tek insan oydu. Şimdi ikisini de kaybetmiştim.

Grace o zamanlar evliydi. William Metcalfe kızını, kendisi gibi bir çiftçiyle evlendirmişti. Annesinin ölümünden sonra Grace zaten bir çiftçinin karısı gibi yaşamaya başlamıştı. Bence evliliğe çoktan hazırdı.

John Milburn köyde iyi bilinen biriydi. Oldukça yakışıklıydı da. Düğünde birbirlerine çok yakışmışlardı: Kız açık tenli ve güzeldi, oğlanın ise koyu renk saçlarında altın ışıltılar vardı.

Düğüne davet edilmemiştim. Ama izlemek için kendime bir yer bulmuştum, gölgeler arasında saklanarak kilisenin girişini görebileceğim bir sokak arasındaydım. Bir yaz sabahıydı. Çift, kilise avlusunda ilerlerken köylüler üzerlerine kır çiçekleri yaprakları atıyordu. Grace'in saç örgüleri alıç çiçekleriyle süslenmişti. Küçükken yaptığımız çiçekten taçları hatırladığımda boğazım düğümlendi. O zamanlar Grace bir gelinmiş gibi davranmayı çok severdi, kocasının yüzünü yalnızca kelimelerle bile canlandırabilecekmiş gibi detaylıca betimlerdi. Bu tip anlarda sessiz kalırdım. Eğer biriyle bir gelecek hayali kuracaksam, bu kişi benim için hep Grace'ti.

Kocasıyla el ele yürürken mutlu görünüyordu. Belki de o zamanlar gerçekten de mutluydu. Ya da ben çok uzaktaydım. Pek

çok şey uzaktan baktığınızda farklı görünebilir. Gerçek ya da çirkinlik gibi; onu görmek için yakından bakmanız gerekir.

O gece zindanda düşünürken bütün bu yaşadıklarımı, bundan sonraki hayatta anneme kavuştuğumda anlatmaya karar verdim. Ona çirkinliğin ne olduğunu anlatacaktım. Gerçeği.

Ertesi gün savcı William Metcalfe'i çağırdı. Geçip giden yıllar, tanık kürsüsüne çıkmak için koridorda yürüyen adama iyi davranmamıştı. Zaman ve keder, yüzünde derin yaralar açmıştı. Saçları tel tel alnına dökülüyordu. Yeminini ettiği sırada bakışlarını üzerimde hissettim, gözlerindeki nefret tenime bir damga gibi işliyordu sanki.

Savcı, sorgusuna başlamadan önce cübbesini düzeltti. William Metcalfe'in son tanık olup olmadığını merak ettim. Suçlu olduğumu kanıtlaması için savcının son şansı mıydı?

"Bay Metcalfe," dedi, "sanığa karşı büyücülük suçlamasını ilk kimin yaptığını mahkemenin huzurunda söyleyebilir misiniz?"

"Ben."

"Neden?"

"Çünkü damadımı öldürdü efendim."

"Damadınızın ölümüne şahitlik ettiniz mi Bay Metcalfe?"

"Hayır."

"O halde sanığın suçlu olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Öncesinde yaşananlar yüzünden."

"Öncesinde neler yaşandı?"

"Karımı öldürdü."

Salonda Grace'e bakındım. *Beyaz başlığını indirse de yüzünü görebilsem keşke*, dedim. İşte o zaman aradan geçen bunca yıldan, yaşanan onca şeyden sonra hâlâ babasına inanmadığına dair küçük bir işaret görebilirdim yüzünde.

"Bay Metcalfe, mahkemeye karınızın ölümünü ve sanığın bu olayla ilgisini anlatabilir misiniz?"

Metcalfe tekrar konuşmaya başladığında sesi değişmişti. İçindeki ateş sönmüş, yerini kelimelere dolan acıya bırakmıştı.

"Karım, Anna, kızıl hastalığına yakalanmıştı. Yedi sene önceydi. Grace daha on üç yaşındaydı. Doktor Smythson gelip sülük tedavisi uygulamıştı. Ama Anna'm iyileşemedi. Doktoru tekrar çağıracaktım ama Grace o gece ortadan kaybolmuştu. Geri döndüğünde yanında sanık ve annesi vardı. Grace o zamanlar... sanıkla arkadaştı."

Duraksadı. Ona bakmak istemiyordum. Odaklanacak başka bir şey bulmak için bakışlarımı mahkeme salonuna çevirdim. Örümceğin kürsüde yaptığı ağdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Acaba biri temizlemiş miydi?

Salonun orta yerinde bir sinek uçuşuyordu. William Metcalfe sözlerine devam ederken gözlerimi sinekten ayırmadım.

"Altha'nın annesi, Jennet, o zamanlar Crows Beck çevresinde insanları iyileştirme becerileriyle tanınıyordu. Kızların da birbirlerine yakın olduğunu düşünürsek... Grace'in neden onları çağırdığını anlayabilirsiniz. Kızım sadece annesini kurtarmaya çalışıyordu. Jennet geldiğinde ilk iş, Anna'mın bedenindeki sülükleri çıkardı. Sonra bana onu kurtaracağına dair söz verdi. Ama sonra ona bir şey içirdi, zehirli bir içecek, sonra da Anna'm..."

Metcalfe titriyordu, duraksadı. Elini boğazına götürdü, karısının öldüğü gece avucunda sıkı sıkı tuttuğu boncuk dizisini hatırladım. Bunların tespih taşı olduğunu ancak sonraları fark etmiştim, Grace'in ailesi Katolikti.

Karısının ölümü sonrası duasına gidip karşılaştığımızda William'ın gözlerindeki korkuyu hatırladım. Belki de onu ifşa edeceğimizden endişelenmişti. Ya da annemden ve benden nefret etmesinin başka bir nedenini arıyordum, halbuki gerçek oldukça basitti: Bizim katil olduğumuza inanıyordu.

"Anna'mın tüm bedeni titremeye başladı," diye anlatmaya devam etti. "Bu çok... anlatılamaz bir şeydi. Sonra da öldü. Jennet, karımı ölürdü."

"Peki tüm bu yaşananlar sırasında sanık neredeydi? Eşiniz vefat ettiği sırada onun yakınında mıydı?"

"Hayır. Kızımın yanında duruyordu. Ama... annesine yardım ettiğini biliyorum. Yardım etmemiş olsa bile Jennet'in tıpatıp aynısı olduğunu görmeniz için ona şöyle bir bakmanız yeterli."

Konuşmasına devam ederken sesine yine o ateş döndü, giderek daha da yükseldi.

"Tıpatıp aynısı. Hem fiziksel hem de tavır olarak... Bu çürümüşlük tıpkı bir bulaşıcı hastalık gibi annesinden kızına da geçmiş... Bunlar diğer kadınlar gibi değiller. Erkeksiz yaşamak... doğal değil. Her bahse girerim; annesi bir çocuk sahibi olmak için Şeytan'ı kendisine eş bellemiştir... şimdi de bu çocuk Şeytan'ın maşası olmuş. Tıpkı etten çürük bir parçayı keser gibi onu kesip parçalara ayırmalısınız! Onu asmalısınız!"

Mahkeme salonu, Metcalfe'in iddiaları karşısında sessizliğe gömülmüştü. Şeytan'dan olma bir çocuk. Bedenimin her bir santimini fırçalamak, zamanı tenimin üzerinden temizlemek ve annemle benim hakkımda söylenen bu sözleri hiç duymadığım bir yere dönmek istedim.

Metcalfe bağırmayı kesmişti. Kürsüde olduğu yerde öne doğru yığılmıştı, omuzları daha önce hiçbir erkekten duymadığım türden hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Onu götürmek için bir muhafız geldi. Tam kapıya ulaştığında Metcalfe bana döndü.

"Lanet olsun sana! Umarım fahişe annen gibi cehennemde çürürsün!"

Ağır kapılar kapandığında Metcalfe artık gitmişti.

Duruşma boyunca hissettiğim hiçbir şeyi belli etmemeye çalışmıştım, ama annemden bu şekilde bahsedildiğini duymak bana çok ağır gelmişti. Yüzümden akıp giden gözyaşlarımın tuzu gözlerimi yaktı. Mahkeme salonunda fısıltılar yükseldi. Göz ucuyla beni, gözyaşlarımı işaret ettiklerini gördüm.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve ağladım. Savcı konuşurken yüzümü sakladım. Grace Milburn, Daniel Kirkby ve William Metcalfe'in ifadelerinden benim Şeytan'ın fahişesi olduğum, şeytani becerilerimi kullanarak masum hayvanları efendilerini çiğneyerek öldürmeye teşvik ettiğim çok açık bir şekilde ortadaydı. Savcının dediğine göre "bir çıban gibi toplumdan kesilip atılmalıymışım, çürümüş odun gibi topraktan temizlenmeliymişim." Toplumumu iyi ve dürüst bir adamdan mahrum bırakmıştım. Bir kadını sevgi dolu kocasından, koruyucusundan mahrum bırakmıştım.

Bu sözler üzerine başımı kaldırdım ve ona baktım, gözlerim yaşarana kadar baktım. Yüzümü bir daha asla ellerimin arasına saklamadım.

26

VIOLET

"Eee," dedi Frederick. "Beni nereye götürüyorsun bakalım? Gölgeli bir yerdir umarım, piştim sıcaktan."

Arazinin sınırındaki çayırda yürüyorlardı. Yüksek bir yerdeydiler ve tepenin zirve noktasından aşağıdaki yeşil araziyi görebiliyorlardı. Violet garip bir şekilde hafiflemiş, sanki kemikleri havayla dolmuştu. Güneş ensesini ısıtıyordu. Bir şapka getirmeliydi. Dadı Metcalfe güneşten yanarsa onu azarlardı.

"Orman orada, eski demiryolu hattının aşağısında," dedi Violet, tarlaların arasından uzanan koyu renkli ağaçları göstererek. Teknik olarak orası kamu arazisiydi, kendi arazilerinin bir parçası değildi ve oraya gitmesinin Baba'sının hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. *Ama eğer kendisine eşlik edecek biri varsa buna gerçekten itiraz edemez*, diye düşündü. Özellikle de Frederick ona eşlik ederse. Freddie...

Limonata içtikleri o an, birden uzun zaman öncesine aitmiş gibi geldi.

Violet, "Kavruluyorum," dedi. Gözlerini kapattı. Frederick şimdi onu neredeyse sırtlamış, ormana doğru taşıyordu, Violet'in kolları omuzlarına dolanmıştı. Vücudu çok ağırlaşmıştı ama Frederick sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi durmadan yürüyordu. Violet, şişenin soğuk metalini dudaklarında hissetti ve canının çektiği şey aslında su olmasına rağmen biraz daha konyak içti. Susuzluğunu bir kenara bırakırsak, kendini oldukça keyifli hissediyordu. Sarhoş olmak böyle bir şey miydi?

Ağaçların zengin, nemli kokusunu alabiliyordu. Gözlerini açtı. Güneş, yaşlı ve birbirine sıkıca kenetlenmiş ağaçların arasından süzülerek yerde benek benek ışıltılar oluşturuyordu. Frederick uzandı ve bir çuhaçiçeği koparıp Violet'in kulağının üstüne koydu. Violet, Frederick'e çiçek toplamayı sevmediğini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Bir kelebek daldan havalandı, kanatlarındaki turuncu halkalar gözleri andırıyordu.

"İskoç güzelesemeri," diye mırıldandı Violet.

"Ne?"

"Kelebek. Adı bu."

Etraftaki her şey gittikçe kararıyordu. Violet gözlerini açtığında ormanda yüksükotu ve yerfesleğenleriyle kaplı bir açıklığa vardıklarını gördü. Ağaçların arasından yükselen mavi süsenleri gördüğünde aklına Bayan Poole geldi. Malikâne'den ne kadar uzaklıkta olduklarını merak etti. Belki de birileri onları aramaya çıkmıştı.

Frederick şimdi onu yere yatırıyordu. Violet oldukça sarhoş olduğunu düşündü. Belki de Frederick'in taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı ve bu yüzden Frederick yardım çağırmak için Malikâne'ye dönecekti. Baba'sı çok kızacaktı. Belki de Violet'i oracıkta bırakacaklardı. Öyle olsa bile Violet için sorun yoktu. Her şey öyle güzeldi ki. Bir kuşun ötüşünü dinliyordu, bu bir kızılkartaldı.

Frederick henüz gitmemişti. Neden hâlâ Malikâne'ye doğru gitmediğini merak etti. Frederick onun yanında yere çöküyordu –belki o da kendini iyi hissetmiyordu? Violet onun kokusunu alabiliyordu– yoğun bir kolonya kokusu hayvani bir ter kokusuyla karışmıştı. Oldukça ağır bir kokuydu. Violet'in yanağındaki ısırık ona çok acı veriyordu.

Frederick, Violet'in üzerindeydi. Violet ona ne yaptığını sormak istedi ama dili, kelimeleri oluşturamayacak kadar uyuşmuş haldeydi ve sonra da Frederick dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Frederick çok ağırdı, Violet'in ciğerleri havasızlıktan yanıyordu. Elini adamın omuzlarına koymaya ve onu itmeye çalıştı, ama Frederick kollarını her iki yandan kapana kıstırmıştı.

Violet, Frederick'in elini kalçasında, eteğinin altında hissetti ve sonra Frederick külotlu çorabını zorla indirmeye başladı. Violet çorabının yırtıldığını duydu. İpekti; sahip olduğu tek ipek çoraptı. Frederick kızın bacaklarını ayırdı ve kemerini çözüp pantolonunu çıkarırken Violet bir an için onun ağırlığından kurtuldu. Hızla nefes aldı, konuşmaya çalıştı, ama sonra Frederick tekrar üzerine yığıldı, eli Violet'in ağzındaydı ve bacaklarının arasında keskin, yakıcı bir acı vardı. Frederick tekrar tekrar hareket ettikçe altındaki zeminin sırtına daha çok battığını hissetti. Acı hâlâ devam ediyordu, sanki adam onun içinde bir yara açıyordu.

Violet, Frederick'in elindeki ter ve kirin tadını alabiliyordu. Gözleri yaşardı. Başını kaldırdı ve güneş ışığını süzen yeşil yaprakları saymaya çalıştı ama çok fazlaydılar, sayamadı. Bir süre sonra –yılların acımasızca uzayıp gittiği koca bir ömür gibi gelmişti ama sonradan bunun beş dakikadan fazla olamayacağını fark etmişti– Frederick bir inilti kopardı ve hareketsiz kaldı. Az önce yaşanan o korkunç şey her neydiyse sona ermişti.

Frederick nefes nefese sırtüstü yuvarlandı.

Violet içinden ıslak bir şeyin damladığını hissedebiliyordu. Elini bacaklarının arasına koyup baktığında eline kan ve yapış

yapış başka bir şey bulaştı; beyaz bir şeydi, bir salyangozdan gelen mukus gibi.

Kızılkartal sanki hiçbir şey olmamış gibi yeniden şarkı söylemeye başlamıştı.

"Geri dönsek iyi olacak," dedi Frederick. "Bence biraz korkmuş görünüyorsun. Babana takılıp düştüğünü söyleyelim, olur mu? Neyse ki kuzenin yardım etmek için yanındaydı."

Violet soluk soluğa yerde uzanmış bir şekilde bir süre kaldı, Frederick'in ağaçların arasından ilerleyişini izledi. Yavaşça çorabını yukarı çekti –kendi tenine dokunmaya dayanamıyordu– ve sürünerek ayağa kalktı. Yeşilliklerin arasında bir şey parıldıyordu, yere baktığında kolyesinin pas tutmuş kanatlar gibi ikiye ayrılmış olduğunu gördü. Gözlerine ilk sıcak gözyaşları başka bir şeyden ziyade bu sebepten doldu.

Annesinin kolyesi. Frederick onu kırmıştı.

Kolyenin daha küçük bir parçası kopmuş ve yere düşmüş gibi görünüyordu. Onu eline aldığında bunun, kenarları tırtıklı küçük bir anahtar olduğunu fark etti. Annesinin kolyesinin aslında bir kolye ucu değil, bir madalyon olduğunu o an anladı; menteşesi o kadar küçüktü ki hiç fark etmemişti. Anahtar, uzun yıllardır gün ışığı görmemiş gibi eskimiş madalyondan daha parlaktı.

Violet, kendi nefes alış verişinin garip sesini dinleyerek ormanda ilerlerken anahtarı avucunun içinde sıkıca kavradı. İçinde çok uzak bir yerde, ona dokunan son kişinin annesi olup olmadığını merak etti. Bu düşünce bile onu rahatlatmaya yetmemişti.

Geri döndüklerinde şezlonglar kaldırılmış, Baba'sı ve Graham içeri girmişlerdi. Giriş holüne Bayan Kirkby'nin akşam yemeği için pişirdiği şeyin kokusuyla hâkimdi: bir çeşit kızarmış et. Bu koku Violet'in midesini bulandırdı.

"Sanırım yemekten önce gidip biraz uzanacağım," dedi. Beyni yüzüyormuş gibi hissediyordu, konuşması bulanık ve sesi kalın geliyordu.

"İyi fikir," dedi Frederick. "Ben de mahvolmuşum. Beni oldukça yordun. Umarım keyif almışsındır?"

Violet boğazına doğru yükselen safrayı yutarak merdivenlere yöneldi. Öğleden sonra güneşinin arkadan aydınlattığı vitray pencerelerin renkleri inanılmaz derecede parlaktı ve parkeleri sanki kanla kaplanmış gibi aydınlatıyordu. Violet'in başına bir ağrı saplandı ve destek alabilmek için tırabzanı kavradı. Merdivenler her zamankinden daha uzun ve dik görünüyordu, sanki Malikâne, kendisinin kâbus gibi bir versiyonuna dönüşmüştü.

Yatak odasının güvenli hissine kavuştuğunda, eski emaye lavaboda bedenindeki o garip ve yapışkan maddeyi yıkayarak temizlemeye çalıştı. Sonra geceliğini giydi. Kirlenmiş iç çamaşırlarını ve yırtık külotlu çorabını bir top haline getirip şilte ile karyola arasına sakladı. Çeyizi için hazırladığı, düğün gecesi için tasarladığı ipek geceliği düşündü; artık işe yaramazdı.

Yatağa girmeden önce, *Grimm Kardeşler*'in sayfaları arasında saklandığı yerden tüyü – Morg'un tüyü olduğunu düşündü– çıkardı. Yavaşça yastığının üzerine, annesinin madalyonunun ve küçük anahtarın yanına koydu. Onlara baktı, gözleri yaşlarla dolarken tüyün mavi-siyah rengi bulanıklaşarak altın rengine dönüştü.

Akşam yemeği için zil çaldığında gözlerini sıkıca kapattı. Oda, panayırdaki bir atlıkarınca gibi yer değiştiriyor gibiydi. Uyumuş olmalıydı çünkü yatağına girdikten sonra hatırladığı bir sonraki şey, Dadı Metcalfe'in elinde çay ve tost tepsisiyle ona seslenişi oldu.

"Özür dilerim," dedi, doğrulup kıymetli eşyalarını hızla örtünün altına ittirerek. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Sıcaktan," dedi Dadı Metcalfe. "Bence sana güneş çarptı. Şapkanı takmalıydın. Bol su ve biraz yemek, ardından da uzun bir uyku çekersen sabaha bir şeyin kalmaz."

Violet belli belirsiz hareketlerle başını salladı.

"Frederick seni soruyordu," dedi Dadı Metcalfe. "Akşam yemeğini yedikten sonra hizmetçilerin oturma odasına geldi. Sana

bir bakıp bakamayacağımı öğrenmek istedi. İyi bir delikanlı, değil mi?"

"Evet," dedi Violet, "çok iyi." Adamın terinin ekşi kokusunu hâlâ alabiliyordu.

"Saçındaki o şey de ne?" Dadı Metcalfe uzandı ve Violet'in kulağının arkasından bir şey çıkardı. Frederick'in ona verdiği çuha çiçeğiydi.

"Çok güzelmiş," dedi Dadı Metcalfe. "Ama böyle şeylerle çarşafları mahvetmemeye dikkat et. Çiçekler leke bırakır, bilirsin."

Violet rüya görmeden uyudu. Kuşlarla birlikte uyandığında tüm vücudu kaskatı olmuştu ve acı içindeydi.

Yavaşça giyindi. Aynada solgun ve bitkin görünüyordu, kitaplarda yatağa düşmüş karakterler gibiydi. Neredeyse hasta olmayı (hasta olmanın bir yolu var mıydı?) ve günün geri kalanında odasında kalmayı dileyecekti. O zaman Frederick'i bir daha görmek zorunda kalmazdı.

Yemek odası kahvaltı kokusuyla doluydu. Baba'sı *The Times*'ın arkasına saklanmıştı (Gazetenin manşetleri "Kentucky Malta Yakınlarında Battı" diye bangır bangır bağırıyordu) ve Graham bir Dickens romanı eşliğinde ağzına yemek atıyordu. Çırpılmış yumurtalar tabaklarında sarıya çalan bir renge bürünmüştü. Bir tabak domuz pastırması (*Jemima'nın son kalıntıları*, diye düşündü Violet acımasızca) derisi yüzülmüş gibi görünüyordu.

Frederick orada değildi. Yavaş yavaş kalbindeki çarpıntı yavaşladı.

Titreyerek masaya oturdu.

"Dün Freddie'yle yürüyüşünüz güzel miydi?" dedi Baba'sı gazetesinin arkasından. Violet irkildi.

"Evet, teşekkür ederim," dedi. Çünkü başka ne diyebilirdi ki? Olanları anlatacak kelimeleri bilse bile, Baba'sı bunu asla öğren-

memeliydi. Bunun bir şekilde onun hatası olduğunu düşünecekti. Violet bundan emindi. Belki de gerçekten de onun hatasıydı? *Umarım keyif almışsındır?* Frederick, Violet'in bunu istediğini düşünmüş olmalı. Violet bir an kusacağını sandı. Onunla nasıl yüzleşecekti?

"Frederick Londra'ya döndü bu arada," dedi Baba'sı. "Bu sabah erkenden trene bindi. Onu istasyona kadar ben götürdüm. Sana hoşça kal dememi rica etti Violet."

"Ah," dedi Violet, ne hissetmesi gerektiğini bilmeden. Rrahatlama mı? Hüzün? Ezilmiş taç yapraklarını, çuha çiçeğini düşündü.

"Frederick iyi bir genç," dedi Baba'sı. "Bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyor. Umarım savaşı atlatır." Graham bu sözler üzerine gözlerini devirdi. Violet ona gülümsemeye çalıştı ama yanakları sanki kauçuktan yapılmış gibiydi.

"Sana ne oldu?" diye sordu Graham. Bir an için Graham'ın –herkesin– tıpkı çürümekte olan bir şeymiş gibi içinde bastırdığı utanç verici anıyı görebileceğini düşündü.

Violet, "Hiçbir şey," dedi çabucak.

"Yüzüne ne oldu demek istemiştim? Kocaman kırmızı bir leke var."

"Ah." Bir şeyin onu ısırdığını tamamen unutmuştu. "Bir şey ısırdı. Bir tatarcık sanırım."

Baba'sı gazetesinin bir sayfasını çevirdi, görünüşe göre konu ilgisini çekmiyordu.

"Ha," dedi Graham. "Ama seni hiç sokmazlar ki! Oysa ben o lanet şeyleri bir türlü kendimden uzak tutamıyorum. Belki de benden bıktılar ve yeni bir şey denemek istediler."

"Laflarına dikkat et Graham," dedi Baba.

"Kim bilir," dedi Violet. "Belki de öyle oldu."

27

KATE

İki yüz pound.

Kate emin olmak için tekrar sayıyor. Banka hesabı boş. Bu yüzden elinde kalan son şey, el çantasının astarında sakladığı kâğıt para yığını. Bir iş bulana kadar bununla geçinmesi gerekiyor. Köydeki Kirkby Kitapçısı ve Hediyelik Eşya'nın önünden birkaç kez geçmişti. Ama bir türlü içeri girmeye cesaret edemedi.

Ama *bir şeyler* yapmak zorunda... Alması gereken yiyecekler ve ödemesi gereken faturalar var. Violet Hala'nın posta kutusundan kalın kahverengi zarflar çıkmaya başladı, en sonuncusunun üzerinde öfkeli kırmızı harflerle "ACİL" yazıyordu.

Daha sonra Violet Hala'nın koleksiyonundaki bir kitap dikkatini çekiyor: *İngiliz Bahçıvan.*

Mutfak penceresinden bahçeye baktığında içine kuşku doluyor. Bahçe çok büyümüş ve oldukça tuhaf bitkilerle dolu: Büyük yeşil trompetler gökyüzüne doğru uzanıyor, tüylü gövdeleriyle

yer kapmak için yarışıyor, mor tomurcuklar yapraklarının üzerinde sallanıyor. Bunu yapabileceğinden emin değil. Ama bir bebeğin besinlere, vitaminlere ihtiyacı var. Sebzelere ve yeşil şeylere ihtiyacı var, Violet Hala'nın bahçesini dolduranlar gibi.

İşte bu yüzden denemek zorunda.

Sıcak bir gün, neredeyse yaz ortası. Yatak odasında, ikisi de rahatsız edici derecede dar gelmeye başlayan kot pantolonunu ve üstünü çıkarıp gardıropta bulduğu kanvas bir tulumu üzerine geçiriyor. Violet Hala'nın şapkalarından birini takıyor; şeridine alaca bir tüy sıkıştırılmış dev bir hasır şapka. Lavabonun altındaki dolapta bahçe eldivenleri ve evin arkasına yaslanmış bir kürek var.

Kolunun altına sıkıştırdığı *İngiliz Bahçıvan* ile derin bir nefes alıp dışarı çıkıyor.

Cebindeki broşun pürüzsüz şekline dokunuyor ve kendisi için koyduğu tek kuralı çiğnediğini düşünüyor. Ama derenin temiz çığıltısı eşliğinde güneşle birlikte altın rengine bürünen bitkiler ve çiçeklerden korkması artık oldukça zor. Kuşları dinlemekten bile hoşlanıyor, çocukken yapabildiği gibi her bir türü ötüşünden tanıyabilmeyi diliyor.

Gırtlaktan gelen ve neredeyse insana ait olan bir gaklama sesi omurgasında soğuk bir iğne batması hissi yaratıyor.

Yukarı bakıyor. Çınarın en yüksek dalından onu izleyen kargayı gördüğünde kalbi biraz daha hızlı atıyor. Ani hareketlerin pençe ve tüy yağmuruna sebep olabileceğinden korkarak bir an hareketsiz kalıyor. Ama kuş dalda öylece kıpırdanıyor ve güneş, kanatlarını yağ gibi parlatıyor.

Anıları gözlerini kırparak uzaklaştırırken, cebindeki broşa dokunma dürtüsüne direniyor. Odaklanmalı. Elindeki işe odaklanmalı.

Violet Hala'nın bahçe kitabındaki resimlerin rehberliğinde, yeşil trompetlerin ravent olduğunu öğreniyor; bir tür tüylü

saplı yabani havuç. Bunları topraktan çıkarıyor; raventin narin saplarına, solgun ve boğumlu havuçlara hayret ediyor. Bundan çorba ve salata yapabilir. Açlık içini kemiriyor; topraktan gelen yiyecek arzusu o kadar yoğun ki neredeyse başı dönüyor. Elinde tuttuğu havuca bakıyor. Bir yanı şimdi onu yemek istiyor; toprağını emmek, sertçe çıtırdatırken tazeliğinin ağzında patladığını hissetmek. Buna ihtiyacı olduğunu fark ediyor. Bebeğin buna ihtiyacı var.

Derin bir nefes alıp havucu sepetine yerleştiriyor.

Gördüğü üzere otlar da var: adaçayı, biberiye, nane. Bunları da topluyor. Kitapta yer almayan başka tuhaf bitkileri ellemiyor: Çınar ağacının altında, minik yıldız kümeleri gibi sarı tomurcukları olan uzun saplı bir çalı buluyor.

Bir süre sonra eldivenlerini çıkarma, toprağı teninde hissetme isteği duyuyor. Parmaklarını toprağın derinliklerine itiyor, yumuşaklığının tadını çıkarıyor. Kokusu sarhoş edici: Mineral tadı ona her sabah uyandığında hâlâ dilini kaplayan o tadı hatırlatıyor.

Ön kolundaki yara izine bir şeyin sürtündüğünü hissediyor. Döndüğünde bunun bir yusufçuk olduğunu görüyor: ilk geldiğinde dere kenarında gördüğü böceğin aynısı. Böcek orada bir an titriyor, sonra Kate onu izlerken karnına doğru kanat çırpıyor.

İçinde bir dalgalanma oluyor; bağırsaklarında, damarlarında fokurdayan bir sıcaklık. Yemek borusuna doğru yükseliyor.

Bir an için bunun sabah bulantısı olduğunu düşünüyor; kusacağından, bayılacağından endişe ediyor. Toprakta elleri ve dizleri üzerinde eğiliyor, kanın başına hücum etmesine izin veriyor.

Elinde, toprağın ipeksi dokusundan farklı bir gıdıklanma hissediyor. Yere baktığında bir solucanın pembe parıltısını görüyor, sonra bir tane daha, bir tane daha... Kate büyülenmiş bir halde onları izlerken, yaz güneşinde mücevher gibi parlayan diğer böcekler de topraktan çıkıyor. Bir böceğin kabuğunun bakır parıl-

tısı. Larvaların soluk, parçalı gövdeleri. Kulaklarında bir uğultu var ve bunun nabzının uğultusundan mı, yoksa yakınlarda uçuşarak daireler çizmeye başlayan arılardan mı kaynaklandığından emin değil.

Yaklaşıyorlar. Sanki bir şey –sanki *Kate*– onları çekiyor. Bir böcek bileğine tırmanıyor, bir solucan dizinin çıplak derisine sürtünüyor, bir arı kulakmemesine konuyor. Şimdi nefes nefese, göğsünde çiçek açan, boğazından yukarı doğru patlayacak gibi yükselen sıcaklıktan bunalmış durumda. Görüşü kar gibi bulanıklaşıyor, sonra kararıyor.

Uyandığında gün daha serin, güneş bulutların ardına gizlenmiş. Ağzında toprak tadı var ve yere yayılmış bedeni ağırlaşmış, yorgun düşmüş. Bilinci tam yerine gelmese de çınar ağacından uçan kargayı izliyor, kanatları güneşi gölgeliyor. Otların keskin kenarları tenini kaşındırıyor ve böcekleri hatırlayarak irkiliyor. Ayağa fırlıyor, giysilerindeki kiri silkeliyor, parmakları boynunda ve saçlarında gezinen yaratıkları arıyor.

Ama hiçbir şey yok.

Aşağı baktığında toprağın hareketsiz olduğunu görüyor: Toprağı kazdığı yerde sadece boş, kadifemsi bir tümsek var. Solucan yok, böcek yok, larva yok. Arı sesi bile duyamıyor.

Hayal mi görmüştü? Halüsinasyon muydu?

Ama görüş alanının kenarında bir şey dikkatini çekiyor; bir kanat parıltısı. Bayılmadan önce gördüğü yusufçuk. Çınara doğru kanat çırpışını, ağacın pürüzlü gövdesi ve küçük ahşap haç üzerinde dans edişini, sonra da gözden kayboluşunu izliyor.

O zaman anlıyor: Hayal görmemişti. Gerçekti.

Bulutlu ve belirsiz bir anı, uzaktan görülen bir şey gibi havada asılı kalıyor. Küçüklüğü. Yüzüne vuran güneş, avucundaki kanatların çarpışı, göğsündeki o his... Gözlerini sıkıca kapatıyor, o anı daha yakına çekmeye çalışıyor ama bir türlü odaklanamıyor. Yine de bir şekilde, bunun daha önce de olduğuna dair garip bir hisle baş başa kalıyor.

Köylülerin dedikoduları zihninde yankılanıyor. Bir kelime, diğerlerinden daha yüksek sesle çınlıyor:

Cadı.

Gerçeği öğrenmek zorunda.

Weyward'lar hakkındaki gerçeği. Kendisi hakkındaki gerçeği.

Kate ertesi gün Lancaster'a doğru yola çıkıyor. Yolda olmak ona Londra'dan ayrıldığı geceyi hatırlatıyor. Tepelerin arasından kıvrılan yol, önünde sonsuza kadar uzanıyor. Diğer arabalarla birlikte hızlanırken, gırtlağında o tanıdık korkunun yükseldiğini hissediyor. Kanı damarlarında vahşice atıyor. Kendi kanı ama bebeğin kanı da –Weyward kanı– ve bu düşünce onu daha güçlü hissettiriyor, direksiyonu sertçe kavrıyor, kararlı. Bunu yapabilir.

Daha önce Lancaster'a hiç gitmemişti. Düzgün beyaz binaları ve arnavutkaldırımlarıyla şirin ve güzel bir yer. Ama kalabalıkla ilgili bir şey –neredeyse bir turist sürüsü tarafından yutulacak gibi olması– onu tedirgin ediyor. Ağzında keskin bir tat, bir anksiyete atağının habercisi olduğunu fark ettiği bir ekşime var. Uzakta gümüş rengi parıltılar saçan Lune Nehri'ni ve ötesindeki puslu dağları gördüğünde rahatladığını hissederek şaşırıyor.

Belediye binasını kolayca buluyor: şehrin anacaddesi üzerinde büyük, heybetli bir bina.

İçeride hava serin ve durgun. Kate kendini toparlıyor, masadaki adamla konuşmak için dolambaçlı bir kuyruğa ekleniyor. Randevusu saat 14.00'te. Cumbria İlçe Konseyi arşivlerinde bazı bilgiler olabileceğini düşünmüştü ancak telefonda konuştuğu aksi kadın, duruşmalar Lancaster Kalesi'nde yapıldığı için yerel cadı duruşmalarının kayıtlarını Lancashire Konseyi'nin tuttuğunu söylemişti.

Sonunda başka bir bekleme odasına yönlendirildi ve ardından küçük bir odaya çağrıldı; şimdi de omuzları kepekle tozlanmış, zayıf ve orta yaşlı bir adamın karşısına oturuyor.

Önündeki masanın üzerinde bir dosya var. İçinde ne olabileceğini düşününce tüyleri ürperiyor. Buraya gelmek için ne kadar benzin harcadığını düşünerek gözlerini kısa süreliğine kapatıyor... *Lütfen buna değsin. Lütfen bir şey bulmuş olsun.*

Adam sonuçları detaylandırmadan önce üstünkörü bir selam veriyor. Kate, konuşmadan önce adamın sinek yakalayan bir kurbağa gibi dudaklarını nemlendirmek için dilini dışarı çıkarmasını izliyor.

"Bir Weyward hakkında sadece dört kayıt buldum," diye açıklıyor. "Bunlardan üçünü Cumbria arşivlerinden almak zorunda kaldım. Onlarla başlayalım, olur mu?"

Dosyayı açıyor ve iki belge çıkarıyor.

"Bu kayıtların ikisi, kızlık soyadı Weyward olan Elizabeth Ayres ile ilgili."

Kate başını sallıyor.

"Evet, sanırım benim büyük büyükannem."

"Burada Ağustos 1925'te Rupert Ayres ile evliliğine dair bir kayıt var."

Kate tekrar başını sallıyor. Bunu zaten biliyor.

"Ve bir ölüm belgesi. Eylül 1927."

Kate masaya doğru eğildi, kalbi deli gibi çarpıyor.

"Ne yazıyor? Nasıl ölmüş?"

"Ölüm nedeni oldukça belirsiz, 'şok ve kan kaybı' denmiş. Doğum sırasında olabilir. Tabii o günlerde oldukça yaygın bir sebepti, ancak açıkça belirtilmemiş olması alışılmadık bir durum. Belge Doktor Radcliffe tarafından düzenlenmiş, ölüm yeri de Crows Beck yakınlarındaki Orton Malikânesi olarak belirtilmiş."

"Sanırım büyükbabam o yıl doğdu. Belki de onu doğururken ölmüştür?"

Adamın söylediği başka bir şey aklına takılıyor.

Doktor Radcliffe.

Bir anda aklına ilk ultrasonunu yapan köydeki doktor geliyor. Ciğer hastalığından lekelenmiş elleri teninde soğuk bir iz

bırakmıştı. Muayenehaneyi babasından miras aldığından bahsetmişti, değil mi?

Doktorun babasının, Elizabeth'in ölümünde orada olabileceğini düşünmek ne kadar garipti. Kate'in büyükbabasının doğumunda. Yine de küçük köylerin, kırsal yaşamın böyle olduğunu düşünüyor. Mezarlıktaki yıpranmış mezar taşlarını hatırlıyor. Aynı isimler, tekrar ve tekrar... Yine de tek bir Weyward yok. Kulübe olmasaydı, onların hiç var olmadıklarını, sadece yerel bir efsane olduklarını düşünmek kolay olurdu.

Dikkatini tekrar karşısındaki adama veriyor. Nasıl olmuştu da sadece dört kayıt bulabilmişti ki? Gerçekten hepsi bu kadar olabilir mi?

"Sırada Elinor Weyward'a ait bir ölüm belgesi var. Altmış üç yaşında, 1938'de ölmüş. Karaciğer kanseri. Bir yoksul cenazesi verilmiş."

"Yoksul cenazesi mi? Bu da ne demek oluyor?"

Adam kaşlarını çattı. "Cenaze masraflarını karşılayacak kimsenin olmadığı anlamına geliyor. İsimsiz bir mezara gömülmüş olmalı."

Kate bu kadının –akrabasının– ölümünde bu kadar ihmal edilmiş olmasından dolayı bir acı hissediyor. Oysa sadece birkaç kilometre ötede, Orton Malikânesi'nde yaşayan bir ailesi vardı.

Adam dosyadan son kâğıdı çıkarıyor. Kate, adamın ellerinin derisinin nemli ve parmaklarının arasındaki bağların sedefli olduğunu fark ediyor. Aklına yine kurbağalar geliyor.

"Bu sonuncusu çok daha eski," diye açıklıyor adam. "1619 yılına ait Kuzey Bölgesi Ağır Ceza Mahkemesi kayıtlarında Weyward soyadıyla ilgili bir sonuç var. Altha Weyward, yirmi bir yaşında, cadılıkla suçlanmış ve Lancaster Kalesi'nde yargılanmış."

Kate'in kalbi şimdi delice atıyor. Bir karıncalanma, hayalet böceklerin izleri gibi derisini diken diken ediyor.

Demek söylentiler doğruydu.

"Suçlu mu bulunmuş?" diye soruyor ağzı kuruyarak. "İnfaz mı edilmiş?"

Adam kaşlarını çatıyor.

"Ne yazık ki bu bilgiye sahip değiliz," diyor adam. "Bizde sadece iddianamenin kaydı var, duruşmanın sonucu değil. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Kate, çınar ağacının altındaki haçı düşünerek, "Nereye gömülmüş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" diye soruyor. "Eğer... eğer idam edilmiş olsaydı demek istedim."

"Tekrar edeceğim... bunu bilemeyiz. Kayıtlar yok. En azından artık yok."

"Peki, gerçekten başka bir şey yok mu? 1619-1925 yılları arasında Weyward'larla ilgili başka bir kayıt yok mu? Üç yüz yıl boyunca?"

Adam başını iki yana sallıyor. "Bulabildiğim hiçbir şey yok. Ama doğumların, ölümlerin ve evliliklerin resmi kayıtları ancak 1837'de başladı. Ve pek çok kilise kaydı günümüze ulaşmadı. Bu yüzden unutulup gitmek işten bile değildi, özellikle de fakir bir aileden geliyorsanız."

Kate, içine yayılan hayal kırıklığını engellemeye çalışarak ona teşekkür ediyor. Gerçekten ne beklediğinden emin değil. Bir şekilde topraktan böcekleri nasıl çıkardıysa geçmişin karanlıklarından ailesinin tarihini çıkarmanın kolay olacağını, bunu yapmanın kendisini anlamasına yardımcı olacağını düşünmüştü.

Ama en azından buradan eli boş gitmiyor.

Binadan çıkarken, sanki değerli bir yadigârmış gibi, edindiği bilgiyi zihninde tekrar tekrar yineliyor.

Altha Weyward. 21 yaşında. 1619. Cadılıktan yargılandı.

Altha. Garip bir isim. Tatlı ama güçlü. Bir büyü gibi.

Eve dönerken, öğleden sonra güneşi tepelere pembelik vere vere yerleşiyor. Manzara çok eski zamanlara ait: geniş çayırlar,

kayalıklar. Arduvaz renkli tarlalar. Altha Weyward –her kimse– bir zamanlar aynı tepelere bakmış olmalı.

Kate'in gözünün önüne genç bir kadın geliyor; şafakta yüzü solmuş, bir odun yığınına ya da darağacına doğru sürükleniyor... Kate ürperiyor, bunu aklından çıkarıyor.

Yirmi bir. Şu an olduğundan neredeyse on yaş daha genç. O yaşlardaki halini hatırlıyor; gergin ve tetikte, çocukluğunun kıvılcımı çoktan sönmüş. Ama kendisinden önce gelen kadınlara kıyasla gerçekten de özgürdü. Büyük büyükannesi Elizabeth'in doğum sırasında öldüğünü düşünüyor ve bir eli otomatik olarak karnına gidiyor. 21. yüzyıl bir dereceye kadar ona koruma sağlamıştı. Ama bu, Simon'dan onu koruyamamıştı. Simon'ın yüzünü hatırlıyor; ifadeleri akıcı, değişken. Bazı zamanlar, aşklarına inandığı o ilk günlerdeki gibi ona nasıl da şefkatle baktığını hatırlıyor. Elinin onunkine en ufak bir dokunuşu bile nabzını hızlandırmaya yeterdi. Ama sonra Simon'ın hoşuna gitmeyen bir şey yapıyor –bir şey söylüyor– ve bakışları iğrenmeye dönüşüyordu. Kolundaki yara zonkluyor.

Onca yıl. Adımlarını nasıl takip edeceğini asla bilemediği acımasız bir dansa kaptırmış kendini.

Belki de pek de bir şey değişmemiştir.

Arşivdeki adam, unutulup gitmenin oldukça kolay olduğunu söylemişti. Ama Kate'in atalarının –yani Weyward'ların– Altha'nın yaşadıkları düşünülünce saklanmak istemiş olmaları da mümkün değil miydi? Ne de olsa Elizabeth'in Rupert'la evliliği ona kayıtlarda bir yer kazandırmıştı. Bir erkekle ilişki.

Benim olmalısın.

Kate, erkeklerin ne kadar tehlikeli olabileceğini herkesten iyi biliyor.

Bu düşünce içinde öfke uyandırıyor. Bunun yeni bir duygu olup olmadığından ya da korku tarafından bastırılmış olsa da hep orada olup olmadığından emin değil. Ama şimdi kanında

parlıyor. Öfke. Kendisi için. Ve ondan önce var olmuş kadınlar için.

Kızı için her şey farklı olacak. Bunun için elinden gelen her şeyi yapacak.

Bu da "cesur olması gerektiği" anlamına geliyor.

* * *

Saat öğleden sonra üç. Kirkby Kitapçısı ve Hediyelik Eşya'nın kapanmasına az bir süre var.

Violet Hala'nın soğuk banyosunda durmuş, aynada kendine bakıyor. Güneş ışığı, kulübenin dışındaki sarmaşıkların yeşile boyadığı vücudunun üzerine düşüyor.

Kendine doğru dürüst bakmayalı uzun zaman olmuştu. Yıllardır kendi çıplaklığını görmeye dayanamıyordu. Tüm o akşamlar, bedenini Simon'ın giymesini istediği iç çamaşırlarıyla şekillendirmişti. Arkasına yaslanıp uzuvlarını onun istediği gibi eğip bükmesine izin vermişti. Bir araç haline gelmişti. Başka da bir şey değildi.

Belki de bu yüzden daha önce, hâlâ onunla birlikte yaşarken hamile kalma fikrinden nefret etmişti. Kendini zaten bir amaç için araç gibi hissediyordu.

Fakat Kate böyle olacağını bilmiyordu.

Şimdi aynada karşısında uzun uzun kendine bakıyor. Güçlü uzuvları, kalçalarının kazandığı yeni şekilleri. Büyüyen kıvrımlarıyla karnını. Göğüsleri onu şaşırtıyor; meme uçlarının koyulaşması, derisinin altında mavi ve parlak bir şekilde parlayan damarlar. Göğüskemiğindeki ben de koyulaşmış, yakut renginden kıpkırmızıya dönüşmüş.

Cildi bile farklı; daha pürüzsüz, daha kalın. Sanki zırhlanmış gibi.

Kızını korumak için zırhlanmış ve hazır.

Bunun sahip olduğu güç –damarlarında kabaran bu aşk– onu şok ediyor. Çocuğunu güvende tutmak için her şeyi, ne gerekiyorsa onu yapacağının yakıcı netliği de öyle.

Hiç beklenmedik bir anda kaza günü zihninde canlanıyor. Babasının eli omzunda, sert ve çaresiz, onu karşıdan gelen kamyonun yolundan itiyor. O da böyle mi hissetmişti?

Gözlerini kırpıştırarak bu anıyı uzaklaştırıyor, bakışlarını yeniden aynadaki kadına odaklıyor. Kendisini zar zor tanıyan bir kadın.

Güçlü görünüyor ve öyle hissediyor.

Değiştirmek istediği tek bir şey var...

Violet Hala'nın mutfak makası lavabonun yanında. Kate makası başına doğru kaldırıyor ve ağartılmış, pirinç rengi saç tutamları yere düşerken gülümseyerek kesmeye başlıyor. İşini bitirdiğinde sadece kökleri kalmış, kafa derisinden koyu bir hale gibi fırlıyor.

Evden çıkmadan önce giyiniyor.

Simon'ın onun için seçtiği eski kıyafetlerini giymiyor. Onları geride bırakıyor.

Onun yerine Violet'in keten pantolonunu ve yeşil ipekten, narin yaprak desenleriyle işlenmiş bol bir tunik geçiriyor üzerine. Son olarak, tüylü hasır şapka. Köye doğru yürüyüş huzurlu ve yürürken yerel bitki yaşamı hakkında artan bilgisini test ediyor. Orada, yolun kenarında ısırganotunun yeşil yaprakları kıvrılıyor; çitlerden çayırmelikesinin kremsi taneleri görünüyor. Yeşilin arasında gümüş parlıyor; yaşlı adamın sakalının ipeksi telleri. Derin nefes alıyor, kokuyu içine çekiyor.

Meşelerin altından geçerken karanlık bir gölgenin vücuduna düştüğünü hissediyor, gırtlaktan gelen bir çığlık duyuyor. Ama bu sefer buzdan bir iğne yok. Onun yerine, bahçede böcekler tenine sürtündüğünde hissettiği duygunun fısıltısı geri dönüyor. Göğsündeki hareketlilik, kanatların açılması gibi.

Hadi, diyor kendi kendine. *Bunu başarabilirsin.*

Yürümeye devam ediyor.

Emily, kitap yığınlarının çevrelediği tezgâhın üzerinde öne doğru eğilmiş vaziyette. Bir defîtere bir şeyler karalarken grileşen bukleleri titriyor. Tavandaki vantilatör kitapların sayfalarını karıştırıyor.

"Merhaba," Emily kapı zilinin sesiyle başını kaldırıyor. "Size nasıl..."

Bir an için yüzü soluyor, sonra kendini toparlıyor ve gülümsüyor.

"Kate! Affedersin," diyor. "Sadece... daha önce ona ne kadar benzediğini fark etmemiştim. Violet'e yani. Nasıl gidiyor?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Aslında buraya gelme amacım..." diyor Kate, ses tonundaki güven onu şaşırtıyor. "Asistana ihtiyacınız var mı?"

28

ALTHA

Zindandaki o gece hayatımın en uzun gecesiydi. Ertesi gün jüri üyelerinin kaderime karar vereceğini biliyordum. O akşam ya da ertesi gün asılacağımı biliyordum. Beni bozkıra götüreceklerdi. Gardiyanlardan biri böyle söylemişti. En azından o zaman gökyüzünü görebileceğimi, kuşları duyabileceğimi düşünerek kendimi teselli ettim. Son bir kez. Birilerinin beni izlemeye gelip gelmeyeceğini merak ediyordum; darağacının altında, ipte sallanan bedenimi görmeye gelen aç bir kalabalık olacak mıydı? Şeytan'ın gelini Cehennem'e geri gönderilecekti.

Belki de beni asmakta haklı olabilirlerdi.

Anneme verdiğim sözü düşündükçe kalbimde suçluluk duygusu filizlendi. Verdiğim sözü tutmamıştım. Onun benim için verdiği ismin gerekliliğini yerine getirememiştim. Onu kurtaramamıştım. Bunun ve tutmadığım sözün suçluluğu yüreğimi, oraya bir çapa oturmuş gibi ağırlaştırıyordu.

Ama John Milburn'ün ölümünden suçlu bulunarak asılmak... bu farklı bir konuydu.

O gece hiç uyudum mu bilmiyorum. Hücrenin loşluğunda gözümün önünde bazı anlar canlandı. Annemin yüzü, yüz hatları ölümle şişmiş. Bir karga, siyah kanatları gökyüzünü kesiyor. Anna Metcalfe ölüm döşeğinde kıvranıyor. Ve John Milburn ya da ondan geriye kalanlar... Çürümüş bir meyve gibi karanlık ve ıslak, o mahvolmuş suratı.

Ertesi gün kapımın kilidini açtıklarında, sanki bu dünyadan öbür dünyaya geçişim çoktan başlamış gibi hissediyordum. Her şeyi bir bulanıklığın içinden izliyordum sanki.

Görüş alanımın kenarlarında gölgeler dolaşıyordu. *Perde kalkıyor*, diye düşündüm. *Bu dünya ile öteki dünya arasındaki perde.* Yakında annemle birlikte olacaktım. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlayacağını umuyordum.

Salonda her zamankinden daha fazla insan varmış gibi görünüyordu, beni sanık sandalyesine götürdüklerinde mahkeme salonu alaylar ve yuhalamalarla yankılandı. Yargıçların yüzlerine baktım, ağır düşüncelere gömülmüşlerdi. Jüri üyeleri koyu renk giysileri içinde boş gözlerle bakıyorlardı. Sadece kare çeneli jüri üyesi gözlerimin içine baktı. Bu sefer gururlu değildim: Yüzünü inceledim, bana ne olacağına dair bir ipucu aradım delice. Sonra başını çevirdi ve kalbimi bir ürperti kapladı. Belki de mahkûm edilmiş bir kadına bakmak istemiyordu.

Kalabalığın içinde Grace'i aradım. Şapkası bembeyaz, tertemiz parlıyordu. Babasıyla birlikte oturuyordu, başı öne eğikti. Bana doğru dönmesini diledim, böylece yüzünü –rüyalarıma giren yüzünü– son bir kez görebilecektim. Ama dönmedi.

Yargıçlardan biri konuşmaya başladı:

"Sanık Altha Weyward, Bay John Milburn'ü büyücülük yaparak öldürmekle suçlanmaktadır. İddia edilen suç, 1619 yılında, 1 Ocak'ta gerçekleşmiştir.

Büyücülük bu topraklarda büyük bir beladır ve Kralımız Majesteleri I. James, bizi bu sinsi kötülüğe karşı savaşmakla görevlendirmiştir. Hayatımızın her alanında buna karşı dikkatli olmalıyız. Şeytan'ın uzun parmakları ve tatlı yalvarışlarla hepimize ulaşan gür bir sesi vardır.

Bildiğimiz gibi, özellikle kadınlarımız hem akıl hem de ruh bakımından zayıf oldukları için Şeytan'ın ayartmalarına karşı büyük risk altındadır. Onları bu şeytani etkiden korumalı ve kök saldığını gördüğümüz yerde onu yeryüzünden söküp atmalıyız.

Sanık aleyhindeki delilleri dinledik. Bay Milburn'ün inekleri tarafından ezilerek öldürüldüğü tespit edilmiştir. John Milburn'ün ölümüne tanık olanlardan hiçbiri, sanığın hayvanları bu şekilde davranmaya zorlamak için herhangi bir büyülü söz dile getirdiğini belirten bir ifade vermemiştir.

Evet, Daniel Kirkby, bir karganın hayvanlara nasıl eziyet ettiğini ve onları nasıl çılgına çevirdiğini dile getirmiştir. Kargaların bu bölgede yaygın olduğunu ve hem diğer hayvanlarla hem de insanlarla etkileşimlerinde şiddet uygulayabildiklerini biliyoruz.

Sanık cesede dokunmak için getirilmedi; dolayısıyla cesedin onun dokunuşuyla kanayıp kanamayacağını bilemeyiz. Mahkeme, sevgili Doktor Smythson'ın yardımıyla sanığın cesedinde cadı izi olup olmadığını inceledi.

Hiçbir iz bulunamadı.

Bu kanıtlar ışığında jüri üyelerinden, Tanrı'ya ve vicdanlarına karşı görevlerini göz önünde bulundurarak kararlarını vermelerini rica ediyorum."

Jüri başkanı ayağa kalkarken mahkemeye bir sessizlik çöktü. Nefesim göğsümde sıkıştı. Yargıcın ne söylediğinin bir önemi yoktu. Darağacını görebiliyordum. İlmeği boynumda sertçe hissedebiliyordum. Benden önce idam edilen diğer tüm kadınları, annemin beni korumaya çalıştığı kaderi düşündüm. Kuzey

Berwick'teki kadınları... Pendle Hill'in kadınlarını... Yakında ben de onlardan biri olacaktım. Bundan emindim.

"Büyü kullanarak cinayet suçlamasından," dedi, "sanık... suçsuz bulunmuştur."

O anda uçuyordum. Rüya görüyordum. Nihai kararı salondan duyabiliyordum ama sanki kilometrelerce öteden geliyor gibiydi. Vücudum ağırlığını kaybetmişti, sanki suyun içindeydim. Gözlerimle Grace'i aradım. Onun yanında oturan William Metcalfe başını ellerinin arasına almıştı. O yüzden görmedi. Grace'in bana baktığını görmedi. Kızının yüzündeki ifadeyi görmedi.

29

VIOLET

Violet, Frederick'in gidişini takip eden haftaları odasında geçirdi. Bir sabah biyoloji kitabını görüp görmediğini sormaya gelen Graham'a, Dadı Metcalfe'in "Aşk acısı çekiyor," dediğini işitti.

Graham'ın, "Kimin aşkı?" diye tısladığını, sonra daha yüksek sesle, onun için, "Lanet olsun Violet, sen de mi?" dediğini duydu.

O günün ilerleyen saatlerinde Graham kapısının altından bir not attı:

İhtiyarı unut gitsin. Sen de en az Baba kadar kötüsün, onun köpeği için yanıp tutuşuyorsun!

Violet cevap yazmadı.

Ormanda olanları hiç kimseye anlatmazsa unutmanın daha kolay olacağına karar vermişti. Ama öyle olmadı. Geceleri rüya-

sında Frederick'i görüyordu, ağaçlar tepesinde belirip daireler çizerek dönerken zorla içine giriyordu. Sanki beyninde kendisinden bir tohum bırakmıştı ve bu tohum şimdi çoğalarak nöronlarına yayılıyordu. Kendini kirli hissediyordu. Frederick'in onda bıraktığı, bedeninden akıp giden yapışkan maddeyi hatırladı.

En çok da bunu unutmak istiyordu. Ne zaman aklına gelse bir şey beynini kurcalıyor, bir bağlantı kurmakla tehdit ediyordu. Bu şey –bu yapışkan şey– ona, Graham'ın biyoloji ders kitabında okuduğu bir kelimeyi hatırlatmıştı. *Spermatofor.* Erkek böceklerin, dişi böceklerin yumurtalarını döllemek için kullandıkları maddeydi. Bu konu hakkında daha fazla düşünmeyi reddetti. Ders kitabında bu konuyla ilgili bölümü bulmaya cesaret edemedi: Kitabı kirli iç çamaşırları ve çoraplarıyla birlikte yatağının altına saklamıştı.

Violet çoğu zaman battaniyelere sarınarak yatıyor, mevsim artık yaz ortasını geçmiş olmasına rağmen oldukça üşüyordu. Vücudunda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı; kâbus görmediği zamanlarda bile oda dönmeye devam ediyordu ve kemiklerine kurşun geçirilmiş gibi uzuvlarında bir ağırlık vardı. Sürekli banyo yapma, altında yeni ve temiz bir katman bulma umuduyla lekelenmiş derisini keseleme isteği duyuyordu.

Yine de duyma yetisi yerindeydi: sabahları sığırcık kuşları, akşamları cırcırböceklerinin cıvıltısı... Ama bu seslerde daha önce fark etmediği yeni bir acı vardı: annesini arayan bir baykuş, kırık kanadına ağıt yakan bir yarasa, ölüm sancıları çeken bir arı...

Bazen tüm bunlar katlanılamayacak kadar ağır geliyor, acı havayı yerçekimi gibi ağırlaştırıyor, tenine baskı yapıyordu. Sanki hayattan ışıltı gitmiş, sanki bir elma sararmış ve çürümüştü.

İlk başta, annesinin eşyalarında teselli bulabildi. Morg'un tüyünün ipeksi ve benekli telleri, narin *W* harfli madalyon, yıllardır içinde saklı duran minik anahtar. Ama anahtar ne içindi?

Malikânede artık hiç kilitli oda yoktu. Frederick'in annesi hakkında yalan söyleyip söylemediğini merak etmeye başladı; o beyaz yüzlü, çaresiz kadının bir yere kapatılması gerektiği hakkında söylediklerini merak etti. Lambri kaplamasına kazınmış o kelime olmasa, Frederick'in bunu uydurduğuna neredeyse inanacaktı. *Weyward.*

Duvarlarda hışırdayan fareler dışında Malikâne'nin sessizliğe gömüldüğü bir gece oracığa çömeldiğinde, annesinin o harfleri kazımak için anahtar kullanıp kullanmadığını merak etti. Annesini bu şekilde düşünmeye dayanamıyordu. Bunun yerine, umutsuzca mendilin tetiklediği anıları canlandırmaya çalıştı: lavanta kokusu, koyu renkli dalgalar halinde dökülen saçları, sıcak kucağı... Bazen Morg'u bile hatırlayabildiğini düşünüyordu, boncuk gibi parlayan gözleriyle kuş onu inceliyordu.

Annesinin nereye gömüldüğünü bile bilmiyordu. Daha küçükken, uzun öğleden sonralarını artık kullanmadıkları eski şapelin yanındaki arazide bulunan eğri büğrü mezar taşlarını dikkatle inceleyerek geçirirdi. Soğuk toprakta diz çöker, yeşil yosun uzantılarını nazikçe fırçalardı ama nafile. Mezarların hepsi çoktan ölmüş Ayres'lere aitti; en yakın zamanda ölenler bile bir asırdır toprak altındaydı.

Annesi belki de köy mezarlığına gömülmüştü. Oralıydı sonuçta, değil mi? Violet kaçıp Crows Beck'e gitmeyi ve annesinin mezarını aramayı düşündü. Ama bu neyi çözecekti ki? Annesi hâlâ ölü olacaktı.

Ve Violet hâlâ yalnız olacaktı. O gün ormanda yaşananlarla yalnız başına mücadele edecekti.

Frederick'in zihnini, bedenini, her bir hücresini kirletmesinden kaçmanın tek bir yolu vardı.

Violet Cennet'e ya da Cehennem'e tam olarak inanamıyordu (gerçi Frederick onu bu kadar kirlettikten sonra ilkine girmesine izin vereceklerinden şüpheliydi). Ne de olsa o bir bilim âşığıydı.

Öldüğünde vücudunun solucanlar ve diğer böcekler tarafından parçalanacağını, daha sonra yer üstündeki yaşamı sürdüren bitkiler için besin sağlayacağını biliyordu. Kayın ağacını düşündü. Onun altına gömülmeyi, ona besin kaynağı olmayı tercih ederdi. Ağaç ondan beslenirken, o hiçbir şey hissetmeyecekti. Hiçlik. Hiçliği hayal etti, bir battaniye ya da gece gökyüzü kadar ağır ve karanlık. Frederick'in bedeninde bıraktığı tohumlarla birlikte zihni ve bedeni de yok olacaktı. Özgür olacaktı.

Uzun yaz günlerini plan yaparak geçirdi. Günün en sevdiği zamanı olan, gökyüzünün menekşe rengini –adaşı–* aldığı ve cırcırböceklerinin şarkı söylediği alacakaranlıkta karar kıldı. Işıkla birlikte terk edecekti burayı.

Yazın, ne kadar kuzeyde olurlarsa olsunlar, günler neredeyse gece yarısına kadar uzuyordu; bu da onun seçtiği saatte herkesin uyuduğu anlamına geliyordu. En sevdiği yeşil elbisesini giydi ve aynanın önünde son bir kez saçlarını taradı. Yanağındaki ısırık gümüşi pembe rengini almış, hilal gibi bir yarım daireye dönüşmüştü.

Yatak odası, pencerelerden batan güneşle birlikte kehribar ve altın rengine bürünmüştü. Violet pencereleri açtı ve vadinin son görüntüsünün tadını çıkararak dışarı baktı. Buradan ormanı görebiliyordu, yumuşak yeşil tepelerin üzerinde koyu bir yara. Aşağıya baktı. Çok yüksekteydi; *yaklaşık on metre*, diye düşündü. Sabah onu kimin bulacağını merak etti. Çuhaçiçeğinin yaprakları gibi büklüm büklüm olmuş bedenini hayal etti. Violet pencere kenarına bir not bırakmış, kayın ağacının altına gömülmek istediğini yazmıştı.

Pencere pervazına tırmandı ve serin akşam havasını yüzünde hissetti. Son bir kez derin derin içine çekti. Tam kendini o boş ufka doğru itmeye hazırlanırken, eline bir şeyin dokunduğunu hissetti. Bu bir yusufçuktu, saydam kanatları güneşle altın sarısı

* İngilizcede "Violet" kelimesi, menekşe anlamına gelmektedir. (ç.n.)

olmuştu. Tıpkı haftalar önce Graham'ın ona verdiği yusufçuk gibiydi.

Kapı çalındı ve Violet'in uyuduğunu sandığı Graham içeri daldı.

"Yetti artık Violet, sormadan eşyalarımı alıp duramazsın... Tanrım, orada ne halt ediyorsun? Yanlış bir hareket yaparsan bahçenin dört bir yanma paramparça halde savrulursun."

"Özür dilerim," dedi Violet, pencere pervazından inip notu cebine tıkıştırarak. "Sadece manzaraya bakıyordum. Buradan demiryolu hattını görebileceğini biliyor muydun?" Graham trenleri çok severdi.

"Hayır Violet, hayatım boyunca bu evde yaşamama rağmen ikinci kat pencerelerinin Carlisle-Lancaster hattını gördüğünü bilmiyordum. Cidden, son zamanlarda sana ne oldu böyle? Senin için kavanoza bir lanet böcek daha koymam gerekecek sanırım." Ürperdi. Violet eline baktı ama yusufçuk gitmişti.

"Ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

"*Lütfen* bana lanet *kuzen Frederick* yüzünden kalbinin kırılmadığını söyle. Ya da sanırım o senin için artık Freddie'dir, değil mi? *Sevgili* Freddie. Birlikte yürürken ne konuştunuz? Avcılıktaki hünerleriyle ilgili daha fazla saçmalık mı anlattı? İtiraf etmeliyim ki, bu kadar sıkıcı birine âşık olmanı beklemezdim."

"Bunun Frederick'le bir ilgisi yok," dedi Violet çok hızlı bir şekilde.

Graham bir an için ona baktı ve soluk kırmızı kaşlarından birini kaldırdı.

"Sen öyle diyorsan... Şahsen *sevgili Freddie*'yi tekrar gördüğüme sevindim. Bana Harrow'da bir üst sınıftaki bir çocuğu hatırlattı. Benzer bir kibir. Geçen sonbahar bir kızı hamile bıraktığı için okuldan atılmıştı. Profesörün kızlarından biri. Kız, bebeği bir manastırda doğurmuş. Zavallı şey..."

Violet ilgisizmiş gibi yaparak, "Gerçekten mi?" dedi. *Spermatofor*, diye düşündü. "Yazık kıza."

"Gerçekten de öyle," dedi Graham. "Her neyse, böyle adamlara karşı dikkatli olmalısın. Sana bir şey yapmaya kalkışmadı, değil mi? O gün bahçede oyun oynarken Baba ve ben uyuyakalmıştık ve uyandığımızda ikiniz de gitmiştiniz. Aslında Baba bu durumdan oldukça memnun görünüyordu."

"Hiçbir şey olmadı," dedi Violet. "Sadece yürüyüşe çıktık. Ona ormanı gösterdim."

"Hımmm. Ona gösterdiğin *tek* şey bu olduğu sürece... Bak... her neyse, çok geç olmuş. Gelip biyoloji kitabımı geri alabilmek için Dadı Metcalfe'in beni azat etmesini bekliyordum. Kitabım sende, değil mi? Yaz sonuna kadar erken bacaklıların alt filumunu çözmüş olmam gerekiyordu. Fazla vaktim kalmadı."

"Eklembacaklıları kastediyorsun. Dış iskeletleri olanları."

"Iyh. Evet, onlar. Neyse, kitabımı geri alabilir miyim?" Violet, kanlı iç çamaşırlarıyla birlikte yatağının altına sıkıştırılmış kitabı düşündü.

"Kaybettim. Özür dilerim."

"*Kaybettim* mi? Bir *ders kitabını* nasıl olur da kaybedersin?"

"Dereye düşürdüm."

"Ona bunu söylediğimde fen hocasının yüzünün alacağı ifadeyi hayal edebiliyor musun? 'Üzgünüm efendim, ders kitabım yanımda değil; beceriksiz kız kardeşim *dereye düşürmüş*.' Bana bir sürü paraya mal olacak, teşekkürler Violet. Şimdi başka bir tane daha almam gerekecek. Muhtemelen ben lanet Harrow'a döndükten sonra gelir. *Çok ama çok* teşekkür ederim." Kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Graham'ın ayak sesleri koridorda kaybolduğunda Violet notu ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Onu yakamazdı. Dadı Metcalfe dumanın kokusunu mutlaka alırdı, bir tazı burnuna sahipti ve bitmek bilmeyen sorular sorardı. Hem zaten ona hâlâ

ihtiyacı olup olmadığına da tam olarak karar vermemişti. Ama sonra yusufçuğu düşündü ve Graham'a karşı duyduğu suçluluk duygusuyla karnına ağrı girdi. Onu gerçekten Baba'sıyla yalnız bırakabilir miydi?

Grimm Kardeşler kitabını yatağının yanından aldı ve içini açıp notu içine sakladı. Uykuya dalmadan önce yine annesini düşündü. Eğer ölürse gerçeği asla öğrenemeyecekti. Annesini rüyasında göreceğini umarak, Morg'un tüyünü yastığın üzerinde yüzünün yanına dikkatlice yerleştirdi. Onun yerine rüyasında Frederick'i, ormanda yaşananları gördü. Rüyasında solgun bedenine baktı ve karnındaki derinin koyulaştığını gördü, parmaklarının altında büzüşüp çöktüğünü hissetti. Mayıs sinekleri etrafım sarmıştı; kanatları sonsuz, acımasız dansları sırasında eğilip bükülürken parlıyordu.

Ertesi sabah, Dadı Metcalfe'in taşıdığı tepsiden yayılan tütsülenmiş ringa balığının güçlü kokusuyla uyandı.

"Tabağındakileri silip süpüreceksin," dedi. "Dadı'nın emri." Balık sarı ve buruş buruştu, tıpkı bir zamanlar gördüğü, yaz sıcağında mumyalaşmış bir solucan leşi gibiydi.

Violet oturmak için mücadele etti ve tepsiyi aldı. Midesi altüst oldu ve rüyayı hatırlayınca ürperdi.

"İyi misin Violet?" diye sordu Dadı.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedi Violet ve bir çatal dolusu balığı ağzına götürdü. Yavaşça çiğnedi ve yuttuktan sonra bile jelatinimsi his dilinde ve ağzının damağında kaldı.

Bir lokma daha almayı başardı. Sonra midesindeki çalkantı şiddetlendi ve oda tekrar dönmeye başladı. İçinde bir toplanma hissetti, bir şey midesinden yukarı ve yemek borusuna doğru itiliyordu. Ağzındaki asit, tatlı bir his bırakıyordu.

Kustu. Tekrar ve tekrar.

Daha sonra Dadı Metcalfe dudaklarının kenarındaki kusmuk parçalarını süngerle temizledikten ve temiz bir gecelik giyme-

sine yardım ettikten sonra bir süre sessizce oturdular. Dışarıda bir karga çığlık attı. Violet onu pencereden görebiliyordu, mavi gökyüzünde siyah bir virgül.

Sonunda Dadı Metcalfe konuştu.

"Doktoru çağırsak iyi olur," dedi.

30

KATE

Kate'in günleri artık kitapçıdaki vardiyalarıyla dolu, bu yüzden zaman çok daha çabuk akıp gidiyor.

Bağış kutularını ayırmak, onları etiket tabancasıyla damgalamak gibi işleri rahatlatıcı buluyor. Dükkânda çoğunlukla Mills&Boon yayınlarının romanları satıyor ("Dilenciler seçici olamazlar," diyor Emily); gerçi Kate arada sırada da olsa raftan ilk baskı bir Austen ya da Alcott indirebiliyor. Yaldızlı kabartmalı kapakları güneşle parıldasın diye bu baskılar dükkânın vitrininde sergileniyor.

Kate ve Emily, yaşlı kadının ona sık sık çay ve bisküvi tabakları hazırladığı, kocası Mike'ı çekiştirdiği ve Crow's Beck'te büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında sohbet ettikleri rahat bir rutin oluşturuyor. Emily, Kate ve tüm insanlardan nefret ettiğine yemin edebileceği turuncu erkek kedisi Toffee arasındaki

yakınlıktan etkileniyor. (Emily'nin elleri sık sık kedinin pek de heveslisi olmadığı bakım seansları nedeniyle çiziklerle dolu.)

Kate, aralık ayında doğum yapacak. Doğum sırasında kar yağmasını umut ediyor. Kulübede yalnız olduğu zamanlarda sık sık isimleri yüksek sesle söylüyor, dilinde bıraktığı hissi deniyor. Holly olabilir, mevsime bir gönderme*. Ya da belki de Robyn. Henüz hiçbir isim tam olarak içine sinmiyor.

Bebeğin ilk tekmesini sonbaharın başlarında hissediyor. Bahçede, çınarın altından solucanotu kümelerini topluyor –parlak sarı çiçeklerine rağmen oldukça zehirli bir bitki olduğunu öğrenmişti– ve ağaçların rüzgârda mırıldanmasını dinliyor. Rahminin içindeki ani bir çırpınmayla nefesi kesiliyor, ona cıvayı ya da derede çırpınan solgun ufak balıkları anımsatan sıvı bir his.

Kızı.

Kasım ayında derisi karnının üzerinde bir davul gibi gergin. Eski kıyafetlerinin hiçbiri ona olmuyor. Violet Hala'nın gardırobundan bol önlükler ve tunikler alıyor; kaşmirden şallar ve eskimiş bir yağmurluk ile örtünüyor. Saçları uzadıkça asi bir hal alıyor, pahalı saç bakımlarıyla geçen onca yıl boyunca saçlarının aslında kıvırcık olduğunu unutmuş. Saçlarının arkası aslan yelesi gibi ama Kate'in umurunda değil. Bugünlerde saçlarını taramıyor bile, sadece koyu dalgalar halinde kulaklarına dökülmesine izin veriyor.

Simon olsa onu bu haliyle tanıyamazdı.

"Onunla konuşuyor musun?" diye soruyor Emily. "Bebeğin babasıyla demek istedim."

Kate onu Guy Fawkes Gecesi** için davet etmişti; bahçenin ortasına küçük bir ateş yakmışlar ve kamp sandalyelerini ateşin

---

* Holly, botanikte "çobanpüskülü" anlamına gelir. Dişilerinde yetişen meyveler, eylül ve aralık ayları arasında olgunlaşır. Yazar burada bu benzetmeye gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

** Guy Fawkes, parlamento binasına saldırı düzenlemekle suçlanan bir vatan haini olarak bilinir. Guy Fawkes Gecesi, İngiltere'de her 5 Kasım gecesi bahçelerde büyük ateşlerin oluşturulup üzerlerinde Guy Fawkes'un içine saman doldurulmuş temsili kuklalarının yakıldığı, maytap ve havai fişeklerin patlatıldığı bir gecedir.

önüne çekip sıcak çikolata fincanlarını ellerine almışlardı. Kate derin derin nefes alıyor, odun dumanı kokusunun tadını çıkarıyor. Üstlerinde uzanan gökyüzü yıldızlarla dolu.

"Hayır," diyor. "Onunla aylardır konuşmadım. Böylesi daha iyi. Bebek için. O... iyi bir insan değil."

Emily başını sallıyor. Uzanıp Kate'in elini sıkıyor.

"Ben buradayım, biliyorsun," diyor elini çekerken. "Eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen, söylemen yeterli."

"Teşekkür ederim."

Kate'in boğazı sıkışıyor. Ateşe bakarak kıvılcımların gecenin içinde dans edişini izliyor. Bir süre iki kadın da konuşmuyor. Tek ses alevlerin cızırtısı, çatlaması ve bir yerlerden gelen baykuş sesi.

Emily'nin gerçeği tahmin edip etmediğini merak ediyor. Telefonu çaldığında irkilmesinden, Londra'daki eski hayatı hakkında konuşmayı reddetmesinden neler olduğunu, neden oralardan çekip gittiğini belli ettiğini düşünüyor.

Ama o kelimeleri söylemeye cesaret edemiyor. Henüz vakti gelmedi. Aralarındaki arkadaşlığın hassas bağlarını riske atmak istemiyor. Başka bir kadınla vakit geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Üniversite arkadaşlarını yıllardır görmemişti.

En son Simon'la birlikte Oxfordshire'da bir düğüne gitmişlerdi. Beş yıl önce, işinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra. Arkadaşı Becky evleniyordu. Giydiği elbiseyi hatırlıyor –Simon onun için seçmişti– pembe, tendeki yara rengi, kolundaki yara izinin rengi. Yürüyemediği altın rengi topuklu ayakkabılar. Davette Simon'ın karşısında oturmuş, yanındaki adamın beceriksiz şakalarına yüksek sesle gülmüştü. Açık bar vardı; Simon sarhoş olmuştu. Ama onu izliyordu. Her zaman izliyordu. Arkadaşlarından biri, tek kelime etmeden Kate'i taksiye ittiğini, elinin ensesini nasıl kavradığını görmüştü. Sonrasında Simon, Kate'in telefonlarına çıkmasına izin vermemişti. Sonunda arkadaşları da denemekten vazgeçti.

"Keşke Violet hâlâ burada olsaydı," diyor Emily sonunda. "Bunu kaçırdığı için çok üzülürdü. Seni tanıma fırsatını kaçırdığı için."

"Nasıl biriydi?"

"Özür dilerim," deyip sandalyesini ateşe yaklaştırıyor Emily. "Onu gerçekten tanımadığını hep unutuyorum, bana onu o kadar çok hatırlatıyorsun ki. O... tuhaf biriydi. Olabilecek en iyi şekilde tuhaftı. Eskiden hiç korkusu olmadığını düşünürdüm. Ah, o gençken yaptığı şeyler! Bana bir keresinde Himalaya zıplayan örümceği üzerine bir çalışma yapmak için Everest'in tepesine tırmandığını söylemişti... Deli kadın." Başını sallıyor, gülüyor. "Sende onun ruhu var."

"Keşke," diye sırıtıyor Kate. Everest Dağı! Belki de bu, tavan arasında bulduğu paslı oksijen tüpünü açıklıyordu.

"Evet, öyle. Senin yaptığını yapmak, yeniden başlamak için güçlü olmak gerekir. O da aynısını yapmak zorunda kalmıştı."

İkisi de sessizliğe gömülüyor.

"Sana ne olduğunu hiç anlattı mı? Annem mirastan mahrum bırakıldığını, bir tür skandal yaşandığını söylemişti."

"Hayır. Dediğim gibi... Sanırım bu onun için çok acı vericiydi. Yani annenin bu skandalın neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu?"

"Hayır. Babam biliyor olabilirdi ama ben çocukken öldü."

"Ah, çok üzgünüm."

"Önemli değil." Kate son zamanlarda kazayı daha fazla düşünüyor, artık kendi çocuğunu taşıdığı için kaza hakkındaki algısı değişti. Korumak için her şeyi yapabileceği bir çocuk. Bu, babasının yaptığı gibi kendini feda etmek anlamına gelse bile.

Bazen, son zamanlarda, belki de bunun onun hatası olmadığına, bir canavar olmadığına neredeyse inanabiliyor. Ama sonra hepsini hatırlıyor; yolun her yerine yayılmış kaygan ve parlak o kanı. Elinde tuttuğu, sonsuza dek kararmış arı broşunu...

"Bir zamanlar benim de bir bebeğim vardı," diyor Emily usulca, düşüncelerinin garip bir yankısı gibi dökülüyor sözler dudaklarından. Ona bakan Kate, gözlerinde parlayan yaşları görüyor. "Ölü doğmuştu. Yaşasaydı senin yaşlarında olacaktı."

"Çok üzüldüm."

"Önemli değil. Hepimizin sırtında taşıması gereken bazı yükleri var."

Emily gittikten sonra Kate bir süre oturup ateşi izliyor. Sıçrayan turuncu alevlere bakarken, içindeki kararlılık güçleniyor. Geçmişteki hataları tekrarlamayacak. Bu sefer her şey farklı olacak. Çünkü artık *Kate* farklı biri. Ve Simon'a asla geri dönmeyecek.

Ağırlığının karşısında hafifçe zorlanarak yatak odasından valizini çıkarıyor.

Bahçeye getiriyor, fermuarını açıp kıyafetlerini çıkarıyor. Simon için giydiği kıyafetler. Dar kotlar, yapışkan üstler. Orayı terk ederken giydiği iç çamaşırları bile: kırmızı danteller, sutyenin kupları arasında titreyen elmas bir kalp. Kıyafetleri top top edip ateşin üzerine atıyor ve alevlerin harlanarak yanmasını izliyor. Geçmişine ait bu şekiller eriyip gidiyor. Dantel parçaları taç yaprakları gibi havaya uçuşuyor.

Bir süre durup izliyor. Bir eli karnında, kızının içinde güvenle yüzdüğü yerde.

Aralık.

Günler bir kızılgerdan kuşunun mesken tuttuğu çınarın dallarında biriken bembeyaz ve pırıl pırıl karla başlıyor. Kate'e *Gizli Bahçe*'deki Robin Redbreast'i hatırlatıyor; uzun yıllar boyunca doğal dünyaya açılan tek güvenli kapısı bu kitap. Çocukluğundan beri ezberlediği favori pasajını ancak şimdi gerçekten anlayabiliyor:

"Her şey sihirden yapılmıştır; yapraklar ve ağaçlar, çiçekler ve kuşlar; porsuklar ve tilkiler ve sincaplar ve insanlar. Bu yüzden her bir yanımız onlarla çevrili olmalı."

Çoğu zaman işe gitmeden önce dışarıda durup güneşin beyaz buz tutmuş bitkilere vuruşunu izliyor ve kızılgerdan kuşunun kırmızı göğsünü arıyor. Sakin sabahın içinde renkli bir leke. Bazen, onun çırpınışlarını izlerken, rahminin içinde bir çekilme hissediyor; sanki kızı onun şarkısına cevap veriyor, annesinin bedeni ile dış dünya arasındaki zarı aşmak için heyecanla kıvranıyor.

Kızılgerdan bahçede yalnız değil. Sığırcıklar karın üzerinde zıplıyor, kış güneşi boyunlarını cila sürülmüşçesine parlatıyor sanki. Kulübenin ön tarafındaki çitlerde, alaca tüyleriyle dikkat çeken tarla kuşları cıvıldaşıyor. Ve tabii ki kargalar. O kadar çoklar ki çınarın üzerinde kendi karanlık gölgeliklerini oluşturuyorlar, sürekli izlemede olan kapüşonlu figürler. Bir tanesinin tüylerinde, kulübeye geldiğinde şöminenin içinde onu ürküten karga ile aynı beyaz işaretler var. Gün geçtikçe Kate'in cesareti artıyor, her gün ağaca daha da yaklaşarak kendini sınıyor. Bu sabah avucunu ağacın buz tutmuş kabuğuna bastırıyor ve göğsünde bir sıcaklık hissediyor.

Daha sonra Kate kitapçıda bunları düşünüyor ve gülümsüyor. Emily'nin leopar desenli kupasından kahvesini yudumluyor. Saat onu biraz geçiyor ve öğle yemeğine kadar beş karton dolusu kitabı yerleştirme işini bitirmek istiyor.

Evi terk edeli yedi ay oldu. Bazen sanki hep Weyward Kulübesi'nde yaşamış gibi; sanki her zaman güneşle birlikte uyanmak, sonra bahçede vakit geçirmek ya da kitapçıdaki vardiyası için yavaşça köye yürümek gibi bir rutini varmış gibi hissediyor. Yerlilerden bazıları bile ona kucak açmaya başlamış gibi görünüyor. Emily'ye göre ona, Violet Hala'ya karşı takındıkları hafif şaşkın kabullenişle davranıyorlar.

Geriye kalan zamanlarda yaşananları unutmak daha zor oluyor.

Dün gece yarısı saat ikide telefonu çaldı, telefon ekranının mavi parıltısı içine korku saldı. Tanımadığı bir numaraydı. Arayanın o olmadığını biliyor. Bu imkânsız: Simon ne Motorola'yı biliyor ne de Kate'in bu numarasını. Ama bu, kitap kutularını karıştırırken zihninde senaryolar üretmesine engel olmuyor ve içinde bir endişe beliriyor.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Simon bebeğin varlığını bilmiyor.

"Kate?" Emily depoya giriyor, düşüncelerini bölen hoş bir ara. Pencerenin altındaki yıpranmış görünümlü kutu yığınının yanına çömeliyor. "Dün biri bunu bıraktı... Sanırım ilginç bulabilirsin." Yığının tepesinden bir kutu kaldırıp Kate'in önüne koyarken homurdanıyor.

"Nedir bu?"

"Bir göz at bakalım," diyor Emily, ona gülümseyerek. "İçindekiler sende kalabilir elbette. Senin hakkın sonuçta."

Kate önce kutunun üstüne kalemle alelacele karalanmış etiketi yanlış okuduğunu düşünüyor. Tekrar kontrol ediyor, ama herhangi bir yanlışlık yok.

Orton Malikânesi.

31

ALTHA

Kalenin dışında parlak bir gün vardı. Işık gözlerimi öyle yakıyordu ki Lancaster'ın sokakları ve binaları inci gibi bembeyaz görünüyordu. Bir an için beni gerçekten asıp asmadıklarını, buranın cennet olup olmadığını merak ettim. Ya da cehennem.

Biri beni tanır diye başımı eğip kasabadan çıkan yola doğru sendeleyerek yürüdüm. Her yerde biriken kalabalıklar arasında itilip kakıldım, bedenlerin sıcak baskısı beni terletti ve paniğe sürükledi.

"Haberleri duydun mu?" dedi bir kadın diğerine. "Kraliçe Anne ölmüş!"

Bir adam bağırdı; başka bir kadın Kraliçe'nin ruhu için dua etti. Sesler giderek yükseliyor, kalabalık itişip kakışıyordu. Düşüncelerim birbirine giriyordu. Bir delilik anında ölenin ben olmam gerektiğini, büyük bir hata yapıldığını, onun yerine benim hayatımın kurtarıldığını düşündüm.

Omzumda sert bir dokunuş hissettiğimde kalbim durdu sanki. Jürinin hatalarını düzeltmek ve beni tekrar ölüm yoluna sokmak için mahkeme salonundan gelen biri olmasından korkarak arkamı döndüm.

Ama jüri üyelerinden biriydi. Acıyan gözleri olan, kare çeneli adam.

Giysilerinin sergilediği zenginliği ilk kez görüyordum, hem pelerini hem de cüppesi gümüş iplikle işlenmişti. Kaba saba elbisemle onun karşısında durduğum sırada kendimi bir yoksul gibi hissediyordum.

Kalabalık etrafımızda akıp giderken bir süre ikimiz de konuşmadık.

"Karım," dedi sonunda yavaşça, kelimeleri söylemek ona acı veriyormuş gibi. "Oğlumuzu doğururken neredeyse ölüyordu. Köyümüzdeki bilge bir kadın ikisinin de hayatını kurtardı. Ona Beatrice derlerdi. Onu suçladıklarında hiçbir şey söylemedim. Kadını asmışlardı."

Pantolonundan kadife bir kese çıkardı ve kalabalığın içinde eriyip gitmeden önce ellerime tutuşturdu.

Kesenin içine baktım ve altın paralar gördüm. O zaman hayatımı bu adama –ya da ailesini kurtaran kadına– borçlu olduğumu anladım.

Yolda eşek ve at arabasıyla seyahat eden bir seyyar satıcıya denk geldim. Bir altın karşılığında beni köyüme geri götürebileceğini söyledi. Ona, karanlıktaki bu yabancı adama karşı temkinli olmalıydım. Ama beni öldürse bile, yiyecek bir şeyim ve kalacak bir yerim olmadan yolda karşılaşacağım muhtemel uzun ölümle karşılaştırıldığında bunun daha hızlı bir ölüm olacağını düşündüm.

Seyyar satıcı bana biraz bira ve tatlı verdi. Sonra beni arabasına, yumuşak şallar ve battaniyelerden oluşan mallarının ara-

sına koydu. Onların arasında kendimi sanki uzak bir diyardan gelmiş, yabancı bir kumaştan dokunmuş egzotik bir eşya gibi hissettim. Uyanık kalmaya çalıştım ama battaniyeler sıcak ve çok rahattı, arabanın hareketi hayallerimdeki okyanus gibi yumuşak devinimlerle sallanıyordu.

Gözlerimi açtığımda Crows Beck'e yarım kilometre uzaklıktaydık.

* * *

Menteşeleri üzerinde sallanan kapıyı gördüğümde köylülerin kulübeme uğramış olduğunu anladım. John Milburn'ün yasını tutan William Metcalfe ile ekmeğini bölüşmüş köylüler.

Panjurlar pencereden sökülmüştü ve parçalanmış, yıkık bir yığın halinde bir kenarda duruyordu.

Ön kapı ezilmiş, kilidi kırılmıştı. İçeride cam kırıkları yere düşmüş yıldızlar gibi parlıyordu, bastığım yere dikkat etmem gerekiyordu. Havada çürümüş bitki ve meyve kokusu vardı. Önemli merhemlerimi ve tentürlerimi koyduğum kavanozları kırdıklarını fark ettim.

İçinden saman tutamları çıkacak kadar hasar görmüş olan yatağıma uzandım. Uyudum. Şafak vakti uyandığımda kırık eşyalarla dolu bir denizle karşılaştım.

Kulübeyi toparlamam iki günden fazla sürdü. Neyse ki sevgili keçime bir şey olmamıştı, ama benim yokluğum yüzünden kaburgaları derisinden açıkça görünüyordu ve elimi üzerine koyduğumda korku içinde meliyordu. Onu içeri götürürken, "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım, ama öyle olacağından hiç de emin değildim.

Tavuklardan biri ölmüştü ama diğeri yaşıyordu. Kahvaltımda yumurta yiyebiliyor ve keçiden süt içebiliyordum yine de. Bahçedeki bitkilerden ısırganotu çorbası ve karahindiba çayı yaptım. Sebze tarlasına da zarar vermemişlerdi, bu yüzden top-

raktan pancar ve havuç çıkarıp onları yedim, turşularını kurdum. Küçük ve şekilsiz şeylerdi, hem dondan sertleşmiş hem de zamanından önce topraktan zorla çıkarılmışlardı.

Sandalyelerden birini kırdım ve bunu yakacak odun olarak kullandım. Pencerelerdeki panjurlar gittiği için kulübe çok soğuktu ve annemin eski önlüklerinden birini ikiye bölüp soğuğun içeri girmesini engellemek için kullandım.

Bütün bunları yaptıktan sonra hazırdım.

Parşömeni, tüy kalemi ve hokkayı tavan arasında sakladığım yerden çıkardım, fark edilmedikleri için şükrettim.

Sonra masaya oturdum ve yazmaya başladım.

Üç gün üç gecedir yazıyorum, sadece ateş yakmak, yemek yapmak ve hayvanları kontrol etmek için ara veriyorum. Bitirene kadar da uyumak istemiyorum.

Geri gelebilirler. Köylüler. Kararı protesto etmek için beni köy meydanına sürükleyebilir ve kendileri asabilirler. Ya da beni suçlayacak başka bir şey bulabilirler.

Bu yüzden hâlâ nefes alabiliyorken olanları yazmalıyım. Belki de bitirdiğimde buradan gideceğim. Henüz bilmiyorum. O ıssız yollarda seyahat etme düşüncesi beni korkutuyor. Ve kulübeyi terk etmeye dayanamıyorum. Keşke bir salyangoz olsaydım ve kulübem de her yere yanımda taşıdığım kabuğum olsaydı. O zaman güvende olurdum.

Hikâyemin bir sonraki bölümünü yazmak çok zor. O kadar zor ki tutuklanmamdan, yargılanmamdan ve beraat etmemden önce gerçekleşmiş olsa da bu kısmı yazmayı en sona bıraktım. Kalbim şimdiye kadar bu kısımdan kaçındı sanki.

Ama her şeyi olduğu gibi yazacağıma söz verdim ve bunu yapacağım. Yazma eylemi bana huzur veriyor. Belki biri bunu okursa, bedenim toprakta çürüdükten sonra biri adımı söylerse, bir şekilde yaşamaya devam ederim.

Her şeyin nasıl başladığını düşünmeye çalışıyorum. Her şeyin nerede başlayıp nerede bittiğine kim karar veriyor? Zaman düz bir çizgide mi, yoksa bir daire şeklinde mi ilerliyor? Bilmiyorum... Burada yıllar geçmiyor, bir döngü halinde ilerliyor zaman: Kış ilkbahar oluyor, yaz oluyor, sonbahar oluyor, sonra tekrar kış oluyor. Bazen tüm zamanın aynı anda gerçekleştiğini düşünüyorum. Yani bu hikâyenin şimdi, ben yazmaya oturduğumda başladığını söyleyebilirsiniz ya da ilk Weyward kadını doğduğunda, yıllar önce başladığını söyleyebilirsiniz.

Ya da on iki ay önce bugün başladı diyebilirsiniz.

Geçen kış soğuk bir kıştı ve parmaklarını bahara kadar uzatmıştı. 1618'in başlarındaki o gece fırtına vardı ve bu yüzden vurma sesini duyduğumda, bunun sadece kapıya çarpan rüzgâr olduğunu sanmıştım. Ama kış aylarında yanımda tuttuğum keçi, korku dolu gözlerle bana baktı.

Bir kadın, yüksek sesle adımı sesleniyordu.

Biriyle birlikte büyüdüğünüzde, onunla kız kardeşler kadar yakın olduğunuzda, sesini kendi sesinizden bile daha iyi tanırsınız. Yedi yıl boyunca adınızın o dudaklardan döküldüğünü duymamış olsanız bile.

Bu yüzden kapıyı açmadan ve onu görmeden önce, gözlerinde karanlık fırtınalar koparak orada duranın Grace olduğunu biliyordum.

32

VIOLET

Doktorun elleri Violet'in karnında soğuk izler bırakıyordu.

"Hımmm," dedi. Violet, doktorun parlak saçlarına yapışmış beyaz kepekleri görebiliyordu. Doktor, Violet'in yanında endişeli bir güve gibi gezinen ve elleri kıpkırmızı olan Dadı Metcalfe'e döndü.

"Mensleri düzenli mi?" diye sordu.

Mens mi? Onlar da neydi? *Doktor, Latincede zihin anlamına gelen "mens" kelimesini mi kullandı acaba*, diye meraklandı Violet. Bu kesinlikle normal değildi. Hem de hiç. Örneğin, kendisine dokunanın Frederick değil doktor olduğunu ve ormanda değil yatağında rahat ve güvenli bir şekilde yattığını bilmesine rağmen kalbi boğazında çırpınıyordu. Konyak ve ezilmiş çiçek kokusu geri geldi ve öğürme dürtüsüyle savaştı. Umutsuzca doktorun ellerini çekmesini, karnını dürtüp durmayı bırakmasını istedi. Çığlık atmamak için tüm iradesini kullanıyordu.

"Ah, evet," dedi Dadı Metcalfe, yüzü kızararak. "Her zaman ayın on beşinde, saat gibidir."

Violet'in aklına, her ay günler süren kramplı ağrılarla birlikte gelen pıhtı ve kan kümeleri geldi. Demek kastettiği buydu. Bunun tıbbi terimini daha önce hiç duymamıştı. Dadı Metcalfe bundan hep "onun *laneti*" olarak söz ederdi. Bunun başka kızların da başına gelen bir şey olduğu Violet'in aklına bile gelmemişti. Geçen ay, yıllardır ilk kez bedenini terk etmişti. Bu hissi hiç ama hiç özlememişti.

Dadı Metcalfe kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Geçen ay benden hiç bez istemedi gerçi," diyordu doktora. Violet sanki orada yatmıyormuş gibi onun hakkında konuşmayı kesmelerini diledi. Tamamen yabancı birine bu özel konulardan bahsetmek yanaklarını kızartmıştı.

"Hımmm," dedi doktor yine. Karnını biraz daha dürttü ve sonra o kadar tuhaf bir soru sordu ki Violet yanlış duymuş olabileceğini düşündü.

"Bozuldu mu?"

Violet'in aklına Baba'sının gazetesindeki savaşta yaralanmış, kolları dirsekten ya da bacakları dizden kesilmiş asker fotoğrafları geldi.

"Bildiğim kadarıyla hayır doktor," dedi Dadı Metcalfe. Sesinde hafif bir titreme vardı, sanki korkmuş gibiydi.

Sonra doktor hiç uyarmadan parmaklarını bacaklarının arasına, ormandaki günden beri çürüyormuş gibi hissettiren o yere kaydırdı. Violet acıdan ve şoktan irkildi.

Doktor ona hafif bir tiksintiyle bakarak, "Ama bozulmuş," dedi. Dadı Metcalfe ellerini ağzına götürerek nefessiz kaldı. Violet soğuk bir utancın içine yayıldığını hissetti. Doktor her nasıl olduysa, Frederick'le aralarında ne geçtiğini tam olarak biliyordu, sanki Violet'in beyninin içini görebiliyordu.

Doktor, Violet'ten idrarını aşağılayıcı derecede berrak bir şişeye yapmasını istedi ve bu şişeyi ışığa tutup kısa bir süre in-

celedikten sonra ceketinin cebine koydu. Violet yüzünü başka tarafa çevirdi.

Doktor, "Birkaç gün içinde sonuçları bildirmek için telefon edeceğim," dedi.

Dadı Metcalfe başını onaylarcasına salladı, adam merdivenlerden inerken güçlükle, "İyi günler doktor," diyebildi. Birlikte sessizce oturup Baba'nın çalışma odasının kapısının açılışını, kısık bir konuşma mırıltısını, ardından ön kapının ağır tıkırtısını ve doktorun arabasının homurtusunu dinlediler.

Havada, yapraktan düşmek üzere olan bir yağmur damlası gibi bir durgunluk vardı. Sonra büyük bir gümbürtü ve cam kırılma sesi duyuldu. Cecil'den tiz bir viyaklama sesi geldi. Dadı Metcalfe daha sonra Baba'nın öfkeden deliye döndüğünü ve tek bir hareketle salondaki Jakoben sehpanın üzerindeki her şeyi yerle bir ettiğini anlatacaktı.

"Ne yaptın sen?" dedi Dadı Metcalfe, Violet'e neler olduğunu hâlâ açıklamamıştı. Ama buna ihtiyacı yoktu. Violet, ne kadar düşünmemeye çalışsa da haftalardır zihninin bir köşesinde asılı kalan o kelimeyi düşündü. *Spermatofor.*

Violet, rüyasında ormanı görmekten korktuğu için zar zor uyuyordu. Frederick'i görmekten korktuğu için. Doktorun ziyareti ile telefon görüşmesi arasındaki günleri uyku ile uyanıklık arasında, sisler içinde geçirdi. Sarkan gözkapaklarına ve ağırlaşan bacaklarına yenik düşmemek için elinden geleni yaptı, ama çoğu zaman kendini korkunç bir rüya kaleydoskopunun içinde buldu: Frederick tepesinde, ağaçların sarmaladığı bir gökyüzünün altında; karnı şişmiş ve karanlık, içten dışa çürüyor. Etrafta uçuşan mayıs sinekleri.

Morg'un tüyü bile onu avutmuyordu.

Graham ve hizmetkârlara, daha önce Violet'i yatağa bağlayan aynı "sinir hastalığı" nedeniyle yeniden hasta olduğu söylenmişti. Gerçeği sadece Baba'sı ve Dadı Metcalfe biliyordu.

Doktorun ziyaretinden beş gün sonra telefon çaldığında Violet yorganın altına girdi ve Dadı Metcalfe'in gelip ona haberleri vermesini bekledi. Ama merdivenlerden yukarı çıkan ve koridor boyu ilerleyen ayak sesleri, Dadı Metcalfe'e ait olamayacak kadar ağırdı.

Baba'sı kapıyı açtı. Violet yatakta doğruldu, görünüşünün onu şok edip etmeyeceğini merak ediyordu. Haftalardır onu görmeye gelmemişti ve Violet durmaksızın kusmaktan çok kilo kaybetmişti. Kemikleri yüzünde keskin hatlarla ortaya çıkmış, gözleri uykusuzluktan gölgelenmişti. Belki de ona nasıl hissettiğini soracaktı.

Baba'sı Violet'e sanki tabağındaki bozulmuş bir yiyecek parçasıymış gibi hoşnutsuz bir ifadeyle baktı.

"Doktor Radcliffe'le konuştum," dedi sesi öfkeyle titreyerek. "Bana hamile olduğunu ve birkaç haftalık olduğunu söyledi."

Violet'in nabzı delice atmaya başladı. Bayılabileceğini düşünüyordu.

"Kendini nasıl açıklayacaksın?" diye sordu Baba'sı bir adım daha yaklaşarak. Öfke yüzünü daha da büyütmüş ve kızartmıştı, öyle ki mavi gözleri neredeyse kaybolmuştu. Yanağındaki bir damar şişmiş ve morarmıştı, şişmanlamış bir sümüklüböcek gibiydi. Violet patlayıp patlamayacağını merak etti.

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi usulca.

"Hiçbir şey mi? *Hiçbir şey* mi? Kim olduğunu sanıyorsun sen, lanet olası Meryem Ana mı?"

Baba'sının daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştı.

"Hayır," dedi Violet.

"Babası kim?" diye sordu Baba'sı, gerçi kesinlikle başından beri biliyordu. Başka kim olabilirdi ki? Graham'ın söylediklerini hatırladı, o gün babasıyla birlikte uykularından uyandıklarında Violet ve Frederick'in gitmiş olduğunu gördüklerinde söylediklerini. *Baba halinden memnun görünüyordu.*

"Kuzen Frederick," dedi Violet.

Baba'sı topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasının kapısını arkasından çarparak toz zerreciklerinin uçuşmasına neden oldu; bir an için pencereden gelen güneş ışığında asılı kaldılar ve Violet'e Frederick'in onu öptüğü gün gördüğü tatarcık böceklerini hatırlattılar. Onların peri tozuna benzediğini düşünmüştü.

Ne kadar da safmış.

* * *

O gün Dadı Metcalfe, Violet'in daha önce hiç görmediği büyük, yıpranmış bir bavulla yatak odasına geldi. Daha önce hiçbir yere gitmemişti ve hiçbir zaman bir bavula ihtiyacı olmamıştı. Dadı Metcalfe ona bakmadan eşyaları içine doldurmaya başladı.

Violet pek umursamasa da, "Bir yere mi gidiyorum?" diye sordu. Doktorun ziyaretinden beri her şey sessizleşmiş ve rengini kaybetmiş gibi hissediyordu. Amansızca bir şeye, korkunç bir şeye doğru gittiğini biliyordu ve direnmenin pek bir anlamı yoktu. Rüyalarını düşündü, karnı parmaklarının altında koyu ve yumuşaktı. Çürümüştü.

"Baban anlatır," dedi Dadı Metcalfe. "Diğer herkes, sinir hastalığın için Windermere'de bir sanatoryuma gideceksin diye biliyor. Onlara aksini söylemeyeceksin."

Violet bavula, eski bir eşarba dikkatle sardığı Morg'un tüyü dışında hiçbir şey eklemedi. Diğer her şeyi –kitaplarını, yeşil elbisesini, çizim eşyalarını– geride bıraktı. Örümcek Goldie'yi bile yanına almamıştı. Dadı Metcalfe, Baba'sı orada olmadığı bir zaman böceği bahçeye salmayı kabul etmişti.

Graham ve diğer hizmetçiler vedalaşmak için salonda sıraya girmişlerdi. Dadı Metcalfe, verdiği kiloları ve yüzündeki gölgeleri saklamak için ona Baba'sının eski trençkotlarından birini giydirmiş ve geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Violet kendini

bir korkuluk gibi hissediyordu ve merdivenlerde göründüğünde Graham'ın yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü.

Bayan Poole ve Bayan Kirkby onunla vedalaşıp geçmiş olsun dediler. Graham hiçbir şey söylemedi, şaşkın bir sessizlik içinde Baba'sının Violet'i dirseğinden tutup ön kapıdan çıkararak Daimler'ının hareket etmeye hazır bir şekilde beklediği yere götürüşünü izledi. Violet daha önce Baba'sının arabasına hiç binmemişti. Krom yeşili dış yüzeyi ona bir pupaböceğinin parlak gövdesini hatırlatmıştı. Belki de içinden bir kelebek olarak çıkacak ve kilometrelerce uzağa, güvende ve özgür olacağı bir yere uçacaktı. İnsan hayal kurabilirdi.

Arabada asılı bir kolonya kokusu vardı. Violet'in aklına, şu anda oturduğu yolcu koltuğunun son sakininin Frederick olduğu geldi. Bunu düşünmek, kapıyı açıp kendini yola atmak istemesine neden oldu. Bunun yerine pencereden dışarı, arkalarında kaybolan Orton Malikânesi'ne baktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Violet. Baba'sı cevap vermedi. Yağmur arabanın tavanına iri, gürültülü damlalar halinde düşmeye başladı. Baba'sı bir düğmeyi çevirdi ve yağmuru silmek için ön camda mekanik kollar açıldı. Bir süre boyunca arabada sileceklerin ritmik sürtünme seslerinden başka bir ses duyulmadı.

Arabayla iki yanda kehanetler gibi yükselen kapılardan geçtiler. Violet, tüm hayatını sınırları içinde geçirdiği Malikâne'den ayrılırken bir şeyler hissedip hissetmeyeceğini merak etti ama hiçbir şey hissetmedi. Baba'sı boğazını temizledi.

"Frederick'e mektup yazdım," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Ona senin durumunu anlattım ve seninle evlenmesini istedim."

Violet bir kuşun rüzgârla birlikte yükselip alçalmasını izledi. Baba'sının sözleri çok uzak bir yerden geliyor gibiydi. Bu olanları, çimenlerin üzerinde top oynadıkları o öğleden sonradan

beri olan her şeyi hayal edip etmediğini hayal edip etmediğini merak etti. Belki de hâlâ kanvas sandalyesinde uyuyordu; güneş yüzünü, konyak ise midesini yakıyordu. *Uyan*, diye düşündü kendi kendine.

"Benimle evlenmek mi?" dedi. "Neden?" *Bunların evlilikle ne ilgisi var*, diye merak etti. Çiftlerin âşık olduklarında evlendiklerini sanıyordu. O öğleden sonra ormanda aşkla ilgili hiçbir şey olmamıştı.

"Olması gereken bu," dedi Baba'sı. "Çocuk için. Ve aile için."

Çocuk. Midesinde büyüyen o tohum, bir parazit gibi ondan besleniyordu. Onun bir çocuk olacağını hiç düşünmemişti.

"Ama onunla evlenmek istemiyorum," dedi usulca. Baba'sı onu duymazdan gelerek yola bakmaya devam etti.

"Onunla *evlenmeyeceğim*," dedi, bu kez daha yüksek sesle. Baba'sı onu yine duymazdan geldi.

Dışarıda gökyüzü kararmış ve bulutlarla gölgelendi. Bir fırtına yaklaşıyordu, bunu teninde hissedebiliyordu. Aniden çakmaya başlayan şimşekleri izledi. Yağmur şiddetlendi, camı bulanıklaştırdı, öyle ki pencereden dışarıyı zar zor görebiliyordu. Sonra araba yavaşladı ve durmadan önce sarsıldı. Ne kadar süredir araba kullandıklarını hatırlamaya çalıştı. *En fazla on dakikadır yoldayız*, diye düşündü. Windermere'e varmak için yeterince uzun bir süre geçmemiş miydi?

Baba'sı arabanın kapısını açtı ve Violet ıslak toprak kokusunu içine çekti. Bagajdan kızın valizini aldı ve inmesi için kapıyı açtı. Violet ceketini üzerine geçirdi ve yağmurdan korunmak için şapkasının kenarını aşağıya çekti. Gözlerini kısarak yürüdüğü sırada alçak, bodur bir kulübe görebiliyordu; bitki örtüsüyle kaplanmıştı, taşları donuk ve ıslaktı. Pencereler örümcek ağlarıyla kaplı ve karanlıktı.

Baba'sı paltosunun ceplerinde anahtarları aradı. Artık eve daha yakın oldukları için Violet kapının üstündeki taşa kazınmış harfleri gördü: *Weyward*.

Hayal görüyor olma ihtimaline karşı gözlerindeki yağmuru sildi. Ama işte oradaydı. Çok uzun zaman önce oyulmuş gibi görünüyordu: W'nin ilk eğimi silikti ve diğer harfler likenle kaplandığından yeşillenmişti.

"Baba? Neredeyiz biz?"

Baba'sı onu duymazdan geldi.

Violet bir an için Frederick'in kulübenin içinde onu bekliyor olabileceğinden korktu... Ama Baba'sı, ağır yeşil kapının kilidini açtığında ve kapının ardındaki loş koridoru gördüğünde orada kimsenin olmadığı açıktı.

Baba'sı karanlığı delen bir kibrit çaktı.

Karanlık odalar sanki toprağın içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi çökmüş bir görünüme sahipti. Tavan o kadar alçaktı ki, uzun boylu bir adam olmayan Baba'sı bile eğilmek zorunda kalıyordu.

Sadece iki oda vardı: kulübenin arka tarafındaki büyük odada eski görünümlü bir soba ve büyük bir şömine, diğerinde ise iki tane tek kişilik yatak ve hırpalanmış eski bir çalışma masası vardı. Çatıdan tırmalama sesleri geliyordu: *Fareler*, diye düşündü Violet. En azından tamamen yalnız olmayacaktı.

"Frederick bir sonraki iznine çıkıp tören için dönene kadar burada kalacaksın," dedi Baba'sı. "Birkaç günde bir erzak getirip seni kontrol etmeye geleceğim. Şimdilik mutfakta birkaç teneke kutu yiyecekle ve bir düzine kadar yumurtayla idare et. Belki bu yalnızlık günahların üzerinde düşünmene yardımcı olur."

Violet'e bakmadan önce durakladı, yüz hatları tiksintiyle kırışmıştı. "Frederick bana senin rızanı almak istediğini, düğünden sonraya kadar beklemek istediğini ama senin... hayır cevabını kabul etmediğini anlattı."

Ormandaki anılar aklına geldikçe Violet'in yanakları yanıyordu.

Baba'sı hâlâ konuşuyordu.

"Gözü kara davrandım," dedi. "Tahmin etmem gerekirdi. Ne de olsa annenin kızısın." Sanki onu görmeye daha fazla dayanamayacakmış gibi arkasını döndü.

Baba'sı kapıya doğru yürürken, "Annem mi? Lütfen, neredeyiz biz? Burası neresi?" diye sordu Violet. Adam kapının eşiğinde durmuş, eli kapı kolundaydı. Violet bir an için cevap vermeden çekip gideceğini düşündü.

"Aslında burası ona aitti," dedi. "Annene..." Kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki küçük ev sarsıldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

33

KATE

Kate uzun süre kutunun üzerindeki yazıya bakıyor.

Orton Malikânesi.

Karton küflenmiş ve kenarları kıvrılmış. Bir tarafı sanki bir şey tarafından yenmiş gibi görünüyor. Orton Malikânesi'ndeki böceklerin parlak kalıntılarını hatırladığında ürperiyor. Kartona dokunmaya cesaret edebileceğinden bile emin değil ama Emily'nin onu izlediğinin, gözlerinin merakla parladığının farkında.

Derin bir nefes alıp kutuyu açıyor.

Havayı kaplayan toz boğazına takılıyor. Kutunun içindekilere bakarken Kate'i öksürük tutuyor.

Bütün kitaplar çok eski ama bazıları diğerlerinden daha iyi durumda. *Bahçe İşleri İçin Ansiklopedi*'yi çıkarıyor. Yeşil kapağı solmuş ve küfle kaplanmış. Kitabı salladığında içinden ezilmiş böcek kanatları dökülüyor, ışıkta inci gibi parlıyorlar.

"Iyyy," diyor Emily, geriye doğru çekilerek, "bu Mike'ın bahsettiği böcek istilasından olmalı. Malikâne'yi temizlemeye yardım etmek için oraya gitmişti. Kitapları isteyebileceğimi düşünmüştü. Vikont, Beckside'da bir bakımevine taşındı. Görünüşe göre oldukça kötü durumdaymış. Zavallı adam. Bekle, bir faraş getireyim."

Emily telaşla depodan çıkıyor. Kate kutudan bir sonraki kitabı çıkarıyor.

Biyolojiye Giriş başlıklı oldukça ağır görünümlü bir kitap. Sayfalardan biri katlanmış. Kate, böceklerin üremesiyle ilgili rahatsız edici grafikleri görünce ürperiyor.

Birkaç tane kurgu kitap da var: *Sherlock Holmes'un Maceraları*'nın yıpranmış bir baskısı. *Shakespeare'in Bütün Eserleri*. Bunların kime ait olduğunu merak ediyor. Graham'a ya da Violet'e ait olabilirler miydi?

Kutuda bir kitap daha var. Kate onu içinden çıkarıyor. Çok güzel bir kitap; diğerlerinden daha değerli olabilirmiş gibi görünüyor. Emily'ye söylemesi gerektiğini biliyor; ona ne kadar para edebileceğini sormalı. Ama nedense başka kimsenin görmesini istemiyor. Onu kendine saklamak istiyor.

Parmaklarını ön kapakta gezdiriyor. Kitap yumuşak kırmızı deri ile ciltlenmiş, başlığı yaldızlı işlemelerle kabartılmış:

Çocuk ve Yuva Masalları
Grimm Kardeşler

Grimm Kardeşler. Çocukken kendisinde de bir tane olduğunu hatırlıyor. Ama ondaki yeni edisyonunun başlığı *Grimm Masalları*'ydı. Bazı hikâyelerin oldukça korkutucu olduğunu, karakterlerin –ne kadar masum ve saf olurlarsa olsunlar– korkunç sonlarla karşılaştıklarını hatırlıyor. Hansel ve Gretel, bir cadı tarafından yenmişti. Bu masalların gerçek dünya için iyi bir hazırlık olduğunu düşünüyor.

Bu kitap ilk baskı olabilir mi? Kitabı açıp ilk sayfasında basım tarihini arıyor.

Kucağına sararmış bir kâğıt parçası düşüyor. Kâğıdı açtığında el yazısıyla yazılmış bir mektup olduğunu görüyor, ama mektubu okumaya fırsat bulamadan Emily elinde faraş ve süpürgeyle deponun kapısında beliriyor.

Emily görmeden mektubu ceketinin cebine sıkıştırıyor.

Toffee sürünerek içeri giriyor, Kate'in üzerine tırmanıyor, pençelerini bacaklarına geçiriyor. Kucağına yerleşip mırlamaya başlıyor. Karnındaki bebek tepki olarak tekmeliyor.

Kate, "Sanırım senden hoşlanıyor," diyor kediye.

"Ve o da ikinize vurulmuş durumda," diye gülüyor Emily. Kanatları süpürmek için eğildiğinde tüylü küpeleri sallanıyor. "Sadece odadan çıkınca mırıldanmasını sağlayabiliyorum. Neler çıktı kutudan?"

"Masal kitapları," diyor Kate sessizce. "Acaba Violet'in kitapları mıydı bunlar?" diyor Emily. "Gerçi büyük evden taşınırken kitaplarını yanına almamış olması tuhaf, öyle değil mi?"

"Evet," diyor Kate, Violet Hala hakkında bildiklerini –yeşil elbiselere olan sevgisi, böcek çizimleri, yatağının altındaki tuhaf eşya koleksiyonu– karanlık ve kasvetli Orton Malikânesi'yle bağdaştırmakta zorlanıyor. Onun orada yaşamış olduğunu hayal bile edemiyor. "Belki de aceleyle gitmiştir?"

Emily bir müşteriyle ilgilenmek üzere dükkânın ön tarafına dönmeden önce ona bir tabak çikolatalı şekerleme getiriyor. Çok istemesine rağmen Kate cebindeki mektubu açmaya cesaret edemiyor. Emily'nin geri gelip mektubu görmesi riskini almak istemiyor. Bu mektup, bir şekilde özel hissettiriyor. Bir sır gibi sanki.

Saat üç buçukta işyeri kapandıktan sonra Emily onu eve bırakmayı teklif ediyor.

"Ağır şeyler taşımamalısın, biliyorsun," diyor. "Üstelik hamileliğinin bu zamanlarında."

Kate kat kat yünle kundaklanmış karnına bakıyor. Violet'in eski bir paltosunun içine giriyor, başına kadife yeşil bir bere geçiriyor.

"Ben hallederim," diyor. "Hem zaten karı izlemek istiyorum."

Şimdi, Crows Beck'e ilk geldiği zamanlarda köye yaptığı ilk yürüyüşleri düşünmek komik geliyor. Bir serçeden korkup yaprakların hışırtısından nasıl da ürperirdi. Şimdi ise eve dönüş, Kate'in dört gözle bekleyip tadını çıkaracağı bir şey. Doğadaki küçük mevsimsel değişiklikleri fark etmeyi seviyor. Şimdi yani kışın, ağaçların gökyüzüne doğru nasıl çıplak ve zarif bir şekilde uzandığını; çitlerin üvez meyveleriyle kırmızıya boyandığını izlemeyi seviyor.

Kutuyu kaldırıp bir kalçasının üzerine yerleştiriyor ve kapıyı iterek açıyor, kitapçının küflü sıcaklığını geride bırakıyor. Kendini dışarı attığında kış havasını içine çekerek keskin soğuğun tadını çıkarıyor. Soğuk, yanaklarına adeta batıyor. Köyü görünce sırıtıyor: Binaların yarısı büyük kar kütlelerinin altına gizlenmiş, pencereler turuncu turuncu parlıyor. Birisi sokak lambalarına Noel ışıkları asmış ve güneş gökyüzünde pembeye bürünürken ışıl ışıl parlıyorlar.

Yıllardır ilk defa Noel'i dört gözle bekliyor, kızının doğumu Noel'den birkaç gün öncesinde olacak. Artık yalnızca birkaç haftası kaldı, vücudunun doğuma hazırlandığını hissedebiliyor: Göğüsleri şişiyor ve sutyeninin iç kısmında altın rengi bir sıvının bıraktığı çizgilerden lekeleri görebiliyor. Doktor Collins buna *ağız sütü* diyor.

Duyuları bile daha keskin bir hal aldı sanki: Bazen en olmadık sesleri bile duyabildiğini düşünüyor. Bir böceğin anteninin yere çarpma sesini, bir güvenin kanatlarının vızıltısını. Bir kuşun gagasını bir soluna geçirmesini. Uzağında olan bitenlere böylesine kulak kabartabildiğini hissederken tüm bu olanlar sırasında bebeğinin kalp atışlarının da kulaklarında çınlayabiliyor olması onu şaşkına çeviriyor.

Şimdi eve doğru yürüdüğü sırada bütün bu kırsal kesim kara teslim olmuş halde, durgunlaşmış ve sessizleşmiş. Doğa o kadar dingin ki bu onu bir şekilde tedirgin ediyor; toprağın ve içindeki canlıların bir şeyi beklediğini hissediyor. Yoluna devam ederken duyduğu tek ses, karda çıtırdayan kendi ayak sesleri ve cebindeki mektubun hışırtısı. Mektup. Bu mektupla ilgili içini huzursuz eden bir şeyler var. Kötü bir şey olacağına dair önsezisi tüylerini diken diken ederek teninde geziniyor.

Eve vardığında mektuba bakmaya artık neredeyse korkar hale geliyor. Ateşi yakmak, çayı için su kaynatmak, daha sonra hazırlayacağı güveç için sebze doğramakla vakit geçiriyor.

Sonunda tüm işleri bitiyor. Artık erteleyemez.

Mutfak masasına oturuyor ve kâğıt parçasını açıyor.

Mektup çok sarı, yer yer neredeyse yarı saydam. Çizgili bir kâğıda yazılmış, sanki bir okul defterinden yırtılmış gibi. Tarih yok.

Sevgili Baba, Graham, Dadı Metcalfe, Bayan Kirkby ve Bayan Poole;

Yaptığım şey için çok üzgünüm, özellikle de beni bulan kişi için. Lütfen kendisine en içten özürlerimi iletin.

Baba, insanın kendi canına kıymasının ölümcül bir günah olduğunu düşündüğünü ve yaptığım şey karşısında şok olacağını –ve belki de utanacağını– biliyorum. Ama lütfen olanlardan sonra gerçekten başka seçeneğim kalmadığını hissettiğimi anla.

Hepinizin –özellikle de Baba'mın– kuzenim Frederick Ayres'ı çok sevdiğinizi biliyorum. Ama lütfen onun düşündüğünüz gibi biri olmadığını söylediğimde bana inanın. Koyu renk saçları ve yeşil gözleriyle peri masallarındaki şövalyeler gibi çekici ve yürekli göründüğünü biliyorum. Ama bir şey oldu; korkunç ve yanlış bir şey. Bunu tam olarak ifade edecek kelimelerim yok; sadece yaşananlara

dair anılar her gece, her gün canımı yakıyor. Belki de bu benim hatam; belki de bunu önlemek için bir şeyler yapmalıydım, ama ne olduğunu bilmiyorum. Her halükârda, bu şekilde hayatıma nasıl devam ederim, bilemiyorum.

Graham, sana karşı daha iyi bir kız kardeş olamadığım için özür dilerim.

Dadı Metcalfe, senin için zor bir iş olduysam özür dilerim. Bayan Kirkby, bifteğinin tadının ayakkabı gibi olduğunu söylediğim için özür dilerim. Bayan Poole, şarkı söylediğinde sesinle dalga geçtiğim için özür dilerim.

Hepiniz için en iyisini diliyor ve bir kez daha en derin özürlerimi sunuyorum,

Violet.

NOT: Eğer zahmet olmazsa, bahçedeki kayın ağacının altına gömülmek istiyorum. Belki Dinsdale'den mezarımın üzerine çiçek dikmesini de isteyebilirsiniz. Arıları ve diğer böcekleri çekecek parlak ve renkli bir şeyler. Çuhaçiçeği olmadığı sürece her çiçek olur.

Kate mektubu bir kez daha okuyor.

Yaşananlara dair anılar her gece, her gün canımı yakıyor.

Gözlerini kapatıyor, koluna dokunuyor, derisi pürüzsüz ve pembe. Kate bazen geceleri Simon'ın boynunda gezinen ısrarcı dudaklarıyla uyanırdı; onun içinde olduğunu hissederdi. Sanki tanıştıkları gün kendi bedeni üzerindeki haklarından vazgeçmiş gibi.

Violet Hala'nın başına gelenlerin ne olduğunu anladığını düşünüyor.

Belli ki intihar girişimi yarıda kalmış; bir şekilde Violet evi terk etmiş ve geçmişinden kurtulmak için kendisini bekleyen

akademik başarıları, macera dolu hayatı yaşama gücünü bulmuştu.

Kate, sonraları Violet'in yaşananları kimseye anlatıp anlatmadığını merak ediyor. Anlatmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor; hücrelerini bir hastalık gibi zehirleyen bu korkunç, gizli bilgiyle artık yalnız kalamamanın ne demek olduğunu biliyor. Konuşmak istemek, ama bunun utancıyla sessizliğe boğulmanın ne olduğunu biliyor.

Violet'in kelimelerini tekrar okurken, başka bir şey daha dikkatini çekiyor.

Yeşil gözleri.

Orton Malikânesi'ne yaptığı ziyareti, yaşlı vikontla tanışmasını hatırlıyor. Onun da yeşil gözleri vardı. Bu anıyı hatırlayınca omurgası tiksintiyle karıncalanıyor: adamın o kokuşmuş hayvani kokusu, tırnaklarının sarı kıvrımları.

Parmakları titreyerek telefonunun kilidini açıyor ve Google'a *Frederick Ayres* yazıyor.

Çıkan ilk sonuç, beş yıl öncesine ait yerel bir gazete haberi.

BÖCEK İSTİLASI VİKONT'UN CANINI SIKIYOR

Yerel ilaçlama ekipleri, Vikont Kendall'ın yerleşim yeri olan Orton Malikânesi'ni istila etmiş binlerce mayıs sineğini temizlemek için mücadele ediyor.

Crows Beck civarında yaşayanlara göre, bu istila uzun süredir Malikâne'nin başına bela olmuş ve durum son yıllarda daha da kötüleşmiş bir halde.

Bir kaynak, "Vadideki her böcek ilaçlama şirketi bu işle meşgul," ifadesinde bulundu. "Böcek ilaçları, LED tuzakları, her şey. Ama bir türlü çare bulunamıyor"

Mayıs sinekleri en çok yaz mevsiminde, dişilerin üç bin kadar yumurta bırakabildiği yaz aylarında görülür. Böcekler normalde nemli ortamlarında yaşar ve konutları nadiren istila ederler.

Onuncu Vikont Kendall olan Lord Frederick Ayres, 1940'larda amcasının koltuğunu devraldığından beri Orton Malikânesi'nde yaşamaktadır. İkinci Dünya Savaşı'nda Sekizinci Ordu'da subay olarak görev yapmış ve Kuzey Afrika'da savaşmıştır.

Vikont Kendall birkaç yıldır halka karışmamış ve konuyla ilgili görüşlerini alabilmek adında kendine ulaşma çabalarımız sonuçsuz kalmıştır.

Kate'in midesi bulanıyor.

Makaleyle birlikte gazetede bir de fotoğraf var. Askeri üniformalı, yakışıklı yüz hatları zamanla bulanıklaşmış genç bir adam. Ama onu görebiliyor; çenesinin sert çizgisinde, derin çukurlu gözlerinde. Malikâne'de karşılaştığı aynı kambur, tekinsiz adam.

Frederick, tanıştığı o vikont.

Ne tür bir baba, çocuğuna tecavüz eden bir adam için çocuklarını mirasından mahrum eder? Kate'in aklına bir an için daha kötü bir olasılık geliyor: Violet, babasına tecavüzü anlatmıştı ve babası ona... inanmamıştı.

Dışarıda bir baykuş kederli kederli ötüyor. Büyük halası, zar zor hatırlayabildiği bu kadın için derin bir üzüntü hissediyor. Fark ettiğinden çok daha fazla ortak noktaları vardı.

Bir bardak su almak için lavaboya gidiyor, anılarını silip süpürecekmiş gibi suyu yudumluyor. Bir süre orada durup günbatımıyla alevlenen karlı bahçeye bakıyor. Violet'in bahçesine.

Başına gelen her şeye rağmen, büyük halası kendine herkesten bağımsız bir hayat kurmuştu. Belki hiç evlenmemiş ve

kendi ailesine sahip olmamıştı, ama kulübesi ve bahçesi vardı. Kariyeri vardı.

Şimdi Kate de kendi hayatını kuruyor.

Ve kimsenin bunu ondan almasına izin vermeyecek.

34

ALTHA

Grace konuşmaya başlamadan önce uzun bir süre birbirimize baktık. Yedi yıldır bana ilk kez doğrudan bakıyordu. On üç yaşımızdan beri onu sadece uzaktan, kilisede ya da pazar günü alışveriş yaparken görmüştüm. Sanki orada değilmişim gibi gözlerini benden hep kaçırmıştı.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu.

"Prithee, bekle," dedim kapıyı kapatmadan önce. Aceleyle keçiyi bahçeye sürdüm, annemin uyarısı kulaklarımda çınlıyordu.

İşim bittiğinde kapıyı açtım ve Grace'in içeri girmesi için kenara çekildim. Çok daha yaşlı bir kadınmış gibi yürüyüşünün yavaşladığını fark ettim. Masaya ağır ağır oturdu. Dışarıdaki fırtına yüzünden sırılsıklam olmasına rağmen pelerinini çıkarmadı.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı, ben de onun için bir dilim ekmekle birlikte biraz peynir kestim ve karşısına oturdum. Yemeğini

verken şapkası kaydı ve yanağında koyu bir gölge gördüm. *Belki de masadaki mumun titreşiminden bana öyle gelmiştir*, dedim. Yine de yemeğini bitirene kadar tek kelime etmedi.

"Annene olanları duydum," dedi. "Şimdi ikimiz de yetim kaldık."

"Senin baban var," dedim.

"Babam," dedi, "on üç yaşımdan beri bana doğru dürüst bakmadı, oysa ben evden ayrılana kadar onun için evi çekip çevirdim ve kardeşlerimi büyüttüm."

"Neyse ki kocan var."

Grace güldü. Kuru bir gülüştü, alevlerin çıtırtısı gibiydi. *Daha önce, biz çocukken böyle gülmezdi*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. O zamanlar tatlı bir kahkahası vardı; kilisede söylediğimiz ilahilerden daha tatlı, kuş seslerinden bile daha tatlıydı.

"Bir ara bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatman gerekecek," dedim. "Bir eş olmanın."

"Buraya havadan sudan konuşmak için gelmedim," dedi sertçe. "Buraya iş için geldim. Senden bir şey satın almak için."

Küçük beyaz eli eteğinin cebine gitti, bozuk paraların şıngırtısını duydum.

"Ah," dedim. Yüzüm kızardı ve boğazımda bir acı dalgası yükseldi. Bunca yıldan, yaşanan onca şeyden sonra her şeyin eskisi gibi olmasını istediğini düşünmekle aptallık etmiştim.

"Hamileyim," dedi başını başka yöne çevirerek. Sesi çok kısıktı; yüzü şapkası tarafından gizlenmişti.

"Ne şahane bir haber," dedim. Çocukken büyüyüp kendi bebeğine sahip olmak istediğinden ne kadar çok bahsettiğini hatırladım. Çok küçükken ona Daniel Kirkby'nin doğumunu dehşet içinde anlatmıştım: Annesi inliyordu ve her tarafı terden sırılsıklam olmuştu, çocuk bir sümük ve kanla kaplı bir halde annesinden dışarı kaymıştı. Erkek ve kız kardeşlerinin doğumunu görmüş olan Grace cehaletime gülmüş, "Bu işler böyledir," demişti. "Bir gün kendin de öğreneceksin."

Evlendikten sonraki aylarda köyde birinin hamile olduğuyla ilgili söylentiler dolaşıyordu ve onu kilisede gördüğümde elbisesinin altında bir kabarıklık, yüzünde bir dolgunluk fark etmiştim. Ama ortada çocuk yoktu. Bebeğini kaybetmiş miydi, yoksa hiç olmamış mıydı bilmiyordum. *Her iki durumda da bu kadar şanslı olduğuna göre şimdi çok mutlu olmalı*, diye düşündüm.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Tekrar konuştuğunda, onu yanlış duymuş olduğuma emindim.

"Bir şeye ihtiyacım var," dedi usulca, sanki sözcüklerin ağzından çıkmasını istemiyormuş gibi, "onu yok edecek bir şeye."

"Yok etmek mi? Sabah bulantısı mı demek istiyorsun? Bunu hallederiz. Mideyi yatıştırmak için melisa ile bir tonik yapabilirim."

"Beni yanlış anladın," dedi. "Ben bebeği kastetmiştim. Benim... bebeği yok etmek için bir şeye ihtiyacım var."

Sözleri havada asılı kaldı. Bir an ikimiz de konuşmadık. Alevlerin patlamasını ve cızırtısını, çatıdaki yağmurun tekdüze sesini dinledim. Bu sesler kulaklarımda kabarıyor, Grace'in söylediği şeyi yok edebilecekmiş gibi geliyordu.

"Bebek hareket etmeye başladı mı?" diye sordum.

"Evet."

"Grace," dedim, "tam olarak emin misin? Benden istediğin şey... çok günah. Ve bir suç. Eğer biri bunu fark ederse..."

"Nasıl olsa ölecek." Bunu sanki hasadın verimi ya da hava durumu hakkında bir yorum yapıyormuş gibi soğukkanlılıkla söylemişti. "Ona bir iyilik yapmış olursun."

"Grace," dedim, "nasıl yapılacağını bilsem bile..."

"Biliyorsundur," dedi. "Annen biliyordu. Eşyalarına bak. Akılsızlık edip sonra yardım almak için ona gelen bir iki köylü kızı mutlaka olmuştur. Ayrıca..." Durakladı. "Can almakta iyiydi, değil mi?"

O korkunç geceye dair anılar gözümün önünde canlandı. Grace hıçkıra hıçkıra ağlarken, Anna hareketsiz ve cansız bir şekilde yatıyordu.

"Grace. Biz gelmeseydik de annen ölecekti. Zaten çok hastaydı... Ateşi çok yüksekti. Ve o sülükler..."

Başını sertçe bana doğru çevirdi. Mum ışığında gözleri parlıyordu; gözyaşlarıyla mı yoksa öfkeyle mi, bilemiyordum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi. "Sadece bana yardım edip edemeyeceğini söyle. Eğer beni arkadaşın olarak biraz bile sevdiysen... bunu benim için yaparsın. Ve bana başka soru da sormayacaksın."

Ağzımın içi kupkuru olmuştu. Başım dönüyordu, sanki oda bir yana savrulmuş ve beni de beraberinde götürmüştü.

"Deneyeceğim," dedim usulca, "ama işe yarayacağına söz veremem."

"Tamam o zaman. Bir hafta içinde yine gelirim. Bu sana yeterli zamanı verir mi?"

"Evet."

Masadan kalktı. "Gitmeliyim. John'u uyurken bıraktım. O kadar biradan sonra normalde şafak sökene kadar uyanmaz. Ama uyanıp da orada olmadığımı görmesi riskini göze alamam."

O gittikten sonra ben de kötü bir gece geçirdim. Uzun süre düşündüm, neyi kabul ettiğimi merak ettim. Her şey, annesinin ölümünden dolayı beni hâlâ suçlayan –ki bunun böyle olduğunu içten içe biliyordum– ve benden nefret eden birine karşı hissettiğim sevgi yüzündendi.

Sesinde bu nefreti duymak bana nasıl da acı veriyordu. Zihnimde onun konuşmasının üzerinden geçtim, bana karşı nasıl da soğuk davrandığını hatırladım ve gözlerim yaşlarla doldu. Çocukken, daha konuşmaya bile başlamadan önce birbirimizi tanımıştık. Bir zamanlar onun kalkık kaşlarının anlamını, ağzının kıvrımının ne ifade ettiğini bir kitaptaki kelimeler gibi bilirdim. Şimdi ise Grace bir yabancıydı.

Ertesi gün sakin ve güneşli bir sabaha uyandım, kızılgerdan kuşlarının ötüşünü dinlerken Grace'in ziyaretinin hayal gücü-

mün bir ürünü olup olmadığını merak ettim. Sonra diğer odaya geçtim, ikinci fincanla tabağı gördüm ve bunun gerçek olduğunu anladım. Grace gerçekten gelmişti. Benden bu korkunç şeyi gerçekten istemişti. Bir hatamın kefaretini başka bir hata yaparak ödememi istiyordu.

Onun önerdiği gibi annemin kâğıtlarına bakmaya karar verdim. Eğer Grace'in istediği türden bir içeceğin tarifi yoksa, o zaman ona nasıl yapacağımı bilmediğim için bunu yapamayacağımı söyleyebilirdim.

Büyükanneme ait olan çalışma masasının çekmecesini açtım; sapında W harfi kazılıydı, sahip olduğumuz diğer her şeyden çok daha güzeldi. Birinci Vikont Kendall tarafından, oğluna süt humması sırasında baktığı için hediye edilmişti. Annem ve ben tüm notlarımızı ve tariflerimizi, hastalıklarımızı ve acılarımızı dindirmek için kullandığımız tedavi ve ilaçları burada saklıyorduk. Annem çekmeceleri her zaman kilitli tutar ve anahtarını boynunda taşırdı. Öldüğünde anahtarı bana verdi ve benim de aynısını yapmamı istedi.

"Tüm bunların yanlış ellere geçmesini önlemek için," demişti.

Her türlü merhem ve tentür için el yazısıyla yazılmış tarifleri karıştırdım: ateş için mürver çiçeği, gut için güzelavrat otu, sırt ağrısı ve baş ağrısı için agrimonyum. Ve sonra annemin güzel el yazısıyla yazdığı şeyi gördüm:

Âdet dönemini başlatmak için
Üç avuç solucanotu ezilir,
Uygulamadan önce beş gün boyunca suda bekletilir.

Yüreğim acıyla burkuldu. Artık hiçbir mazeretim yoktu.

Bebeğin hareket etmeye başladığı dönemde bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. *Belki de solucanotunun dozunu artırabilirim*, diye düşündüm. Birazcık... böylece hâlâ güvenli olurdu.

Kendime yakalanmıştım. İşe yaramasını istiyor muydum ki? Grace neden henüz yaşama şansı bulamamış masum bir bebeğe zarar vermek istiyordu ki?

Grace'in öfke ve acıyla parlayıp sertleşen bakışlarını hatırladım. "Ona iyilik yapmış olursun," demişti.

Belki de yargılamakta çok aceleci davranmıştım. Doğduğunda yatağın üzerinde ölü bir şekilde yatacağını bildiğim bir bebeğin rahmimde büyüdüğünü hiç hissetmemiştim. Yardıma gittiğim Merrywether'lı kadını ve saatlerce gözünü üzerinden ayırmadığı küçük, ölü et parçasını hatırladım. Uğruna canını vermişti.

Ya Grace bebeği doğurana kadar taşısa ve onu dünyaya getirmek Grace'i öldürseydi? Ya Grace gözlerini hiç açamayacak, ilk nefesini hiç alamayacak bir çocuk uğruna ölseydi?

Onu kaybedemezdim. Benden hâlâ nefret edebilir, beni suçlayabilirdi. Ama bu, o zaman arkadaşıma duyduğum ve her zaman duyacağım sevgiyi değiştirmezdi. Onu her şeyden sakınmalıydım.

Bahçeden solucanotunun sapsarı tomurcuklarını toplamak için akşamın çökmesini bekledim. Köylülerin gün ışığında da sık sık kapıma gelip şikâyetleri için yardım istedikleri zamanlardı. Kimsenin ne yaptığımı bilmesini istemiyordum.

Bahçede olmayı seviyordum. Annemin varlığını en güçlü hissettiğim yer orasıydı: yetiştirdiği bitkilerin tüylü yaprakları; sevdiği güçlü, uzun çınar; çalılıklarda hışırdayan canlılar. Sanki hâlâ oradaymış ve beni izliyormuş gibi hissettim. Annemin Grace'in ziyareti hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

Annemin, Anna Metcalfe'in ölümünden dolayı büyük bir suçluluk duyduğunu biliyordum. Olanlardan sonra bu konuda konuşmayı hiç istememişti. Grace ile arkadaşlığımın sona ermesinin ona acı verdiğini görebiliyordum. Sanırım beni arkadaşsız ve dünyada yalnız bırakmaktan korkuyordu. Bu satırları

yazarken ve olan biten her şeyi düşünürken, korkmakta haklı olduğunu biliyorum.

Yeterince solucanotu bulduğumda içeri girdim ve eski havanda, havan tokmağımızla ezdim. Suyu ekledim ve karışımı demlenmesi için kapalı bir kaba koydum. Önümüzdeki beş gün boyunca ziyaretçilerim olur diye tavan arasına sakladım.

Bozulmuş nane gibi o kadar güçlü bir koku yayıyordu ki, uyumak için başımı paletime koyduğumda hâlâ kokusunu alabiliyordum.

35

VIOLET

Annesine. Bu ev annesine aitti. Violet kolyesine dokundu, parmaklarını kolye ucuna kazınmış W harfinin üzerinde gezdirdi. Weyward'lar. Annesinin ailesiydi, artık bundan emin olabilirdi.

Violet köhne odanın içinde onlara ait bir şeyler bulabilmek için etrafına bakındı. Bu kulübede bir zamanlar birilerinin yaşamış olduğuna dair neredeyse hiçbir iz yoktu. Kalın bir toz tabakasıyla kaplı, gıcırdayan mutfak masasına oturdu. Parmağıyla tozun birazını sildi ve öksürdü. Tahtanın altı, sanki biri bıçakla kesmiş gibi çizilmiş ve oyulmuştu. Çatı akıyordu ve mutfağın diğer köşesindeki duvar, yağmur damlalarıyla parlıyordu. Violet üşüyordu, içerisi karanlıktı. Evin hiçbir yerinde saat yoktu ve filmli pencereden mor gökyüzüne açılan küçük açıklık saatin kaç olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Baba'sının bıraktığı erzaklara baktı: konserve bezelye, konserve sığır eti, sardalya. Yumurtalardan birinin üzerinde hâlâ yumuşak bir tüy parçası vardı. Yumurtalar ona spermatoforu düşün-

dürdü ve midesi bulanarak onları bir kenara itti. Konservelerden birini açıp soğuk bezelye yedi. Baba'sının geride bıraktığı kibritlerden biriyle eskimiş bir mumu yakmaya çalıştı, küçük mavi alev karşısında irkildi. Uzun bir süre oturup balmumunun kabarıp erimesini izledi.

Annesinin burada yaşadığını hayal etmek tuhaftı. Violet, buranın derme çatma bir yer olduğunu düşündü. Mutlu sonla bitmeyen bir peri masalından fırlamış gibiydi. Arka bahçeye açılan küçük kapıya doğru yürüdü ve mumun alevini rüzgârdan koruyarak kapıyı açtı. Bahçe –eğer oraya bahçe denilebilirse tabii– yabani ve coşmuş bir haldeydi; garip görünümlü bitkiler yağmurda titriyordu. Büyük bir çınar evin üzerinde yükseliyordu. Violet ağacın üst dallarındaki yuvaları, siyah tüylerin parıltısını görebiliyordu. Kargalar... Kuşların gözlerini üzerinde hissetti, onu izliyor ve anlamaya çalışıyorlardı.

Kapıyı kapattığında içeriye karanlık çöktü. Mumu yan odaya götürdü ve yataklardan birinin üzerine oturdu. Yatak büyük bir gıcırtı çıkardı. Yatak odasındaki hava tozla kaplıydı ve ciğerlerinde pekmez gibi dolaşıyordu. Yatağa uzandı, mumun duvara düşürdüğü gölgeleri izledi. Violet gözlerinin dolduğunu hissetti. Burada, annesinin evindeydi; ona yıllardır olmadığı kadar yakındı ama yine de hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Gözlerini kapadı ve uyumayı bekledi. Uykusu geldiğinde karanlık ve rüyasız bir âleme daldı.

Violet bir mide bulantısı dalgasıyla uyandı. Yatağın yanında bulduğu bir leğene kustu. Başı ağrıyla zonkluyordu, ağzı kuru ve ekşiydi. Suya ihtiyacı vardı. Mum çoktan sönmüştü ve oda çok karanlıktı. Dışarıya bakmak için yıpranmış perdeleri açtı. Pencere camı yıllar geçtikçe biriken kir yüzünden kalınlaşmış gibiydi, bu yüzden dış dünya sadece kahverengi bir bulanıklıktan ibaretti. Pencereyi açmaya çalıştı ama mandal paslanmıştı.

Yan odaya doğru ilerledi, mutfak masasının üzerinde kibrit kutusunu aradı. Konserve kutulardan birini yere düşürdü ve kutu diğer tarafa yuvarlandı. Violet bir mum yaktı ve dışarı çıkmadan önce onu masanın üzerine bıraktı.

Bahçe, şafağın sökmesiyle kızıla bürünmüştü. Ardıç kuşları ile ağaç güvercinlerinin cıvıltılarını duyabiliyordu. Rüzgâr, çınarın yaprakları arasından fısıldıyordu ve Violet başka bir ses dalgası daha algıladı: derenin şırıltısı. Buradan onu görebiliyordu. Dere, sabah güneşinde parlıyordu; bahçe ona doğru eğimliydi. Vadi boyunca ve Orton Malikânesi'ne kadar uzanan tepelerin etrafında kıvrılan dereydi bu. Violet bunca yıl hiç bilmese de onu buraya, annesine bağlıyordu.

Kulübede musluk yoktu ama Violet dışarıda, Malikâne'nin mutfağının bahçesindeki gibi eski bir su pompası gördü. Tulumba yeşillenmişti ve eskimekten kaskatı kesilmişti, Dinsdale'in yaptığı gibi tulumbanın kolunu çalıştırmak için çabaladı. Damlayan ilk su damlaları kahverengiydi, ama sonunda berrak bir akıntı gelmeye başladığında suyu avuçlarının içine alıp yüzüne sıçrattı. İçeriden bir kova aldı ve ağzına kadar doldurdu. Kova çok ağırdı ve kenarından sular aka aka, bazen sürükleyerek bazen de taşıyarak içeriye geri götürdü.

Kapıya geldiğinde duraksadı. Penny'yi, buhar yüzünden yüzü pembeleşmiş halde kaynar su dolu kovaları merdivenlerden yukarı taşırken izlediği anlar geldi aklına. Suyu ısıtması gerekiyordu. Duvardaki kancadan tozlu bir tencere almadan önce sobayı bir kibritle yaktı. Banyo yapacak, sonra pencereleri yıkayacak, içeri biraz ışık girmesini sağlamaya çalışacaktı.

Violet, Baba'sının ona sabun bırakmadığını gördü. Baba'sına göre burada sefalet içinde oturması hak ettiği bir şeydi, bunu tahmin edebiliyordu. *Günahlarını düşün*, demişti. Ama Violet günahlarını, ormanı, Frederick'i, *spermatoforu* düşünmek istemiyordu. Hem evi hem de kendini, pırıl pırıl ve yepyeni olana kadar temizlemek istiyordu.

Belki bir yerlerde biraz sabun bulabilirdi. Büyük odada çok az eşya vardı, hatta mobilya bile yoktu: soba, masa ve sandalyeden başka bir şey yoktu. Diğer odadaki çalışma masasını hatırladı.

Mumu masaya doğru kaldırdığında, zaman ve kir onu yiyip bitirmeden önce bir zamanlar güzel bir parça olduğunu düşündü. Büyük bir kısmı kirle kaplıydı ama görebildiği parçaları sıcak tonlarda zengin ahşaptan yapılmaydı, kulplar kirin altında ağır bir pirinç rengini almıştı. Mutfaktaki eski püskü masadan çok daha güzeldi, bu eve ait değilmiş gibiydi. Çekmecelerden birini açmayı denedi ama kilitliydi. Diğeri de. Kaşlarını çattı. Hiçbir yerde anahtar görmemişti. Baba'sının ön kapının anahtarını yanında götürdüğünü hatırladı. Anahtarın kilidin içinde döndüğünü duymuştu.

Mutfağa geçip soyundu. Vücudunu –Frederick ve doktorun dokunduğu yerlere bakmamaya özen göstererek– ıslak bir el mendiliyle elinden geldiğince temizledi. Giyindikten sonra masayı ve pencereleri silmeye koyuldu. Çok geçmeden mendili –suçluluk hissederek bunu Bayan Poole'un ona hediye ettiğini hatırladı– kahverengileşmiş ve kirden kaskatı kesilmişti.

Pencereleri temizlediğinden beri odalar biraz daha aydınlıktı. Ne yaparsa yapsın yatak odasındaki pencereyi açamıyordu, ama mutfak penceresini ardına kadar açarak bahçenin kokusunu ve oradan yayılan sesleri içeri aldı. Bir konserve kutu fasulye açtı ve güneşin sıcaklığını yüzünde hissederek dışarıda yedi. Bahçeden arılar, kırlangıçlar ve ara sıra da bir karganın gaklaması geliyordu. Violet karganın sesinde bir onaylama notası duyduğunu düşündü, sanki onun hakkındaki görüşü olumluymuş gibiydi. Bu ona kendini biraz daha az yalnız hissettirdi.

Bahçe için bir şeyler yapabileceğini düşündü. Buranın bir zamanlar temiz ve düzenli olduğunu görebiliyordu; ona tanıdık gelen menekşeler ve naneler vardı. Şimdi beline kadar yer orkideleriyle doluydu, al al olmuş çiçekleri esintiyle sallanıyordu.

Annesi bu bahçede, belki de tam olarak Violet'in şu anda oturduğu yerde oturmuştu. Violet'e göre annesinin çok fakir olduğu açıktı, özellikle de Baba'sıyla kıyaslandığında. Bu yüzden mi onun hakkında bu kadar ketum davranıyordu? Ondan utanıyor muydu? Violet, Frederick'in söylediklerini hatırladı. Annesinin babasına *büyü yaptığını* söylemişti.

Büyü yapmak. Cadılar hakkında bildiği her şey kitaplardan geliyordu ve hiçbiri iyi şeyler değildi. Hansel ve Gretel'i yiyen cadı mesela. *Macbeth*'te rüzgârı ve denizleri yükselten o üç cadı. Peki ya "Soyguncu Damat"taki cadı? Kahramanın kaçmasına yardım etmişti. Her neyse, saçmalıyordu. Cadılar gerçek değildi. Annesi de bir kazanda iksir hazırlayan ve süpürgeyle dolaşan kötü bir cadı değildi.

Yine de evde bir yerlerde annesine ait bir şeyler olmalıydı. Violet tekrar yatak odasındaki eski çalışma masasını açmayı denedi. Daha önce fark etmemişti ama her kulpa bir *W* harfi oyulmuştu. Kolyesini elbisesinin altından çıkardı ve kontrol etmek için masaya doğru tuttu. Hayır, rüya görmüyordu... Annesinin madalyonundaki *W* harfinin aynısıydı. Zorlukla nefes alarak madalyonu açtı ve küçük altın anahtarı kilide soktu. Anahtar sıkıştı ve Violet bir an için içeriden kırılmış olabileceğini düşündü. Yavaşça tekrar çevirdi ve mekanizmanın hafif bir klik sesiyle açıldığını hissetti. İlk çekmeceyi açtı, boştu. İkinci çekmece kâğıtlarla doluydu, neredeyse şeffaf olacak kadar eskiydi, yazılar o kadar silikti ki ne olduğunu anlayamadı. Bir gazete kâğıdı parçasının üzerine aceleyle karalanmış bir alışveriş listesi gibi bir şey yazılmıştı. *Un,* yazıyordu, *böbrek, deve dikeni.*

Eylül 1920 tarihli, St Mary's'de düzenlenen bir kermes davetiyesi. Kadınlar Enstitüsü'nün Beckside şubesinden "gurbetteki delikanlılarımız" için kısa ve uzun çorap yapacak gönüllüler arayan buruşuk bir mektup. Violet tarihe baktı: 1916.

Yığının en üstünde ona yabancı gelmeyen bir şey gözüne çarptı. Bir tomar kalın, krem rengi kâğıt, diğer artıkların ve pa-

çavraların arasından sıyrılıyordu. Üzerinde Ayres arması vardı: Uçarken asılı duran yaldızlı bir balıkkartalı. Baba'sının yazı kâğıdıydı bu.

Baba'sı tarafından Elizabeth Weyward adında bir kadına yazılmış mektuplardı. Ona E.W. Lizzie diye hitap etmişti.

Violet'in annesi. Öyle olmalıydı. Elleri titremeye başladı.

Geçen hafta seni düşünmekten gözüme uyku girmedi, yazıyordu bir mektupta. Sonra da Lizzie'ye *kavuşmaları adına cesur olması için* yalvarıyordu. Kâğıt ince ve kırışıktı, sanki sürekli katlanıp açılmış, okunmuş ve tekrar okunmuş gibiydi.

Kâğıt yığınının geri kalanında karışmış bir başka mektup göze çarpıyordu. Bu mektup, Baba'sının zarif Eton yazısıyla yazılmamıştı. Aksine yazı aceleye getirilmiş ve baştan savma yazılmıştı, bir noktada neredeyse sayfanın dışına taşıyordu.

Anne,

Uzun bir süredir sana yazamadığım için lütfen affet beni, ama sana bir mesaj iletme fırsatını bir türlü bulamadım. Yazacak hiçbir şeyim yoktu ama bugün Rupert ava çıktı ve bana acıyan Uşak Rainham birkaç kâğıt ve biraz mürekkep getirdi. Rupert'a yeni giysiler almak için Lancaster'a gittiğinde bu notu da sana ileteceğini söyledi.

Bu çok uzun bir zaman aldı ama artık haklı olduğunu görüyorum. Evden hiç ayrılmamalıydım. Bir süredir Rupert dışarı çıkmama izin vermiyor ve şimdi de beni odama kilitledi.

Bu odadan nasıl da nefret ediyorum. Küçük bir kafes adeta, duvarları solucanotu çiçekleri gibi sarıya boyanmış. Bana eskiden köy kadınları için hazırladığımız solucanotu çayını hatırlatıyor ve Violet'in yüzlerce yıldır bizim yöntemlerimizle yapılan tedavi ve iyileştirmeleri öğrenemeyeceğini düşünmek bana acı veriyor Gözlerimi

kapattığımda tek gördüğüm, o parlak sarı renk oluyor ve bana nelerden vazgeçtiğimi hatırlatıyor. Geçmişimden, kızımın geleceğinden...

Onu çok özlüyorum anne. Bebeğimi beslemem için bana getireceklerdi ama günlerdir Violet'i görmeme izin vermiyorlar. Kızımın o sarı duvarlarda yankılanan çığlıklarını duyuyorum.

Tek tesellim Morg'du ama ona gitmesini söyledim anne, bu bir kuş için uygun bir hayat değil. Şimdi elimde kalan tek şey onun tüylerinden biri. Gerçi ona bakmayı sevmiyorum.

Bana yaptıklarımı hatırlatıyor. Rupert'ın bana yaptırdıklarını.

O gün dere kenarında tartışırken seni dinlemeliydim. "Seni elinden yemek yemesi için eğitebileceği bir köpek olarak görüyor," demiştin bana.

Beni ben olduğum için sevdiğini sanmıştım. Ama haklıydın. Onun için ben sadece bir hayvanım, tıpkı avlayıp sergilediği diğer hayvanlar gibi.

Bunu da bana söylemiştin. Eğer bir erkek yeteneklerimin aslında ne olduğunu görürse, onları sadece kendi amaçları için kullanırdı. Kendime bunu onun için, Violet için yaptığımı söyledim. Tahmin ettiğin gibi, kızım o zamanlar karnımda çoktan hareket etmeye başlamıştı. Onu rüyamda görmeye başladım, siyah saçlı bir güzelliğe dönüşüyor ama kulübemizde yalnız ve kanlar içinde yatıyordu. Hastalıktan mı yoksa yaralandığı için mi bilmiyorum, ama kızımın benim ona verebileceğim bu yoksul hayata dayanamayacağı açıktı. Dehşet içinde Rupert'a rüyamı anlattım ve çocuğumuza ne olacağını sordum. Ailesinin onu asla kabul etmeyeceğini söyledi. Benimle evlenirse mahvolacağını, sadece ikinci oğul olarak, dünyadaki yeri-

ni kolaylaştıracak hiçbir unvanı olmadan hayatına devam etmek zorunda kalacağını söyledi. Fakat daha da kötüsü, ailesi zaten biliyordu. Korkumu sadece ayın gördüğü ve çığlıklarımı sadece ayın duyduğu o gece ormanda birlikte yaptığımız çocuğu biliyorlardı. Rupert bana ailesinin bizi –son Weyward kadınlarını– Crows Beck'ten, atalarımızın yüzyıllardır yaşadığı evimizden uzaklaştırmayı planladıklarını söyledi.

"Ama," dedi, "ben hepimize mutluluk şansı verecek güce sahibim." O unvanına kavuşacak, kızım da güvenli ve bolluk bereket içinde bir hayat sürecekti. Herkes tarafından kabul görecekti.

Bu fikre kandım. Ben asla senin gibi güçlü olamadım anne.

Köylülerin söyledikleri şeyler, bize attıkları bakışlar... tüm bunlara güçlükle dayanabiliyordum. Bakışlardan ve fısıltılardan uzak bir yaşamın özlemini çekiyordum.

Ve böylece istediği korkunç şeyi yaptım.

O gece alacakaranlık tepelerin üzerine yayılırken, karaçalı ve fundalıkların arasında gizlenip bekledim. Morg pençelerini omzuma sapladı. Onları görmeden önce seslerini duydum; atların kişnemesini, toynakların takırtısını. Tepenin eteklerine yeterince yaklaşmalarını bekledim, burada zemin keskin bir şekilde bir vadiye doğru kesiliyordu. Morg havalanıp uçtuğunda gözlerimi kapattım. Bir daha ancak çığlıklar kesildiğinde geriye kalan tek şey, aşağıdaki kayaların üzerindeki ezilip bükülmüş araba ve hâlâ dönmekte olan bir tekerinin sesi olduğunda açtım. Ayağımın dibinde yerde bir şey parıldıyordu: Rupert'ın büyük bir kıskançlıkla bahsettiği aile yadigârı o cep saati. Saatin camı çatlamış, keskin parçalara bölünmüştü; öyle ki elime aldığımda parmağımdan kan damlaları aktı.

Yüreğimde hissettiğim o dehşeti göz ardı etmeye çalışarak bir süre durup baktım.

Korkusuz atamız Altha gibi olduğumu, yaptıklarımızın bizi zamanın ötesine bağladığını düşündüm. İyi ve cesur olduğumu, onun kanıyla güçlendiğimi sanıyordum.

Ama yanılmıştım.

O gün Morg ve ben üç can aldık. Kendime bunu hak ettiklerini söyledim: Rupert'ın annesi, babası, ağabeyi. Sevdiğim adama karşı acımasız davrandıklarını; sana zarar vereceklerini, çocuğuma zarar vereceklerini, hem de hiç pişmanlık duymadan bunu yapacaklarını söyledim durdum kendime. Ama doğrusu anne, onları tanımıyor ya da ne yapmış olabileceklerini hiç bilmiyordum. Rupert bana pek çok konuda yalan söyledi. Şimdi ailesinin çocuğumuzdan hiç haberi olmadığından, bizi evimizden sürmeyi aslında hiç planlamadıklarından şüpheleniyorum.

Keşke bunu daha önce görebilseydim; Rupert'ın sözlerinin ancak bir peri masalı kadar gerçeklik taşıdığını. Beni aslında hiç sevmediğini.

Bazen bunu en başından beri planlayıp planlamadığını merak ediyorum. Söylediğine göre, 1 Mayıs Festivali'nde dans etmeden önce bile beni izliyormuş. Çok özel biri olduğumu görmüş ve karısı olmamı istemiş. Bana öyle bakıyordu ki ona inandım. Gözlerindeki parıltıyı aşk sanmıştım.

Ama artık o bakışa aşinayım. Bir av köpeğine ya da bir tüfeğe baktığı gibi bakıyor bana da, isteklerini yerine getirmek için sadece bir araçtan ibaretim.

Senden ne af diliyor ne de beni affetmeni bekliyorum. Bunu yazıyorum çünkü gerçeği bilmeni istiyorum. Ve bunu yapmak için artık yeterli vaktim kalmadı. Doktor geliyor: Rupert yeni bir tedavi göreceğimi söylüyor. Yaşayabilecek

miyim bilmiyorum. Bu küçücük odaya kapatıldım ve Morg'un varlığı bile beni ayakta tutamazken, her geçen gün daha da güçsüzleşiyorum.

Bundan garip bir huzur duyuyorum, neredeyse bunu isteyerek yapıyorum. Çünkü artık mermisiz bir tüfek gibiyim, Rupert'ın planlarında işe yaramaz hale geldim. Onun uğruna asla bir başkasına daha zarar vermeyeceğim.

Anne, sana yalvarıyorum, lütfen bebek için orada ol ve Violet için... Mirasımızı onun için güvende tut.

Umarım senin içindeki güç kızımda da vardır. Tüm sevgimle,

Lizzie.

Violet, kalbi hızla çarparken annesinin el yazısıyla yazılmış daha fazla mektup bulmak için kâğıt yığınının geri kalanını karıştırdı. Ama kalan mektuplar Baba'sı tarafından, adını daha önce hiç duymadığı bir kadına yazılmıştı.

1 Eylül 1927

Sevgili Elinor,
Lizzie'ye yazdığın mektup için teşekkür ederim.
Son haftalarda sağlığı önemli ölçüde kötüleştiği için mektubunu okuyacak kadar iyi değildi.

Ziyaret talebini Doktor Radcliffe ile görüştüm. Lizzie'nin fiziksel ve ruhsal durumundaki belirgin düşüş göz önüne alındığında, Doktor Radcliffe şu anda bir ziyaretin uygun olmayacağını düşünüyor.

Elinor, kızın –bunun tarif edecek başka bir kelime yok– histerik bir hale geldi. O korkunç kargayı eve getirmek için komplolar kurdu –"Morg" diyor ona, gülünç bir isim– ve onunla sanki bir insanmış gibi konuşuyor. Sanırım bu tam da senin onu teşvik ettiğin türden bir davranış. Violet umutsuz bir vaka olacak gibi. Annesini taklit etmeye başladı bile; sineklerle ve örümceklerle arkadaşlık ediyor. Ama ben bu deliliğin oğluma, varisime bulaşmasına izin vermeyeceğim.

Ve bu Lizzie için iyi değil Elinor. Lizzie'nin bu halde evin içinde dolaşması, böyle fantezilere dalması hiç iyi değil. Geçen hafta bana hava durumunu tahmin edebildiğini, daha doğrusu Morg'un, o lanet kuşun bunu yapabildiğini söyledi. Söylemeye utanıyorum ama Lizzie'den sürekli korkarak yaşıyorum.

Korkarım –Doktor Radcliffe de endişelerimi paylaşıyor– gerçekliğe olan bağlılığının son kırıntılarını da yitirirse, hem kendisi hem de çocuklar için daha da büyük bir tehlike oluşturacak.

Aslında bu olayı sana anlatırken bile ürperiyorum. Kâhya onu, sorumsuz bir hizmetçinin kilitlemeyi ihmal ettiği penceresinden dışarı tırmanmaya çalışırken gördü. En korkuncu da kucağında bebeği taşıyor olmasıydı. Oğlumun –varisimin, Elinor– hayatını tehlikeye attı.

Neyse ki Doktor Radcliffe vaktinde yetişebildi. Son gelişmeler göz önüne alındığında yardımı olabileceğini düşündüğü bir tedavi önerdi: hiserektomi. Rahim alma ameliyatı. Aşırıya kaçtığımızı düşünüyor olabilirsin ancak doktor, cinsel organların zihni kirletmeye başladığı bu tür nadir durumlarda böylesi bir tedavinin gerekli olduğu görüşünde.

Doktor Radcliffe'in tedavisinin Lizzie'nin akıl sağlığını iyileştirmede etkili olacağını umuyorum. Gelişmelerden seni haberdar edeceğim.

Saygılarımla,

Rupert Ayres, Dokuzuncu Vikont Kendall.

10 Eylül 1927

Elinor,

Dün gerçekleştirdiğin habersiz ziyaretin ziyadesiyle uygunsuzdu.

Rainham seni Malikâne'ye kabul edemediği için kusuruma bakma lütfen, fakat o anda mülkle ilgili aciliyeti olan bir durumla uğraşmaktaydım.

Sanırım Rainham sana durumu izah etmiştir, Lizzie'yi tedavisi için hazır hale getirmeye çalışıyoruz. Sağlığı için endişelenmeni gerektirecek bir durum söz konusu değil: Doktor Radcliffe ve iyi eğitimli küçük ekibi operasyon için gerekli hazırlıklarını tamamlamak üzere Malikâne'ye yerleştiler.

Doktor Radcliffe tedavinin sonuç vereceğine son derece emin. Başarılı doktorumuzun işini huzur içinde yapması için ona imkân tanımalıyız.

Bu sırada senden ricam, bir süre iletişime geçmemen. Herhangi bir gelişme olduğunda seni haberdar edeceğim.

Saygılarımla,

Rupert Ayres, Dokuzuncu Vikont Kendall.

25 Eylül 1927

Sevgili Elinor,
Çok derin üzüntüler içinde sana ne yazık ki Elizabeth'in vefat ettiğini haber vermek için yazıyorum.

Bu dünyevi âlemden bu sabah saatlerinde ayrıldı. Doktor Radcliffe bunun nedeninin zayıf düşmüş kalbi olduğuna inanıyor, şüphesiz son zamanlardaki sanrılarının yarattığı gerginlikle daha da kötüleşmişti.

Doktor Radcliffe'in onu kurtarmak için elinden geleni yaptığından emin olsam da, anladığım kadarıyla bir şeylerin yanlış gittiği anlaşıldığında artık çok geçti.

Önümüzdeki salı günü St Mary's Kilisesi'ndeki Ayres aile anıt mezarına defnedilmesi için gerekli düzenlemeleri yaptım.

Bunun senin için tatmin edici olacağına inanıyorum.

Saygılarımla,

Rupert Ayres, Dokuzuncu Vikont Kendall.

30 Eylül 1927

Elinor,
Salı günkü hal ve hareketlerin göz önüne alındığında sanırım çocuklarla artık herhangi bir ilişkinin olmaması herkes için en iyisi olacaktır. Tek önceliğim, çocuklarımın bu talihsiz olayların etkisini mümkün olduğu kadar kısa sürede atlatmalarıdır. Bu nedenle Elizabeth hakkında herhangi bir tartışmaya maruz kalmamaları en iyisi olacaktır; Doktor Radcliffe'in görüşüne göre bunun yarardan çok zararı olur.

Elizabeth'in bedenini gömmek için gecekondudan bozma kulübene götürme yönündeki akıl dışı isteğine gelince, böyle bir şeyi kabul edebileceğimi düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Elizabeth benim karımdı ve bu nedenle Ayres aile mezarlığına defnedilmesi uygun olacaktır.

Yine de istediğini yapacağım ve Violet'e o çok üzerine düştüğün kolyeyi vereceğim, Rainham'ın kolyeyi gelecek hafta alması için ayarlamalar yapabilirim. Benimle tekrar iletişime geçmeye çalışman halinde bu kararı gözden geçirmem gerekebilir.

Saygılarımla,

Rupert Ayres, Dokuzuncu Vikont Kendall.

Violet'in yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Artık gerçeği biliyordu. Annesi ona söylendiğinin aksine Graham'ın doğumu sırasında ölmemişti. Annesi ölmüştü çünkü doktor –soğuk parmaklarını Violet'in içine sokup duran o doktor– annesini *delik deşik etmişti*. Onu öldürmüştü.

Annesinin el yazısının biçimini ve eğimlerini tek tek inceleyerek Lizzie'nin mektubunu tekrar okudu. İlk başta at arabasıyla ilgili kısmı anlamamıştı ama sonra hatırladı. Büyükannesi, büyükbabası ve amcası, anne babası evlenmeden kısa bir süre önce ölmüştü.

Araba kazasıydı. Çok ani oldu.

Geriye sadece kırık dökük bir araba kalmıştı.

Annesi bir şekilde bu durumdan sorumlu olabilir miydi? Mektupta, kazaya neden olabilecek bir şeyden bahsedilmiyordu. Violet karaçalıların arasında atların ürpermesine neden olabilecek bir şeylerin olabileceğini düşündü. Fakat Lizzie mektubunda yalnızca Morg'dan bahsediyordu.

Her halükârda suçlu Baba'sıydı. Kendi ailesinin ölmesini isteyen –bu düşünce Violet'in midesini bulandırmıştı– Baba'sıydı. Baba'sının masasının üzerinde gördüğü kırılmış cep saatini düşündü. Saatin aslında Edward'a –hatırladığı kadarıyla ölen amcasının adı buydu– ait olup olmadığını merak etti. Üç Ayres kardeşten en büyüğü oydu. Baba'sı bu yüzden onun ortadan kalkması gerektiğini düşünmüştü. Anne babası ve ağabeyinin ölümüyle vikont unvanı ve Malikâne ona miras kalacaktı.

Baba'sının bugüne kadarki en büyük zaferiydi.

Baba'sının işlediği suçu bilen tek kişi annesi olmalıydı. Bu yüzden yaptığını örtbas etmek için annesini kilit altına almış, onun deli olduğunu iddia etmişti.

Kendi annesini görmesine izin verilmemişti, Violet'in de büyükannesini. Elinor'a ne olmuştu? Violet onun ölmüş olabileceğini düşündü, bu durum kulübenin Baba'sına miras kalmasını da açıklardı. Ama Elinor'un ve Lizzie'nin eşyaları neredeydi? Çalışma masasında buldukları olmasa, onların bir zamanlar var olduklarına inanmak güçtü.

Annesinin mektubundaki son satır zihninde dönüp duruyordu.

Mirasımızı güvende tut.

"Miras" derken kastettiği neydi?

Gözyaşlarını sildi, toz parçacıklarını havaya saçarak ikinci çekmecedeki kâğıtları altüst etti. Çekmecenin dibinde kalın bir defter vardı, dana derisiyle yarım yamalak ciltlenmiş, eskimekten alacalı bir renk almıştı. Kalbi bir an duracak gibi oldu. Parşomen oldukça yıpranmıştı, neredeyse okunmayacak haldeydi. Yazılanları okuyabilmek için gözlerini kısarak kendini zorladı: yazı ezik büzük, harfler birbirine girmişti, mürekkebi neredeyse silinmişti. Daha iyi görebilmek için kâğıt parçasını mumuna doğru kaldırdı. Üzerinde bir isim yazılıydı... *Altha: annesinin mektubunda bahsettiği atası.*

Violet'in parmakları ilk satırın üzerinde gezindi.

Beni orada on gün boyunca tutsak ettiler. On gün. Yanımdaki tek eşlikçim, kendi etimin kokusuydu...

36

KATE

Telefonu çaldığında Kate yatak odasında yerde oturuyor.

Civarda yürürken topladığı öte beriden bebeği için sallanan bir oyuncak yapıyor. Yarı saydam kehribar renginde bir meşe yaprağı; bir salyangozun terk ettiği parlak kıvrımlı kabuğu. Buraya ilk geldiğinde mutfak penceresinin kenarındaki kupada bulduğu beyaz benekli karga tüyü. Tüm bunları dallardan yapılmış bir çerçeveye tutturduğu misinaya geçiriyor, yeşil kurdeleyle birbirine bağlıyor.

Telefonu mutfakta ve Kate o kadar uzun süredir oturuyor ki ayağı uyuşmuş. Koridorda tökezleyerek ilerliyor. Diğer odaya ulaştığında arama sona eriyor ama zil sesi yeniden çalmaya başlıyor, titreşimler ahşap masaya sertçe vuruyor.

"Selam anne," diyor.

"Canım. Nasılsın?"

"İyiyim. Sana geçen gün bahsettiğim oyuncağı bitirmek üzereyim."

"Güzel. Nasıl gidiyor? Bir eksiğin var mı?"

Kulübe bebek eşyalarıyla dolup taşıyor: mutfak masasının üzeri minik yelek yığınları ve yumuşacık bebek battaniyeleriyle dolu. Emily ona yeğenlerinden birinin hediye ettiği bir beşik ve araba koltuğu hediye etmiş.

"Sanırım yok. Bebek arabası hariç her şeyim var."

İç geçiriyor. İnternetteki her şeye bakmıştı ama en basit model bile yüzlerce pound tutuyor. Ve yakınlarda bir yerde ilana konulmuş ikinci el bir tane araba da bulamıyor: Emily'nin yeğeni bile yardım edememişti, kendisininkini yıllar önce satmış.

Belki de bebeği kucağında taşıyabileceği o askılardan almalı. En azından bu şekilde bebeğini yürüyüşe giderken yanında götürebilir, ona son günlerde buzdan bir tabakayla kaplanmış çayı gösterebilir.

"Düşünüyordum da," diyor annesi, "ben sana bir tane alabilirim. Noel hediyesi olarak."

"Anne. Bunu yapmana gerek yok. Zaten uçuşlara çok para harcadın..."

Annesi, doğumda yanında olabilmek için iki hafta sonra oraya geliyor. Yıllar sonra birbirlerini ilk defa görecekler.

"Ama almak istiyorum. Lütfen, izin ver alayım."

"Zorluk çekmeni istemiyorum."

"Peki sana parayı göndersem? Böylece kendin bir tane seçebilirsin."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Teşekkür ederim anne."

"Seni seviyorum Kate."

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarının akmasına engel oluyor. Bunu birbirlerine en son ne zaman söylemişlerdi? Kate'in ergen-

liğinden beri... Onun suçuydu, asla cevap olarak "Ben de seni seviyorum," demezdi. Bu kelimelerin, hak etmediği bu sevginin ağırlığı altında kalmayı göze alamıyordu. Ama şimdi kelimeler dudaklarında tanıdık bir hisle beliriyor.

"Ben de seni seviyorum anne."

Ona bir tırtılı anımsatan başlığı olan yeşil bir bebek arabası seçiyor. Kızını içinde sarıp sarmaladığını düşünerek gülümsüyor. Yine de bir parçası kızını daha uzun süre içinde tutabilmeyi, rahminde sıcak ve güvende kalmasını diliyor. Her şeyi, hatta damarlarında akan kanı bile paylaşmayı istiyor. Yine de onu kollarına almak, kokusunu içine çekmek, minik parmaklarını okşamak için sabırsızlanıyor.

Arabayı sipariş verirken bir eliyle karnını okşuyor. Adresini ve yeni banka kartının numarasını, makbuz için e-posta adresini giriyor.

Satın alma işlemi tamamlandığında gülümsüyor. Çaydanlık öttüğünde yavaş yavaş ocağa doğru ilerliyor, vücudu karnının ağırlığıyla iki büklüm oluyor.

Çayını yudumlarken pencereden dışarı bakıyor, çınar ağacındaki kargaları izliyor; beyaz karın üzerindeki koyu ve akışkan hareketlerini...

Fincanı elinden kayıp yere düşüyor.

E-posta.

Eski e-posta adresini kullanmıştı. iPhone'unda eşzamanlı açık olan e-postasını.

iPhone'u Simon'da. E-postayı görecek.

Panik içinde Motorola'sını arıyor, kanı damarlarında delice akıyor. Tarayıcıda yeni bir sekme açıp Gmail'i aratırken titriyor.

Tanrım, lütfen. Hayır.

Sayfa yüklenmiyor. Sayfayı yeniliyor, tekrar ve tekrar aynı şeyi yapıyor.

Nihayet sayfa yükleniyor. Alışverişinin onaylandığına dair e-postayı buluyor; adresi, yeni telefon numarası, her şey orada yazılı. Hatta gülümseyen bir bebek fotoğrafı bile var.

E-postayı siliyor. Bir an hareketsiz kalıyor, damarlarında bir ürperti yayılıyor.

Eğer Simon bunu gördüyse... Bebeği öğrenmiş demektir.

Ve Kate'i nerede bulacağını da öğrenmiş demektir.

Mutfak lavabosunun üzerine eğilerek yüzüne su sıçratıyor. Buz gibi suyun verdiği şok etkisi onu sakinleştiriyor.

E-posta, gelen kutusunda ne kadar kalmıştı? Üç dakika mı?

Günlerden salı, saat 14.00. İş gününün ortası. Görmüş olamaz. Kate tam zamanında müdahale etti.

Sorun yok. Nerede olduğunu bilmiyor.

Kate bakışlarını aşağı çeviriyor.

"Merak etme," diyor karnına bakarak, "onun yakınına gelmesine izin vermeyeceğim."

Dışarıya önceki geceden kalma aynı tedirgin edici durgunluk hâkim. Bulutların görüntüsünden, gökyüzünde alçak ve gri bir şekilde asılı durmalarından hoşlanmıyor. Havada uğursuz bir şeyler var.

Kendini arabaya atarken kat kat giysilerinin altında terliyor. Koltuğu olabildiğince geri çekiyor, elleri direksiyona zar zor ulaşıyor.

Karla kaplı tarlaların yanından geçip A66 otoyoluna saparken kalbi hızla çarpıyor. Uzakta, dağların tepeleri gümüş renginde parlıyor.

Derin bir nefes alıyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyor. O güvende. Bebek güvende.

Şimdilik sadece arabayı sürmeye odaklanması gerekiyor.

Frederick'i Beckside'daki bakımevinde ziyaret etmeye gidiyor. Ne beklediğinden hiç mi hiç emin değil: Onu aylar önce

Orton Malikânesi'nde son gördüğünde adamın ağzından dökülenler neredeyse hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hatırladıkça karnına suçluluk duygusu saplanıyor. Birilerine söylemeliydi; her bir yanı kaplayan o ölü böcekleri, hayvan kokusuyla yaşadığı odayı... ve Frederick'in o halini. Adamın gözlerini, boş bakışlarını hatırlayınca ürperiyor. Ama yine de ona tam anlamıyla acıyamıyor.

Aklına Violet'in yazdıkları geliyor.

Yaşananlara dair anılar her gece, her gün canımı yakıyor.

Dışarıda böcekler ötüşüp salonun koridorlarında büyük, parıldayan bir yılan gibi süzülüp ilerlerken onun o çürüyen çalışma odasında kendisine bir sığınak kurduğunu canlandırıyor gözünde.

Oradan ayrılmadan hemen önce ona söylediği o tuhaf şey geliyor aklına.

Sonunda beni serbest bırakmıştı.

Gazete haberine göre bu şeylerden binlerce vardı. *Bu böcekler normalde nemli ortamlarında yaşar ve konutları nadiren istila ederler.* Bu hiç doğal bir olay değildi.

Ona yaşattığı acılara karşılık bu bela.

Kate, neler olup bittiğini tahmin edebiliyor. Ama emin olması gerek.

Ivy Gate isimli bu bakımevi, ismine hiç de uyumlu bir yer değil. Heybetli demir kapısında bir parça yeşillik yok. Uzaktan bakıldığında bile binalar kurumsal bir görünüme sahip; arduvaz grisi taşlar, dar pencereler.

Katı bir ses, "Ivy Gate," diye girişteki dahili telefona cevap veriyor.

"Merhaba," diyor Kate. "Ben... Ben bir akrabamı görmeye geldim, Frederick Ayres?"

"Acele etseniz iyi olur," diyor ses sabırsız bir iç çekişle. "Ziyaret saati sona ermek üzere."

Kate ortak salona ya da kapıdaki tabelada yazdığına göre "Scafell Odası"na, yönlendiriliyor. Salon yavan bir şeftali rengiyle dekore edilmiş. "Yüksek dağlar" anlamına gelen ismine dair tek gönderme duvarlardaki manzara resimleri. Yemeklik yağ, çamaşır suyu ve belli belirsiz idrar karışımından oluşan koku Kate'in midesini bulandırıyor. Frederick diğer sakinlerden uzakta bir köşede, bir tekerlekli sandalyeye yığılmış oturuyor. Adama yaklaştığında uyuduğunu fark ediyor: Başı bir yana düşmüş, gözbebekleri neredeyse yarı saydam kapakların altında titreşmekte.

Kate bir anlığına oradan çıkıp gitmeyi, belki de başka bir zaman gelmeyi düşünüyor. Ama biliyor ki başka bir zaman olmayabilir. Bebek yakında burada olacak, Frederick'in silinip gitmesiyle kızı dünyaya gelecek.

Bazı cevaplar almak için tek şansı bu olabilir.

Kendini onun yanındaki sandalyeye bırakıyor, öne doğru eğiliyor.

"Merhaba?" diyor usulca. "Frederick?"

Adamın gözleri yavaşça açılıyor. İlk başta bulanık, şaşkın görünüyorlar ama sonra dehşetle açılıyorlar. Daha önce adamın arı broşuna verdiği tepkiyi hatırlayarak ceketinin yakasına dokunuyor ama broş orada değil, cebinde. Sonra farkına varıyor. Adam kolyesine bakıyor. Violet Hala'nın kolyesine.

Frederick sandalyesinde geriye doğru yaslanıp –Kate'in kalbi duracak gibi oluyor– çığlık atıyor.

Tükürüklerini Kate'e doğru saça saça, "Git buradan!" diye bağırıyor. "Senin ölmüş olman gerekiyordu!"

Yanakları sivilceden lekelenmiş, şeftali rengi önlüğü ince bedenine bol gelen genç bir hademe koşarak geliyor.

"Tamam, geçti Freddie, geçti abicim," diyor. "Hadi seni odana geri götürelim." Frederick'in tekerlekli sandalyesini koridora doğru iterken Kate'e ters ters bakıyor.

"Onu böyle sinirlendirecek ne yaptınız?" Hademe omzunun üzerinden ona bir bakış atıyor.

"Ben... hiçbir şey," diyor Kate, Frederick'in öfke patlaması karşısında hâlâ kendine gelebilmiş değil.

"Bir saniye, şu dilinden hiç düşürmediği kadın siz misiniz yoksa? Valerie ya da öyle bir şeydi adı?"

"Violet?"

"Evet evet. Bakın, ikinizin arasında ne oldu bilmiyorum ama buraya geldiğinden beri sizin hakkınızda bir şeyler anlattı durdu. Siz onun nesi oluyorsunuz? Torunu musunuz?"

"Hayır, ben..."

"Hah, demek aileden bile değilsiniz. Açıkçası hanımefendi, bence artık gitseniz iyi olur. Bugün cumartesi. Ziyaret saati saat dörtte sona erdi zaten."

Kate, Frederick tekerlekli sandalyeyle götürülürken hademenin onu rahatlatmaya çalıştığını duyabiliyor.

"Bir şeyin yok dostum. Sadece biraz korktun."

"Ama o yaptı." Kate, adamın titreyerek derin bir nefes aldığını duyuyor. "Onları gönderen oydu. Böcekleri gönderen oydu."

Kate, Ivy Gate'ten eve dönerken kar yağmaya başlıyor.

O kadar dalgın ki arabayı iki kez durdurmak zorunda kalıyor. Neyse ki vadide neredeyse hiç trafik yok. Her iki seferde de arabayı tekrar çalıştırmaya yetecek gücü kendine bulamadan önce panik, vücudunda yılan gibi ilerliyor ve midesinden, kalbinden, boğazından geçtikçe şiddetini artırıyor.

Frederick, istiladan Violet'in sorumlu olduğunu düşünüyor.

Orton Malikânesi'ne gittiğinde onun söylediği başka bir şeyi hatırlıyor. Böceklerin geçen Ağustos'ta öldüğünü söylediğini hatırlıyor. Tıpkı Violet gibi.

Kar şimdi daha sert yağıyor, dışarıda göz gözü görmediğinden yolu zar zor seçebiliyor. Radyoda parazit var. Kate, hava durumunu kaçırmamak için sesi açıyor. "Yoğun kar yağışı..." diyor bir adam. "Yolculuk sırasında yaşanabilecek aksaklıklar..." Sinyal kayboluyor.

İçten içe paniğe kapılıyor. Gelmemeliydi. Ya buraya gelerek bebeğini tehlikeye attıysa?

Arabayla ormanın yanından geçiyor, ağaçlar buz tutmuş. Orman. Orton Malikânesi'ne yaptığı tedirgin edici ziyaretten önce böylesine huzursuzluk hissettiği yer. Korku göğsünde kabarıyor, direksiyon ellerinin altında aniden kayganlaşıyor. O sıkışık ağaçların klostrofobik hissini, ışığı nasıl engellediklerini hatırlıyor.

Kate kendini dosdoğru ileriye, önünde kıvrılan, ağaçlardan uzak bir noktaya uzanan ve beyaz bir sis içinde kaybolan yolun üzerindeki parlak çizgilere bakmaya zorluyor. Dışarıda rüzgâr kuvvetini arttırıyor. Daha iyi görebilmek için sis farlarını açması gerekiyor ama dehşet içinde bunu nasıl yapacağını hatırlayamıyor. Parmakları direksiyon ve gösterge paneli arasında gidip geliyor, el yordamıyla bir şeyler buluyor ve gözlerini kısa bir süreliğine yoldan ayırıyor. İşte. Düğmeyi buldu. Gözlerini tekrar yola çevirdiğinde aracın uzun farlarının yola saçılmış bir hayvanın kalıntılarını aydınlattığını görüyor: keçeleşmiş, kanlar içinde bir kürk; yolun dört bir yanına dağılmış soluk uzuvlar. Beyaz karla tam bir tezat içindeki kan birikintileri.

Çığlık atıyor. Direksiyonun kontrolünü kaybediyor. Araba ileri doğru savruluyor ve ağaçların aracın tavanına sürtünüp ön cama çarpma sesi kulakları sağır ediyor.

Her şey bir anda bembeyaz oluyor.

Kate'in kalbi güm güm atıyor. Ağaçlara çarptığını, arabanın ön koltuğunun buzla ve ön camdan kırılan parçalarla kaplı olduğunu fark etmesi biraz zaman alıyor.

Rüzgâr, ön camın sivri kenarlarından uğuldayarak içeri esiyor. Kate titriyor. Çok üşümüş.

Tanrım. *Bebek.*

Çocuğunun ona bir yaşam belirtisi göstermesini dileyerek ellerini karnının üzerine koyuyor.

Lütfen. Tekmele. İyi olduğunu bileyim.

Ama hiçbir şey yok.

Yardım çağırması gerekiyor. Omzuna saplanan bir acıyla irkilerek yolcu koltuğundaki telefonuna uzanmak için dönüyor. *Lütfen Tanrım, lütfen kırılmış olmasın.*

Ekranın sağlam olduğunu görünce rahat bir nefes veriyor. Kilidi açıp sadece tek bir sinyal çubuğu gördüğünde hissettiği rahatlama korkuya dönüşüyor: sinyal bir anlığına geliyor, sonra kayboluyor.

Kahretsin.

Kulübeden yaklaşık sekiz kilometre uzakta olduğunu düşünüyor: uzun, tembel daireler çizerek tepelerin etrafında dönen, bu yüzden de eve varma süresini uzatan yolda. Tepeden geçen direkt yol daha kısa. *En fazla üç kilometredir*, diye düşünüyor.

Bu saatte, gökyüzünden yayılan loş ışıklar altında, orman o kadar siyah ve aşılamaz görünüyor ki araba bir canavar tarafından yutulmuş ve onun göğüskafesinde dinlenmeye başlamış gibi hissediyor. Ağaçların karanlık uzantısı, ona arazi boyunca uzanan bir omurga gibi hissettiriyor.

Yolun kenarında durabilir, birinin oradan geçmesini bekleyebilir. Ama sonra buranın ne kadar sessiz olduğunu, Ivy Gate'ten dönerken tüm yolculuk boyunca tek bir araba bile görmediğini hatırlıyor. Böylesi bir kar fırtınasında kimse yola çıkmazdı. Sabaha kadar beklemesi gerekebilirdi. Ön camı kırık arabanın içi artık çok soğuk. İnsanlar böyle durumlarda soğuktan ölüyorlar, değil mi?

Başka seçeneği yok. Gece çökmeden eve varmak istiyorsa yürümek zorunda.

Arabanın kapısını dallara sürterek itip açıyor, soğuk bedenine çarptıkça nefesi kesiliyor.

Buzlu ağaç köklerine ve çamur birikintilerine takılarak anayola geri dönmeye çalıştığı sırada kar taneleri yüzüne batıyor. Asfalt beyaz tozla kaplanmış. İşte hayvanın bedeni –bir tavşan olduğunu şimdi görüyor– onlarca parçaya ayrılmış ve yassılaşmış bedeni. Onun kaderini paylaşma riskini almak istemiyorsa bu yoldan eve gidemez.

Ormana geri dönüyor. Rüzgârın etkisiyle yapraklar hışırdıyor.

Eve giden tek bir yol var.

37

ALTHA

Beş gün geçtikten sonra karışımı tavan arasında sakladığım yerden çıkardım ve süzdüm. Şişelediğimde, sıvının berrak kehribar renginde olduğunu gördüm, tıpkı köydeki çayın suyunun rengindeydi.

Grace, tam da söylediği gibi iki gece sonra geldi. Bulutsuz bir gece olduğunu ve ayın gökyüzünde parlak bir şekilde asılı durduğunu hatırlıyorum. Bu sefer boynuna ve çenesine sıkıca sarılmış bir şal giymişti, öyle ki şapkasının altından sadece gözleri görünüyordu.

İçeri girmedi.

"İyi misin?" diye sordum çünkü yüzünün yarısını bir haydut gibi örtmüştü, tuhaf bir görüntüsü vardı.

"Evet," dedi, sesi şal yüzünden boğuklaşmıştı. "Hazır mı?"

"Biraz acı çekebilirsin," dedim sıvıyı ona verirken, "Biraz kramp girebilir ve kanaman olabilir. Kanamanla birlikte bebeğin parçaları da çıkabilir. John'a düşük yaptığını mı söyleyeceksin?"

"Kalıntıları yakacağım. John bilmemeli," dedi. "Ne kadar sürede etkisini gösterir?"

"Sanırım birkaç saat içinde," dedim, "ama değişebilir."

"Teşekkür ederim. Yarın gece o birahanedeyken içeceğim. Bu gece derin uykuya dalamadı, şimdi hemen geri dönmeliyim."

Arkasını dönüp gitmeye hazırlandı.

"İyi olduğunu bana haber verir misin?" diye sordum. "İşe yarayıp yaramadığını?"

"Başka bir gece gelir anlatırım."

Kilometrelerce uzakta bile kimse olmamasına rağmen kapıyı açarken gıcırdamaması için özen gösterdi, sonra da hızla uzaklaştı.

Sonraki günler ve geceler boyunca dikkatimi bir türlü toplayamadım. Akşamları en ufak bir sesten irkiliyor, sonra da gökyüzü şafakla birlikte aydınlanana kadar yatağımda huzursuzca uzanıyordum.

Çarşamba günü, fırıncının karısı Mary Dinsdale elindeki bir kesik için beni görmeye geldi.

Bal sürdüğüm yarasını sardığım sırada, "Köyde olanları duydun mu?" diye sordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bana Grace'in öldüğünü söyleyeceğinden emindim ama sadece Merrywether'ın dul eşinin nişanlandığını söylemişti.

Ertesi gece kapım çalındı.

Gelen Grace'ti. Bu kez yüzünü örtmemişti –şapkasını bile takmamıştı– ve mumumu kaldırdığımda gördüğüm manzara karşısında irkildim. Sağ gözünün etrafındaki deri pembeleşmiş ve parlak bir şekilde şişmiş, altdudağı morarmış ve yırtılmıştı. Çenesinde ve yakasında parlak kan lekeleri vardı. Boynunda silik sarı izler fark ettim.

Onu içeri davet ettim, yavaşça masaya oturdu. Ateşin üzerine bir kap su koydum, dudağındaki kesiği temizleyebilmek ve gözündeki şişliği yatıştırabilmek için birkaç bez parçası getirdim.

Su ısındığında, lapa yapmak için karanfil ve adaçayını karıştırdım. Karışım hazır olduğunda yanına diz çöktüm ve elimden geldiğince nazik bir şekilde yaralarına sürdüm.

"Grace, ne oldu?" dedim sessizce.

"Dün içeceği içtim," dedi, gözleri yerdeydi. "John birahaneye gitmek için yola çıkar çıkmaz. Bazı geceler içtiğinde eve erken gelir ve mutfak ateşinin yanında uyuyakalır. Diğer zamanlarda çok daha geç saatlerde dışarı çıkar ve eve döndüğünde... şuuru pek yerinde olmaz.

Eve erken gelse ve sabaha kadar uyusa işim daha kolay olurdu. Yatak odasında kalır, işim bittiğinde de elbisemi yakardım. İki tane elbisem daha var, o yüzden belki fark etmezdi. Sadece yatak örtülerinin kirlenmemesine dikkat etmem gerekirdi.

Ama eve gelmedi. Saatlerce gelmedi. Ağrı düşündüğümden çok daha kötüydü, çok daha hızlı yayıldı bedenime. Beni uyarmalıydın. Sanki bebek beni içimden kavrıyor, ilaçla savaşıyor gibiydi... Bu kadar küçük bir şeyin neden olduğu o korkunç acı. Bedenimden çıktığında ne bir bebeğe benziyordu ne de daha önce gördüğüm canlı bir şeye. Sadece bir et parçasıydı, kasaptan alınabilecek bir şey gibi..."

Grace ağlamaya başlamıştı.

"John döndüğünde onu ateşe atmaya hazırlanıyordum. *Belki de neye baktığını bilemeyecek kadar sarhoştur,* diye düşündüm. Ama değildi. Ona düşük yaptığımı söyledim, ilacın şişesini saklamıştım ve sonra da John bana kızdı. Kızacağını biliyordum. Gördüğün gibi bana vurdu. Gerçi diğer zamanlara kıyasla neredeyse merhametli davrandı."

Yine o kuru, çıtırtılı kahkahasını attı ama gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Grace," dedim, "sana bundan daha sert davrandığını mı söylemek istiyorsun?"

"Ah, evet," dedi. "İki kez doğum yaptıktan ve her iki seferde de ona güzel, hoplayıp zıplayan bir oğul yerine mavi birer ceset verdiğimden beri."

Sessiz kaldım. Başını kaldırdı ve yüzümdeki şoku gördü.

"İkinci seferde hamile olduğumu kimsenin bilmesini istemedim," dedi. "Karnım çıkmaya başladığında dışarıda daha az vakit geçirdim ve artık büyümeye başladığında da olabildiğince az insanla görüşmeye özen gösterdim. Belki yine aynısı olur diye. Sonra da Doktor Smythson'a gizlilik yemini ettirdi. John, karısının rahminin zehirli olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu."

"Çok üzgünüm Grace. Keşke bana gelseydin. Belki yardımcı olabilirdim."

Grace yine güldü.

"Yardım edecek bir şey yok ki," dedi. "Doktor Smythson sebebini bulamadığını söylüyor. Ama bana mantıklı geliyor. Bence Tanrı, bir çocuğun böylesine çirkin bir eylemin sonucu olarak dünyaya gelmesini istemezdi."

Uzaklara baktı, gözlerini ateşe dikti.

"İşte bu yüzden sana geldim," dedi. "Bir daha olursa... yani bu bebek de diğerleri gibi ölürse... beni öldürebileceğini düşündüm."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ateşi izlediği sırada ona baktım. Kasketini başından çıkarmıştı. Gençliğimizde gelincikler kadar parlak olan saçlarının koyu kumrala dönüştüğünü görebiliyordum.

"Bebek için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Onun bir suçu yoktu. O aşamaya gelmesine izin vermemeye çalıştım. Her gece, o... içime girdikten sonra, uykuya dalana kadar bekledim ve tohumunu yıkamaya özen gösterdim. Ama yeterli olmadı."

"Senin suçun değil," dedim. Kelimelerin kulağa boş geldiğini biliyordum. Gerçekten de onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum. Daha önce bir erkekle hiç yatmamıştım. Kilisede papaz, karı koca arasındaki fiziksel birleşmenin kutsal olduğunu söylemişti. Grace'in anlattığına bakılırsa bu işte kutsal olan hiçbir şey yoktu.

"Daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi. "Yorgunum. Burada kalabilir miyim?"

"Elbette," dedim ve elini tutmak için uzandım. Dokunduğumda irkildi, sonra eli gevşedi, yenik düştü. Yavru kediler gibi yatağıma kıvrılıp yattık. Yastığın üzerinde benim koyu renk saçlarım onun kırmızımsı saç tellerine karışıyordu. Nefes alışının ritminden uykuya dalmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. Onun kokusunu sanki hep yanımda taşıyabilirmişim gibi içime çektim: süt ve içyağı kokuyordu.

O an çocukluğumdan güneşli bir günü hatırladım. Çok küçüktük, o kadar küçüktük ki tek başımıza uzaklara gitmemize izin verilmezdi. Annem bizi izliyordu, ama o arkasını döndüğünde bahçeden çıkmış ve dere yatağını takip ederek kır çiçekleriyle dolu, parlak ve yumuşak otlarla çevrili yeşil bir çayıra kadar gitmiştik. Oyun oynamaktan yorgun düşmüş, birlikte çimlerin üzerine kıvrılmıştık. Orada, arılar hafifçe vızıldarken ve hava polenlerin tatlılığıyla dolup taşarken birbirimizin kollarında uykuya dalmıştık.

Arkadaşımın tenindeki morlukları düşündüm ve gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı.

"Grace," diye fısıldadım, "başka bir yolu olabilir."

Ne dediğimi duyduğundan emin değildim ama karanlıkta elinin benimkine uzandığını hissettim.

Ertesi sabah uyandığımda gitmişti.

38

VIOLET

Violet ayak sesleriyle uyandı. Sabaha kadar uyumamış, Altha Weyward'ın el yazması notlarını okumuştu. Mum eriye eriye bitmiş, yerde balmumundan oluşan bir ay lekesi bırakmıştı. İçinde bir şeylerin değiştiğini hissediyor gibiydi. Sanki kendisi hakkında her zaman bildiği bir şey artık ona söylenmişti. Anılar teker teker yerine oturuyor, gerçeği ortaya çıkarıyordu: Arıların geldiği gün. Goldie'nin kıskaçlarının kulağına ulaşan tıkırtısı. Morg'un tüyüne ilk kez dokunduğunda hissettikleri.

Onun mirası.

Baba'sı mutfaktaydı, elinde erzak ve yüzünde gergin bir ifade vardı. Violet sanki onu hayatında ilk kez net bir şekilde görüyormuş gibi hissetti.

Anne ve Baba'sının düğün gününde çekilmiş, yüzlerinin sevgiyle parladığı, havanın çiçek yapraklarıyla canlandığı o fotoğrafın hissi yerle bir olmuştu Violet için.

Baba'sı annesini hiç sevmemişti. Doğru dürüst sevmemişti.

Violet içten içe bunu başından beri biliyordu. Kendini kandırmasına izin verdiği tek şey, onun annesinin eşyalarını –tüyü

ve mendili– ölümünden beri saklıyor olmasıydı.

Ama yanılmıştı. Onlar yası tutulan sevgili bir eşin değerli hatıraları değildi. Onlar birer ganimetti. Diş gibi, dağ keçisi kafası gibi... hatta tavus kuşu Percy gibi.

Annesi avdan sonra parça pinçik edilmiş, kanlar içinde bir kenara atılacak bir tilkiden yalnızca birazcık daha kıymetliydi onun için.

Arıların geldiği gün, bastonunu kızının avucunu ikiye bölecek kadar sert darbelerle ona geçirdiği gün, Baba'sının yüzündeki ifadeyi hatırladı. O zaman bunun öfke olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi daha iyi biliyordu. Bu korkuydu. Başından beri onun "annesinin kızı" olduğunun farkındaydı, neler yapabileceğini biliyordu. Bu yüzden onu saklamış, Elizabeth ve Elinor hakkında bir şeyler öğrenmesini yasaklamıştı. Gerçekte kim olduğunu öğrenmesini engellemişti.

Peki ya Baba'sı kimdi?

O bir katildi.

Violet, masanın üzerine yeni tenekeler dizerken onu izledi.

Sıcak bir gündü ve alnında terden kabarcıklar oluşmuştu. Yanağındaki kan damarı kırmızı bir örümcek ağına dönüşmüştü. Baba'sı konuşurken Violet onun çenesinin titremesini izledi.

"Frederick bir telgraf gönderdi," dedi. "Seninle evlenmeyi kabul etti. Eylül ayında bir hafta izin almış. Malikâne'nin bahçesinde bir yaz düğünü. Sonrasında bir süre orada kalabileceksin. Nişanınız gelecek hafta *The Times*'da ilan edilecek."

Violet hiçbir şey söylemedi. Baba'sını görmek midesini bulandırıyordu. Hayatta kalan tek ebeveyni oydu ama yaşadığı sürece onu bir daha görmese daha mutlu olurdu.

Neyse ki Baba'sı haberi verdikten sonra fazla oyalanmadı. Veda etmeden gitti. Violet, anahtarın kilitte dönme sesini duyunca rahatlayarak gözlerini kapadı.

Artık kafasını toparlayabilirdi.

Frederick'le yaşayacağı hayatı hayal etti. Ormanda olanlara

dair anılar –ezilmiş çuhaçiçeği, yakıcı acı– zihnine doluştu.

Umarım keyif almışsındır.

Onunla evlenmeyecekti, evlenemezdi. *Belki de evlenmek zorunda kalmam*, diye düşündü umutsuzca. Belki de savaşta ölürdü. Ama Violet'in içinde, bir kayanın altına tutunmuş bir hamamböceği gibi hayatta kalacağına dair korkunç bir his vardı. Bu arada, tohumu onun içinde büyümeye devam edecekti. Onun bedeninin bir parçasının kendi bedeniyle karıştığını düşünmek bile öğürmek istemesine neden oluyordu. Ve sonra o çocuk –her ne kadar onu bir çocuk olarak düşünmeyi reddetse de– içinden sürünerek çıkıp dünyaya geldiğinde, Frederick ikisini de almaya gelecekti.

O zaman ona ne olacaktı? Kara gözleri ve kan kırmızısı dudakları karşısında kendinden geçen adamla evlenen annesini düşündü. Kendisini kilitli bir odada tek başına bulmuş, korkunç ve acı dolu bir ölümle yaşamı son bulmadan önce bu hayatta var olduğuna dair bir kanıt olsun diye adını duvara kazımıştı.

Violet bunun başına gelmesine izin vermeyecekti.

Frederick'in onunla evlenmesinin tek nedeni elbette çocuğuydu. Ona bu sorumluluğu yükleyen ve ilgisini çeken şey *buydu*, onları birbirine bağlayan bir ipti. Onu içeriden zincirleyen bir ilmik.

Violet artık her şeyi açıkça görüyordu. İpi kesmek zorundaydı.

El yazması. *Âdet dönemini başlatmak.* Mens. Doktor Radcliffe'in aylık kanaması için kullandığı aynı garip kelime.

Dışarıda, bahçe sıcaktan parıldıyordu. Çiçekleri elbisesinde kıpkırmızı lekeler bırakan orkidelerin arasında yürüdü. Hava, böceklerin sesleriyle uğulduyor; güneş bir yusufçuğun kanatlarına vuruyordu. Violet annesinin mektubundaki sözleri hatırlayarak gülümsedi.

Solucanotu çiçekleri gibi sarıya boyanmış duvarlar.

Sanki mezarın ötesinden ona uzanıyor, kızına yol gösteriyordu.

Çınarın altındaki bitkiyi buldu; her bir dalı bir böceğin yumurtaları gibi bir araya toplanmış minik tomurcuklardan oluşan sarı çiçeklerle sallanıyordu.

Grace'de işe yaramıştı. Onun durumunda da işe yaramaması için hiçbir neden yoktu.

39

KATE

Kate ormana adımını atarken kapüşonunu başına geçiriyor. Burada rüzgâr daha sakin; birbirine sıkı sıkıya bağlı ağaçlar onu hava koşullarından korumak için etrafını sarıyor.

Ama yine de titriyor, korkudan nefes nefese kalıyor, nefesi önünde beyaz bir buluta dönüşüyor.

Sessizlik sinir bozucu. Kar fırtınasının uğultusundan başka hiçbir şey duyamıyor. Birden bir baykuş ya da kızılgerdan... Bu beyaz ve ölü dünya dışında herhangi bir şey görmeyi diliyor, hatta bir güvenin kanat çırpınışını bile özlüyor.

Kar taneleri etrafında uçuşuyor, teninin açıkta kalan yerlerine buzdan patlamalar halinde düşüyor. *Keşke eldivenim olsaydı*, diyor. Onun yerine kazağının kollarını ellerinin üzerine doğru çekiyor, atkısını burnuna ve ağzına sarıyor. Soğuktan gözleri sulanıyor.

Botlarından birinde bir yırtık var –Violet Hala'nın eski botları, bunları tamir ettirmek istiyordu– ama şimdi kar içeri sızıyor, ayağını ıslatıyor.

Ağaçların arasından ilerliyor; bir yandan da bebeği, karnındaki durgunluğu düşünmemek için kendini zorluyor. Köye git-

mek zorunda. Yardım bulması gerekiyor.

Bir süre sonra ağaçların hepsi birbirinin aynısı gibi görünmeye başlıyor, dalları karın ağırlığı altında titriyor. Artık doğru yönün ne tarafa olduğundan emin değil. Pembe mantarlardan oluşan bir merdiven, korkunç derecede tanıdık bir şekilde bir ağacın gövdesine tırmanıyor ve Kate'i buradan daha önce geçtiğine dair bir korku kaplıyor.

Daire çizerek mi yürüyor? Zihninde dehşet görüntüler beliriyor: orman zemininde kıvrılmış, kar örtüsünün altında zar zor görünen bedeni. Çocuğu içinde donmuş, minik kemikleri karnında buz tutuyor. Bir ağaç köküne takılıp tökezliyor ve çığlık atıyor, sesi rüzgârda boğuluyor.

Bir şey cevap veriyor.

İlk başta rüya gördüğünü düşünüyor, tıpkı çölde serap gören kayıp bir yolcu gibi.

Sonra o sesi tekrar duyuyor. Bir kuş ötüyor.

Hayal görmüyor.

Yukarı bakıyor, ağaçların gölgeliklerini tararken güçlükle nefes alıyor. Bir şey parıldıyor. Parlak bir göz. Mavi-siyah tüyler, beyaz lekeli.

Bir karga.

Paniğe kapılacak gibi oluyor, ama sonra bu his kayboluyor.

Korkunun dışında başka bir şey daha hissediyor, her zamankinden daha güçlü. Violet Hala'nın bahçesinde, böcekler topraktan yükseldiğinde hissettiği o garip sıcaklık. Paniğini bastırıyor; içinde tuttuğu ışığı, kıvılcımı bulmak için duvarı aşıyor.

Damarlarına ulaşıyor, kanında süzülüyor. Sinirleri kulak kanallarında, parmak uçlarında, hatta dilinin yüzeyinde nabız gibi atıyor ve parlıyor.

Bu bilgi, derinden bir yerden, uzun zamandır içinde gömülü olduğu gizli bir yerden geliyor.

Yaşamak istiyorsa kargayı takip etmek zorunda.

Bir süre sonra önünde bir grilik görüyor, yüzünde rüzgârı

hissediyor. Ormanın neredeyse bir tünel gibi olduğunu düşünüyor. Ağaçlardan oluşan bir tünel. Sonuna varmak üzere.

İleride, gövdelerin arasında bir boşluk var. Onun ötesinde, karla solgunlaşmış, kocaman bir hayvanın kalçaları gibi yükselen ve eğilen yamacı görebiliyor. Çömelmiş bekliyor.

Başardı. Ormandan geçmeyi başardı.

Tepeye vardığında kendini o kadar açıkta hissediyor ki neredeyse ormanın o klostrofobik hissini özlüyor. Rüzgâr yüzünü kamçılıyor ve kulaklarının başka herhangi bir şey duymasını engelliyor. Dudakları ve burnu soğuktan yanıyor.

Karga hâlâ orada. Mavi-siyah daireler çizerek üzerinde uçuyor. Kulaklarına dolan rüzgârın gürültüsü yüzünden karganın gırtlaktan gelen sesini zar zor duyabiliyor.

Tepenin zirvesinden baktığında aşağıda uzanan köyden yayılan turuncu parıltıları görebiliyor. Aşağı inmek daha kolay, rüzgâr artık onu engellemiyor. Elleri ve yüzü acıyor, bir topuğunda su toplamış bir kabarcık zonkluyor. Ama kar yüzünü yumuşatıyor. Neredeyse kulübeye, evine varmak üzere.

Yukarı bakıyor. Bulutlar, alacakaranlıkta parlayan yıldızların bir kısmını ortaya çıkaracak şekilde gökyüzüne dağılmış. Kargayı izliyor, içinde hiç korku yok. Korkmak yerine, açık gri renkli tüyleriyle süzülerek uzaklaşan karganın güzelliğinden etkileniyor.

Babasının öldüğü günden, o yaz gökyüzünde kadife gibi parlayan kanatlarını gördüğünden beri kargalardan korkuyordu.

Bir canavara dönüştüğü günden beri.

Ama Kate bir canavar *değil.* Hiçbir zaman değildi. Kalbinde gökyüzünde ok gibi ilerleyen kuşlara, topraktaki solucanların pembe dokularına ve yaz boyunca vızıldayan arılara dair merak ve sevgiden başka duyguya yer olmayan, yalnızca dokuz yaşında bir çocuktu. Cebine uzandığı sırada boğazı ağrımaya

başlıyor. Broşunu parmaklarının arasına alıyor, karanlık geceye doğru havaya kaldırıyor. Broşu, yıldızlar kadar parlak. Sanki hiç eskimemiş, zarar görmemiş gibi.

Onu güvenli bir yere iten babasının ellerindeki gücü hatırlıyor. Ona son dokunuşunu. Onun için ölmüştü, tıpkı kendisinin çocuğu için öleceği gibi. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Gözyaşlarının kimin için döküldüğünden emin değil: Babasının ölümünü izleyen küçük kız için mi, yoksa yirmi uzun yılını onun ölümünden dolayı kendini suçlayarak geçiren kadın için mi?

"Benim hatam değildi," diyor yüksek sesle, ilk kez gerçeği kabul ederek. "Bir kazaydı."

Karga sağa doğru dönerek uzaklarda kayboluyor, gökyüzünde son bir çığlık yankılanıyor.

"Bebek iyi," diyor Doktor Collins daha sonra, açık yüz hatları bir gülümsemeye dönüşüyor. Kate'in karnının yanında çömelmiş, stetoskopunu dikkatle dinliyor.

"Emin misiniz?" diye soruyor Kate. Araba kazasından beri, soğuktan titreyerek pratisyen hekimin muayenehanesine girdiğinden beri kızının hareket ettiğini hissetmemişti. O korkunç görüntü yeniden canlanıyor gözünde; çocuğu anne karnında donmuş, minik parmakları kıvrılıp kapanmış.

Doktor ona stetoskopu uzatarak, "Al, dinle bak," diyor.

İşte... Çocuğunun kalp atışlarının gümbürtüsü. Vücudu rahatlamayla dolup taşıyor, biriken yaşları gözlerini yakıyor.

"Daha önce de söylediğim gibi," diyor Doktor Collins, "kızın tam bir savaşçı."

"Annen gelene kadar tek başına idare edebileceğinden emin misin?" Emily kulübenin kapısında oyalanıyor. Arabada bekleyen kocası Mike kornaya basıyor.

O gün hava açık; karla kaplı çitler güneşin altında parıldıyor. Kate, sorgucu titreyen bir ipekkuyruk kuşunun üvez meyvesi

arayışını izliyor. Eşi de ona katılınca cıvıldıyor. Sığırcık kuşları tepesinde süzülerek gökyüzünde şekiller oluşturuyor.

"Kesinlikle. Her şey için çok teşekkür ederim." Emily buzdolabını Kate'in ihtiyacının olabileceği her çeşit yiyecekle doldurmuştu: mikrodalgaya atmalık yemekler, ekmek, süt. Bebek bezleri ve Kate'in annesinin üzerinde uyuması için şişme bir yatak getirmişti. Hatta kocasıyla birlikte Kate'in arabasının Beckside'daki bir garaja çekilmesi işini bile halletmişlerdi. Kate onlara nasıl teşekkür edeceğini bilemiyor.

"Peki o halde, bir şey olur olmaz bana haber ver! En ufak bir kasılma belirtisi olduğunda bile bilmek istiyorum!" Emily arabasına binip el sallayarak veda ediyor. Kate, Emily'nin ateş yaktıkları gecede ona söylediği şeyi hatırladığında arkadaşı için üzülüyor.

Bir zamanlar benim de bir bebeğim vardı.

Kendisinin –onların– bu kazadan yara almadan kurtulduğuna hâlâ inanamıyor. Kazadan beri her gün kendini bir krize hazırladı; karnına ağrı saplanabilir, iç çamaşırında kan lekeleriyle karşılaşabilirdi. Ama her şey yolundaydı; bebek yeniden hareket ediyor, içinde kıpırdanıyor ve çırpınıyordu. Kate akşamları karnının derisinin dalgalanmasını izliyor. Bir yerden beliren minik bir ayağa, sonra öteki taraftan çıkan küçük bir ele hayret ediyor.

Yakında çocuğunu kucağına alacak olması ona çok sıradışı hissettiriyor. Kate, yenidoğan mavisi değiştikten sonra bebeğinin gözlerinin ne renk olacağını merak ediyor. Onun nasıl kokacağını...

Annesinin uçağı yarın kalkıyor. Oraya vardığında Londra'dan trene binecek, sonra da bir araba kiralayacak, böylece doğum başladığında hastaneye arabayla gidebilecekler.

Kendisine ayırmak için sadece bir günü daha var. Kulübede amaçsızca yüzeylere dokunarak, bir şeyleri alıp tekrar yerine koyarak dolaşırken, annesinin bütün bunlara nasıl tepki vereceğini merak ediyor. Çerçevelenmiş böcek eskizlerine, camın ar-

kasında muhafaza edilen kırkayağa. Bebek için hazırladığı yatak odasının o köşesine; Violet'in eski şallarının battaniye olarak kullanıldığı ikinci el karyolaya. Arı broşunu ortasına yerleştirdiği, üzerindeki yapraklar ve tüy süslemelerle dönen el yapımı oyuncağına annesinin tepkisini merak ediyor.

Ve en önemlisi, Kate'in bu yeni haline; kısacık kesilmiş saçlarına, büyük halasının dolabından alıp alıp giydiği bu değişik kıyafetlerine... Bugün boncuklu pelerini omuzlarına atmıştı. Boncukların parıltısı ona, Violet Hala ile tanıştığı zamanı hatırlatıyor. Kızını dünyaya getirmeye hazır hissetmesine yardımcı oluyor. Ne pahasına olursa olsun onu korumaya hazır. O da Violet gibi güçlü olacak.

Ona çok benziyorsun, demişti Emily. *Sende onun ruhu var.*

Kate boynundaki *W* işlemeli kolyesine dokunuyor. Violet Hala'nın bahçesinin toprağından çıkan böcekleri düşünüyor. Geldiğinden beri sanki onu selamlamak için kulübeye akın eden kuşları. Şu anda bile, karla kaplı dallarına üşüştükleri çınar ağacından gelen, beyaz üzerinde kapkara siluetleriyle kargaların boğuk çığlıklarını duyabiliyor. Ormanda yaşadığı deneyimi düşünüyor. Kanında uğuldayan o hissi; onu eve götüren kargayı.

Violet hakkında duyduklarını da düşünüyor: korkusuzluğunu, böceklere ve diğer canlılara olan sevgisini. Orton Malikânesi'ndeki istilayı.

Böceklerin anası.

Ve büyücülükten yargılanan Altha Weyward'ı. Kate hâlâ ona ne olduğunu, idam edilip edilmediğini, nereye gömüldüğünü bilmiyor. Ama çınar ağacının altındaki haçın yanına ökseotu ve sarmaşık dalları bırakıyor. Her ihtimale karşı.

Akşam Emily'nin bıraktığı yemeklerden birini –ev yapımı domates çorbasını– ısıtırken telefonu çalıyor. Telefona bakmak için koşturuyor, arayanın annesi ya da Emily olduğunu düşünü-

yor. Ya da doktorun muayenehanesinden biri onu kontrol etmek için arıyor olabilir.

"Alo?"

Kate bir an için kulaklarına hücum eden kanının uğultusundan başka hiçbir şey duyamıyor. Sonra o ses... Unutmak istediği o ses...

"Buldum seni."

Simon.

40

ALTHA

Grace kulübeye bir daha hiç gelmedi. Onu sadece uzaktan, kilisede kocasının yanında otururken gördüm. John sanki onu boyunduruğa almış gibi kolunu sıkıca tutmuştu. Kasketinin altına gizlediği yüzü ifadesizdi, gözlerimi üzerinde hissetse bile başını kaldırıp bana bir kez dahi bakmadı. En azından hayatta olduğunu biliyordum.

Kış yerini bahara bıraktı ve Grace'le konuşma fırsatı bulabileceğimi düşündüğüm 1 Mayıs arifesine kadar günleri saydım.

Annem hayattayken, köydeki şenlik ateşine katılmak yerine kendi 1 Mayıs arifesi geleneğimizi sürdürürdük. Nisan ayının son günlerini dere kenarından yosun toplayarak ve kapımızın eşiğinde perilerin dans etmesi için yumuşak, yeşil bir yatak yaparak geçirirdik. Sonra kendi küçük şenlik ateşimizi yakar, tarlaları kutsamak için ekmek ve peynirden oluşan adaklar yakardık.

Çocukken anneme köydeki kutlamalara neden bizim de katılamadığımızı sormuştum; köyde yeşillikler üzerinde büyük

şenlik ateşinin etrafında müzik, dans ve ziyafet olduğunu biliyordum.

"1 Mayıs arifesi paganların geleneksel olarak kutladığı bir festivaldir," demişti. "Hıristiyanlığa aykırı."

"Ama köydeki diğer herkes katılıyor," dedim. "Ve hepsi de Hıristiyan, öyle değil mi?"

"Onların bizim gibi dikkatli olmaları gerekmiyor," dedi.

"Bizim neden dikkatli olmamız gerekiyor?" diye sordum.

"Biz diğerleri gibi değiliz."

Annemin ölümünden beri geleneğimizi sürdürüyordum. Fakat bu, kışın sona ermesinden bu yana köydeki ilk büyük festival olacaktı ve Grace'in orada olup olmayacağını merak ediyordum. Onun güvende ve iyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Kulübeden çıkıp yola koyulduğumda şenlik ateşinin dumanının kokusunu alabiliyordum. Uzaktan turuncu bir parıltıyı da görebiliyordum. Çayırlığa vardığımda köylüler alevin etrafında halkalar oluşturmuş, dans ediyorlar ve her adakta havaya kıvılcımlar saçıyorlardı. Gece, şarkıların yankısı ve yanan odunların çıtırtısıyla dolup taşıyordu.

Havada baş döndürücü bir bira kokusu vardı ve köylülerin çoğu sarhoş görünüyordu, ben yaklaşırken gözleri üzerimde geziniyordu. Grace'i aradım ama ne onu ne de kocasını görebildim. Adam Bainbridge, kasabın oğlu, ellerimden tuttu ve beni döne döne dans edenlerin arasına çekti. Her şey turuncu ve siyah bir bulanıklıktan ibaret olana kadar dönüp durduk. Bu insandan çemberin içinde erimekten, yanımdaki bedenlerin birbirine çarpmasından ve yaydığı sıcaklıktan, kendimden daha büyük bir şeyin parçası olma hissinden zevk almaya başlamıştım.

Ve sonra onu gördüm. Çayırlarda tek başına duran bir kız, vücudunun üzerinde dans eden gölgeler. Üzerinde sadece bir elbise vardı, kalçaları kandan simsiyah olmuştu. Karanlıkta ne

yüzünü ne de saçının rengini seçebiliyordum ama o Grace'ti, bundan emindim.

Ona ulaşmak için bedenden çemberden kendimi iterek ayrıldım.

"Grace?" diye seslendim.

Çok geç kalmıştım. Gitmişti.

Dans eden köylülere döndüm. İçlerinden bir kişi bile onu fark etmemişti.

Gözlerimin yaşardığını hissettim, dumandan mı yoksa gözyaşlarımdan mı bilmiyordum. Eve gitmek istiyordum. Kulübeye doğru yola koyulmuştum ki arkamda ayak sesleri duydum. Döndüğümde arkamdan gelenin benimle şenlik ateşinin etrafında dans eden Adam Bainbridge olduğunu gördüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Eve," dedim. "Festivalleri pek sevmem. İyi geceler."

"Aramızda buna inanmayanlar var Altha," dedi yumuşak bir sesle. "Kim olduğunu saklamana gerek yok."

"Neye inanmayanlar?" diye sordum.

"Sen ve annen hakkında söylenenlere."

Utanç boğazıma düğümlendi ve hızla uzaklaştım. Şenlik ateşinin ışığından uzaklaşıp kendimi karanlığa attığımda köylülerin bakışlarından nihayet gizlenebildiğim için rahatladım. Yürümeye devam ederken gecenin içinden yükselen sesleri dinledim –baykuş ötüşleri, farelerin ve tarla farelerinin tırmalamaları– ve nefes alış verişimin yavaşladığını hissettim. Yeterince iyi görebiliyordum çünkü dolunay vardı, tıpkı Grace'in kulübede kaldığı gece olduğu gibi.

Grace. Şenlik ateşine gelenin o olmadığından emindim.

"Görü tuhaf bir şeydir," derdi annem. "Bazı zamanlar bize gözümüzün önündekini, bazen de çoktan olmuş ya da olacak şeyleri gösterir."

O gece neredeyse hiç uyuyamadım ve gökyüzü aydınlanır aydınlanmaz kalkıp giyindim. Milburn Çiftliği'ne doğru yola koyuldum. Çiftliğe vardığımda vadi üzerinde söken şafak, tepeleri yumuşak bir pembeye boyuyordu.

Çiftliğin sınırındaki meşe ağaçlarının altında oyalanarak oraya fazla yaklaşmadan beklemeye başladım, yıllar önce annemin kargasını saldığı yerle aynı yerdeydim. Bu mesafeden görülmezdim. Çiftlik evini pek iyi olmasa da görebiliyordum; yer hafif eğimliydi, bu da çiftliğin bir kısmını gizliyordu. Daha yüksekte olmam gerekiyordu.

Eteklerimi belime doladım ve en büyük meşeye tırmanmaya başladım. Tanrı'yı arar gibi gökyüzüne doğru uzanan büyük, kıvrımlı bir şeydi. Grace'le çocukluğumda tırmandığımdan beri bir ağaca tırmanmamıştım, ama ellerim ve ayaklarım dalların kıvrımlarında ve düğümlerinde nasıl tutunmaları gerektiğini hatırlıyordu. O kadar yükseğe tırmandım ki dallardaki kargaların zarif şekillerini görebiliyordum, o noktadan sonra daha ileri gitmedim. İçlerinden birinin annemin saldığı o kuş olup olmadığını merak ettim. Kara tüylerinde o bildiğim lekeyi aradım ama göremedim.

Artık çiftlik evini ve yanındaki inek ahırını net bir şekilde görebiliyordum. John'un çiftlik evinden çıkışını ve ahırın kapısını açışını, sonra da ineklerin çayırlığa dağılmasını izledim. Bildiğim kadarıyla bölgedeki diğer çiftliklerden çok daha fazla sayıda inekleri vardı. Bazılarının Metcalfe ineği olduğuna ve Grace'in çeyizi olarak onunla birlikte geldiğine şüphe yoktu. John'un karısını dövdüğü gibi ineklerinden birini dövüp dövmediğini merak ediyordum.

Bir süre sonra Grace'in elinde bir kova su ve çamaşırlarla çiftlik evinden çıktığını gördüm. İçimde bir rahatlama hissettim. Grace hayattaydı. Yere çömelip çamaşırları fırçalamasını, işi bittiğinde çiftlik evi ile ahır arasında uzanan ipe asmasını izledim.

Beyaz küçük giysiler sabahın ilk ışıklarında altın gibi parlıyordu. Üzerlerindeki kanı yıkayıp yıkamadığını merak ettim.

John'un çayırlığı aşıp ona yaklaştığını gördüm. Grace başını ona çevirdi ve sonra başka tarafa baktı; vücudunun duruşunda sahibinden tekme yiyecekmiş gibi bekleyen bir köpeği anımsatan bir şey vardı. John'un ona bir şeyler söylediğini gördüm, sonra da birlikte içeri girdiler. Grace'in başı yere eğilmişti.

Bir süre ağaçta kalıp çiftlik evini izledim ama ikisi de bir daha dışarı çıkmadı. Gün gittikçe ısınıyor ve aydınlanıyordu. Belki köyden biri geçerken başını kaldırıp beni görür diye aşağı indim.

Eve doğru yürürken, şenlik ateşinde gördüğüm görünün ne anlama geldiğini merak ettim. Çok fazla kan vardı; karanlık, bacaklarının arasında açık bir çene gibi duruyordu. Grace yine hamile kalmış ve düşük mü yapmıştı? Yoksa hâlâ hamile miydi? Bana söylediği şeyi hatırladım: "Eğer bu bebek de diğerleri gibi ölü doğarsa John beni öldürür."

Mayıs, Haziran'a döndü ve günler uzadı. Güneş gökyüzünü saatlerce aydınlatıyordu artık, gün ışığında uyuyor ve gün ışığında uyanıyordum. Günlük işlerimi yaparken ve geceleri dinlenmek için başımı yastığa koyduğumda Grace'i düşünüyordum. İkisi hâlâ kiliseye geliyorlardı ve vaazdan sonra John diğer köylülerle konuşurken Grace gözlerini yerden ayırmıyordu. Ne düşündüğünü, iyi olup olmadığını merak ediyordum.

Bir mesaj gönderemezdim çünkü Grace okuma yazma bilmiyordu ve bu yüzden mektupları okuyamazdı. Milburn Çiftliği'ne tekrar gitmeyi düşündüm, tam olarak ne yapmak için olduğunu bilmiyordum, ama geceler çok kısa olduğu için görülmekten çok endişe duyuyordum. Saman nezlesi ve tatarcık ısırıklarına çare bulmak için kapıma gelen köylülere John Milburn'ün karısından haberleri olup olmadıklarını sormaya cesaret edemedim.

Aramızdaki anlaşmazlık Crows Beck'te herkesçe biliniyordu. Şimdi onu sormam pek çok kişinin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmasına neden olurdu. Benden yardım istediğini tahmin edebilirlerdi. Kocasına, onu incitmek için bir sebep daha vermeye cesaret edemezdim.

Kocası. Bir insandan bu kadar nefret etmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Annem bana her insanın sevgiyi hak ettiğini öğretmişti ama Grace'i dul bir kadın olarak görmekten mutluluk duyacağımı inkâr edemem, küçükken bile bu böyleydi.

Grace ve John'un düğün günlerinde birbirlerine ne kadar yakıştıklarını düşündüğümü utançla hatırladım. O zamanlar her şeyden nasıl da bihabermişim!

Sırf yaralarını sarmayı ve ateşlerini düşürmeyi başardığım için insanlar hakkında çok şey bildiğimi sanıyordum. Ama bir karı koca arasında neler olup bittiğine, bir kadının çocuk doğurmasına neden olan eyleme dair hiçbir şey bilmiyordum. Erkekler hakkında annemin bana anlattıkları dışında hiçbir şey bilmiyordum. Genç kızlık zamanlarımda bir erkek gelip annemden onu iyileştirmesini istediğinde her zaman şok olurdum. Cüssesi, tok sesi, etli elleri. Adamın etrafına yaydığı koku. Ter ve güç...

Yapraklar sararıp dökülmeye başladı. Hava yine serinlemeye başladı. Bir gün et ve ekmek almak için pazar yerine gitmiştim ki domuz kalbi tezgâhına eğilmiş bir kadın gördüm, başlığının kenarından kızıl bir bukle kaçmıştı. Grace.

Orada, köy meydanında, herkesin önünde ona yaklaşamazdım. Adam Bainbridge'e iki domuz kalbini beze sardırıp omzundan sarkıttığı dokuma bir torbaya koydururken geride bekledim. Ben de biraz ekmek alıp göz ucuyla onu izledim. Sonra Milburn Çiftliği'ne doğru yola çıkarken birkaç adım geriden onu takip ettim. Yolun her iki tarafındaki ağaçlar, haftalarca yağan yağmurun ıslattığı, ayaklarının altında kıpkırmızı parlayan yaprakları

olmadan çıplak görünüyordu. Grace'in yün şalını omuzlarına daha sıkı sarmasını izledim.

Dönüp arkasına bakmadığı için peşinden giderken attığım adımları duyup duymadığını merak etmeye başlamıştım. Ama ağaçların arasından ilerideki Milburn çiftlik evini görebildiğimizde dönüp bana baktı.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye sordu. Kızıl saçlarından bir tutam daha kasketinden kurtulmuştu, yüzü süt gibi solgundu.

"Seni altı aydır sadece çok uzak bir mesafeden görebildim," dedim. "Seni köy meydanında gördüm ve... İyi olduğundan emin olmak istedim. Yolda başka kimse yok, rahatça konuşabilirsin."

Son sözlerim üzerine güldü ama gözlerindeki ifade boştu.

"İyiyim ben," dedi.

"Sen... hiç şey oldu mu..."

"Bir daha hamile kalmadım, eğer merak ettiğin buysa. John denemiyor değil tabii."

Gözleri karardı. Ona bir adım daha yaklaşıp yüzünde daha öncekilerine benzer yaralar olup olmadığına baktım.

"Yüzümde yara izi bulamazsın," dedi aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi. "En son beni dövdüğünden beri... Kiliseden sonra Mary Dinsdale dudağıma ne olduğunu sormuştu. John artık yüzüme vurmamaya gayret ediyor."

"O gece söylediklerimi düşündün mü?" diye sordum. Bir süre sessiz kaldı. Konuştuğunda bana değil gökyüzüne bakıyordu.

"John'un yaşında ve böylesine sağlıklı bir adam öylece düşüp ölmez Altha," dedi. "Doktor Smythson zehri gördüğü anda ne olduğunu anlar. Baldıranotu, itüzümü... bunda senin parmağın olduğunu anlarlar. Köyde senin kadar bitkilerden iyi anlayan başka kimse yok. Seni asarlar. İkimizi de asarlar. Yaşamak ya da ölmek pek umurumda değil, ama vicdanımda başka bir ölümün ağırlığını daha taşıyamam. Seninkini bile."

Bu son sözlerle birlikte gitmek için arkasını döndü.

"Bekle," dedim. "Lütfen. Acı çektiğini bilmeye dayanamıyorum... Bir şeyler bulabilirim, bizim yaptığımızı kimsenin fark edemeyeceği bir yol..."

"Bu konuda daha fazla konuşmayacağım," diye omzunun üzerinden seslendi. "Evine git Altha. Ve benden uzak dur."

Grace'in dediğinin aksine hemen eve gitmedim. Küçük bedeninin ağaçların arasında kayboluşunu izledim. Bir süre sonra Milburn çiftlik evinden bir duman yükseldi. Ürperdim. Gün gittikçe soğuyordu, buz gibi yağmur damlaları yüzüme ve boynuma düşmeye başladı. Çiftlik evini izlemek için tırmandığım meşe ağacına ulaşana kadar yürüdüm. Bugün oraya tırmanmayacaktım. Kargalar ağacın üst dallarında bekçi gibi oturuyorlardı ve onların keskin acı çığlıkları benim çığlıklarım olabilirdi.

41

VIOLET

Beş gün. Violet, güneşin gökyüzünde batışını ve tekrar doğuşunun takibini yapamayacağından endişeleniyordu. Burada, kulübede, zaman başka bir şekilde ilerliyordu. Akşam yemeği için zil çalmıyor, Bayan Poole ondan birkaç dakika içinde on Fransızca fiil çekmesini istemiyordu. Günlerinin çoğunu bahçede, nihayet güneş bitkilerin yaprakları üzerinde kızıla boyanıncaya kadar kuşları ve böcekleri dinleyerek geçiriyordu.

Neredeyse çoktan özgür olduğunu hayal edebiliyordu.

Neredeyse.

Geceleri Morg'un tüyünü sıkıca kavrayarak, annesini hayal ederek uyuyordu.

Annesini. *Elizabeth Weyward.* Violet'in ikinci adı, annesinin adıydı. Onun mirası. Sanki bir büyüymüş gibi bu ismi yüksek sesle fısıldadı. Bu ona kendini güçlü hissettiriyor ve bundan sonra yapması gerekenler için onu hazırlıyordu.

Beşinci gün rüzgâr kükreyip kulübeyi sarstı, çınarın dallarını büküp yapraklarını dans ediyorlarmışçasına salladı.

Violet hazırladığı karışımı mutfakta süzdü. Altın rengi sıvıyı çürük kokan yapraklardan ayırmak için iki boş teneke kullandı. İçmek için yatağına uzanmayı bekledi. Güçlü ve keskin bir kokusu vardı, boğazının arkasını yakıyordu. Gözleri yaşardı. Uzandı ve rüzgârın kulübenin duvarlarını sarsmasını dinleyerek acının gelmesini bekledi.

Yavaş yavaş içinde bir baskı hissetti. Aylık lanetiyle birlikte gelen kramplar gibi, önce hafif ağrıyla nabız gibi atarak başladı ama kısa sürede güçlendi. Sanki içinde bir şey vardı ve onu çekiştirerek iç organlarını garip şekillere sokuyordu. Violet buna bir ritim bulmaya, çalkantılı bir denizde yelken açıyormuşçasına nefes almaya çalıştı ama olmadı. Acı artık dayanılmaz bir hal almıştı. Pencere tıkırdadı ve Violet çatıya çarpan bir dalın çatırtısını duydu. İçinde bir koşuşturma, bir başkaldırı ve ardından büyük bir sel vardı.

Kendi bedeninden böylesine parlak bir rengin çıkabilmesine hayret etti. *Sihir gibi*, diye düşündü. Hâlâ kanaması vardı, bacakları kanla kayganlaşmıştı. Gözlerini kapadı, dalganın tepesine ulaştı. Sonra düştü.

42

KATE

Kalbi göğsünde gümbürdüyor, kapana kısılmış bir güve gibi çırpınıyor.

Onu bulmuş olamaz. Bu mümkün değil. Eğer tabii...

E-posta.

Telefonu birbiri ardına gelen mesajlarla aydınlanıyor.

Yakında görüşeceğiz.

Çok yakında.

Bir süre hareketsiz kalıyor; içinde bir karadelik büyüyor, hareket etme ve düşünme yeteneğini yutuyor... sonra bebeğin tekmelediğini hissediyor.

Her şey olağanüstü derecede canlı hissettiriyor: dışarıdaki karın üzerinde batan güneşin bahçeyi kırmızıya boyaması, çınardaki kargaların çığlıkları. Kanı damarlarında hızla akmaya başlıyor. Tüm duyuları harekete geçmiş, var gücüyle çalışıyor.

Çabucak perdeleri çekip kapıları sürgülüyor, çılgınca bir sonraki hamlesini düşünmeye çalışıyor. Perdelerin ve kilitlerin pek işe yaramayacağını biliyor. Simon camı kıracaktır. *Keşke arabası olsaydı.* Arabası olmadığı için örümcek ağının içinde titreyen ve açıkta kalan bir böcek gibi kapana kısılmış hissediyor.

Polisi arayabilir, Emily'yi arayabilir. Oraya gelip onu alıp alamayacağını sorabilir. Ama vaktinde yetişemeyebilir... Günlerden pazar, yani Emily buradan bir saat uzaklıktaki çiftlik evinde olmalı.

Çatı. Saklanması lazım. Yanına ne alacağını düşünerek bir elini alnına bastırıyor. Bir şişe su ve biraz meyve alıp çantasına tıkıştırıyor. Polisi arayabilmek için telefonunu da alıyor. Mumlar ve kibritler, böylece ışık olarak telefonunu kullanıp şarjını bitirmez.

Merdiveni almak için arka kapının kilidini tekrar açıyor, evin arkasına yaslandığı yerden karla kaplı merdiveni alıp kaldırmaya çalışıyor, ağırlığın altında sendelerken şakaklarından ter damlıyor.

Merdiveni yan yatırarak evin içine doğru sürüklüyor. Merdiven ağır ve örümcek ağlarıyla kaplı; paslı bir basamağında bir örümcek titriyor. Homurdanarak merdiveni kapağın altına yerleştiriyor ve avuç içleri basamaklarda kayarak olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı tırmanıyor.

En tepeye çıktığında gözlerini tavan arasındaki karanlık boşluğa dikiyor. Çatı kapısı çok dar, aylardır buraya çıkmamıştı. Hamile karnıyla buraya sığabilecek mi?

İçini bir kuşku kaplıyor. Denemek zorunda. Saklanabileceği başka bir yer yok.

İlk başta daha önce yaptığı gibi tavan arasına tırmanmaya çalışıyor ama kolları, şişmiş bedenini boşluktan geçirecek kadar güçlü değil. Pozisyon değiştiriyor, geri geri tırmanmayı deniyor. Merdiven altında takırdıyor ve bir an için yere çakılacağından korkuyor. Avucunun içine keskin bir acı uygulayıp nefesi kesilerek kendini yukarı çekiyor ve içeri atıyor.

Elini kesmiş. Ama başardı, tavan arasına girdi.

Kate'in kalbi tekrar yavaşlamaya başlıyor. Ama sonra... çakıl taşları üzerinde araba lastiklerinin çıtırtısı. Olduğu yerde donup kalıyor, elleri kan ve terle sırılsıklam olmuş. Biri kapıya vuruyor.

Tanrım, önce Emily'yi aramalıydı. Ya da en başında onda kalmaya gitmeliydi. Simon onu orada asla bulamazdı.

"Kate?" Adamın sesini duyunca kalbi yerinden çıkacak gibi oluyor. "Orada olduğunu biliyorum. Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen beni içeri al." Kapı tokmağı tıkırdıyor ve Simon ağırlığını ön kapıya verdiğinde eski ahşabın gıcırtısını duyuyor.

Kapı. Merdiveni aldıktan sonra arka kapıyı kilitlemeyi unutmuştu.

Saklanmak zorunda. Ama kahretsin, merdiven. İçeri girer girmez onu görecek, koridorun tam ortasında, saklandığı yeri gösteren bir ok gibi duruyor. Bunu neden düşünmedi ki? Aptal. Panik göğsünde köpürüyor, onu boğmakla tehdit ediyor. Kate gözlerini kapatıyor ve kendini yavaşça nefes alıp vermeye zorluyor.

Düşün. Düşün... Gözlerini açıyor. Simon kapıyı tekrar çalıyor, bu sefer daha sert bir vuruş, vücut ağırlığının kapıya çarpmasıyla noktalanıyor. Merdiveni tavan arasına çekmesi gerekecek. Tek seçeneği bu. Telefonunun fenerini açıyor. Eski çalışma masası arkasında. Kendini sabitlemek için bir bacağını ona doluyor, Simon'ın duymaması için dua ediyor, sonra yan yatıyor ve vücudunun üst kısmını kapaktan aşağı indiriyor.

Kan, deniz dalgası gibi çarparak başına hücum ediyor. Merdiveni tutup çektiğinde elindeki acıdan irkiliyor. *Hadi, Kate. Hadi.* Merdivenin yarısı şimdi tavan arasında. Tanrı'ya şükür, burada çok fazla yer var. Merdiveni sertçe çekerek tavan arasına girebildiği kadar geri çekiliyor. Simon'ın dışarıda volta attığını, ara sıra durakladığını duyabiliyor. Onun pencerelerden bakıp kendisini aradığını hayal ediyor.

Kate, Simon evin arka tarafına geçip kapıyı açana kadar kaç saniyesi olduğunu merak ediyor. Beş, şanslıysa on... Kolları yanıyor ve sonunda merdivenin geri kalanını içeri çekerken bir kazıma sesi duyuluyor. Tavan arasının kapağını kapattığı an arka kapının açılma sesini duyuyor.

43

VIOLET

Violet kayın ağacının tepesinde vadiye bakıyordu. Çok aşağıda bir yerde, altın bir iplik gibi parlıyordu dere. Ağaçların gövdelerini görebiliyordu, toprakta bir yara gibiydiler. Sonra her yerine hava doluştu. Uçuyordu. Uzaklara, çok uzaklara...

Rüyadan yavaş yavaş ayıldı ve kendine geldi. Dışarıda rüzgâr hafif bir ıslığa dönüşmüştü. Beyaz örtüler kanla kaplanmıştı.

Onu rüyamda görmeye başladım. Siyah saçlı bir güzelliğe dönüşüyor ama kulübemizde yalnız ve kanlar içinde yatıyordu.

Annesinin öngördüğü kader buydu. Annesinin değiştirmek için her şeyi yaptığı, hatta hayatını ortaya koyduğu kaderi. Hepsi boşunaydı.

Mum hâlâ yanıyor, alevi mavi mavi titriyordu. Violet üşüyordu, çok üşüyordu.

Mumu kaldırdı ve üzerindeki örtüleri geri itti.

İşe yaramıştı.

Artık içinde Frederick'e ait hiçbir şey yoktu. Özgürdü.

Ayağa kalkması uzun zaman aldı. Bacaklarında derman yoktu ve oda bir belirip bir kayboluyordu. Çok bitkin hissediyordu. *Belki de tekrar uzanıp uyumalıyım*, diye düşündü. Gözlerini kapatıp kayın ağacına dönmeli, güneşi ve rüzgârı yüzünde hissetmeliydi. Ama o şeyden, Frederick'ten kalan o şeyden kurtulması gerekiyordu.

Duvarın serin taşlarına tutunarak diğer odaya doğru ilerledi. Suya, yiyeceğe ihtiyacı vardı. Kovadan su alıp içerken parmakları titriyordu. Konserve kutulardaki yiyeceklerden domuz etini açması bir sene sürmüştü sanki. Eli kaydı ve metal avucunu kesti, kan parlak damlalar halinde akmaya başladı. Başı uğuldadı, ağır ağır masaya oturdu. Geceliğindeki kan kurumaya ve bir harita gibi kahverengi tepeler ve girdaplar halinde koyulaşmaya başlamıştı.

Domuz eti, konserve kutunun içinde soluk ve ıslak bir şekilde parlıyordu. Bu ona tohumu hatırlattı. Yiyeceği bir kenara itti. Rüzgâr yeniden hızlanmıştı, bir süre oturup dinledi. Rüzgârın tuhaf bir tiz sesi vardı, neredeyse bir insan sesi gibi. *Violet*, der gibiydi. *Violet.*

44

KATE

Kate elini ağzına götürdüğünde kan tadı alıyor.

Alt katta Simon yürüdükçe döşeme tahtaları gıcırdıyor.

"Merhaba?" diye sesleniyor. "Kate? Burada olduğunu biliyorum. Hadi ama Kate, benden saklanamazsın."

Adamın dolapları açıp açıp kapattığını duyabiliyor. Mutfaktan porselenin tahtaya çarpma sesi geliyor. Simon yüksek sesle küfrediyor.

Kate, arka kapının açılma sesini duyuyor. Simon onu yine bahçede arıyor. Kate bu fırsattan yararlanarak parmakları titreyerek bir mum yakıyor. Çatı katının şekilleri mumdan yayılan alevlerin turuncu ışıltısı altında ortaya çıkıyor. Çalışma masası. Cam kavanozlarda muhafaza edilen böceklerle dolu raflar. Violet Hala'nın eşyalarıyla çevrili olmak onu biraz daha güçlü hissettiriyor.

Polisi araması lazım. Cebinden telefonunu çıkarıp 999'u arıyor ve Simon'ın eve geri dönüş sesini dinliyor. Çatı katında telefon çekmiyor ve ilk çalıştan sonra bağlantı kopuyor.

Sessizce küfrederek tekrar deniyor.

"Acil durum hattı, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kate konuşmak için ağzını açıyor. Arka kapı tekrar tıklıyor.

"Alo? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ayak sesleri şimdi koridorda yankılanıyor. Durdu. Kate aramayı sonlandırıyor. Kulaklarında atan kalbinin sesinden başka bir ses yok. Kate, Simon'ın tam altında durduğunu düşünüyor. Hızlı ve düzensiz bir şekilde nefes alıp verirken yutkunuyor. Ya o da duyuyorsa?

Tavandaki kapıya bakıyor olmalı. Nereye açıldığını merak ediyordur. Kate'e çıkıp çıkmadığını merak ediyordur. Onun tarafından incitildiği onca zamanı hatırladıkça gözleri yaşarıyor. Kolundaki yara izine dokunuyor. Kaybettiği onca yıl. Ondan saklanarak; kendisine aptal, değersiz ve beceriksiz olduğunu söylemesine izin vererek geçirdiği altı yıl. Korkunun yerini sıcak bir öfke dalgası alıyor.

Ona tekrar zarar vermeyecek. Vermeyecek işte. Kate bunun olmasına izin vermeyecek.

Ve çocuğunun *yanına dahi* yaklaşmasına izin vermeyecek.

Ayak sesleri tekrar duyulmaya başlıyor. Simon'ın oturma odasına doğru yürüdüğünü duyuyor. Kanepeye yerleştiği sırada hafif bir gıcırtı duyuyor. Onu, pencereye bakıp Kate'in eve gelmesini beklerken hayal edebiliyor.

Kate yavaşça ve dikkatlice pozisyon değiştiriyor. Telefonuna bakıyor: Sinyal çubukları belirip kayboluyor. Yardım çağırması gerek. O mesajları görür görmez 999'u aramalıydı, ama panik ve saklanma ihtiyacı zihnini bulandırmıştı. Ve artık aramak için çok geç. Simon onu duyar ve saklandığı yeri bulur.

Kanlı elini pantolonuna siliyor, sonra Emily'ye hızlıca bir mesaj yazıyor.

Lütfen polisi arayabilir misin? Tacizci eski erkek arkadaşım kulübede. Tavan arasında saklanıyorum.

Kate nefesini tutuyor.

Mesaj gönderilemedi.

Tekrar göndermeye çalışıyor, tekrar ve tekrar o soğuk, mesafeli cümleyle karşılaşıyor.

Burada tek başına.

Tavan arasında kendini savunmak için kullanabileceği bir şey olmalı. Silah olarak kullanabileceği bir şey. Keşke oturma odasından şömine demirini almayı akıl etseydi.

Mumlardan birini kaldırıp ve etrafına bakınıyor; bir levye, bir hokey sopası... herhangi bir şey arıyor.

Mum ışığı çalışma masasının üzerinden geçerek altın çekmece kulplarına vuruyor.

Daha önce fark etmediği bir şey görüyor.

Olabildiğince yavaş ve sessizce, nefesini içine çekerek sürünerek masaya yaklaşıyor.

Kilitli çekmecenin kulpuna oyulmuş bir *W* harfi var.

Kolyeyi gömleğinin altından çekip çıkarıyor. Oymalar eşleşiyor.

Kate parmaklarını kolyenin üzerinde gezdiriyor. Kolyenin alt kısmında zar zor görülebilen küçük bir çıkıntı var. Nefesini tutarak bastırıyor. Hiçbir şey olmuyor.

Tekrar bastırıyor.

Bu kez kolye bir anda açılıyor. Elindeki sadece bir kolye değilmiş. Bir madalyon. İçinde rulo yapılmış bir kâğıt parçası var. Onu dikkatlice yerinden kaldırdığında küçük altın anahtar ortaya çıkıyor.

Kâğıt beyaz ve yeni görünüyor, sanki yakın zamanda oraya konmuş gibi. Kalbi göğsünde küt küt atarak kâğıdı açıyor.

El yazısı değişmiş: daha rafine, zarif olmuş ama yine de *Grimm Kardeşler* kitabında bulduğu nottaki birbirine geçik harfleri hatırlıyor.

Violet Hala.

Umarım bana yardım ettiği gibi sana da yardım edebilir.

Tek yazan şey bu. Gizemli kişinin kim olabileceğine dair bir bilgi yok. Ama anahtarı dikkatle kilidin içinde çevirirken, Kate zaten bunu bildiğini düşünüyor.

Gıcırdamasıyla Simon'ı varlığından haberdar edeceğinden korkarak çekmeceyi yavaş yavaş çekiyor. Çekmece içini görebileceği kadar açılana kadar nefes almıyor.

Bir defter.

Defteri çekmeceden çıkarıyor, eski ve küflü kokusunu içine çekiyor. Defteri elinde tutarken, çatıya düşen ilk yağmur damlalarını duyuyor.

Deri kapağı yıpranmış ve yumuşak. Eski görünüyor. Yüz yıllık.

Defteri açıyor. Kâğıdı –şimdi görüyor ki kâğıt değil, parşömen– narin. Bir böceğin kanatları gibi şeffaf.

Yazı soluk ve yamuk, öyle ki ilk başta okunmuyor. Mumu daha yakından tutuyor, kelimelerin bir araya gelişini izliyor. İlk satırı okurken kalbi daha hızlı atıyor.

Beni orada on gün boyunca tutsak ettiler...

45

ALTHA

Bu son günü yazmadım. Dün parşömenimin ve mürekkebimin yanına geldim, ama anlatacak kelimeleri bulamadım.

Dün gece rüyamda annemi gördüm, ölüm döşeğinde yatarken söylediği sözleri. Sonra Lancaster'daki zindana geri döndüğümü, ölümün gölgesinin üzerimde asılı olduğunu gördüm. Sabah kuş sesleriyle yatağımda güvende uyandığımda öyle rahatlamış hissettim ki neredeyse ağlayacaktım. Sonra şalıma sarındım ve yazmak için yerime oturdum.

Hikâyeyi gerçekte olduğu gibi anlatmak için, annemin yazmamı istemeyeceği şeyleri bu sayfalara dökmem gerekiyor. Annem bana bu gerçeklerin anlatılmaması gerektiğini, aksi takdirde ifşa olma riskimiz olduğunu söylerdi. Verdiğim sözden ve onu nasıl bozduğumdan bahsetmem gerek.

Bu belgeleri bir yere kilitlemeye ve ben bu dünyadan ayrılıp bir sonraki hayatta anneme kavuşana kadar okunmayacakların-

dan emin olmaya karar verdim. Belki de onları kızıma bırakırım. Bunu düşünmek hoşuma gidiyor: Benden sonra geleceğe uzanan uzun bir Weyward kadınları dizisi... Annemin bana söylediğine göre, bir Weyward'dan doğan ilk çocuk her zaman kız olurmuş. Bu yüzden sadece beni doğurmuş, tıpkı annesinin sadece onu doğurduğu gibi. "Dünyada zaten yeterince erkek var," derdi.

Bana bir Weyward olmanın gerçekte ne anlama geldiğini anlattığında on dört yaşındaydım, ilk âdetimden sonra hâlâ bitkin hissediyordum. Sonbahardı. O çiftin gecenin bir yarısı gelmesinden, annemin kargasını salmasından bu yana on iki ay geçmişti. Grace'le geçirdiğimiz o son değerli yazın üzerinden ise daha da uzun zaman geçmişti.

Annem ve ben, alacakaranlıkta ormanda mantar toplamak için yürürken tuzağa düşmüş bir tavşanla karşılaştık. Zavallı bedeni parçalanmıştı, kanlar içindeydi ama hâlâ yaşıyor, gözleri acıyla parlıyordu. Annemin önceki gün yıkadığı elbisemi çamura bulayarak diz çöktüm ve küçük parmaklarımı böğrüne dokundurdum. Tüyleri ıslaktı, kalp atışları derisinin altında zayıf ve yavaştı. Ölümden korktuğunu ama aynı zamanda onu memnuniyetle karşıladığını hissedebiliyordum. Acı çekmenin sonu. Her şeyin varacağı yer orasıydı.

Annem etrafına bakındı, yalnız olduğumuzdan emin olmak istercesine ağaçların karanlık şekillerini taradı. Sonra yanıma çömeldi ve elini benimkinin üzerine koydu.

"Huzur içinde yat," dedi. Tavşanın kalp atışlarının parmaklarımızın altında yok olduğunu hissettim, gözlerindeki ışığın titreyişini izledim. Tavşan ölmüştü, bu dünyadan kurtulmuştu. Artık tuzaklardan ve avcılardan korkacak bir şeyi yoktu.

Sessizce eve yürüdük. Annem daha o günlerde zayıflamaya başlamıştı; her zaman dik olan sırtı içe doğru kıvrılıyordu, uzun saç örgüsü ot gibi kurumuştu. Kolunu tuttum ve omuzlarıma yasladım, böylece bedeninin ağırlığını taşıyabilirdim.

Eve döndüğümüzde gece bahçemizin üzerine çöktüğü sırada yahni ateşte ısınırken beni masaya oturttu. Hatırlayabildiğim kadarıyla bana söylediği sözleri not ettim, ancak her geçen yıl hafızam daha da zayıflıyor.

Artık kadınlığa geçtiğime göre öğrenmem gereken bir şey olduğunu söyledi. Ama bundan kimseye bahsetmemeliymişim.

Başımı yukarı aşağı salladım, annemle bir sırrı paylaşma düşüncesine açtım. Sonunda içimde hissettiğim çekimi; beni kulübemizin duvarlarına tırmanan örümceklere, bahçede kanat çırpan güvelere ve yusufçuklara bağlayan altın ipliği anlamaya açtım. Kendimi bildim bileli annemin yetiştirdiği kargaların, karanlık gecelerde çocukluk kâbuslarımı kovalayan gözlerinin ışıltısının ne ifade ettiğini öğrenmeye açtım.

"Kalbimde doğa saklıymış." Öyle dedi. Tıpkı onun gibi ve onun annesi gibi. Bizde bir şey varmış, biz Weyward kadınlarında... O da bizi diğer herkesten çok daha sıkı bağlarla doğaya bağlıyormuş. "Biz bunu hissedebiliyoruz," demişti, "tıpkı öfkeyi, kederi ya da sevinci hissettiğimiz gibi. Hayvanlar, kuşlar, bitkiler bize kucak açıyor, bizi kendilerinden biri gibi görüyorlar. Bu yüzden kökler ve yapraklar parmaklarımızın altında huzur ve şifa veren ilaçlar oluşturmak için bu kadar kolay boyun eğiyor. Bu yüzden hayvanlar kucaklamamızı memnuniyetle karşılıyor. Kargalar –üzerinde işareti taşıyanlar– bu yüzden bizi izliyor ve emirlerimizi yerine getiriyor, bu yüzden onların dokunuşu yeteneklerimizi en keskin şekilde ortaya çıkarıyor. Atalarımız, kim olduklarına dair kelimeler yokken, bizden yıllarca önce bu yollarda yürümüş olan kadınlar kilise avlusunun çorak toprağında, çürüyen tahtalarla kaplı olarak gömülmediler. Bunun yerine Weyward'ların kemikleri, etlerimizin bitkileri ve çiçekleri beslediği, ağaçların köklerini iskeletlerimizin etrafına sardığı ormanlarda, tepelerde gömülüydü. Var olduğumuzun kanıtı olarak isimlerimizi kayalara kazıyacak taş ustalarına ihtiyacımız yoktu.

İhtiyacımız olan tek şey vahşi doğaya geri dönmekti.

Adımız, içimizdeki bu vahşilikten geliyor. Dilin topraktan kıvrılan bir filizden ibaret olduğu zamanlarda bizi böyle damgalayanlar erkeklerdi. Onlara karşı çıktığımız, iradelerine boyun eğmediğimiz için bize *Weyward* dediler. Ama biz bu ismi gururla taşımayı öğrendik.

Çünkü bu, bize bahşedilen bir armağandı," demişti. Şimdiye kadar.

Bana ülkenin dört bir yanında –Clitheroe'lu çiftin bahsettiği Devices ve Whittles gibi– bu tür yeteneklere sahip oldukları için ölen diğer kadınlardan bahsetti. Ya da sadece sahip olduklarından şüphelenildiği için ölenlerden... Weyward kadınları son yüz yıldır Crows Beck'te güven içinde yaşıyorlardı ve bu süre içinde buradaki insanları iyileştirmişlerdi.

"Onları dünyaya getirdik ve dünyadan ayrıldıkları sırada ellerini tuttuk. Çok fazla şüphe çekmeden iyileştirme yeteneğimizi kullanabilirdik. İnsanlar bu yeteneğimiz için bize minnettardı. Ama diğer yeteneğimiz –tüm canlılarla aramızdaki o bağ– çok daha tehlikeli," demişti bana annem. Kadınlar, kıskanç erkeklerin "samimi" olarak nitelendirdiği hayvanlarla yakın arkadaşlık kurdukları için alevler içinde yanarak ya da ipte asılarak can vermişlerdi. Bu yüzden yıllarca evimizi paylaşan kargasının gitmesine izin vermek zorunda kalmıştı. Bundan bahsederken sesi çatallaşıyordu.

Ve bana bir söz verdirdi: Bu yeteneği, içimdeki bu vahşiliği kullanmayacaktım. İyileştirme becerilerimi karnımı doyurmak için kullanabilirdim ama canlı yaratıklardan, güvelerden, örümceklerden ve kargadan uzak durmalıydım. Aksi takdirde hayatımı riske atmış olurum.

"Belki bir gün," dedi, "daha güvenli bir zaman gelir çatar. Kadınların yeryüzünde yürüyebildiği, güçle parladığı ve yine de yaşayabildiği zamanlar..." Ama o zamana kadar yeteneğimi giz-

li tutmalı, topraktaki bir böcek gibi sadece dünyanın en karanlık köşelerinde dolaşmalıymışım.

Ve eğer bunu yaparsam hayatta kalabilirdim. Soyumu devam ettirecek, bir adamın tohumunu ondan alacak kadar uzun süre. Ne adını ne de aşkını alacaktım, bu beni yeteneklerimin ortaya çıkma riskiyle karşı karşıya bırakabilirdi.

O zamanlar tohumla neyi kastettiğini bilmiyordum: Tohumun bir kadının içine değil de toprağa atılacak bir şey olduğunu sanıyordum. Bir gün içimde büyüyecek, hayata çiçek açacak bir sonraki Weyward kızını hayal ettim.

Üç yıl sonra annem ölüm döşeğindeyken, kalan birkaç mumumuzun odayı ele geçiren karanlığa karşı yetersiz kaldığı o korkunç gecede, son nefesinde ona verdiğim sözü hatırlattı.

Uzun süre onun sözlerine kulak tıkamıştım. Ama o gün pazardan dönerken Grace ile konuştuktan sonra, onlara itaatsizlik etmek için ilk arzuyu hissettim. Sözümü bozmak üzere hissettiğim o ilk arzuyu.

46

VIOLET

"Violet!" dedi ses yine. Gerçekten de bir insan sesine benziyordu. Violet halüsinasyon görüp görmediğini merak etti, bu kadar çok kan kaybetmek tehlikeliydi. Bir tıklama sesi duydu. Yukarı baktı. Pencerede bir yüz gördü ya da en azından gördüğünü sandı. Solgun ve ay gibi, kızıl saçları olan bir yüz.

Arka kapıyı açtığında bahçede Graham'ın siluetini gördü. Arkasında rüzgârda dalgalanan orkideler, koyu kırmızı bir deniz gibiydi.

"Tanrım," dedi Graham. Violet'in geceliğine, bacaklarının arasında oluşan siyah lekeye bakıyordu. Violet sanki can çekişen bir hayvanmış gibi ondan kaçıp saklanmak istedi. Graham konuşmaya devam etti ama Violet kelimeleri anlamakta zorlanıyordu. Ağzının hareket ettiğini görebiliyor ve ağzından sesler çıktığını biliyordu, ama bu sesler bir karahindibanın tüylü kabuğu gibi o yakalayamadan uçup gidiyordu.

Graham kulübenin içindeydi.

"Tanrı aşkına Violet," dedi, "otur."

Masadan bir mum aldı ve yatak odasına doğru yürüdü, titreyen ışıkta beliren yüzü asıktı.

Violet, "Gitme oraya," dedi zayıfça ama artık çok geçti.

Graham'ın yine, "Yüce Tanrım!" dediğini duydu.

Bir hışırtı duyuldu ve Graham yeniden ortaya çıktı, kanlı çarşaf yumağını kendisinden uzak tutuyordu. Beyaz yüzü sanki ölü bir şey taşıyormuş gibi suçlu görünüyordu. Aslında *gerçekten de* ölü bir şey taşıyor, diye hatırladı Violet.

"Ona bakmak istemiyorum," dedi Violet.

"Onu gömmek zorundayız," dedi Graham. Bir an durup Violet'i izledi. "Notunu buldum," dedi. "Senin odandaydım, biyoloji kitabımı arıyordum. Eskiden çok sevdiğin masal kitabının arasından çıktı."

"*Grimm Kardeşler*," dedi Violet usulca.

Graham başını salladı. "Sonra Baba bana Frederick'le nişanlandığınızı söyledi. Notu... yazdıklarını okuduktan sonra onunla evlenmek istemediğini anladım. İyi olup olmadığını kontrol etmek için seni Windermere'de yani sanatoryumda ziyaret edecektim. Ama sonra dün gece Baba'mın çalışma odasındaki telefonda Doktor Radcliffe'le senin hakkında konuştuğunu duydum. Sonra... ona bu adresi verdi, ben de öğleden sonra babama yürüyüşe çıkacağımı söyledim ... ve buraya geldim."

Graham konuşurken etrafına bakındı. Loş, alçak tavanlı odayı inceledi. "Ne acayip bir yer burası," dedi. Violet bir şey söylemedi ama midesinde bir korku vardı. Baba'sının Doktor Radcliffe'le konuşması... ona bu adresi vermesi... bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu ama neden bu kadar kötü olduğunu tam olarak idrak edemiyordu. Beyni tıpkı o öğleden sonra ormanda konyak içtikten sonra Frederick'le olan o şeyden sonra hissettiği gibi kalın, sümüklüböcek gibi hissediyordu.

"Bebeğe ne oldu Violet?" Graham'ın sesi alçaktı. "Bir şey mi içtin? Bebeğin ölmesine neden olacak bir şey?"

"Mens dönemini başlatır," dedi Violet.

"Violet, beni dinliyor musun? Bir şey içtiysen bana söylemek zorundasın. Doktor Radcliffe bugün buraya geliyor. Babamla burada buluşacak. Her an gelebilirler. Eğer bir şey içtiysen bana söylemelisin. Kanıtlardan kurtulmalıyız. Bu bir suç Violet. Seni ömür boyu hapse atabilirler."

"Solucanotu yaprakları," dedi. "Uygulamadan önce beş gün boyunca suda bekletin..."

"Tamam," dedi Graham. Yumak yaptığı çarşafları yere bıraktı ve yatak odasına geri döndü. Bir hışım kapıyı açtı ve rüzgâr kükreyerek içeri girdi, yumağı açarak solgun bir et parıltısını ortaya çıkardı. Violet, tohumun yeniden canlanacağı ve tekrar içine gireceği korkusuna kapıldı. Buna dayanamadı. Yüzünü duvara dönmek için arkasını döndü.

Graham elinde solucanotu karışımını hazırladığı kapla geri döndü. Kokusunu alabiliyordu, nemli ve iğrençti. Graham kabı ve çarşafları dışarı çıkardı. Violet çatıdaki ilk yağmur damlasının sesini duydu ve tavandaki delikten aşağı süzülüşünü izledi. Ayağa kalkmak, bahçede durup yağmurun bedenini yıkamasına izin vermek istedi ama hareket edemeyecek kadar yorgundu. Başı göğsüne doğru öne eğildi. Karanlık onu yalayıp geçti.

Graham içeri döndüğünde saçları ıslaktı ve giysilerine çamur sıçramıştı.

"Onu gömdüm," dedi, "çocuğu." Graham konuşurken ellerindeki kiri fırçaladı, Violet'e bakmıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, yine de ondan "çocuk" olarak bahsetmemesini tercih ederdi. Graham başını aşağı yukarı salladı.

Violet'e bir kap su ve bir bezle birlikte yatak odasındaki bavuldan yeni bir gecelik getirdi.

"Ben gideyim de temizlen," dedi ve odadan çıktı. "Kendine geldiğinde bana seslen."

Çocuğu gömdüm.

Violet bir daha kendine gelip gelemeyeceğini merak ediyordu.

Yalpalayarak ayağa kalktı ve kirli geceliğini çıkardı.

Kan, geceliği bacaklarına öyle yapıştırmıştı ki çıkarmak bir deri tabakasını soymak gibi hissettiriyordu. Görüşü bulanıklaştı ve sandalyenin arkasına tutundu. Elindeki bezle kalçalarını sildi ve kanın bacaklarından aşağı akarak zemini boyamasını izledi. Dışarıda, ağaçların arasından esen rüzgârın sesinin ardında bir karga ciyaklaması duyduğunu sandı. Sonra bir motor sesi. Bir araba.

"Violet!" diye seslendi Graham. "Çabuk ol. Giyin. Geldiler."

47

KATE

Kate saatlerdir tavan arasında.

Sessiz geçen birkaç dakika oldu. O sürelerde Simon'ın onu beklemekten vazgeçip gittiğini düşünmeye başladı. Ama sonra koridorda tehditkâr bir yavaşlıkla ilerleyen ayak sesleri. Tabii ki vazgeçmemişti. Gitmesine asla izin vermeyecek. Gitmelerine asla izin vermeyecek.

Bunlar olabilecek en kötü anlar, korkunun sırf kalbinin üzerindeki soğuk yumruğunu tekrar hissettirmek için geri çekildiği anlar. Ama Kate, Altha'nın el yazmasının hassas sayfalarını çevirip yüzyıllar öncesine dayanan ama kendi hayatını çok yakından yansıtan bir hikâye okurken içindeki öfke açığa çıkıyor.

Yağmur hâlâ yağıyor, bir savaş çağrısı gibi çatıya vuruyor. El yazmasını okumayı bitirdi. Gerçeği biliyor. Altha Weyward hakkında. Violet Hala hakkında. Kendisi ve çocuğu hakkındaki gerçeği biliyor.

Gerçeği. Vücudunda eriyerek yayıldığını, kemiklerini sertleştirdiğini hissedebiliyor.

Adımız, içimizdeki bu yalnızlıktan geliyor.

Herkesten farklı, kopuk hissettiği onca yıl. Şimdi nedenini biliyor.

Yağmur giderek şiddetleniyor. Seste tam olarak doğru olmayan bir şey var; suyun ritmik pıtırtılarından ziyade, düzensiz ve ağır. Pat. Pat. Pat. Sanki yüzlerce katı cisim çatıya düşüyor. Bir de kazıma sesi var. Kate önce bunun rüzgâr ya da kiremitleri sıyıran bir ağaç dalı olduğunu düşünüyor. Sonra odaklanıyor. Kazıma değil, *tırmalama.* Pençeler. Kanat çırpışları. Kate onları orada hissedebiliyor, coşkulu, gittikçe büyüyen bir kütle. Kuşlar.

Tabii ya. Karga, Kate buraya geldiğinden beri oradaydı. Şöminenin içindeydi. Çitten, çınar ağacından onu izliyordu. Aynı karga kazadan sonra onu ormana götürmüştü. İşareti taşıyan karga.

Kate artık korkmuyor. Ne kuşlardan ne de Simon'dan.

Simon'ın onu incittiği, onun karşı koyan bedenini kendi zevki için varmış gibi kullandığı onca zamanı düşünüyor. Kendisini küçük ve değersiz hissettirdiği zamanları.

Ama Kate ne küçük ne de zavallı biri.

Kanı bir canlılıkla parlıyor; sinir uçları karıncalanıyor. Karanlıkta görüşü daha net, daha keskin hale geliyor; sesler kafatasının içinden geliyormuş gibi hissediyor.

Çatıdaki kuşlar cıvıldamaya ve ciyaklamaya başlıyor. Kate kuşların vücutlarının evi dalgalanan, tüylü bir kütle halinde kapladığını hayal ediyor.

Kuşlara teşekkür ediyor, hoş geldiniz diyor. Elini karnına koyuyor.

Ben hazırım. Biz hazırız.

Simon aşağıda ağlıyor. Kate onun da kuşları gördüğünü biliyor.

Doğru anın geldiğini biliyor. Ya şimdi ya hiç.

Tavan arasının kapağını açıyor.

48

ALTHA

1618'in son aylarında çok meşguldüm. Yapraklar kızıla dönerken gökyüzü de kızıla bürünmüştü, çünkü büyük bir kuyrukluyıldız belirmiş, yıldızları bir kan çizgisi gibi takip ediyordu. Annem sık sık yıldızları okurdu ve eğer kırmızı gökyüzünü görebilseydi, yaklaşmakta olanın ne olduğunu söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordum.

Sonbahar yerini kışa bıraktı ve köyü humma sardı. Görünüşe göre köylülerin yarısı hekimi çağırmış, diğer yarısı da –etlerini sülüklere sunacak parası olmayanlar– beni çağırmıştı. Ateşten parlayan yüzlerin her birinde –acıdan cam gibi olmuş gözlerde, yanaklardaki ateş lekelerinde– Anna Metcalfe'i gördüm. Annemi gördüm.

Yapacağım bir hata hayatıma mal olabilirdi.

Bu yüzden gecelerin yarısını ya bir hastanın başucunda alnını soğutarak ya da kulübede ertesi gün için ilaçlar ve tentürler hazırlayarak geçiriyordum. Parmaklarım sanki onca doğrama ve

ezme işleminden sonra derimin dokusuna sızmış gibi ateşotu kokardı. Her gece o kadar bitkin düşüyordum ki başımı yatağıma koyar koymaz uyuyakalıyor, rüya bile görmüyordum.

Bildiğim kadarıyla ne Grace ne de kocası hastalanmıştı, ama eğer hastalansalardı Doktor Smythson'ı çağırırlardı. Her ikisi de her pazar kiliseye giderdi. O kış o kadar çok hasta vardı ki kilisedeki sıralar neredeyse boş olmasına rağmen insanlarla mesafemi korudum ve olabildiğince geride oturdum. Vaaz sırasında Peder Goode'un sesinin alçak bir uğultuya dönüşmesini, kelimelerin birbirine karışmasını dinledim ve Grace'in dua etmek için başını eğerken kırmızı buklelerinin sallanmasını izledim.

O zaman Grace'in, babası gibi hâlâ eski alışkanlıklarını sürdürüp sürdürmediğini merak ettim. Kurtulmak için Meryem'e dua ediyor muydu? Gerçi bir erkeğin etini üzerinde hissetmekten kurtulmuş olan Meryem'in Grace'i kocasından kurtarabileceğinden şüpheliydim.

Her zamanki gibi görünüyordu. Yüzü beyaz ve mesafeli, başı eğikti. Yüzünde görebildiğim kadarıyla hiç yara yoktu ama sonra bana söylediklerini hatırladım. Yüzüne zarar vermemeye özen gösterdiğini söylemişti. Elbisesinin altında nelerin gizli olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Mayıs arifesindeki şenlik ateşinde gördüklerimi hatırladım. Kanı.

Köyü saran humma, Noel'in gelişiyle birlikte kendiliğinden geçti gitti ve yerde kaymak kadar kalın kar olmasına rağmen Noel sabahı kilise dolup taştı. Köylüler sıralara oturmuş, şapkalarındaki ve pelerinlerindeki buzlar onları unlanmış somunlara döndürmüştü. Her zamanki yerimde, arkada oturmuş Grace'i görmek için boynumu uzatmıştım. Ama John'un yanında yoktu. Sıraları taradım. Kilisede değildi.

Peder Goode'un vaazı boyunca neden gelmediğini merak ettim. Ateşi mi vardı? Ayinden sonra John, Dinsdale'lerin yanında durdu ve başını arkaya atıp Stephen Dinsdale'in söylediği bir

şeye güldü. Karısı hasta olan bir adamın endişeli bakışlarının onda olmadığını düşündüm. Ama belki de buna şaşmamam gerekirdi. Ne de olsa, bildiğim kadarıyla Grace'in onun için değeri "ona bir çocuk doğurma" yeteneğiydi ve bu konuda şimdiye kadar başarısız olmuştu. Belki de Grace'in kuruyup ölmesi, ona Milburn soyadını devam ettirecek bir oğul verebilecek başka bir kadınla evlenmek için bahane vermesi onu oldukça mutlu ederdi.

John'un Grace'in durumu hakkında bir şey söylemesi ihtimaline karşı ona kilise avlusunda cesaret edebildiğim kadar yakın durdum. Ama hiçbir şey duymadım: Köylüler gelecek şenliklerin vaadiyle neşeliydi ve kilise bahçesi sohbet eden insanların gürültüsüyle dolup taşıyordu. Bir süre sonra insanlar pelerinlerine ve şapkalarına daha sıkı sarınarak ve birbirlerine, "Mutlu Noeller!" dileyerek uzaklaştılar. Ben kulübemde tek başıma otururken, onların aileleriyle birlikte geçirecekleri ziyafetleri ve kahkahaları düşünerek hüzünlendim. John'un gitmek için arkasını dönmesini izledim ve Mary Dinsdale'in John'un karısına en iyi dileklerini iletmesini istediğini duydum.

John, "Teşekkür ederim," dedi. "Yarına kadar ayağa kalkacağından şüphem yok. İneklerin sağılması gerektiğine göre iyileşmesi gerek." Bir sabanın çeneleri gibi sert, çatırdayan bir sesle güldü ve onlara mutlu Noeller diledi.

Bembeyaz tarlaların arasından, kemik gibi çıplak ağaçların altından eve doğru yürüdüm. John'un sözlerini düşündüm. Kış rüzgârı yüzümü uyuşturup kalbimi soğuttu.

Ertesi sabah çıldırtıcı bir sessizliğe uyandım, öyle ki *işitme duyumu mu kaybettim* diye düşündüm. Pencereden dışarı baktım; gece o kadar yoğun kar yağmıştı ki tüm dünya bu karın altında boğuluyordu sanki. O sabah hiçbir kuş ötmemişti ve güneş, zayıf ve gri olsa da gökyüzünde çoktan yükselmişti.

Köylülerin evlerine kapanmış ve sıcakta olmalarını, muhtemelen de hâlâ bir önceki gecenin neşesiyle uyuyor olmalarını

umuyordum. O durgun, beyaz dünyaya doğru yola çıkarken kimsenin beni görmeyeceğini umuyordum.

Ayaklarım çizmelerimin içinde üşüyor ve ellerim eldivenlerimin içinde kaskatı halde karda yürürken midem korkuyla burkuluyordu. *Ona her ne yaptıysa*, diye düşündüm, *Noel günü insan içine çıkmasına uygun olmadığına göre çok vahim bir durum olmalı...*

Milburn Çiftliği'nin olduğu yere geldiğim anda ya kaybolduğumu ya da çiftliğin yok olduğunu düşündüm. Sonra soğuktan şikâyet eden ineklerin böğürmelerini duydum ve çiftlik evinin çatısını büyük bir kar tabakasının kapladığını fark ettim. Daha iyi görebilmek için meşe ağacına tırmanmaya çalıştım, ama ellerim ve ayaklarımla tutunacak yer bulamadım; ağacın gövdesi buzdan kayganlaşmıştı. Sonra çiftlik evinin beyaz tepesinden karanlık bir adam figürünün çıktığını gördüm. Uzaktan bile uzun, dökümlü cübbesi ve elinde taşıdığı deri çantasıyla bu adamı bir başkasıyla karıştırmak mümkün değildi.

Doktor Smythson'dı.

Aralık ayının son günlerini, vadi henüz karanlık ve sessizlikle doluyken güneşten önce kalkarak geçirdim. Gökyüzünün kenarları grileşirken, Milburn Çiftliği'ne doğru yol aldım, oraya vardığımda meşeye tırmandım ve dallarında yükseklere oturdum. Beni ışıltılı gözleriyle sessizce karşılayan kargalardan biri de ben olabilirdim pekâlâ. İçlerinden biri yanıma yerleşti, tüyleri pelerinimi okşuyordu. Birlikte çiftlik evini izledik.

Mum ışığının panjurların arasından turuncu turuncu titreşmesini, John çiftlik evinden çıkıp inekleri sağmak için ahıra doğru yürürken arka kapının açılışını izledim. John'un kaba parmaklarıyla memelerini sıkarken ineklerin alçak sesle itiraz ettiklerini duydum ve içimdeki korku büyüdü. Süt sağmak Grace'in işiydi. John ise inekleri karanlık ve erimiş karla kabarmış tarlalara gö-

türürdü. Bazı günler Kirkby'li delikanlı gelirdi. Grace'i hiç görmedim. Kış gökyüzü aydınlandı ve sonra pembe, buzlu maviye dönüştü. Yine de çiftlik evinden çıkmadı, ne çamaşır yıkamaya ne kuyudan su almaya ne de pazara gitti.

Beş gün böyle geçti. Altıncı gün şafak sökerken arka kapı açıldı ve John'un yerine Grace belirdi. Süt sağmak için ahıra doğru ilerlediğini gördüm, yavaş hareket ediyordu, vücudu acıdan iki büklüm olmuştu. Sendelediğini ve sonra dizlerinin üzerine çöküp öğürdüğünü gördüm. Kapının tekrar açıldığını gördüğümde elimi ağzıma bastırdım. John dışarı çıktı, donmuş çamurun içinde diz çökmüş olan karısına doğru hızla yürüyordu.

John hakkında tüm bildiklerime rağmen, masum bir yanım onun karısına nezaket göstermesini, elini tutmasını ve şefkatle onu ayağa kaldırmasını bekliyordu. Tüm bunları yapmak yerine, başındaki örtüyü yırtıp parmaklarını saçlarına geçirdiğini gördüm. Donuk ışıkta bukleleri kurumuş kan rengindeydi. John onu saçlarından tutup ayağa kaldırdığında Grace'in keskin çığlığı sakin sabahı delip geçti. Etrafımdaki kargalar dallarda huzursuzca kıpırdandı.

Onu sanki bir çöp parçasından farksızmış gibi ahıra götürüşünü izlerken gözyaşlarım yanaklarımda dondu. Grace'in kendisine gösterdiği kaba muameleden bahsettiğini duymak bir şey, buna şahit olmak ise bambaşka bir şeydi. Öfke kanımda ateş almış, akıyordu.

Ertesi sabah, yılbaşı arifesi günü, Adam Bainbridge bana yeni yıl için bir hediye verdi. Küçük bir parça somonu bir beze sarmıştı.

Ben teşekkür ettikten sonra, "Bir şey daha var," dedi. "Hediyemi teslim etmek için bu sabah önce Milburn Çiftliği'ne uğradım. Sen de bilirsin, John Milburn uzun zamandır bize dana eti veriyor ve babam bu yeni yılda minnettarlığımızın bir nişanesini götürmemi istedi." Sanki bunu yapmak onu rahatsız etmiş gibi durakladı. *Biliyor*, diye düşündüm. *John'un ona nasıl davrandığını biliyor.*

"John tarladaydı, bu yüzden kapıyı açan Bayan Milburn oldu. Grace. O gün başka bir hediye vermeyi planlayıp planlamadığımı sordu. Ben de büyükbabam bu yıl vefat ettiğinde gösterdiğin ilgiden dolayı sana bir hediye götüreceğimi söyledim. Sana bunu vermemi istedi."

Elime bir bohça tutuşturdu. Adam'ın önünde açmaya cesaret edemedim ve hediye sürprizmiş gibi davrandım. Köylülerin bildiği kadarıyla Grace yedi yıldır herkesin içinde bana tek bir güzel söz söylememişti.

Bir an için bana baktı, sanki soru sormak istemiş ama sonra vazgeçmiş gibiydi.

"Mutlu yıllar Altha," dedi, "Tanrı seni kutsasın."

Şapkasının kenarına dokundu ve gitti.

Adam'ın yolda kayboluşunu izleyip içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra paketi açtım. Güzel kokulu, altın bir küreydi; bir portakal olduğunu fark ettim. Onlardan sadece bahsedildiğini duymuştum, meyveleri çok nadir görülürdü ve değerliydi. Pahalı bir hediye. Kokusu burun deliklerimde keskinleşti, daha odunsu başka bir kokuyla karıştı. Karanfil. Karanfili çektim; parmaklarımda sertçe bastırdım. Basit bir dal parçasıyla değil, dal ve sicimden yapılmış bir figürle sabitlendiğini gördüm. Kabaca ve aceleyle yapılmış gibi görünüyordu ama neye benzemesinin amaçladığını görebiliyordum. Belinde bir sicim kıvrımı olan bir kadın figürü. Bir bebek.

Grace yine hamileydi. Ve benden yardım istiyordu.

O gece rüyamda yine annemi gördüm, ölüm döşeğindeki halini. Yüz hatları mum kadar solgundu ve konuşurken kuru dudakları zar zor kıpırdıyordu.

"Altha," diyordu, "verdiğin sözü unutma... Sözünden dönemezsin. Bu güvenli değil. Yeteneğini saklı tutmalısın..."

Bir sarsıntıyla uyandım ve rüya kayboldu. Annemin yüzünü zihnimden sildim attım. Bir sesin beni uyandırdığını fark ettim. Sonra o sesi tekrar duydum. Sessizliğin içinde zonklayan bir çığlık. Bir karga. Dışarı baktım. Gece vadiden daha yeni kalkmaya başlamıştı. Vakit gelmişti.

Çabucak giyindim. Aynada saçlarım kuş tüyü gibi parlıyordu. Siyah pelerinim omuzlarıma doladığımda, bir karga kadar karanlık ve güçlü görünüyordum.

49

VIOLET

Anahtar kilidin içinde döndü. Violet geceliğini aceleyle üzerine geçirdi, bunu yaparken harcadığı efor yüzünden başı döndü. Tekrar oturdu. Karanlık henüz gözlerinden kalkmamıştı, görüşünün sınırlarında geziniyordu. *Belki de ona teslim olmak en kolayı*, diye düşündü. Baba'sı ve Doktor Radcliffe'ten önce onu alıp götürmesine izin vermek belki de en iyisiydi.

Ön kapının gıcırtısı duyuldu, ardından rüzgâr kulübenin içine doğru kükredi. Baba'sının sesini duydu, fırtınanın sesini bastırıyordu.

"Graham? *Senin* burada ne işin var?"

"Baba... açıklayabilirim..."

"Kız nerede?" Violet, Doktor Radcliffe'in soğuk ve düz sesini tanıdı.

Odaya girdiler, paltolarında biriken yağmur damlaları parlıyordu. Violet kanıyla pembeye boyanmış yere baktı.

Graham sessizce, "Bebeği kaybetti," dedi.

Baba'sı ona, bebeğe olanları nereden bildiğini sormadı. Violet ise Baba'sının gözlerini üzerinde hissetti ve başını kaldırdı. Bakışlarında ne bir endişe ne de bir şefkat vardı. Ağzı tiksintiyle kıvrılmıştı.

"Onu muayene etmem gerek," dedi Doktor Radcliffe. "Violet'i yatak odasına götürün de uzansın."

Graham, Violet'in kolunu omuzlarına doladı ve onu ayağa kaldırdı. Ne babası ne de Doktor Radcliffe yardım etmek için herhangi bir çaba gösterdi. Violet gözlerini kapadı ve kayın ağacında olduğunu, yüzünde yaz esintisini hissettiğini hayal etti. Yatak odasındaki küçük pencerenin ışığı parladı ve hava elektrik akımıyla çıtırdadı. Gök gürültüsü. Dadı Metcalfe, "Tanrı mobilyalarını hareket ettiriyor," derdi. Violet, yaptıkları yüzünden onun utanacağını biliyordu. Belki Tanrı da ondan utanıyordu. Neticede bir günah işlemişti.

Violet yattıktan sonra Doktor Radcliffe, Graham ve Baba'sından arkalarını dönmelerini istedi; Violet'in geceliğinin eteğini kaldırdı. Doktorun burun delikleri kan kokusuyla doldu. Havada tatlı ve metalik bir koku asılı duruyordu. Violet aşağı baktığında, kalçalarının bir ağaç gövdesinin içi gibi kırmızı halkalarla kaplı olduğunu gördü. Birden kendini çok yaşlı hissetti, sanki on altı değil de yüz yıl yaşamış gibiydi.

"Ne olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu Doktor Radcliffe. Doktordan ya da Baba'sından biri ilk kez ona doğrudan hitap ediyordu.

"Bu sabah bir kramp hissettim," dedi. "Aylık lanetimde olduğu gibi, ama daha güçlü..."

Graham hâlâ duvara bakarak, "Onu tüm bunlar başlarken buldum," diye araya girdi. "Ben geldikten kısa bir süre sonra kan kaybetmeye başladı. Ve sonra, kanla birlikte...o şey..."

"Bebek," dedi Doktor Radcliffe.

"Evet, bebek... bebek dışarı çıktı... çok fazla kan vardı..." Graham öğürdü ve Violet onun da o benekli et parçasını düşündüğünü biliyordu. *Tohum, çürük şey.*

Violet gözleri yaşardığında görüşünün bulanıklaştığını ve Doktor Radcliffe'in yüzünün gözünün önünde canlandığını hissetti.

"Böyle mi oldu?" diye sordu ona. "Bu düşüğe yol açacak hiçbir şey yapmadın ve hiçbir şey içmedin yani?"

"Hayır, yapmadım. İçmedim de," dedi Violet sakince, gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. Karanlık yine belirmişti ve Violet kendini ona teslim etti. Violet karanlığa düşerken ve kendini hava akımına bırakırken konuşmalardan birkaç kesit duyabildi.

Doktor Radcliffe, "Çok kan kaybetmiş," diyordu. "En az bir hafta yatak istirahati. Bol bol da sıvı."

"Bundan emin misiniz doktor?" diye sordu Baba'sı. "Bunu kendi kendine yapmadığından emin misiniz?"

"Hayır," dedi Doktor Radcliffe. "Bunu bilebilmek için elimizde sadece Violet'in sözü var. Bir de çocuğun."

Violet artık uçuyordu, rüzgâr teninde şarkı söylüyordu. Kendini uykuya teslim etti.

Uyandığında Graham oradaydı, karşıdaki yatakta oturmuş onu izliyordu. Her şey sessiz ve hareketsizdi. Mum fitiline kadar yanmıştı. Dışarıda bir sineğin vızıldayarak pencerenin önünden geçtiğini duyabiliyordu.

Graham onun uyandığını görünce, "Gittiler," dedi. "Dün gece gittiler. O zamandan beri uyuyorsun. Baba seninle kalabileceğimi söyledi. Sanırım Doktor Radcliffe buradayken iyi bir baba gibi görünmek zorunda hissetti."

Violet doğrulup oturdu. Vücudu boş ve hafif hissediyordu.

"Nasıl olduğuna bakmak için bir hafta içinde geri gelecekler. Baba, Frederick'e mektup yazacakmış. Sanırım düğün iptal oldu."

Yine o hafiflik hissi. Bir kızılkartal sesi duydu ve gülümsedi. Çok güzel bir sesti.

"Baba'mın bize inandığını sanmıyorum," dedi Graham.

Violet başını aşağı yukarı salladı. "Önemli değil," dedi. "Doktor Radcliffe inandığı sürece bir önemi yok."

"Sanırım haklısın," dedi Graham. "Baba kendi rızasıyla polise gitmezdi. Skandal."

Bir an sessiz kaldılar. Violet ince bir güneş ışığının duvarda dans edişini izledi.

"Buranın ne olduğunu biliyor musun Violet?"

"Evet, annemizin eviydi," dedi. "Adı Elizabeth'ti. Elizabeth Weyward."

Graham sessizdi. Violet bir süre sonra onun ağladığını, kambur omuzlarının titrediğini, yüzünü ellerinin arasına sakladığını anladı. Yıllar önce yatılı okula gittiğinden beri onu ağlarken görmemişti.

"Graham?"

"Ben sandım ki..." Derin, sakin bir nefes aldı. "Senin de öleceğini sandım. Tıpkı onun gibi. Bizim... annemiz gibi."

Daha önce ondan hiç bahsetmemişlerdi.

"Bu yüzden benden nefret ediyorsun, değil mi?" Graham konuşurken yüzünü ellerinden kaldırdı. Solgun teni gözyaşlarıyla benek benek olmuştu. "Çünkü ben... çünkü onu ben öldürdüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"O beni doğururken öldü."

"Hayır."

"Yapma Violet. Biliyorum işte. Babam bana yıllar önce söyledi."

"Yalan söylemiş," dedi Violet. Sonra da ona gerçeği, Baba'ları ve Doktor Radcliffe'in annelerine yaptıklarını, onlara ulaşmaya çalışan ama hiç tanımadıkları büyükannelerini anlattı.

"Yani artık bunun senin hatan olduğunu düşünmemelisin," dedi daha sonra. "Ve senden nefret ettiğimi düşünmemelisin. Sen benim kardeşimsin. Biz bir aileyiz."

Konuşurken kolyesine dokundu. Madalyon parmaklarını ısıtıyordu. Anahtarın kolyesinin içinde, güvende olduğunu bildiği için kendini daha güçlü hissediyordu. Ona diğer her şeyi de anlatmayı düşündü: Altha'nın çekmecede kilitli duran el yazmasını. Ne de olsa Weywardlar Graham'ın da ailesiydi.

Ama Graham bir erkekti ya da yakında erkek olacaktı. İyi bir adam, ama yine de bir adam olacaktı. Bunun doğru olmayacağını biliyordu.

"Şeyi... neydi o? O şeyi nasıl kullanacağını nereden biliyordun?"

"Solucanotu." Violet duraksadı. "Bir yerde okumuştum," dedi.

Graham bir hafta boyunca onunla kaldı. Her gece temiz hava soluyabilmesi için yatak odasının penceresinin mandalını onarmasına yardım etti. Birlikte mutfağın zeminindeki kanı, ahşap güzelce parlayıp kahverengi bir renk alana kadar temizlediler. Kulübe yeni gibi görünüyordu.

Bahçede havuç vardı, orkidelerle karışmıştı ancak havuçlar şekilsiz ve solgundu, daha önce gördüklerine benzemiyordu. Ravent de vardı: Violet, dibinde yaşayan solucanları rahatsız etmemeye dikkat ederek saplarını topraktan nazikçe çıkardı.

Baba'nın getirdiği yumurtalarla birlikte havuçları da yemişlerdi. Tohum gittiği için artık midesi bulanmıyordu.

Graham tavan arasında paslanmış bir balta buldu. Fırtınada devrilen dalları keserek yakacak odun haline getirdi.

"Kışın seni sıcak tutması için," dedi. İkisi de onun Orton Malikânesi'ne asla dönmeyeceğini biliyordu. Yaşanan onca şeyden sonra olmazdı.

Graham odunların bir kısmını kullanarak küçük bir haç yaptı ve tohumu gömdüğü yere, derenin kenarına sapladı. Violet ondan bunu kaldırmasını istemeyi düşündü ama yapmadı.

Baba'ları, Doktor Radcliffe ile birlikte geri geldi.

Doktor Radcliffe, "İyileşmişe benziyor," dedi Baba'larına. "Dilerseniz onu eve getirebilirsiniz."

Doktor Radcliffe gittiğinde kulübede sadece Baba, Graham ve Violet kaldı. Doktor Radcliffe'in arabasının motorunun sesini dinlerken sessizdiler.

Violet'in yanından duvara bakarak, "Şunu anladığından eminim," diye söze başladı Baba'ları, "yaptıklarından sonra evime dönmene izin veremem. İskoçya'da bir görgü okuluna gitmen için gerekli ayarlamaları yaptım. Orada iki yıl kalacaksın ve ondan sonra seninle ne yapılacağına ben karar vereceğim."

Violet, Graham'ın boğazını temizlediğini duydu.

Graham konuşmak için ağzını açamadan, "Hayır," dedi Violet. "Ne yazık ki bu kabul edilemez Baba."

Baba'sının alt çenesi şokla gevşedi. Sanki kızı ona tokat atmış gibi bakıyordu.

"Efendim!?"

"İskoçya'ya gitmeyeceğim. Aslında hiçbir yere gitmeyeceğim. Tam olarak burada kalacağım." Violet konuşurken garip bir kaynama hissinin farkına vardı, sanki derisinin altında elektrik uğulduyordu. Zihninde bazı görüntüler canlandı: havayı yaran bir karga, karla parıldayan kanatlar, dönen bir tekerleğin parmaklıkları. Kısa bir süreliğine gözlerini kapadı ve içinde parıldayan altın rengini neredeyse görene kadar bu hisse odaklandı.

"Buna karar vermek sana düşmez," dedi Baba'sı. Pencere açıktı ve bir arı, kanatları gümüş rengi bir bulanıklıkla odanın içinde uçuşuyordu. Arı, Baba'nın yanağına doğru uçtu ve Baba irkilerek ondan uzaklaştı.

"Kararımı verdim ben." Violet dik duruşunu bozmadı, kara gözlerini Baba'nın nemli gözlerine dikti. Baba gözlerini kırpıştırdı. Arı yüzünde geziniyor, ellerinden dans ederek uzaklaşıyordu, Violet ise Baba'sının burnunda terin patladığını gördü. Kısa süre sonra bir başka arı, sonra bir başkası ve bir başkası daha ona katıldı; ta ki bağıran ve küfreden Baba, sarımtırak, parıldayan bedenlerden oluşan bir bulut tarafından yutulmuş gibi görünene kadar.

Violet usulca, "Sanırım şimdi gitmen en iyisi olacak Baba," dedi. "Ne de olsa, dediğin gibi ben annemin kızıyım."

"Graham?" Violet, Baba'sının sesindeki paniğe gülümsedi.

Graham kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ben de burada kalıyorum," dedi.

Violet, Baba'sının sığ ve hırıltılı nefeslerini duydu. Arılardan birkaçı şimdi ağzına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

"Ön kapının anahtarlarını rica edeyim baba," dedi. Anahtar bir tıngırtıyla ahşap zemine düştü.

Arılar tarafından kovalanan baba kapıyı arkasından çarparken Violet, "Teşekkür ederim," diye seslendi.

Violet elini uzattı ve yalnız bir arı gelip avucuna kondu.

"Korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu Graham'a dönerek. "Bu sefer sana zarar vermeyecekler."

"Biliyorum," dedi Graham.

Kolunu Violet'e doladı. Bir süre hareketsiz durdular, arabanın gürültüyle uzaklaşmasını dinlediler.

50

KATE

Kate koridorda, pencerelere çarpan dolu tanelerine benzeyen sesleri duyabiliyor. Ancak kapı aralığından yatak odasının penceresine baktığında bunların dolu taneleri değil, gaga olduğunu görüyor.

Dışarıda, ayın bedenlerini aydınlattığı yüzlerce kuş var. Bir karganın tüylerinin tunç parlaklığını, bir baykuşun sarı parıltısını görüyor. Bir kızılgerdan kuşunun kırmızı göğsünü. Vücutları cama çarpıp çırpınıyor. Etraflarına kar yağıyor, kar taneleri bedenlerinden yere dökülüyor. Çığlıkları kulaklarında yankılanıyor. Onun için burada olduklarını biliyor.

Oturma odasının kapısı hafif aralık. Simon çılgınca bağırıyor. Kate yaklaşırken onu duyamıyor, kuş sesleri onu gizliyor.

Kate kapıyı iterek açıyor. Simon odanın ortasında durmuş, yüzü pencereye dönük. Şömine demirini tuttuğu eli titriyor. Kate bir an kıpırdamadan duruyor, Simon'ın kazağının ince yününün altında gerilen sırt kaslarını izliyor. Ensesindeki deri korkudan tüy gibi kabarmış.

Pencerede kuşlar cıvıldaşıyor. Kate camda çatlaklar oluşmaya başladığını, bunların bir örümcek ağının ipliği gibi gümüş renginde parladığını görüyor. Bacadan bir tırmalama sesi geliyor.

"Simon," diyor. Adam onu duymuyor.

"Simon!" diyor tekrar, bu sefer daha yüksek sesle, korkusunu sesinden uzak tutmaya çalışarak.

Adam arkasını döndüğünde sarı saçları parlıyor.

Kate'in kalbi göğsünde çarpıyor. Yakışıklı yüz hatları öfkeyle keskinleşmiş, dudakları dişlerinin üzerinde korkudan ince bir çizgi halini almış. Kate'i ilk gördüğünde yüzünde oluşan şok. Kocaman karnı ve kırpılmış saçlarıyla, Violet Hala'nın boncuklu pelerini omuzlarında, *ona ne kadar farklı görünüyor olmalıyım*, diye düşünüyor Kate. Sonra Simon gözlerini kısıyor, öfkeyle parlıyor.

"Sen," diye tıslıyor.

Adam ona doğru ilerlerken Kate derin bir nefes alıyor. Vücudunu ondan uzaklaştırmaya, kapı aralığına geri dönmeye çalışıyor ama adam çok hızlı.

Simon onu duvara öyle sert bir şekilde itiyor ki, alçı tozları dışarıdaki kar gibi havaya karışıyor.

Tükürüklerini Kate'in yüzüne saçarak, "Beni bırakıp gidebileceğini mi sandın?" diye bağırıyor. "Çocuğumu da alıp gidebileceğini mi sandın?"

Şömine demiri yere düşüyor ve ardından adamın eli Kate'in boynuna dolanıyor, bir mengene gibi sıkıp eziyor.

Dehşet Kate'in midesine yerleşiyor, soğuk ve sert bir his.

Düşünceler beyninde kıvılcımlanıyor ve ölüyor. Görüşünün kenarları bulanıklaşsa da odadaki renkler daha parlak görünüyor. Adamın mavi gözlerindeki altın rengi benekleri görüyor. Damarların kırmızı çizgileriyle gözlerinin beyazlarını. Adamın nefesi yüzünde sıcak ve ekşi.

Ciğerleri oksijensizlikten yanarken, *demek buraya kadarmış*, diye düşünüyor. Son. Yaşamasına izin verse bile –çocuğun iyiliği için belki buna izin verirdi– bu yaşamak değil, bir hücreye mahkûm olması demek. Birden köydeki hapishaneyi düşünüyor: soğuk gri taş, üzerine çöken karanlık.

Simon şimdi bir şeyler söylüyor ama Kate, pencerelerdeki tıkırtılardan ve çatıdaki tırmalamalardan zar zor duyabiliyor onu.

Tekrar söylüyor, daha yüksek sesle ve daha yakından, boğazını sıkıyor. Violet Hala'nın kolyesi boynuna batıyor.

"Sen bir hiçsin," diyor Simon, kelimeler kafatasında çınlıyor, "bensiz bir hiçsin."

Panik yükseliyor. Ama bu panik değil, Kate artık biliyor. Hiçbir zaman da olmamıştı. Bir şeyin dışarı çıkmaya çalışma hissi. Öfke, göğsünde sıcak ve parlak bir iz bırakıyor. Panik değil. Güç bu.

Hayır. Kate bir hiç falan değil.

O bir Weyward. Ve içinde bir Weyward taşıyor. Kendini toparlıyor, her hücresi alev alev yanıyor ve odaklanıyor: *Şimdi.*

Pencere kırılıyor, keskin seslerden oluşan bir şelale gibi saçılıyor her yere. Oda, kırık pencereden ve şömineden fırlayan tüylü bedenlerle karanlığa bürünüyor.

Gagalar, pençeler ve gözler parlıyor. Tüyler tenini okşuyor. Simon bağırıyor, Kate'in boğazını sıkan eli gevşiyor.

Kate havayı içine çekiyor, dizlerinin üzerine çöküyor, bir eliyle karnını tutuyor. Ayağına bir şey dokunuyor ve yeri kaplayan karanlık bir örümcek dalgası görüyor. Kuşlar pencereden akın etmeye devam ediyor. Böcekler de... yusufçukların masmavi titreşimleri, kanatlarında turuncu gözleriyle güveler. Minicik, ipeksi mayıs sinekleri. Vahşi bir altın sürüsü içinde arılar.

Kate omzunda keskin bir şey hissediyor, bir şeyin pençeleri etine batıyor. Beyaz çizgili mavi-siyah tüylere bakıyor. Bir karga. Geldiğinden beri onu izleyen o karga. Gözleri yaşlarla doluyor ve o anda kulübede yalnız olmadığını anlıyor. Altha orada, yerde dans eden örümceklerin içinde. Violet orada, büyük bir gümüş yılan gibi parıldayan ve dalgalanan mayıs sineklerinde... Ve diğer tüm Weyward kadınları, ilk soydan itibaren hepsi orada...

Her zaman onunlaydılar ve her zaman da öyle olacaklar.

Simon yerde kıvrılmış, çığlık atıyor. Kanat çırpan kuşlar ve derisinde desenler oluşturan böcekler yüzünden onu zar zor görebiliyor. Yüzünü bir atmacanın alaca kanatları örtüyor; bir sığırcık sürüsü göğsüne konmuş, taçları mor mor parıldıyor.

Kahverengi bir tarla kuşu kulağını ısırıyor, bir örümcek boğazında dolaşıyor.

Tüyler havada uçuşuyor: küçük ve beyaz, altın rengi ve sivri. Yanardöner siyah.

Kate kolunu kaldırıyor –pembe yara izi ışığın altında parlıyor– ve yaratıklar geri çekiliyor. Koyu renkli damlalar yere sıçrıyor.

Simon, kırmızı yaralarla dolu, yer yer kesilmiş ellerini gözlerine bastırıyor. Yavaşça ellerini yüzünden çektiğinde Kate sol gözün olması gereken yerde kan sızan pembe bir et parçası görüyor. Kate, omzunda kargasıyla dimdik bir şekilde, yere sinen Simon'ın tepesinde duruyor.

"Defol buradan," diyor Kate.

Simon'ın gidişinden sonra tüm canlılar evi terk ediyor.

Kate'in saçları kanatlarının yarattığı rüzgârla dans ediyor. Önce böcekler, sonra kuşlar gidiyor. Sanki anlaşmışlar gibi.

Kate yere bakıyor. Mücevher gibi parlayan camların üzeri tüy ve karla dolu. Bu, Kate'in bugüne kadar gördüğü en güzel şey.

Geriye sadece karga kaldı. Kafasını bir yana eğmiş bir şekilde pencere kenarında dolanıyor. Kate'i bırakıp bırakmayacağından emin değil.

Dışarıdan bir motorun homurtusu, çarpıp kapanan kapıların sesi yükseliyor.

Kapı zili çalıyor, sonra biri çılgınca kapıya vuruyor.

"Polis, kapıyı açın!"

"Kate? İçeride misin?" Emily'nin sesindeki korkuyu duyuyor. Emily. Kate gülümsüyor. Arkadaşı geldi.

"Açmazsanız kapıyı kıracağız," diyor polis memuru. "Geri çekilin!"

Karga son bir kez dönüp Kate'e bakıyor. Kate karganın uçuşunu, ayın üzerinde gece gökyüzüne yükselişini izliyor. Artık özgür.

51

ALTHA

Bu sabah gözlerimi açtığımda bir an nerede olduğumu unuttum. Güvende olduğumdan, zindanın ve mahkeme salonunun gerçekten geçmişte kaldığından, ağaçların üzerinde buzların parıldadığı o soğuk kış sabahıyla birlikte her şeyin geçmişte kaldığından emin olmak için kendimi çimdiklemek zorunda kaldım.

Ama güneş, penceremden altın gibi parlıyordu. Havada baharın kokusunu alabiliyordum, bahçe artık nergisler ve çan çiçekleriyle dolup taşıyordu. Ben bu satırları yazdığımda bile kuzular ıslak ve şaşkın bir şekilde doğuyor, hiçbir şeyin onları incitemeyeceği o karanlık ve sıcak yere geri dönmek için annelerine sokuluyorlar.

Bazen o günü o kadar net hatırlıyorum ki... Şu anda da yaşandığını, tüm hayatımın bir anda olup bittiğini ve bundan kaçmak için tek yapabildiğim şeyin yatak örtülerinin altına girip hıçkıra hıçkıra ağlamak olduğunu düşünüyorum. Bir kuzu gibi-

yim, hiçbir şeyin beni incitemeyeceği sıcak bir yer diliyorum. Annemi diliyorum.

Annem. Umarım bu yaptıklarımın nedenini anlar. Belki de o insanların gözünde suçlu olmak, hatta ipte sallanmak daha iyi olurdu. Yeter ki annemin gözünde masum olabileyim.

Sonrasında olanları yazmak istemiyorum ama yazmalıyım.

O donmuş sabahı yara yara hızla ilerledim. Gökyüzü ağaçların arasından çoktan pembeleşmişti, bu yüzden acele etmem gerekiyordu. İçimde bir şeylerin titreştiğini hissettim ama bunun korku olduğunu sanmıyorum. Nefesimin önümde buharlaştığını görebiliyor, başımın üstünde yükselen ağaçlardan saçlarıma düşen kırağıları hissedebiliyordum ama üşümüyordum. John'un Grace'e yaptığı şeyi düşündüğümde damarlarımdaki kan kaynayarak beni ısıttı.

Meşe ağacına ulaştığımda, dallarından büyük buz parçalarının sarktığını ve gövdesinin donarak sertleştiğini gördüm. Kaygan olacağını düşündüğüm için kendimi mücadeleye hazırladım. Ama ayaklarım sanki ağaç bana yardım ediyormuş gibi kolayca gövdesine tutunabildi ve göz açıp kapayıncaya kadar kendimi kanatları buz kristalleriyle donmuş kargalarla birlikte yükseklere tünemiş halde buldum. Ve sonra onu gördüm. Annemin kargasını. Üzerinde o işaret, sanki sihirli parmaklar tarafından okşanıyormuş gibi tüylerinde beyaz izler vardı. Annemin söylediğine göre ilk kargada da aynı izler varmış, daha ortada ne olduğunu tarif edecek kelimeler yokken, soyumuzun ilk üyesi tarafından dokunulduğunda oluşmuş.

Gözlerim yaşardı ve o an yapmayı planladığım şeyin doğru olduğundan emin oldum. Karga omzuma kondu, pullu pençeleri pelerinimi delip geçti.

Birlikte çiftliği izledik. Gagasının serinliğini kulağımda hissettim, ondan ne istediğimi anladığını biliyordum.

Yeşil çayırlıklar yağan karla beyaza bürünmüştü. Bacadan gökyüzüne doğru koyu bir duman sarmalı yükseliyordu. Kapının

açılmasını ve John'un dışarı çıkmasını izledim. Ahıra doğru yürürken peşinden küçük bir beden hareket etti ve onun Daniel Kirkby olduğunu fark ettim. Bazı sabahlar çiftlikte çalıştığını unutmuştum. Şimdi bir tanığım olacaktı. Ama o anda, birazdan ne yaşanacağını bilmediğim için umurumda değildi. Yapacağım şeyi tüm dünyanın görmesi umurumda değildi.

John ahırın kapısını açtı ve inekler dışarı çıktı. Zaten tedirgindiler; ahırın sıkışık havasından hoşlanmıyorlardı, ama kış havasının bedenlerine keskin bir şekilde vurmasından da hoşlanmamışlardı. Kuyruklarının sallanışını ve omuzlarının dalgalanışını, sabah güneşinde parıldayan derilerini izledim.

Vakti gelmişti.

Karga havalandı, kanatları havayı yarıyordu. Aynı anda hem altımdaki meşe ağacının donmuş gövdesini hem de tarlaya dalarken karganın tüylerinin arasından geçen rüzgârı hissedebiliyordum. İneklerin gözlerinin bembeyaz olup kocaman açıldığını gördüm, burun deliklerinde köpürerek biriken korkuyu gördüm. Karga yaklaştıkça ineklerin toynakları donmuş zemine vuruyor, karga keskin gagası ve pençeleriyle tepelerinde dönüp duruyor, onları ateş gibi yakıyordu.

Olan biteni yakından gördüm: ineğin böğründe oluştuğu anda donan teri, bir gözün yerde beyaz beyaz yuvarlanışını, ölüm üzerine çöktüğü sırada John'un yüzünü. Uzaktan gördüklerim de vardı. İnekler altından bir izdiham yaratıyor, altlarında parçalanan bir ceset. Çayırlar: yeşil, beyaz ve kırmızı.

Sonra bitti. Sabah sessizliği geri döndü ve Daniel Kirkby'nin şok içinde nefes alıp verişini ve John'un kanının karda çıkardığı hafif şırıltıyı duyabiliyordum. Karga, dallardaki arkadaşlarının yanına dönmüş, bana bakmak için güçlükle durabilmişti. Çiftlik evinin kapısının gıcırtısını ve ardından Grace'in çığlığını duyduğum anda ağaçtan henüz inmiştim.

Sese doğru koştum, çizmelerim buz tutmuş çimenlerde kayıyordu ve yaklaştıkça cesedin kokusunu alabiliyordum. Kanın, bağırsakların ve diğer iç organların, dünyaya gösterilmemesi gereken şeylerin tatlı etli kokusu. John'un yüzünün yarısı yok olmuş, kırmızı bir ağzın içinde kaybolmuştu. Grace'in görmesini engellemek için pelerinimi üzerine attım. Çiftlik evine yaklaştığımda, Grace'in durmaksınızın çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm. Kirkby'li delikanlı bir kenarda durmuş, gördüklerini silmek istercesine yumruklarını gözlerine bastırıyordu.

Kirkby'li delikanlıya doktoru çağırmasını söylememle birlikte çocuk köye doğru koşmaya başladı. Grace'in yanına gittim. Nefesi ekşi kokuyordu, elbisesinin ön kısmına kustuğunu gördüm. Yanağındaki kahverengi lekeyi sildim ve onu kendime çektim.

"Bitti artık," dedim, onu içeri götürürken. "John öldü."

Mutfak masasına otururken titriyordu, teni grileşmişti. Onu sakinleştirmek için çay hazırladım. Ateş söndüğü için suyun tencerede kaynaması çok uzun sürdü. Kabarcıklar yüzeye çıktığında yüzümü buharın üzerine koydum, sanki beni günahlarımdan arındıracakmış gibi içime çektim.

Çayı hazırladım ve Grace'in yanına masaya oturdum. Fincana dokunmadı. Gözleri hâlâ tarladaymış gibi ileriye, John'un ölü bedenine bakıyordu. Elimi masanın üzerinden ona doğru uzattım ve orada bıraktım. Bir süre sonra elini benimkinin üzerine koydu. Elbisesinin kolu geriye düştüğünde bileğindeki yaz meyveleri kadar mor morlukları gördüm.

Daniel Kirkby, Doktor Smythson'la birlikte dönene kadar oturduk; onun nemli eli benim soğuk elimin üzerinde öylece oturduk.

Ben de söz verdiğim gibi olan biteni yazdım. Gerçeği. Ben öldükten sonra bunu okuyanlar masum ya da suçlu olduğuma

karar verecek. Yaptığımın cinayet mi, yoksa adalet mi olduğuna... O gün gelene kadar bu kelimeleri çalışma masasına kilitleyeceğim ve anahtarını boynumda taşıyacağım. Yanlış ellere düşmelerini engellemek için.

Dün, Adam Bainbridge elinde tülbente sarılı bir koyun budu ile kulübeye geldi. Adam'ı içeri davet ettim ve bana başka bir şey vermesini istedim. Ne adını ne de sevgisini istedim ondan. En azından bu konuda annemin verdiği dersi hatırlıyordum.

Nazikti ama ben korkuyordum. Bedenim onun tohumunu almak için açıldığında gözlerimi kapadım ve Grace'i düşündüm. O son masum yaz, tepelerin üzerinde koşarken elimi kavrayan sıcak elini. Yatağıma dağılmış kızıl saçlarını, süt ve içyağı kokusunu. Beraat ettiğimde yüzünde beliren rahatlamayı.

İşimiz bittiğinde yan tarafıma kıvrılıp yattım; tohumu alıp almadığımı, içimde bir çocuğun yeşermekte olup olmadığını merak ettim. Ona arkadaşımın adını vermeye karar verdim. Ona olan sevgim için.

Grace'i duruşmadan beri görmedim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ve onu bir daha ne zaman göreceğimi de bilmiyorum. Belki bir gün beni ziyaret etmesi güvenli olur. Onu kollarıma alıp güzel saçlarını okşayabileceğim, kıymetli kokusunu içime çekebileceğim bir gün.

O zamana kadar tek yapabileceğim, onu hayal etmek. Şu anda penceremden gördüğüm aynı mavi gökyüzüne baktığını, esintiyi boynunda hissettiğini ve tatlı havanın keyfini çıkardığını düşünmek. Özgür olduğunu bilmek.

Çınar ağacını yuva edinmiş, dönüşümü bekleyen kargalar kadar özgür. Üzerinde lekesi olan karga şimdi elimden yiyor, bir zamanlar annemle yaptığı gibi.

Annem. Sanırım yaptığım şeyin nedenini anlardı. Yapmak zorunda olduğum şeyi... Belki gurur bile duyardı. Onun kızı olduğum için gurur duyardı.

Ben de gurur duyuyorum. Her ne kadar bundan kaçınsam da kalbimdeki acı gerçek şu ki, yaptığım şeyden gurur duyuyorum.

Ve bu yüzden kaçmayacağım, karar verdim. Köylüler adalet aramaya gelse bile kaçmayacağım. Beni evimi terk etmeye zorlayamazlar.

Beni korkutamazlar.

Ne de olsa ben bir Weyward'ım ve vahşi olmak benim doğamda var.

52

VIOLET

Graham, Harrow'a döneceği eylül ayına kadar kulübede kaldı. Baba'sı Graham'ın kalan eğitim masraflarını karşılayacağını, ama ondan sonra kendi başının çaresine bakması gerektiğini yazmıştı. Mektupta Violet'ten söz edilmiyordu. Sanki Baba'sı onun hiç var olmadığına karar vermiş gibiydi.

Graham otobüs terminaline doğru uzun bir yürüyüşe çıkmadan önce, "Seni burada bıraktığım için içim hiç rahat değil," dedi. O sabah çınar ağacının üzerinde parıldayan bir kırağı vardı. Kışın yaklaştığının ilk işaretiydi bu. "Tek başına idare edebilecek misin?"

"Hem de nasıl!" dedi Violet. Tüm günü bahçede geçirmeyi, köy manavının verdiği tohumları ekmeyi planlıyordu. Graham'dan orkideleri kesmesini istemeyi düşünmüştü ama sonunda öyle kalmaları gerektiğine karar verdi. Arılar için iyi bir polen kaynağı olduklarını düşündü. Bahçede her zamankinden daha fazla böcek varmış gibi görünüyordu artık: Kesintisiz vı-

zıltıları her gece uykuya dalmasını kolaylaştırıyordu, bir eklembacaklı ninnisi gibi.

"Noel'de görüşürüz," diyerek el salladı Graham yola çıkarken. "Sana yeni kitaplar getireceğim!"

Ön kapıyı kapatırken, birilerinin Orton Malikânesi'ndeki yatağının altına sakladığı biyoloji ders kitabını ve ormandayken giydiği kanlı giysilerini bulup bulmadığını merak etti.

Frederick hâlâ rüyalarına giriyordu. Üstündeki donuk ağırlığı nefesini kesiyordu. İçinden sızan tüm o kan. Büyüyüp çocuklarına dönüşecek o solgun et yumağı. Violet'in çocuğuna.

Gecenin bir yarısı uyanır ve tavana bakardı, Altha'nın el yazmasından bir satır kafasında yankılanırdı.

Bir Weyward'dan doğan ilk çocuk her zaman kız olur.

Kızını öldürmüştü. Bir sonraki Weyward kızını. Violet o zamanlar asla kendi bebeğine sahip olamayacağını biliyordu. Kızına asla böcekleri, kuşları ve çiçekleri, bir Weyward olmanın ne demek olduğunu öğretemeyecekti.

Çınar ağacının altına gömülmüş minik kemik kıvrımını düşünerek, "Ama senin doğman için henüz doğru vakit değildi," diye fısıldardı karanlığa. "Senin daha sonra, ben hazır olduğumda gelmen gerekiyordu."

Her şey Frederick ve ona yaptıkları yüzünden olmuştu. Ona yaptırdıkları... Ormandaki o güneşli öğleden sonra, ağaçlar tepesinde dönüp dururken olanlar yüzünden. Kalçalarını pembeye boyayan o kan yüzünden.

Violet'in elinden seçim hakkını almıştı. Geleceğini çalmıştı.

Bu yüzden onu asla affetmeyecekti.

Fakat asıl sorun, Violet'in günün birinde kendini de affedip affedemeyeceğini bilememesiydi.

Kasım ayında bir mektup daha geldi. Bu kez Violet'e gönderilmişti. Zarfın arkasında yazana göre Orton Malikânesi'nden gönderilmişti. El yazısını tanımıyordu.

Mektubu açıp altındaki ismi görünce Violet'in kalbi küt küt atmaya başladı. Mektup Frederick'ten geliyordu.

Yas izninde olduğunu yazıyordu. Baba'sı ölmüştü. Avlanırken kalp krizi geçirmişti. Ölümünden önce Graham ve Violet'in biyolojik çocukları olmadığını açıklamıştı. Baba'sı, annesi Graham'a hamile kaldığı sırada Güney Rodezya'da olduğunu gösteren –şüphesiz üzerinde değişiklikler yapılmış– belgeler yaratmayı başarmıştı. Violet'in ise anne ve babasının evlenmeden önce anne rahmine düştüğünü, dolayısıyla kendi kızı olduğunun kanıtlanamayacağını belirtmişti.

Mektubu elinde tutarken, bunun gerçekten de doğru olmasını diledi; damarlarında Baba'sının kanı dolaşmıyordu, hücreleri Baba'sından kopup gelen parçalardan oluşmamıştı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve mektubun geri kalanını gözlerinde yaşlarla okudu.

Baba'sı her şeyi, artık Onuncu Vikont Kendall olan Frederick'e bırakmıştı. Mektubun ekinde, Weyward Kulübesi'ni Violet'in üzerine geçiren bir senet vardı. Bunun üzerine gözyaşları yerini öfkeye bıraktı. Bir an için mektubu ateşe atmayı düşündü.

Frederick gerçekten de bir kâğıt parçasının ona yaptıklarını telafi edebileceğini mi düşünmüştü?

Hem zaten Weyward Kulübesi ona ait değildi. Violet'indi ve her zaman öyle olmuştu, kulübenin varlığından haberdar olmadan önce bile onundu orası. Frederick, Baba'sının sahip olduğundan fazlası üzerinde hak iddia edemezdi.

Mektubun gelişini takip eden günlerde hüzün, bir gölge gibi kulübenin içine sızdı. Ama Baba'sının yasını tutmuyordu Violet, ona yaptıklarından sonra nasıl tutabilirdi ki? Özlemini çektiği şey, annesi ve büyükannesiydi. İkisini de tanımıyordu, gerçekte tanımıyordu ama yine de onların kaybını bedeninde eksik bir uzuv gibi hissediyordu. Çünkü şüphesini doğrulamayı başarmış-

tı: Elinor ölmüştü. Köylüler kanser olduğunu söylemişti. Sadece dört yıl önce. Ölüm döşeğinde tek başına yatıyordu, hiç tanımadığı torunları sadece birkaç kilometre uzağındaydı halbuki.

Graham Noel'de ziyaret ettiğinde anneleri ile büyükannelerine birlikte veda ettiler. Yazın Violet bir buket lavanta kurutmuştu ve bunu Ayres ailesinin mozolesinin üzerine bıraktılar, karda parlak bir nokta gibi ışıldıyordu. Violet annesinin o soğuk taşın altına gömüldüğünü düşünmekten nefret ediyordu. Daha da kötüsü, büyükannesinin isimsiz bir fakirler mezarlığına gömüldüğünü düşünmekti.

Lizzie ve Elinor'u sevdikleri bahçede düşünmeyi tercih ediyordu. Fells'te, Beck'te.

Baba'sını hiç düşünmemeyi tercih etti.

Graham daha sonra, "Frederick üniversiteyi bitirene kadar bana harçlık vermeyi teklif etti," dedi. "Yine de kabul etmeyeceğim. Sınıf öğretmenim burs alabileceğimi düşünüyor. Oxford ya da Cambridge'de hukuk okuyabilirim. Belki Durham'a giderim. Kuzeyde kalmak güzel olur. Hem onun parasını da istemiyorum."

"Aslında Frederick'in parası değil, değil mi?" dedi Violet. "O para..." Baba'sının adını söylemeye dili varmadı. "Senin olmalı."

"Ne fark eder ki." Graham ateşe bir kütük daha koyarken bir çıtırtı duyuldu. Dışarıda kar yağıyordu. Ay ışığında, havada uçuşan kar taneleri kayan yıldızlar gibi görünüyordu. Bahçe durgun ve boğuktu; böcekler sessizdi. Violet bazı böceklerin kış uykusuna yattığını biliyordu, buna *diyapoz* deniyordu.

Geçen hafta tahta haçın yanına çömelmiş ve üzerindeki ince bir buz tabakasıyla parıldayan dereye bakmıştı. Yüzeyin altında, binlerce minik, ışıl ışıl küreciklerin dallara ve çakıl taşlarına yapıştığını biliyordu. Mayıs sineği yumurtaları. Büyümeye devam edecekleri, hücreleri bölünüp nimflere dönüşecekleri ve hazır olduklarında dalga dalga üreyen bir sürüye dönüşecekleri sıcak aylara kadar donmuşlardı.

O an aklına bir fikir geldi.

Ertesi gece dolunay vardı. Kilometrelerce uzağı görebileceği yüksekliğe erişinceye kadar bahçedeki çınar ağacına tırmanmıştı, ay ışığı dallara çarpıp gümüş ışığı yansımalar bırakıyordu. Bu mesafeden, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında uzanan tepeleri seçebiliyordu. Ötede bir yerde Orton Malikânesi olduğunu biliyordu. Frederick oradaydı. Gözlerini kapadı ve onu, Baba'sının yatak odasında uyurken hayal etti. Sonra tüm vücudu enerjiyle titreşene kadar elinden geldiğince odaklandı. İşte yine oradaydı, o altın parıltı. Her zaman oradaydı, şimdi fark ediyordu, derisinin altında parıldıyor, vücudunun her bir hücresini aydınlatıyordu. Sadece onu nasıl kullanacağını bilmiyordu.

Yaz aylarında başlayacaktı. Malikâne'yi, Baba'sının eşyalarını, çürümekten kararmış ve çiziklerle kaplı kıymetli mobilyalarını, masasının üzerindeki küreyi hayal etti. Hava böceklerle pırıl pırıl parlıyordu, her yıl büyüyüp çoğalan bir sürü, ta ki ondan kaçış kalmayana kadar.

Ve Frederick. Orada tek başına kapana kısılmış.

Violet'e yaptığı şeyi asla unutamayacaktı.

"Ah! Neredeyse unutuyordum. Hediyeler," diyordu Graham okul çantasının kemerini çözerken. "Hepsi Harrow Kütüphanesi'nden."

Violet, "Bunları çaldın mı?" diye sordu Graham ona iki ağır kitap uzatırken; böcekler üzerine büyük bir kitap ve botanik üzerine başka bir kitap.

"Savaş öncesinden beri ödünç alınmamışlardı," dedi Graham. "Kimse yok olduklarını anlamaz bile. İnan bana."

"Teşekkür ederim," dedi Violet. Bir süre sessizlik içinde oturdular, ateşte çıtırdayan kütüklerin sesini dinlediler.

"Ne yapacağın hakkında düşünme fırsatın oldu mu?" diye sordu Graham.

Köylülerden birkaçı çiftlik hayvanlarına yardım etmesi için Violet'e para vermişti. İçlerinden biri arı besliyordu ve Violet üzerinde arıcılık kıyafeti olmadan kovana bakmakta ısrar edince çok şaşırmıştı. Şimdiye kadar kendine yetecek kadar ekmek ve süt alabilecek parayı kazanabilmişti. Yine de kış zor geçecekti. Manav bir tezgâhtar arıyordu. Başvurmayı düşünmüştü. Bir böcekbilimci olma hayalleri gerçekten de çok uzak görünüyordu.

"Biraz düşündüm," dedi, parmaklarıyla böceklerle ilgili kitabın kapağıyla oynayarak. Kitabın adı *Eklembacaklılardan Araknidlere* idi.

"Merak etme," dedi Graham, "zengin bir avukat olduğumda lanet böceklerin hakkında her şeyi öğrenmen için sana ödeme yapacağım. Söz veriyorum."

Violet güldü.

"Çaydanlığı ocağa koyayım," dedi. Ocağı yakmaya gitti ve küçük pencereden dışarı bakmak için durakladı. Bir karga çınarın üzerinden onu izliyordu. Ay, tüylerindeki beyaz lekeleri aydınlatıyordu. Bu ona Morg'u hatırlattı.

Gülümsedi.

Bir şekilde her şeyin yoluna gireceğinden emindi.

53

KATE

Kate annesinin gelmesini beklerken bahçeye bakıyor.

Kış güneşi çınar ağacının dallarını allayıp pulluyor sanki. Kate, ağacın köyü gibi olduğunu öğreniyor. Kızılgerdanların, ispinozların, karatavukların ve kızıl kanatların yuvası. Ve elbette kargaların, tanıdık koyu renkli pelerinleriyle rahatlatıcı o varlıkların. Beyaz benekli tüyleri olan karga, mutfaktan bir şeyler almak için sık sık pencereye geliyor. O anlarda, parlak gagasının avucuna değdiğini hissettiğinde, Kate tam da olması gereken yerde olduğu hissine kapılıyor.

Çınar da böceklere ev sahipliği yapıyor ancak birçoğu soğuktan kaçıp çınarın gövdesinin çıkıntılı çatlaklarına, köklerinin altındaki sıcak toprağa sığınıyor.

Kate bir süre hareketsiz kalıp dinliyor. Tüm hayatını doğadan, gerçekte kim olduğundan kaçarak geçirdiğini düşünmek garip hissettiriyor. Sanki Weyward Kulübesi'ne gelene kadar böcekler gibi uyuşuk ve uysal bir şekilde bir köşede saklanıyordu.

Onun gibi uyanmaya ihtiyacı olan başkaları da olabilirdi.

Dünyanın diğer ucundaki kadınları anlattı bana annem, demişti Altha. *Device ve Whittle kadınlarını.*

Bebek doğduktan sonra belki bir gün Kate onları bulur. Güneye, toprağın gökyüzüyle buluşmak için kıvrıldığı Pendle Tepesi'ne gider. Yüzyıllar önce kadınların evlerinden koparıldığı yere. Belki de erkeklerin bakmaya cesaret edemediği karanlık, gizli yerlerde bir şeyler hayatta kalmıştır. Ama şimdilik her şey için minnettar; annesi için, Emily için.

Ve Violet için.

Kar taneleri çınarın altındaki küçük tahta haçın üzerine düşüyor. Orada neyin gömülü olduğundan emin değil, ancak mezarın ilk başta düşündüğünden daha yeni olduğuna dair bir şüphesi var.

Altha'nın arkadaşı Grace'i düşünüyor. Ve Violet'in notunu: *Umarım bana yardım ettiği gibi sana da yardım edebilir.*

Bazı sırlar, diye düşünüyor, *belki de sadece sır olarak kalmalı.*

Kate gömleğinin altındaki madalyonun sıcaklığını teninde hissediyor. Anahtar, o gece yerden aldığı, kırık camlarla kaplanmış küçük bir tüy kıvrımıyla birlikte kolyenin içinde güvende.

Polis, Simon'ı Londra'da yakaladı ve haneye tecavüz suçuyla tutukladı. Gelecek yıl Lancaster'daki adliyede bir duruşma yapılacak. Polis, suçlu bulunsa bile Simon'm iki yıl içinde dışarı çıkabileceği konusunda onu uyardı. İyi halden muhtemelen daha erken bile salıverilebilirdi. Her ne kadar bu etiketten hoşlanmasa da, duruşma için gereken mağdur ifadesi üzerinde çalışıyor. O bir mağdur değil, bir savaşçı.

"Dışarı çıktığında Simon'ın buraya geri döneceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sordu Emily.

Kate o gece, havada tüyler uçuşurken Simon'ın dağılmış yüzünü tutuşunu, nasıl göründüğünü düşündü. Simon'ın tek silahı, Kate'in korkusuydu ve Kate bunu elinden alınca Simon'ın hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Hayır," dedi Emily'ye, "artık bana zarar veremez."

* * *

Araba lastikleri karda çıtırdıyor. Sonra kapı zilinin yumuşak sesi. Annesi hatırladığından daha küçük artık; gözlerinin etrafında kırışıklıklar var ve saçları gümüş renginde. Kate'in yıllar önce, genç kızken bir Noel'de ona hediye ettiği çizgili bereyi takıyor. Bavuluyla birlikte elinde havaalanından getirilmiş bir buket pembe gül tutuyor.

İkisi de bir süre hiç konuşmadan öylece kalıyor. Annesinin gözleri Kate'in boğazındaki morluklara, karnındaki şişliğe kayıyor.

Ağlamaya başlıyorlar.

Aradan iki gün geçiyor. Rahminde ilk yakıcı sancıyı hissediyor.

"Yapamayacağım," diye soluk soluğa yan yatıyor. "Yapamayacağım."

"Hayır," diyor annesi, ambulans çağırırken. "Yapacaksın."

Ve sonra doğum başlıyor. Kasları geriliyor, kanı dalgalar halinde tüm bedenine yayılıyor.

Suyu geldiğinde ılık ılık akışını hissediyor, sonra kasılmalar, keskin acı dalgaları. Violet Hala'nın mutfağında elleri ve dizleri üzerinde çömelirken beyninin hayvani kısmının kontrolü ele geçirdiğini hissediyor.

Kızı vücudunda hızla hareket ediyor, rahmin karanlık denizini geride bırakmaya hazır. Güneş ışığını hissetmeye, kuş seslerini duymaya hazır. Vücudu acı ve güçle uğuldar, zihni bir aydınlığa kavuşup bir karanlığa gömülürken Kate bunları ve kızına göstereceği daha birçok şeyi düşünüyor. Çınar ağacından seslenen kargaları. Derenin yüzeyinde süzülen böcekleri. Dünyayı ve üzerindeki tüm vahşi hayatı.

Bir sonraki Weyward kızı, Violet Hala'nın kulübesinin zemininde doğuyor; kar, tüy ve kırık camlarla parıldayan aynı zeminde, kan ve mukus tabakası içinde...

Bebek dünya gibi kokuyor, nemli yapraklar ve zengin toprak parçaları, yağmur ve çayın demirsi kokusu.

Kate minik parmaklarına, ipeksi saç tellerine, yanağının al al olmuş kıvrımlarına dokunurken ağlıyor. Kızının gözleri bir karganınki kadar koyu. Kulübe onun çığlıklarıyla, hayatla yankılanıyor.

Kate adını Violet koyuyor.

Violet Altha.

SON SÖZ

Ağustos 2018

Violet yatak odasındaki televizyonu kapattı. BBC'de David Attenborough'nun bir programını izliyordu. Tekrarını. Adı "Yeraltındaki Yaşam"dı. Bu bölüm, böceklerin çiftleşme ritüelleri hakkındaydı. En sevdiği konu bu değildi aslında. Böcek dünyasında bile bu eylem her zaman oldukça acımasız görünürdü. Onun yerine bir şeyler okumaya karar verdi. Hâlâ yatağının başucunda duran ve tozlanmaya yüz tutmuş bir yığın *New Scientist* dergisi vardı.

Önce pencereyi açıp içeri biraz hava almalıydı. Kulübe sıcak havalarda alev alıyordu sanki, ama yine de Graham pencereleri çift cam yaptırması için ona baskı yapmıştı. Hiç şansı yoktu. Pencereler kapalıyken dışarıyı zaten zar zor duyabiliyordu.

Zavallı Graham. Öleli neredeyse yirmi yıl olmuştu. Babaları gibi kalp krizinden. Violet, havasız ve yerden çok yüksek bir ofiste uzun saatler boyunca yeminli ifadeler yazmanın bir fayda-

sı olmadığını düşünüyordu. Kardeşine, hayatında hep daha fazla doğaya ihtiyacı olduğunu söylerdi.

Biyoloji alanında tahsilini yapmak üzere üniversiteye gitmeden önce Graham'ın ona verdiği, kanatları kristallerle süslü altın arı broşunu hatırladı. Gergindi, yirmi altı yaşındaydı ve diğer öğrencilerle uyum sağlayamayacak kadar farklı olmaktan endişe duyuyordu.

Ama Graham'ın güzel yeşil kutusundaki broşu ona verirken söylediği gibi; belki de farklı olmak o kadar da kötü bir şey değildi. Belki de gurur duyulacak bir şeydi.

İlk başta, Weyward Kulübesi'nden uzaklaşma ihtimali onu korkutmuştu: Basset adında korkunç bir kadın tarafından işletilen bir kadın pansiyonunda bir oda tutmuştu ("Isırığı havlamasından bile kötüdür," diye şaka yaparlardı) ve her an kırılabilecekmiş gibi görünen bir musluğa sahip rutubetli bir oda için haftada otuz şilin ücret ödüyordu. Tek kişilik, kırıldı kırılacak yatağında uyanık yatar; duvardaki boruların iniltisini dinler ve broşu elinde sıkıca kavrar; bahçesinde olduğunu, orkidelerin arasında arıların dans edişini izlediğini hayal ederdi.

Daha sonra gittiği her yere broşu yanında götürdü. Bu şekilde, her nerede olursa olsun –Botswana'da Transvaal kalın kuyruklu akrebin izini sürerken ya da Tayland'daki Khao Sok yağmur ormanlarında Atlas güvelerini incelerken– asla evinden uzakta hissetmiyordu.

Pencereyi açtı, bu çok uzun zaman alacak gibi görünen bir işti. Sonrasında Violet'in kolları pencereyi açmak için gösterdiği çabadan dolayı titredi. Artık gerçekten de acınacak haldeydiler. Bazen aynaya baktığında hâlâ şok geçiriyordu. İnce, sırık gibi uzuvları ve kambur sırtıyla bir peygamberdevesine benziyordu.

Kendini yatağa geri attı. Normalde yatağının başucundaki kitaplardan oluşan kulesinin tepesinde bıraktığı okuma gözlüğü-

nü aradı. Gözlük orada değildi. Lanet olsun. Kiliseden yardıma gelen kız gözlüğünün yerini değiştirmiş olmalıydı. Bu gerçekten çok saçmaydı. Violet'in evinde, çayını getirip ortalığı toplamak isteyen bir yabancıya ihtiyacı yoktu. Geçen hafta, Bayan Ayres'e tavan arasını temizleme konusunda yardım edip edemeyeceğini sormuştu.

"Kesinlikle *olmaz*," diye çıkışmıştı Violet bluzunun altındaki kolyesine dokunarak.

Bu gece bir şeyler okuyamayacaktı o halde. Peki, sorun değil. Öylece pencereden dışarı bakabilirdi. Saat dokuz buçuktu ama güneş gökyüzünde henüz batmaya başlamış, bulutları pembeleştirmişti. Çınarın tepesinde öten kuşların sesini duyabiliyordu. Böcekleri de... cırcırböceklerini, yaban arılarını. Bunlar aklına Kate'i, Graham'ın torununu getirdi. Büyük yeğenini.

Kate'i ilk kez Graham'ın cenazesinde gördüğünü hatırladı. Violet üzüntüsünden o kadar bitkin düşmüştü ki Graham'ın oğlunu, karısını ve küçük kızlarını zar zor fark etmişti. O zamanlar altı yaşlarında olmalıydı. Küçücük bir şeydi, siyah saçlarının altında keskin bakışlı gözleri vardı. Onda tanıdık bir şeyler vardı; tay gibi bacakları, yüzünün keskin hatları. Çamurlu beyaz çorapları, saçlarında titreşen yaprak tanesi.

O zaman bile görememişti.

Violet, Weyward soyunun onun ölümüyle sona ereceğini uzun zamandır kabullenmişti. Sahip olabileceği tek kızı –ya da onun çelimsiz bedeni– çınar ağacının altında gömülü yatıyordu. Frederick yaptıklarının bedelini ödüyordu. Orton Malikânesi'nde mayıs sinekleri tarafından kuşatılmış halini her düşündüğünde karanlık bir haz duyuyordu. Ama asıl önemli olan şeyi değiştiremezdi. Yüz yıllardır devam eden, derenin altın suları gibi emin adımlarla akan bu kan sona ermek üzereydi. Ve Violet'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama cenaze töreninden sonra Graham'ın oğlu Henry ve karısı Violet'e çay içmeye gelmişti. Henry, Graham'a çok benziyordu: Violet'i dinlerken öne doğru eğilmesi, konsantre olduğunda yüzünün çatılması bile. Violet'in 1960'larda Asya'daki dev eşekarılarıyla ilgili bir saha araştırması yapmak üzere Hindistan'a yaptığı seyahatle ilgili hikâyesi çok hoşuna gitmişti. (Violet hâlâ bir eşekarısını sokulmadan elinde tutan tek kişi olma rekorunu elinde tutuyordu.)

Pencereden gelen mırıltıları duyana kadar dışarıda oynayan çocuğu unutmuştu. "İşte böyle," diyordu kız. "Gördün mü, sana ısırmam demiştim."

Kız kiminle konuşuyordu ki? Violet pencereyi açtı ve başını dışarı çıkardı. Kate bahçede bağdaş kurmuş oturuyor, elinde tuttuğu bir şeye bakıyordu. Bir yabanarısı.

Violet'in gözleri yaşardı, göğsünde bir hafifleme hissetti. Bunca yıl boyunca yanılmıştı. Aradan biraz zaman geçince, ne Henry ne de karısı o tarafa bakarken, kaftanından arı broşunu çıkarmış ve kızın eline sıkıştırmıştı.

"Küçük sırrımız," demişti, kendi gözlerine benzeyen iri ve kara gözlere bakarak.

Violet bunun bir gün Kate'i kulübeye, gerçekte olduğu kişiye geri getireceğini düşünmekten hoşlanıyordu.

Herkes gittikten ve kulübe yeniden sessizliğe büründükten sonra Violet penceresinin önünde oturup bahçesine baktı. Buraya ilk geldiği zamanki genç kızı düşündükçe sevinci acıya dönüşüyordu: annesizdi ve korkmuş bir haldeydi, kalçaları kanla parlıyordu. Çınar ağacının altındaki haça baktı, artık eskimekten eğrilmişti.

Kalbinin etrafını bir sarmaşık gibi saran suçluluk duygusunun bedenini terk etmesine izin verdi.

Graham'ın ölümünden iki yıl sonra Violet korkunç bir kâbustan uyandı. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Teni terden sırılsık-

lam olmuştu. Umutsuzca rüyasını hatırlamaya çalıştı ama geriye sadece kopuk parçalar kalmıştı: yeğenine ve kızına yaklaşan bir arabanın yarattığı kırmızı çizgi, havayı yırtan bir çığlık. Uzun boylu, aslan saçlı, gözleri öfkeyle parlayan bir adam.

Kate'e zarar vermek isteyen bir adam.

Parmaklarını sayısız kez üzerinde dolaştırdığı eski kelimeler kanında mırıldandı.

Görü tuhaf bir şey. Bazen bize gözümüzün önündekini gösterir. Ama bazen de bize çoktan olmuş ya da olacak şeyleri gösterir.

Sanki Altha yüzyıllar ötesinden onunla konuşuyordu. Ona Kate'in tehlikede olduğunu söylüyordu.

Saat gecenin ikisiydi –şafak ufukta sadece gümüş rengi bir çizgiden ibaretti– ama Violet hemen kalkıp giyindi. Tüm sabah araba sürdü, bir çobanyıldızı gibi ona rehberlik ederek önünden uçup giden, bedeninde işareti taşıyan kargasıyla birlikte Londra'ya geldi.

Yeğeninin ve ailesinin yaşadığı East Finchley'e ulaştığında saat henüz sabahın sekizi olmamıştı. Zili çaldığında kimse kapıyı açmadı.

Violet arabaya geri döndü, ilk kez ülkeyi böyle baştan başa arşınlayarak bir şeyin peşine düşmüş olmanın biraz çılgınca olup olmadığını merak etti. Ama sonra çınarın altındaki haçı düşündü. Kızını çoktan kaybetmişti. Kate onun ikinci şansıydı, ona bir şey olmasına izin veremezdi.

Neredeydiler? Günlerden perşembeydi. Tabii ya. Okula gidiyorlardı.

Arabayı evin yakınına park etti ve kargayı gökyüzündeki gözü kulağı olması için önden gönderdi. Kuş, yeğenini ve küçük kızını birkaç sokak ötede bir yaya geçidine yaklaşırken bulduğunda kalbi rahatlamıştı. Ama sonra caddeye dönen bir araba gördü ve sanki tüm omurgası o an buz tuttu.

Bu, rüyasındaki aynı kırmızı arabaydı.

Henry ve Kate çoktan karşıdan karşıya geçmeye başlamışlardı. Araba giderek yaklaşıyordu.

Violet bir şeyler yapmak zorundaydı.

Gözlerini kapadı ve yıllar önce kendi içinde keşfettiği altın ışıltıya odaklandı.

Karga küçük yeğenini çağırırken, Violet kuşun çığlığını kalbinin her atışında, her hücresinde hissetti. Tek umudu Kate'in de hissetmesiydi. Onu o arabadan, içinde olduğundan emin olduğu zalim suratlı adamdan uzaklaştırmak zorundaydı.

İlk başta işe yarayacak gibi görünüyordu. Kız durdu ve arkasını dönüp yolu kaplayan ağaçlara baktı. Ama araba yavaşlamıyordu.

Yoldan çekil. Çabuk!

Karga havalandı ve Violet, Henry'nin tekrar yola atlayıp kızına doğru koştuğunu gördü. Bağırdığını ve Kate'i iterek yoldan çektiğini gördü. Sürücü frene bastığında lastik metalin üzerinde tiz bir ses çıkardı.

Ama artık çok geçti.

Güneş çok kısa bir anlığına Henry'nin yüzünü aydınlattı, ardından bedeni arabanın altında kaldı. Ağaçlar ve yol, yeşil, beyaz ve kırmızıdan oluşan bir bulanıklığın içinde yüzüyordu.

Siren sesleri kesildikten sonra Violet motoru çalıştırdı ve Cumbria'ya geri döndü. Dönüş yolculuğu boyunca kaza tekrar tekrar gözünün önünden geçti. Henry, kızını güvende tutmak için hayatını vermişti.

İyi bir adamdı, Violet'in babasına benzemiyordu.

Violet orada olmasaydı bile çocuğunu korumak için her şeyi yapardı. Onu o zalim suratlı adamdan uzak tutardı. Ama Violet böyle bir olasılığı, bir babanın böyle bir sevgiye sahip olabileceğini hiç düşünmemişti.

Bu yüzden araya girmiş ve Kate'i kurtarmaya çalışırken Henry'yi tehlikeye atmıştı.

Ve şimdi o ölmüştü.

Garip, hayvani bir inilti kulaklarını doldurdu. Bunun kendi ağlama sesi olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

* * *

Violet, Henry'nin cenazesine gitmedi. Yaptığı şeyden sonra kızının ve eşinin yüzüne nasıl bakabilirdi ki?

Yıllar geçip gitti. Kalemi kâğıda değdirmemek, telefonu açmamak gittikçe daha da kolay bir hal aldı. Violet, küçük yeğeninin günbegün nasıl da büyüdüğünü gözünde canlandırarak huzur buldu. O zayıf çocuğun büyüyüp siyah saçlı, ataları gibi kapkara gözlü genç bir kadın olduğunu hayal etti. *Kaybına rağmen o güçlü bir genç kadın*, diyordu kendine Violet, bir bitkinin yüzünü güneşe dönmesi gibi o da hayata tutunuyordu.

Şimdi on bir yaşında, ortaokula başlayacak.

On sekiz. Üniversiteye gidecek. Belki benim gibi fen bilimleri okur. Ya da belki de İngilizce, okumayı seviyorsa.

Hâlâ rüyalarında o arabanın sürücüsünü, o zalim suratlı adamı görüyordu. *Belki de*, diye düşünüyordu Violet, *kızı babasının kaybından daha kötü bir sonla sonuçlanacak bir kaderden korumuşumdur. Belki de müdahale etmekte gerçekten de haklıydım.*

Henry, kızını seviyordu. Belki de Violet'in neyi neden yaptığını anlardı.

Son günlerde Violet rahatsız edici bir şekilde yaşlandığını anlamaya başladı. Aslında her iki ebeveyni de oldukça genç yaşta öldüklerinden, bugüne kadar tanıdığı en yaşlı insan kendisiydi. (Tabii Frederick hariç. Adam gerçekten de bir kayanın altına gizlenen hamamböceği gibiydi.) Violet'in cildi ve kasları kemiklerinden ayrışıp sarkıyor, gemiyi terk etmeye hazırlanıyor gibiydi. Her gece uykuya dalmadan önce, uyku ile uyanıklık

arasındaki o yarı bilinçli haldeyken ertesi sabaha gözlerini açıp açamayacağını merak ediyordu.

Kor ateşler içinde yanan alevlerden ibaret hayatı, nihayet sona eriyor gibiydi.

Küçük yeğenini görmek için fazla zamanı kalmamıştı.

Kate'in izini sürmesi için özel bir dedektif tuttu. Adam bir adres bulmuştu. Violet, bir sonraki gün Londra'ya kadar uzanan o uzun yolu arabayla gidebilecek gücü kendisinde gördüğü için heyecandan kıpır kıpırdı. Hava yağmurluydu, kırların yeşil izleri yanından hızla akıp geçerken bundan onlarca yıl önce gerçekleşen benzer yolculuğu düşününce kalbine bir sızı saplandı.

Bu sefer farklı olacaktı. Bu, mutlu bir birleşme olacaktı.

Küçük yeğenine sarıldığını, yarattığı hayata karşı hayranlık duyduğunu hayal etti. (Parlak bir kariyer; bitkilerle, hayvanlarla, akşamları yatağını paylaştığı sevgi dolu bir adamla, hatta belki de çocuklarla dolu güzel bir ev. Birbiriyle uyum içinde cıvıldayan iki cırcırböceği.) Güneş, bulutların arasından sızıp arabanın ön camındaki yağmur damlalarında ışıdı. Bluzunun altındaki madalyonuna dokundu, kalbi sevgiyle dolup taştı.

Ama Kate'in adresine varıp evin önünde durduğunda heyecanı azaldı. Birçok daireden oluşan bir apartmanda yaşıyordu.

Violet daha sonra bu anı, bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladığı an olarak hatırlayacaktı. Kate bu is lekeli, havası çöp ve egzozla pislenmiş yerde nasıl mutlu olabilirdi? Tek bir kuş sesi, tek bir çim tanesi bile yoktu.

Yine de kendini gülümsemeye zorlayarak dikkatle arabadan çıktı.

Mutlu bir birleşme.

"Merhaba. Kate burada mı?" Kapıyı açan adamda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Pahalı görünen bir bornoz giymişti ve Violet bir pazar günü büyük yeğenini rahatsız ettiğini fark edince yüzü kızardı. Bu adam onun kocası ya da erkek arkadaşı mıydı? Ona

daha yakından baktı. Saçları aslan postunu andıran, altın sarısı bir renkteydi. Bir önceki akşam çok içmiş gibi kıstığı gözleri hafifçe pembeleşmişti.

"Hayır. Burada Kate diye biri yaşamıyor," dedi ama dudaklarının aldığı şekil Violet'e yalan söylediğini gösteriyordu. Sesinde soğuk bir şeyler vardı. Bu ona Frederick'i hatırlattı. Violet telaşla özür dilemeye başladı ama o daha sözlerini tamamlayamadan adam kapıyı kapattı.

Daha sonra arabada Violet, adamın neden tanıdık geldiğini anladı.

Uzun zaman önce rüyasında gördüğü altın saçlı ve mor gözlü, zalim suratlı adamdı.

Bunun farkına vardığında dünyası başına yıkılmıştı.

Kate'in geleceğiyle ilgili bir değil *iki* olay görmüştü: Babasının ölümüne neden olan araba kazası ve yıllar sonra bu adamla karşılaşması. Ona zarar vermek isteyen –belki de çoktan vermiş olan– adam.

Violet, tıpkı kendisinden önceki annesi gibi, geleceğin gidişatını bir kitabın sayfalarını yırtar gibi kolayca değiştirebileceğini düşünmüştü. Büyük yeğenini kurtarabileceğini düşünmüştü.

Yanılmıştı.

Kate'i hiçbir şeyden kurtaramamıştı.

Ancak Violet hâlâ nefes alabiliyorken işleri yoluna koymaya kararlıydı.

Londra'ya yaptığı seyahatin ertesi günü bir avukatla görüşmek için randevu aldı. Bir vasiyetname hazırlamanın zamanı çoktan gelmişti.

Avukatın ofisinde, küçükken Kate'e verdiği arı broşunu hatırladı. Belki de Kate broşu kaybetmişti; belki de Violet'i –sadece bir kez karşılaştığı o tuhaf yaşlı kadını– hatırlamıyordu bile. Yıllar önce hayatından çıkıp gitmiş olan kadını.

Ama şimdi Violet bunu telafi edebilirdi. Mirasını Kate'e bırakabilirdi.

Ona yeni bir hayat verecekti. O adamdan uzakta yeni bir hayat.

"Zamanı geldiğinde," diye talimat verdi avukatına, "küçük yeğenimle bizzat sizin iletişime geçmenizi istiyorum."

Dışarıda ışık gittikçe azalıyordu. Gözlerini kısarak saatine baktı; on buçuk olmuştu bile. Son bir saatin nereye uçup gittiğini kim bilebilirdi ki? *Zaman işte böyle tuhaf bir şey*, diye düşündü Violet. En olmadık anlarda hızlanıyor ya da yavaşlıyordu. Bazen tüm hayatının bir anda yaşandığı gibi tuhaf bir hisse kapılıyordu.

Violet kolyesini çıkarıp yatağının başucuna koydu. Yan dönüp pencereye baktı. Güneş şimdi çınar ağacının arkasında kayboluyor, bahçeyi kırmızı ve altın rengine boyuyordu. Gözlerini kapadı ve kargaların cıvıltısını dinledi. Çok yorulmuştu. Karanlık onu bir sevgili gibi nazikçe kollarına çekiyordu.

Bir şeyin elini okşadığını hissetti ve gözlerini açtı. Bir yusufçuktu, kanatları günbatımında alev alev yanıyordu. Ne kadar güzeldi. Gözkapakları sarktı. Ama bir şey onu çekiştiriyor, uyanık tutuyordu.

İç çekerek yatakta doğruldu. Yatağın başucuna uzandı, defterinden bir parça kâğıt kopardı. Ne yazacağını düşünerek bir süre tereddüt etti. *En iyisi basit tutmak*, diye düşündü. Kısa ve öz.

Cümleyi hızlıca karaladı, sonra kâğıdı rulo yaptı ve kolyesindeki madalyonunun içine koydu.

Kolyesini çıkarıp mücevher kutusuna güvenli bir şekilde yerleştirdi. Her ihtimale karşı.

Kadınlar arasındaki bağlar
bu dünyadaki en korkulan, en sorunlu
ve potansiyel olarak en çok dönüştürücü güce sahip olan şeydir.

Adrienne Rich

TEŞEKKÜR

On yedi yaşımdayken, lise son sınıfta İngilizce öğretmenim beni bir kenara çekti. "Ne yaparsan yap," dedi, gözleri tutkuyla parlıyordu, "yazmaya devam edeceğine söz ver."

Bayan Halliday, sözümü tuttum. Hikâyelere olan sevgimi beslediğiniz için çok teşekkür ederim. Karakterlerimden birine sizin adınızı verme cüretini gösterdim. Umarım sakıncası yoktur.

Felicity Blunt, akıllı menajerim: Attığın e-posta hayatımı değiştirdi. Bunun daha iyi bir roman olmasını sağladığın ve beni daha iyi bir yazar yaptığın için teşekkür ederim. Curtis Brown'daki diğer herkese, özellikle de yabancı haklar sorumlusu Sarah Harvey ve asistanı Caoimhe White'a çok teşekkür ederim. Sonsuz desteği ve sabrı için Rosie Pierce'a da çok teşekkürler.

Alexandra Machinist, ABD temsilcim: Mart 2021'deki o inanılmaz telefon görüşmesini asla unutmayacağım. Desteğin için çok teşekkür ederim.

Carla Josephson ve Sarah Cantin: Daha iyi editörler dileye-

mezdim. Çalışma ilişkimize ve bu roman üzerinde yaptığınız sihire çok değer veriyorum. Benim için kelimenin tam anlamıyla büyük bir keyifti.

Borough Press ve St Martin's'teki herkese teşekkür ederim. Curtis Brown Creative'deki herkese, özellikle de inanılmaz öğretmenim Suzannah Dunn'a; Anna Davis'e; Jennifer Kerslake'e; Jack Hadley'e ve Katie Smart'a minnettarım. Ve tabii ki sevgili öğrenci arkadaşlarıma; harika geribildirimleriniz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Bu romanın çok erken bir taslağına yaptığı cesaret verici yorumlarla yola devam etmem için bana ilham veren Krishan Coupland'a teşekkür ederim.

Çok küçük yaşlardan itibaren bana inanan insanlarla çevrili olduğum için şanslıydım. Ebeveynlerim ve üvey ebeveynlerim: okuma ve yazma sevgime sayısız saatler ayırdığınız için teşekkür ederim.

Annem, Jo: Gücün ve direncinle bana her gün ilham veriyorsun. Senin sayende feminist oldum. Beni her adımda desteklediğin için çok teşekkür ederim. Ve tabii ki bu romanı defalarca okuduğun (ve tartıştığın) için. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.

Brian, senden daha destekleyici bir üvey baba hayal edemezdim. Yıllar boyunca tüm yardımların ve cesaret verici sözlerin için teşekkürler.

Babam, Nigel: Bana güçlü adalet duygunuzu ve kararlılığınızı aşıladığın için teşekkürler. Ve elbette, bu kitabı okuduğun için teşekkür ederim!

Otilie, üvey annem (ve bir başka ilk okuyucu!): Tüm desteğin ve beni bu kitaba ilham veren bazı romanlarla tanıştırdığın için teşekkür ederim, özellikle Margaret Atwood'un *The Blind Assassin* ve *Alias Grace* romanları için.

Kız kardeşim Katie: Sen her zaman benim dayanağım oldun. Kötü zamanları atlatmamı sağladığın için teşekkür ederim. Bir sonraki senin için.

Kardeşlerim. Oliver: Bu romanı okuduğun için çok teşekkür ederim. Kendi yazma aşkınla neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Adrian: Bana olan inancın ve beni her zaman güldürdüğün için teşekkür ederim.

Büyükannem ve büyükbabam, Barry ve Carmel: Kitap dolu eviniz benim sığınağım. Büyükbaba, keskin zekân (ve kırmızı kalemin) için teşekkür ederim. Senin izinden gittiğim için çok heyecanlıyım. Büyükannem, harika hikâyelerin ve sürekli cesaretlendirmen için teşekkür ederim.

Büyükannem ve büyükbabam John ve Barbara: Keşke bu kitabı okuyabilseydiniz...

Üvey büyükannem, Emöke: Bana her zaman çok ilham verdin. Teşekkür ederim.

Mike ve Mary Doyle'a: Bu romanın ilk taslağının yazıldığı Cumbria'daki güzel evinizde beni ağırladığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir pandemi sırasında bana evinizi açtığınız ve Avustralya'daki ailemden çok uzaktayken bana yuva olduğunuz için teşekkür ederim.

Ed, ilk okuyucum: Sevgin ve desteğin olmadan tek bir kelime bile yazamazdım.

Clare, Michael ve Alex: Birlikte yaptığımız koşular, içtiğimiz şaraplar ve attığımız kahkahalar için teşekkür ederim.

Benim harika arkadaşlarım. Hepinizi tanıdığım için kendimi şanslı hissediyorum. Ama Gemma Doswell ve Ally Wilkes'ten özellikle bahsetmeliyim, kendileri harika yazarlar. İnanılmaz geribildirimleriniz ve birkaç panik atak sırasında gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim!

Hayatımın bir döneminde bu romanı ya da herhangi bir romanı yazacağıma dair büyük şüphelerim vardı. 2017'de geçirdiğim felçten sonra beni tedavi eden sağlık personeline büyük bir teşekkür borçluyum. Moorfields Göz Hastanesi, Londra Kraliyet Hastanesi, Londra Üniversite Koleji Hastanesi ve St Bart's Hastanesi'nin doktor ve hemşirelerine: Sonsuz hayranlık ve minnettarlığımı sunuyorum.

BU KİTABI,
OKUMAYI
BİTİRDİKTEN SONRA
HAYATINDAKİ
BİR WEYWARD
KADININA
ARMAĞAN ET.

